

Джудит

Макнон

*В името
на любовта
те ще минат
през ада...*

Аг и Рай

Джудит Макнот

Ад и рай

1.

Петнайсет слуги в сини ливреи, с характерните сребристи хералдически знаци на графовете Камерън, отпътуваха от имението Хейвънхърст още на зазоряване. Всички те носеха едно и също спешно съобщение, което господин Джулиъс Камерън, чичото на лейди Елизабет, им беше заповядал да отнесат в петнайсет имения, пръснати из цяла Англия.

Нищо не свързваше получателите, освен фактът, че всички те по някое време бяха искали ръката на лейди Елизабет.

Всеки един от тези джентълмени, докато четеше посланието, се стъписваше, едни не вярваха на очите си, някои се присмиваха, а пък други се изпълваха с крайно задоволство. Дванайсет мъже незабавно връчиха на лакеите писма със своите отговори, отхвърляйки скандалното предложение на Джулиъс Камерън, а после побързаха да подшушнат на приятели ненадминатата, невероятна и пикантна клюка.

Трима от тези петнайсет господа реагираха различно.

* * *

Лорд Джон Марчмън току-що се бе върнал от лов – любимият му начин за убиване на времето, когато слугата от Хейвънхърст пристигна и един лакей му поднесе писмото.

– Да ме вземат мътните! – промърмори той, докато четеше. В писмото се изявяваше горещото желание на господин Джулиъс Камерън да задоми незабавно племенницата си – лейди Елизабет Камерън, за подходящ на положението ѝ жених. Ето защо, пишеше по-нататък господин Камерън, той е склонен да преразгледа отхвърленото предложение на лорд Джон за ръката на лейди Елизабет. И като имал предвид колко дълги са годината и половината, откакто те не са се радвали на взаимното см присъствие, Джулиъс Камерън предлагаше да изпрати племенницата си, придружена от компаньонка, да прекара една седмица с Джон, „за да подновят запознанството си“.

Лорд Марчмън реши, че не е разбрал добре, и заснова из стаята, като прочете писмото още два пъти.

– Да ме вземат мътните! – отново промърмори.

Прокара ръка през сламенорусата си коса и се загледа отнесено в стената пред себе си, всеки сантиметър от която бе окичена с ловните

му трофеи, удостоени с най-високи награди – глави на животни, убити от него на лов в Европа и на други континенти. Стъклените очи на един лос отвърнаха на погледа му; до лоса му се озъби един глиган. С пълното съзнание за смехотворния си жест лордът почеса лоса зад рогата в знак на благодарност за славния ден, когато го застреля и получи специалната награда.

Елизабет Камерън като видение пленително танцуваше пред погледа му – неустойимо прелестно лице, зелени очи, кожа като слонова кост и нежни устни. Преди година и половина, когато я срещна за пръв път, си помисли, че не е виждал по-красиво същество.

Само след две срещи бе така запленил от естествения чар на седемнайсетгодишното девойче, че се втурна при брат ѝ, за да ѝ поиска ръката. Отказът бе доста хладен.

Очевидно чичото на младата дама, сегашният ѝ настойник, прецениваше Джон различно.

Ада не би пък прекрасната лейди Елизабет да стоеше зад това решение? Може би техните две срещи в парка за нея са означавали толкова много, колкото и за него.

Без да се е отърсил от смайването си, Джон застана пред стената, на която бяха закачени най-различни въдици, и избра една.

Пъстървата днес следобед щеше да кълве, реши той, завладян от спомена за златистата като горски мед коса на Елизабет. Не беше забравил лъскавата ѝ коса, която му напомни искрящия люспест гръб на красива пъстърва, пореща водата.

Аналогията му се стори толкова точна, толкова поетична, че лорд Марчмън застина и очарован от своето хрумване, престана да се занимава с въдицата. Щеше да направи комплимент на Елизабет за косата ѝ точно със същите думи, когато тя му гостува, тъй като той щеше да приеме предложението на чичо ѝ.

* * *

Сър Франсис Билхейвън, четиринаisetият получател на писмото от Джулиъс Камерън, започна да го чете в спалнята си. Беше се загърнал с копринен халат, а любовницата му – гола и нетърпелива – го очакваше в леглото.

– Франсис, скъпи – измърка тя и подраска атлазените чаршафи с дългия си маникюр, – толкова ли е важно това писмо, че да те задържа далеч от мен?

Той я погледна и му стана неприятно от звука, който ноктите ѝ

произведоха.

– Не дери чаршафите, мила – каза. – По трийсет лири е всеки.

– Ако мислеше за мен – не му остана длъжна тя, като все пак внимаваше в гласа ѝ да не се прокрадне хленч, – нямаше да се сетиш за цената.

Билхейвън беше много стиснат и се беше случвало Елоиз да се пита дали ако се омъжи за него, ще спечели нещо повече от една или най-много две рокли в годината.

– Ако ти мислеше за мен – отговори той спокойно, – щеше да си по-грижлива към парите ми.

На четирийсет и пет години Билхейвън все още бе ерген, но никога не му бе липсвала женска компания. Жените му носеха огромна наслада – с телата си, с лицата си, но главно с телата си...

Сега обаче трябваше да си осигури законен наследник, а за тази цел имаше нужда от законна съпруга.

През изминалата година беше посветил много време, обмисляйки доста строгите си изисквания към щастливката, която най-накрая щеше да избере.

Желаше млада красива съпруга и с прилично състояние, а не на последно място – да бъде пестелива, за да не прахосва парите му.

Откъсна очи от писмото на Джулиъс и впи поглед в гърдите на Елоиз, а наум прибави още едно изискване към бъдещата си съпруга – задължението да бъде отзивчива към сексуалния му апетит и към неговата необходимост от разнообразие в сексуалното му меню. Щеше да е неприятно за нея да се сгърчва като сушена слива само заради някоя и друга незначителна негова забегка. Нямаше намерение да слуша набожни лекции за морал и вяност.

Образът на Елизабет Камерън засенчи голата му любовница. Каква свежа сладка красавица беше тази Елизабет, когато поиска ръката ѝ преди близо две години!

Гърдите ѝ бяха узрели, талията ѝ – като на оса, а лицето ѝ... незабравимо... зестрата ѝ... също.

След мистериозното изчезване на брат ѝ плъзнаха клюки, че тя живее в нищета, но чичо ѝ споменаваше в писмото си, че ще ѝ осигури значителна зестра, което означаваше, че както обикновено клюките не отговарят на истината.

– Франсис!

Той се премести до Елоиз. Погали бедрото ѝ, но с другата ръка позвъни, за да повика прислугата.

– Секунда, любов моя – каза той в мига, когато слугата влезе в спалнята.

Сър Франсис му подаде писмото и му нареди:

– Предай на секретаря ми да изпрати положителен отговор.

* * *

Последното писмо беше препратено от лондонската къща на Иън Торнтън в извънградското му имение Монтмейн, където се появи на бюрото му сред камарата лична и служебна кореспонденция, очакваща вниманието на господин Торнтън.

Иън разпечата плика с посланието на Джулиъс Камерън, като междувременно диктуваше на новия си секретар със светкавична скорост и със същата скорост взе решение за разлика от лорд Джон Марчмън и сър Франсис Билхейвън.

Втрени се в написаното изключително недоверчиво, а секретарят му Питърс, който само от две седмици работеше при него, беше благодарен за краткото прекъсване и продължи да драска толкова бързо, колкото смогваше, за да влезе в крак с диктовката на работодателя си.

– Това – безцеремонно каза Иън – ми е изпратено или по грешка, или на шега. И в двата случая е проява на много лош вкус.

Споменът за Елизабет Камерън го прониза – беше омагьосан от лицето и тялото ѝ след краткия им, но бурен флирт. Когато се запозна с нея, тя беше сгодена за някакъв виконт. Очевидно не се беше омъжила за своя виконт, вероятно го беше отхвърлила заради друга, по-изгодна партия. Английските аристократи, както добре му беше известно, се жениха само за човек с влияние и пари, а после търсеха другаде сексуално удоволствие. Очевидно роднините на Елизабет Камерън я бяха върнали на брачното тържище. И ако беше така, сигурно гориха от желание да се отърват от нея, и ако бяха готови да се откажат от титлата заради парите на Иън...

Предположението изглеждаше толкова неправдоподобно, че той го отхвърли.

Това писмо беше някаква глупава шега, подигравка, без съмнение съчинено от човек, който помнеше клюката, която експлодира след онзи уикенд, и то от човек, който си въобразява, че писмото му ще се стори забавно на Иън.

Изхвърли от мислите си шегаджията и Елизабет Камерън и погледна измъчения си секретар, който продължаваше да драска като обезумял.

– Отговор не е необходим – нареди и подхвърли писмото към секретаря си, но белият лист се плъзна по излъсканото дъбово бюро и литна към пода. При несръчния си опит да го хване, от коленете на Питър се изплъзнаха всички писма, чиито отговори работодателят му диктуваше, и се разпиляха по пода.

– Аз... аз... извинете, господине – запелтечи секретарят и скочи да събира десетките пръснати по килима писма. – Много, много се извинявам, господин Торнтън – додаде той и крайно притеснен се зае да събира договори, покани и писма, като ги струпа на купчинка.

Работодаателят му като че ли не го чу. Беше готов вече със следващите нареждания и плъзна към Питър няколко покани и писма:

– Отклони първите три покани, приеми четвъртата, отклони петата. Изпрати моите съболезнования в отговор на това писмо. А на това отговори, че възнамерявам да се установя за известно време в Шотландия, обясни, че ги каня там, приложи описание как да стигнат до вилата.

Питър стисна до гърдите си писмата, а главата му се подаде от другата страна на бюрото.

– Да, господин Торнтън – каза тон, като се стараеше да изглежда уверен. Но когато си на колене, е трудно да изглеждаш така. Още по-трудно, ако не си съвсем сигурен кои указания, дадени още сутринта, за кои покани или писма се отнасят.

Иън Торнтън прекара следобеда с Питър, диктувайки на объркания секретар. Вечерта се срещна с граф Мелбърн, бъдещия му тъст, за да обсъдят брачния договор.

В това време Питър се опитваше да научи от иконома кои покани работодателят му е склонен да приеме и кои да откаже.

2.

Лейди Елизабет Камерън, графиня Хейвънхърст скочи от престарялата си кобила с помощта на слугата, който изпълняваше и задълженията на коняр, когато случаят го изискваше, а случаят обикновено бе такъв.

– Благодаря, Чарлз – усмихна се тя топло на дългогодишния прислужник.

Точно сега младата графиня не отговаряше на общоприетата представа за благородна дама, а още по-малко на светска дама: на главата си носеше забрадка, ръкавиците ѝ бяха семпли, без украса и някак старомодни; а в ръката си размахваше кошницата, с която ходеше на пазар в селото. Но нито облеклото, нито старата кранта или пък кошницата можеха да скрият красотата на Елизабет Камерън. Въпреки забрадката искрящата ѝ златиста коса се стелеше на разкошни къдри по раменете чак до кръста; пусната свободно, както обикновено я носеше, косата ѝ обрамчваше лице с поразителна красота. Скулите ѝ бяха фини, високи, кожата ѝ – кадифена, млечнобяла, искряща от здраве, устните ѝ – сочни. Но най-силно впечатление правеха очите ѝ: под деликатно извитите вежди и дългите гъсти мигли проблясваха живи и зелени. Бяха необикновено изразителни очи, лъчисти като смарагди, когато Елизабет беше щастлива, а когато се замислеше, потъмняваха.

Слугата надникна с надежда в кошницата, но там имаше само една покупка, увита в хартия. Елизабет поклати глава и унило се усмихна:

– Няма сладкиши, Чарлз, много са скъпи, а и цените на господин Дженкинс не са разумни. Казах му, че ще купя една дузина, ако намали цената, но на него и едно пени му се видя много, така че не купих нито един – имам си принципи. Знаеш ли – подсмихна се тя, – миналата, седмица, като ме видя да влизам в магазина, се скри зад чувалите с брашно?

– Той е магаре! – Чарлз се ухили, тъй като всред търговците и продавачите беше всеизвестно, че Елизабет Камерън стиска всеки шилинг, пазари се за всяка стока настървено, а продавачите рядко се измъкваха с победа. Не красотата ѝ, а нейната интелигентност беше най-ценното ѝ качество в тези сделки, тъй като тя не само бързо смяташе наум, но беше така прелестно логична и така изобретателна, когато изтъкваше причините за по-приемлива цена, че или изтощаваше опонентите си, или ги

обезсърчаваше.

Финансовите ѝ проблеми не свършваха с пазаруването. В Хейвънхърст тя почти не налагаше икономии, но методите ѝ бяха успешни. Само на деветнайсет години, наследила малко родово имение, както и осемнайсет от някогашните деветдесет души прислуга, тя успяваше да направи почти невъзможното, като си помагаше с оскъдните средства, отпуснати от стиснатия ѝ чичо. Спаси Хейвънхърст от разпродажба на търг, хранеше и обличаше слугите, които останаха при нея. Позволяваше си само един „разкош“ – госпожица Лусинда Трокмортън-Джоунс, която навремето ѝ беше гувернантка, а сега беше платена компаньонка с нищожна надница. Въпреки че Елизабет нямаше нужда от чужда помощ, за да живее в Хейвънхърст, разбираше, че трябва да се примири с присъствието на госпожица Трокмортън-Джоунс, за да спаси поне малко от и без друго съсипаната си репутация.

Елизабет подаде кошницата на слугата си и каза с усмивка:

– Вместо сладкиши купих ягоди. Господин Тиргуд е по-логичен от господин Дженкинс. Съгласи се, че когато се купуват много парчета от едно нещо, има само едно разумно решение – да се плати по-малко за всяко.

Чарлз се почеса по главата при тези твърде сложни понятия, но си придаде вид, че всичко е разбрал.

– Ами че да – потвърди той, повеждайки коня. – Туй всеки глупак го разбира.

– И аз мисля точно така. – Тя изтича по стълбите към входната врата, а мисълта ѝ се насочи към счетоводните книги. Икономът Бентнър разтвори широко вратата, а грубоватото му лице изразяваше възбуда. С тона на човек, който се пръска от удоволствие, но от достолепие не го показва, той обяви:

– Имате посетител, госпожице Елизабет!

Година и половина в Хейвънхърст не бяха стъпвали гости, така че съвсем естествено мигновената радост бързо беше заменена от уплаха. Ами ако беше някой кредитор? Елизабет се беше разплатила с тях, като освободи Хейвънхърст от всички ценности, както и от повечето мебели.

– И кой е? – попита, като се накани да свали забрадката си.

Бентнър се ухили широко и лицето му грейна от щастие.

– Александра Лоуренс! Простете, Таунсенд – поправи се той, щом се сети, че гостенката им вече е омъжена.

Елизабет замръзна за миг радостно недоверчива, после хукна по съвсем неприемлив за една дама, начин, смъкна забрадката си и

връхлетя в приемната. Закова се на вратата, забрадката беше в ръката ѝ, а погледът ѝ се спря на прелестната млада брюнетка, облечена в елегантен червен пътнически костюм. Брюнетката се извърна и двете се загледаха една в друга, после полека-лека усмивки озариха лицата им и заискряха в очите им. Елизабет прошепна невярващо:

– Алекс! Наистина ли си ти? Брюнетката кимна засмяна.

Те притихнаха неуверени, огледаха се и забелязаха колко много са се променили за година и половина, като все пак с боязън се вглеждаха дали промените не са твърде драматични. Но дългогодишното приятелство, дългогодишната детска обич оживяха и те пристъпиха една към друга първо плахо, после се втурнаха и се прегърнаха с радостни писъци.

– О, Алекс, колко си красива! Толкова много ми липсваше! – Елизабет се смееше и я прегръщаше. За обществото „Алекс“ беше Александра, херцогиня Хотърн, но за Елизабет тя си бе „Алекс“ – най-добрата и най-старата ѝ приятелка, която се бе завърнала от дълго сватбено пътешествие и по всяка вероятност не бе чула още в каква каша се с забъркала Елизабет.

Двете седнаха на дивана и Елизабет засипа приятелката си с въпроси:

– Кога се върна от сватбеното пътешествие? Щастлива ли си? Какво те води насам? Колко време ще останеш?

– Ти също ми липсваше – изрече през смях Алекс и после започна да отговаря на въпросите на Елизабет – Върнахме се преди три седмици. Умопомрачително щастлива съм. Дойдох, за да те видя, разбира се, и бих останала няколко дни, ако искаш.

– Как да не искам! – зарадва се Елизабет. – Нямам никакви ангажменти, освен днес. Очаквам чичо ми.

В действителност за следващите дванайсет месеца в бележника на Елизабет не бе записана нито една среща и макар че социалните ѝ контакти бяха сведени до нула, случайната визита на чичо ѝ бе по-неприятна, отколкото никой да не я посещава. Но това вече нямаше значение. Тя беше толкова щастлива от срещата с приятелката си, че усмивката не слизаше от лицето ѝ.

И по стар навик двете изритаха обувките си и седнаха с кръстосани крака една срещу друга. Часове наред разговаряха с онази душевна близост, която се изгражда през дългите години на приятелство, свързваха ги толкова много спомени – щастливи, топли, тъжни.

– Можеш ли да забравиш – все така засмяна попита Елизабет след

около два часа – как ги мамехме на рождените дни у Мери-Елън?

– Никога – въодушеви се при спомена Алекс.

– Всеки път, когато си устройвахме турнир, ти ме избутваше – каза Елизабет.

– И как не, ти печелеше всяко състезание по стрелба. Поне докато майка ти и баща ти не те разкриха, и под претекст, че вече си пораснала и се целиш по-точно, ти забраниха да играеш с нас. – Алекс замълча.

– А после ни липсваше.

– Едва ли колкото вие на мен. Знаех точно в кои дни се състезавате, представях си колко ви е весело и какви шуротии си измисляте. После с Робърт решихме сами да си устройваме турнири и накарахме цялата прислуга да участва – продължи Елизабет и се разсмя, като си представи себе си и доведения си брат в онези отминали дни.

Усмивката на Алекс помръкна.

– А къде е Робърт? За него нищо не каза.

– Той... – Тя нерешително замълча, тъй като не можеше да говори за изчезването на брат си, без да сподели всички предхождащи го събития. Но пък нещо в погледа на Александра накара Елизабет да се запита смутено дали приятелката ѝ вече не е чула цялата ужасна история. С равен глас изрече:

– Робърт изчезна преди година и половина. Мисля си, че е заради... е, добре, заради дългове. Нека да не говорим за това – набързо приключи темата тя.

– Добре – съгласи се Алекс с блестяща светска усмивка. – За какво да говорим?

– За теб – веднага отговори Елизабет.

Алекс беше по-голямата и времето неусетно мина, докато говореше за съпруга си, когото очевидно обожаваше. Елизабет слушаше с интерес разказа ѝ за очарователните местности и градове, където той я бе завел по време на сватбеното им пътешествие.

– Разкажи ми за Лондон – помоли, когато Алекс се увлече в описания си на чуждестранните градове.

– Какво по-точно те интересува? – попита тя съдържано.

Елизабет се наклони да зададе въпросите, които най-много я интересуваха, но гордостта ѝ я възпря.

– О, нищо по-специално – излъга. „Бих искала да зная, дали моите приятели ми се присмиват, или ме осъждат... или още по-лошо, дали ме съжаляват – помисли си тя. – Бих искала да зная, дали навсякъде е плъзнала клоката, че сега съм без пукната пара. Но най-много от всичко бих

искала да знае защо никои не си направи труда да ме посети или поне да ми напише два-три реда.“

Преди година и половина, когато я представиха в обществото, тя пожъна мигновен успех и предложенията за ръката ѝ завалиха. А сега, едва навършила деветнайсет години, същото това общество, което ѝ подражаваше, възхваляваше я и я глезеше, я отхвърли. Елизабет наруши правилата му и по този начин се превърна в център на скандал, който наруши добрия тон като унищожителен пожар.

Елизабет с неудобство гледаше Александра и се чудеше дали в обществото е известна цялата история, или се знаят само клюките и скандалът; чудеше се дали все още се обсъжда, или най-после са го забравили. Алекс замина на своето сватбено пътешествие дни преди да избухне скандалът и Елизабет се питаше дали е имала време да научи всичко.

Въпросите бяха много, отчаяно търсеха отговор, но тя не смееше нищо да попита по две причини: отговорите навярно щяха да я разплачат, а тя не искаше да плаче. И после, за да попита Алекс, първо трябваше да я осведоми за цялата предистория. Истината беше, че Елизабет се чувстваше много самотна и много съкрушена и се страхуваше да рискува и приятелството на Алекс.

– Кажй, какво по-точно искаш да знаеш? – попита тя с усмивка, с която се надяваше да прикрие съжалението и болката си и да пощади гордостта на своята приятелка.

– Каквото се сетиш – бързо избъбри Елизабет.

– Ами с какво да започна? – каза Алекс, горяща от желание да разсее тягостното настроение от мъчителните и неизречени въпроси на Елизабет. – Лорд Дюсънбъри току-що се сгоди за Сесилия Лакроа.

– Прекрасно! – възкликна с искрена радост домакинята. – Освен че е много богат, той произхожда и от една от най-уважаваните фамилии.

– Той е донжуан и само месец след сватбата ще се сдобие с метреса – заразказва Алекс с откровеност, която винаги объркваше Елизабет, но и много ѝ харесваше.

– Надявам се, че грешиш.

– Не греша. Но ако настояваш, да се хванем на бас? – И щастлива от радостта в очите на приятелката си, додаде, без да се замисли: – Да се обзаложим по на трийсет лири, съгласна ли си?

В този миг Елизабет почувства, че повече не може да понася несигурността. На всяка цена трябваше да разбере дали Алекс е дошла заради приятелството им, или защото погрешно смяташе Елизабет за най-търсеното същество от женски пол в Лондон. Погледна дълбоко в

сините очи на приятелката си и с достойнство прошепна:

– Алекс, аз нямам трийсет лири.

Алекс извърна очи, пълни с печал, и преглътна сълзите си.

– Зная.

Елизабет се бе научила да се справя със злощастията, да прикрива уплахата си и да ходи с гордо вдигната глава, но истината бе изречена и тя сподавено каза:

– Благодаря.

– Няма за какво да ми благодариш. Разказаха ми в подробности отвратителната история, но аз не повярвах на нито една дума. Освен това настоявам да дойдеш заедно с мен в Лондон за сезона. – Алекс взе ръката ѝ. – Заради своето достойнство трябва да ги накараш да се засрамят. Аз ще ти помогна. Вече имам идея – ще убедя бабата на моя мъж да те подкрепи. Повярвай ми – завърши развълнувано, – никой няма да се осмели и с пръст да те докосне, ако вдовстващата херцогиня Хотърн те закриля.

– Моля те, Алекс. Не си даваш сметка какво говориш. Дори да желаех, а аз не желая, тя никога няма да се съгласи. Не я познавам, но херцогинята със сигурност знае всичко за мен. Искам да кажа онова, което хората говорят за мен.

Алекс не сваляше поглед от нея:

– Права си – беше чула слуховете, докато мен ме нямаше. Обсъдихме въпроса и тя изрази желание да се запознае с теб, и тогава сама да реши. Ще те обикне, както и аз те обичам. И когато това стане, ще премести планини, за да накара обществото да те приеме.

Елизабет се зарадва, но се чувстваше толкова унижена, че поклати глава:

– Признателна съм ти, наистина, но едва ли ще мога да издържа.

– Вече съм решила какво да направя – предупреди я Алекс спокойно. – Моят мъж цени мнението ми и няма да има нищо против, сигурна съм. А колкото до тоалетите за сезона, имам много, които не съм обличала. Ще ти заема...

– В никакъв случай! – възкликна Елизабет. – Моля те, Алекс – вече по-кратко каза, осъзнавайки колко неблагодарна навярно изглежда, – поне малко гордост ми остави. Освен това – добави с усмивка – не съм чак толкова нещастна, колкото ти изглеждам. Имам теб. Имам и Хейвънхърст.

– Да, зная – каза Алекс. – Но също така зная, че не можеш да останеш цял живот сама тук. Като дойдеш в Лондон, не си длъжна да се

показваш в обществото, ако не желаеш. Но пък ще бъдем заедно. Липсваш ми.

– Ще бъдеш твърде заета – отбеляза Елизабет, като си спомни многобройните приеми и срещи по време на светския сезон.

– Надали – тайнствено засияха очите ѝ. – Нося дете.

Елизабет силно я прегърна.

– Ще дойда – съгласи се тя, без да се замисли. – И мога да се настана в градската къща на чичо ми, ако той не е там.

– В нашата – настоя Александра.

– Ще видим – също толкова упорито каза Елизабет. После с вълнение добави: – Бебенце!

– Извинете, госпожице Алекс – прекъсна ги Бентнър, после се обърна към Елизабет доста притеснен: – Чичо ви току-що пристигна. Желаете незабавно да ви види. Очаква ви в кабинета.

Алекс погледна въпросително първо икономата после Елизабет:

– Когато пристигнах в Хейвънхърст, ми се стори направо безлюдно. Колко слуги има тук?

– Осемнайсет – отвърна Елизабет. – Преди Робърт да ни напусне, ги бяхме намалили до четирийсет и пет от някогашните деветдесет, но чичо ми прогони и тях. Каза, че нямаме нужда от толкова прислуга, и след като прегледа книгата на имението, заяви, че не можем да си позволим да им предложим нещо повече от подслон и храна. И въпреки това осемнайсет останаха – усмихна се тя на Бентнър и продължи: – Целият си живот са прекарвали в Хейвънхърст. Тук е техният дом.

Елизабет стана и потисна ужаса, който я обземаше винаги когато ѝ предстоеше среща с чичо ѝ.

– Едва ли ще се забавя много. Чичо Джулиъс ненавижда да стои тук повече от абсолютно необходимото.

Бентнър се отдръпна, като се престори, че се занимава с приборите за чай, в очакване Елизабет да се отдалечи. Когато вече бе сигурен, че тя не може да го чуе, се обърна към херцогиня Хотърн, която познаваше от невръстно момиченце – непослушно, буйно и облечено в момчешки дрехи.

– Простете, ваша светлост – изрече той тържествено, а благото му добре познато лице изразяваше загриженост. – Ще ми разрешите ли да кажа колко съм доволен, че сте тук, и още повече, че визитата ви съвпадна с тази на господин Камерън?

– О, благодаря ти, Бентнър. Аз също се радвам да те видя отново. Да не би нещо да не в ред с господин Камерън?

– Видът му говори, че нещо е намислил. – Той замълча, отиде до вратата и огледа крадешком коридора, после с доверителен тон продължи: – С Арон, нашия кочияш, не харесахме днес погледа на господин Камерън – каза той и вдигна подноса с чашите и чайниците. – Никой от нас не остана тук от любов към Хейвънхърст. – От притеснение по бледите му страни плъзна червенина, а гласът му пресипна. – Останахме заради нашата млада господарка. Всички ще си отидем, ако я няма нея, разбирате ли? – Предаността му, пресипналият от вълнение глас просълзиха Алекс. Той продължи: – Не трябва повече да разрешаваме чичо й да я тормози, както има навика да прави.

– Има ли някакъв начин да го спрем? – попита младата жена.

Бентнър се изпъна, кимна и решително заяви:

– Колкото до мен, аз предлагам да го бутна в Темза. Арон предлага отрова.

В думите му имаше гняв и безсилие, но истинска заплаха нямаше и Алекс отговори със съчастническа усмивка:

– Твоят метод ми харесва повече, струва ми се по-стегнат.

Забележката ѝ беше шеговита, а Бентнър отговори с тържествен поклон и без повече да разменят и дума, знаеха, че могат да разчитат един на друг. Икономът с поглед ѝ подсказа, че прислугата е изцяло на нейните услуги. А мълчаливият жест на херцогинята подсказваше, че е далече от мисълта да се възмушава от мнението му, че цени информацията му и ще я помни.

3.

Джулиъс Камерън погледна племенницата си, която влезе в кабинета, и притвори очи от раздразнение – сега тя беше само едно обедняло сираче, но походката ѝ беше все така царствено грациозна, а изразът на нежното ѝ лице – непоправимо горд. Беше затънала в дългове и всеки месец затъваше все повече, но не скланяше глава, държеше я гордо изправена, също като високомерния си безразсъден баща. Той беше на трийсет и пет години, когато заедно с майка ѝ се удавиха при едно злополучно състезание с яхти. По онова време вече бе пропилял наследството си на комар и тайно бе ипотекирал земите си. Въпреки това се държеше високомерно и до последния си ден живя като аристократ.

Джулиъс беше по-малкият син на граф Хейвънхърст и не наследи нито титла, нито пари или земи и въпреки това с непосилен труд и жестока пестеливост успя да натрупа значително състояние. Изоставиха го без нищо, но той направи всичко възможно да промени съдбата си; не беше се изкушавал от блясъка на обществото не само заради разходите, а най-вече да избегне нисшите слоеве на благородническото съсловие, където му бе отредено място.

И като че ли жертвите и спартанският начин на живот на него и на жена му не бяха достатъчни, та съдбата им нанесе още един удар – съпругата му се оказа безплодна и той остана без наследник, на когото да остави състоянието и земите си. Оставаше само една възможност да се сдобие с наследник – Елизабет да се омъжи и да роди син.

Джулиъс гледаше как Елизабет се настанява срещу него и в този миг почувства болезнено иронията в цялата ситуация; цял живот се беше трудил и броил всяко пени... и какво постигна? Богатството му пак щеше да отиде в семейството на безотговорния му брат – у бъдещия му внук. Беше вбесен, което се подклаждаше и от дълга да разчисти бъркотията, която Робърт остави преди около две години, когато изчезна. В резултат на Джулиъс се падна да изпълни писмените разпореждания на баща си – да се погрижи Елизабет да се омъжи за човек с титла и със състояние, ако е възможно. Когато преди около месец започна да търси подходящ съпруг за Елизабет, вярваше, че ще се справи сравнително лесно. Все пак преди около две години, когато я представиха в обществото, само за четири кратки седмици тя получи рекорден брой предложения, благодарение на красотата, на благородното потекло и на

предполагаемото си богатство. За най-голяма изненада на Джулиъс само трима господа изпратиха съгласието си в отговор на неговото проучване, а повечето не си направиха труда дори от любезност поне един ред да напишат. Не беше тайна, разбира се, че сега тя е бедна, но в писмото си Джулиъс бе споменал, че ще даде значителна зестра на кандидата за ръката ѝ. Той мислеше за всичко с езика на парите и само зестрата според него би трябвало да е достатъчна, за да бъде Елизабет привлекателна партия. За позорния скандал около нея почти нищо не знаеше и не го засягаше. Избягваше обществото заради клюките, лекомислието и невъздържаността, които се ширеха там.

Въпросът на Елизабет го изтръгна от гневните му мисли:

– Какво искаш да обсъдиш с мен, чичо Джулиъс?

Тя предизвика у него враждебност, от която гласът му прозвуча по-грубо от обикновено:

– Дойдох днес, за да обсъдим твоята предстояща женитба.

– Моята... моята какво? – ахна Елизабет и толкова се стресна, че непристъпната ѝ фасада рухна, само за миг заприлича на малко дете и точно така се почувства – отчаяна, объркана, хваната в капан.

– Много добре ме чу. – Джулиъс се облегна и каза безцеремонно: – Ограничих избора до трима мъже. Двама от тях имат титла, третият няма. Тъй като титлата беше най-важното нещо за баща ти, ще избира онзи с най-висок ранг, ако ми се предложи такъв избор.

– Как... – промълви Елизабет, но ѝ се наложи да млъкне, за да събере мислите си, преди да продължи.

– Как подбра тези мъже?

– Помолих Лусинда да ми направи списък на всички мъже, които по време на твоето представяне в обществото са поискали от Робърт ръката ти. Тя ми го даде и аз изпратих куриери с писма до всеки един от тях, като изразих твоята готовност, както и моята, тъй като съм ти настойник, да преразгледаме предложенията им за брак с теб.

Елизабет се вкопчи в стола, опитвайки се да заглуши надигацията се у нея ужас.

– Искаш да кажеш – сподавено прошепна тя, – че си направил нещо като публично предложение за ръката ми, та дано се намери някой да ме вземе!

– Да – отсече той, ядосан от прикритото обвинение в тона ѝ, че не е постъпил подобаващо на положението им. – Освен това сигурно чу добре, че легендарната ти привлекателност за противоположния пол очевидно не съществува вече. Само трима от всичките петнайсет мъже

изразиха желанието си да подновят запознанството си с теб.

Елизабет се загледа безизразно в стената зад него. Чувстваше се унижена до дъното на душата си.

– Не мога да повярвам, че си го направил.

С дланите си той така блъсна бюрото, че звукът бе като от гръмотевица.

– Действах в правото си, племеннице, и според специалните указания на твоя непрокопан баща. Ще разрешиш ли да ти припомня, че когато умра, моите пари ще бъдат поверени на твоя съпруг и в края на краищата – на твоя син. Моите пари!

От месеци Елизабет се мъчеше да проумее що за човек е чичо ѝ и някак си разбра причината за неговата язвителност, дори изпита състрадание.

– Щях да се радвам, ако сам беше благословен със син – прошепна тя, – но не съм виновна, че не си. Никога не съм те обиждала, нито пък съм ти давала повод да ме мразиш толкова много, че да постъпваш, така с мен... – Елизабет почувства нещо умолително в израза му и гласът ѝ заглъхна. Вирна брадичката си и се вкопчи в жалките остатъци от своето достойнство. – Кои са мъжете?

– Сър Франсис Билхейвън – отговори той.

Тя смутена го погледна и в недоумение поклати глава.

– По онова време се запознах с много нови хора. Това име нищо не ми говори.

– Вторият мъж е лорд Джон Марчмън, граф Канфорд.

Елизабет отново поклати глава:

– Името сякаш ми е познато, но не мога да го свържа с физиономия.

Чичо ѝ, явно разочарован от нейната реакция, се подразни.

– Очевидно паметта ти е слаба. Ако не можеш да си спомниш един благородник или един граф, как ли ще си спомниш един прост господин!

Жегната от забележката му, тя високомерно попита:

– Кой е третият?

– Иън Торнтън. Той е...

Това име разтърси Елизабет от глава до пети, у нея се надигнаха омраза и ужас.

– Иън Торнтън! – изкрещя. – Иън Торнтън! – още по-високо изкрещя с ужас и истеричен смях. – Чичо, Иън Торнтън е бил склонен да се ожени за мен само пред дулото на Робъртовия пистолет. Интересът му

към мен никога не е включвал брак. Точно затова Робърт се дуелира с него и го простреля!

Вместо да стане по-отстъпчив или да се разтревожи, чичо й едва я погледна с пълно безразличие. Тогава Елизабет ожесточено каза:

– Не разбираш ли?

– Онова, което разбрах – отвърна той сърдито, – е, че отговори на моето писмо и прие предложението ми, при това много сърдечно. Може би съжалява за поведението си тогава и желае да премахне недоразуменията.

– Недоразумения! – възкликна Елизабет. – Нямам представа дали ме мрази, или само ме презира, но мога да те уверя, че той никога не е възнамерявал да се ожени за мен, нито пък някога ще пожелае. И има право, аз не смея да се появя в обществото.

– Според мен не е зле да стоиш по-далеч от упадъчните нрави на Лондон. Но да оставим това, по-важното е, че Торнтън прие моите условия.

– Какви условия?

Джулиъс продължи да обяснява, без да обръща внимание на паниката на Елизабет:

– Тримата кандидати приеха предложението ми да направиш кратки визити на всеки от тях, за да вземеш решение. Лусинда ще те придружава като компаньонка. След пет дни заминаваш. Първо при Билхейвън, после при Марчмън и най-накрая при Торнтън.

Всичко се завъртя пред очите на Елизабет.

– Не мога да повярвам! – избухна тя и в нещастие си се хвана за най-незначителната пречка. – За пръв път от години Лусинда е във ваканция. При сестра си в Денвър е.

– Тогава ще вземеш Бърта, а Лусинда ще те придружи в Шотландия, при Торнтън.

– Бърта! Бърта е домашна прислужничка! Репутацията ми ще стане на пух и прах, ако прекарам една седмица в дома на мъж без придружителка, само с една прислужничка.

– Тогава няма да споменавам, че е прислужничка – не се трогна той. – И тъй като вече съм заявил в писмата си, че Лусинда Трокмортън-Джоунс ще ти бъде компаньонка, ще кажеш, че Бърта ти е леля. Без повече възражения, госпожице – заключи. – Въпросът е решен. Върви си!

– Не, не е решен! Станала е някаква ужасна грешка, казах ти. Иън Торнтън в никакъв случай не би пожелал да се среща с мен, аз още малко с него.

– Няма грешка – каза Джулиъс категорично. – Иън Торнтън е получил писмото ми и е приел нашето предложение. Дори е приложил описание как се стига до имението му.

– Твоето предложение! – възмути се още веднъж тя, – не моето.

– Формалности повече с теб няма да обсъждам, Елизабет. Разговорът ни приключи.

4.

Елизабет бавно зави по коридора, за да отиде при Александра, но коленете ѝ така се разтрепериха, че се подпря на стената. Иън Торнтън... Само след броени дни трябваше да се изправи срещу Иън Торнтън.

Името му отекна в главата ѝ, беше зашеметена от ненавист, унижение и страх. Най-после събра сили и влезе в малката приемна, където се отпусна на дивана и впери безизразен поглед в светлото петно на стената, където някога висеше картина на Рубенс.

Нито за миг Елизабет не повярва, че Иън Торнтън е искал да се ожени за нея и не можеше да си обясни какво го е подтикнало да приеме скандалното предложение на чичо ѝ. Била е наивна, лековерна глупачка, когато се забърка с него.

Сега трудно можеше да си представи, че някога е била дръзка или по-скоро безгрижна, както през онзи уикенд, когато се запозна с него. Тогава беше толкова сигурна, че бъдещето ѝ е блестящо, но после нещата се промениха.

Беше на единайсет години, когато родителите ѝ умряха и тя много тъгува, но Робърт бе до нея, утешаваше я, даваше ѝ кураж, уверяваше я, че отново ще настъпят светли дни. Робърт беше осем години по-голям от нея и всъщност ѝ беше доведен брат – син на майка ѝ от първия ѝ брак, но Елизабет го обичаше и разчиташе на него, откакто се помнеше. Родителите ѝ толкова много отсъстваха, че повече приличаха на прекрасни гости, които прелитаха през живота ѝ три-четири пъти в годината, донасяха подаръци и бързо изчезваха като вихър след едно бодро „довиждане“.

Като се изключи загубата на родителите, детството на Елизабет всъщност беше щастливо. Слънчевият и характер я направи любимка на цялата прислуга и всички я глезеха. Готвачката ѝ даваше сладкиши; икономът я научи да играе шах; Арон, главният кочияш, я научи да играе вист, а като поотрасна – и да стреля с пистолет, за да може да се защити, ако ѝ се наложи. Но от всички нейни „приятели“ в Хейвънхърст човекът, с когото прекарваше най-много време, беше Оливър, главният градинар. Той дойде да работи в имението, когато тя беше единайсетгодишна. Оливър беше добър човек, с благи очи. Трудеше се неуморно в зимната градина и в цветните лехи на Хейвънхърст. Нежно говореше на

своите калем и растения.

– Растенията имат нужда от обич – обясни ѝ той, когато един ден го изненада в зимната градина, да насърчава една клюмнала теменужка – също като хората. Влезте – покани я той и кимна към повехналата теменужка. – Кажете на тази прелестна теменужка нещо окуражително.

Отначало на Елизабет ѝ стана смешно, но направи каквото ѝ заръча Оливър, тъй като градинарските му умения бяха неоспорими – откакто се грижеше за градините на Хейвънхърст, те бяха станали великолепни. Ето защо тя се наведе към теменужката и искрено и зашепна: „Вярвам, че съвсем скоро ще се съвземеш и хубавичките ти цветчета ще се изправят срамежливо.“ После се беше отдръпнала в очакване пожълтялото клюмнало растение да се устреми към слънцето.

– Дадох ѝ една доза от моето специално лекарство допълни градинарят и премести саксията с цветето на работната маса, където държеше всички свои пациенти. – Елате пак след няколко дни и ще видите, че тя гори от нетърпение да ви покаже колко красива е станала.

Като поотрасна, Елизабет осъзна, че Оливър гледаше на цфтящите растения като на одушевени същества от женски пол, а на всички останали – от мъжки пол.

Веднага на другия ден Елизабет отиде в зимната градина, за да види какво е станало с теменужките, но те изглеждаха все така окаяно. През следващите пет дни съвсем забрави за тях и отиде в зимната градина, за да похапнат с Оливър сладкиши.

– Тук имате една приятелка, която иска да ви види, малка госпожичке – каза и той.

Елизабет се приближи до масата с боледуващите растения и съзря теменужката – нежните ѝ цветчета се усмихваха, а листата и бяха щръкнали.

– Оливър – възхити се тя, – как го направи.

– Аз – почти нищо, дадох ѝ само малко лекарство, вашите любезни думи я излекуваха – отговори той и може би защото бе усетил искрения ѝ интерес, или за да разсее наскоро осиротялото дете, я разведе из зимната градина, показа ѝ всички растения, каза ѝ имената им, показа ѝ още какви опити прави да кръстоса различни сортове. После я попита не иска ли да си засади своя градинка. Елизабет се съгласи и двамата се заеха да подберат цветята, които тя би желала да отгледа.

В този ден се сложи началото на нестихващата любов на Елизабет към всичко що расте. Издокарана с работна престилка тя работеше наред с Оливър, научи от него онова, което той знаеше за „лекарствата“, за

торовете и за опитите му да създаде нови видове растения чрез кръстоски.

И когато Оливър я посвети в уменията си, започна тя да го учи. В случая Елизабет имаше несъмнено предимство – можеше да чете, а библиотеката на Хейвънхърст беше гордостта на дядо ѝ. Те се разполагаха на някоя градинска пейка и Елизабет му четеше, докато замръкнеше. Така тя му разкри някогашните и съвременните методи за отглеждане на хубави и жизнени растения. За пет години „градинката“ на Елизабет се разпростря върху по-голямата част от градинските площи в имение-то. Където и да коленичеше с малката си лопата, цветята бурно разцъфтяваха около нея.

– Знаят си, че ги обичате – каза ѝ Оливър с една от редките си усмивки, когато тя разкопаваше лехата с теменужки, нацъфтели във великолепно разнообразие, – и с най-прекрасното, което могат да дадат, ви казват, че също ви обичат.

Когато градинарят заради здравето си се премести да работи на друго място с по-мек климат, тя почувства болезнено липсата му и прекарваше повече време в своята градина. Тук даваше пълна воля на фантазията си, екипираше проекти на фигури от цветя, а после ги засаждаше и ги отглеждаше. Беше впрегнала всички слуги и коняри да ѝ помагат да разшири лехите, докато не се разпростряха и на терасираната площ зад къщата по цялото ѝ протежение.

Освен на градинарството и на приятелството на прислугата Елизабет се радваше и на приятелството с Александра Лоуренс. Алекс беше най-близката ѝ съседка и въпреки че беше по-голяма, двете имаха вкус към едни и същи удоволствия – да си разказват нощем страшни случки за привидения, докато истерично не се разтреперят, или пък, разположени в къщичката на Елизабет, поставена на едно дърво, да си споделят тайни и сладки мечти.

Дори след като Алекс се омъжи и замина да живее другаде, тя не се чувства самотна, защото живееше с обич, която осмисляше живота ѝ – обичаше Хейвънхърст. Имение-то някога е било укрепен замък, с ров и каменни защитни стени и е бил вдовишко наследство на една далечна прабаба на Елизабет от дванайсети век. Съпругът на тази прабаба се възползвал от влиянието, което имал пред краля, за да включи в завещанието си множество необичайни клаузи, отнасящи се до Хейвънхърст, като най-важната от тях била, че замъкът се предавал в наследство на жена му и после на нейните наследници, независимо дали са синове или дъщери. С други думи, замъкът Хейвънхърст оставал собственост на

рода завинаги или поне докато наследниците го желаят.

В резултат на това родово наследство, когато баща ѝ загина, Елизабет придоби титлата графиня Хейвънхърст. Тогава беше само на единайсет години и титлата нямаше особено значение за нея, но имението с любопитната си и богата история изпълни живота ѝ. На седемнайсет години познаваше толкова подробно тази история, все едно самата тя я бе преживяла. Знаеше кога крепостта е била обсаждана, кои са били нападателите, знаеше всичко за военните действия и от двете страни, както и за защитната стратегия на владетелите и владетелките на Хейвънхърст. Знаеше всичко за живота на своите предшественици, какви добродетели и таланти са притежавали, какви са били слабостите им – от историята на първия граф, превърнал се в легенда заради смелостта си и ловкостта в битките, който треперел пред жена си. Беше проучила и нещастния случай със сина му – младият граф, който нелепо загинал, когато се упорничавал в хвърляне на копие по въртяща се мишена.

С течение на вековете ровът се изравнил, крепостните стени се разрушили, а жилищната сграда била разширявана с безразборно пристроявани крила, докато не заприличала на живописен господарски дом, който почти с нищо не напомнял някогашния замък. Но Елизабет беше проучила всички стари пергаменти и рисунки в библиотеката и знаеше точно къде е било разположено всичко – рова, укрепленията, знаеше дори къде по всяка вероятност е бил злополучният стълб с въртящата се мишена.

И така на седемнайсет години Елизабет Камерън бе много по-различна от другите благородни млади дами. Изключително образована, уравновесена, със склонност да бъде практична, която с всеки изминал ден се усъвършенстваше. Вече се бе научила от управителя на имението как сама да го управлява. Заобиколена цял живот от настойници, наивно вярваше, че всички хора са така мили и доброжелателни като нея и като всеки в Хейвънхърст.

Нищо чудно, че когато в онзи съдбоносен ден Робърт неочаквано дойде от Лондон и я издърпа от лехите с рози, за да ѝ каже, че предстои да бъде представена на обществото, Елизабет се зарадва и изобщо не го притесни.

– Всичко е уредено – разказва той възбудено. – Лейди Джеймисън прие да те подкрепи заради паметта на майка ни. Ще ни струва цяло състояние, но си заслужава.

Елизабет го погледна изненадана.

– Никога досега не си говорил за пари, Робърт. Да не би да имаме

финансови затруднения?

– Не, нямаме – излъга той. – Притежаваме истинско богатство, само че не съм го осъзнавал.

– Къде е? – попита тя, съвсем объркана не само от онова, което чу, но и от някакво неприятно предчувствие.

Брат й се засмя и я дръпна пред огледалото, обгърна с длани лицето й и я накара да се вгледа в отражението си.

Елизабет го погледна озадачено, после се погледна в огледалото и се засмя.

– Защо не ми каза, че съм се изцапала? – каза и взе да трие пръски-те кал от бузата си.

– Елизабет, освен това петно върху страната си, друго не виждаш ли?

– Да, виждам и лицето си – отговори тя.

– И как ти се струва?

– Като моето лице – отвърна заинтригувана.

– Елизабет, твоето лице е нашето богатство – развика се той. – И през ум не ми беше минавало до вчера, когато Берти Крендъл ми разказа за блестящото предложение, което получила сестра й от лорд Чивърли.

Елизабет се смая.

– За какво говориш?

– За твоята сватба – дръзко се захили той. – Ти си сто пъти по-красива от сестрата на Берти. С твоето лице и Хейвънхърст за зестра ще се омъжиш така, че цяла Англия ще засушука. Такъв брак ще ти осигури бижута, тоалети, прекрасни къщи, а на мен връзки, които са по-ценни от злато. Между другото – пошегува се той, – ако закъсам, зная, че ще ми отпуснеш някоя и друга хилядарка от джобните си пари.

– Да не би ние да сме закъсали? – упорстваше тя, твърде разтревожена от това предположение, за да се притеснява за явяването си пред обществото в Лондон.

Робърт избегна погледа й, въздъхна уморено и я покани да седнат на дивана.

– На ръба сме – призна. Макар и да беше едва на седемнайсет, Елизабет разбираше кога я заблуждава, и сега той точно това правеше. – В действителност – неохотно продължи брат й – сме в много затруднено положение. Ужасно много.

– И как се стигна дотук? – попита тя спокойно, независимо от страха, който се надигаше у нея.

От смущение по лицето му плъзна гъста червенина.

– Преди всичко татко ни остави огромни дългове, доста от тях натрупани на комар. Към тях аз прибавих мои, направени по същия начин. Доколкото можах, държах кредиторите настрана, но напоследък те се озлобиха. И не е само това. За да се поддържа Хейвънхърст, трябва страшно много пари. Елизабет. Приходите от имението далеч не покриват разходите по него. Крайният резултат е, че сме затънали в ипотечи. Ще се наложи да заложим покъщнината, за да изплатим най-належащите дългове, в противен случай няма да можем да се покажем в Лондон, и това не е най-лошото. Имението е твое, не е мое, но ако не сключиш подходящ брак, историята му ще приключи на някой търг, и то съвсем скоро.

В душата на Елизабет се надигнаха смут, тревога, паника, но гласът ѝ не трепна.

– Току-що каза, че за сезона в Лондон е необходимо цяло състояние, което ние очевидно нямаме – с присъщата си практичност отбеляза.

– Кредиторите ще си затраят, щом разберат, че си сгодена за човек с положение в обществото. А пък аз ти обещавам, че такъв веднага ще се намери.

Елизабет намекна, че планът ѝ се струва користолюбив, но Робърт поклати глава. Този път заговори като практичен човек:

– Ти си жена, прелестна си, трябва да се омъжиш, добре ти е известно – всички жени се омъжват. В Хейвънхърст няма да срещнеш жених. И не ти предлагам да приемеш първото случайно предложение. Ще избереш човек, към когото да се привържеш, когото да обичаш и тогава – продължи той, като сам си вярваше – ще уговоря с него един дълъг годеж с оглед на твоето непълнолетие. Нито един почтен мъж не би желал да се обвърже със седемнайсетгодишно девойче, преди то да е узряло за брак. Това е единственият начин – прекъсна той опита ѝ да спори.

Макар и да бе живяла обградена с топли грижи, Елизабет знаеше, че Робърт с право очаква тя да се омъжи. Преди смъртта си родителите ѝ пределно ясно ѝ обясниха, че неин дълг е да се омъжи според волята на своето семейство. В случая брат ѝ носеше отговорност за избора на съпруг, а Елизабет му вярваше безрезервно.

– Признай си – закачи я той нежно, – не си ли си мечтала за елегантни тоалети и за красиви обожатели?

– Понякога... рядко – съдържано отговори тя и смутено се подсмихна. Беше нормално, здраво момиче и беше прочела любовните романи, които подхождат на тази възраст. Така че последният довод на Робърт ѝ

се стори по-приемлив. – Много добре – решително каза тя. – Нека опитаме!

– Длъжни сме да направим нещо повече от опит, Елизабет, длъжни сме да успеем, в противен случай ти ще завършиш живота си като обезнаследена гувернантка на нечии чужди деца, вместо да си носиш титлата и да имаш свои деца. А мен ще ме вкарат в затвора за длъжници.

Беше достатъчно Елизабет да си представи брат си във влажна килия и себе си без Хейвънхърст, за да се съгласи почти на всичко.

– Остави на мен подробностите – каза той и тя така и постъпи.

През следващите шест месеца Робърт енергично се зае да отстранява всяка спънка пред Елизабет за блестящото ѝ представяне на лондонската сцена. Наеха някоя си госпожа Портър да я научи на сложните светски обноски, което нейната майка и бившата гувернантка не бяха успели да сторят. От госпожа Портър Елизабет научи в никакъв случай да не буди подозрения, че е интелигентна и образована или пък че проявява дори слаб интерес към градинарството.

Наеха изключително скъп лондонски моден шивач да скицира и да ушие тоалетите, които госпожа Портър препоръча за сезона.

Госпожица Трокмортън-Джоунс, компаньонка и съветничка по въпросите на добрия тон на много млади дами с успешен дебют през миналогодишния сезон, пристигна в Хейвънхърст, за да наставлява и да придружава Елизабет. Беше петдесетгодишна, с остра прошарена коса, свита на тила ѝ на кок, стоеше изправена, все едно е глътнала бастун, с измъчена физиономия, като че ли усеща крайно неприятна миризма, но е твърде благовъзпитана, за да обръща внимание на досадни подробности. Скоро след запознанството им Елизабет забеляза, че госпожица Трокмортън-Джоунс притежава невероятната способност спокойно часове наред да седи, без да помръдне, освен може би с някое пръстче.

Елизабет не разреши вцепеняващото ѝ поведение да я отблъсне и се зае да открие начин как да разчупи ледовете. Един ден шеговито я нарече „Луси“, но когато нежното ѝ обръщение предизвика буреносни облаци върху лицето на дамата, тя се замисли за друг подход. Откри го много бързо: само няколко дни след като дойде да живее в Хейвънхърст, Лусинда я видя в огромната библиотека, свита на дивана, потънала в четивото си.

– Обичате ли да четете? – попита Лусинда сърдито, но когато видя заглавието на томчето, шамповано с релефни златни букви, се изненада.

– Да – увери я Елизабет засмяна. – А вие?

– Чели ли сте Кристофър Марлоу?

– Да, но предпочитам Шекспир.

След този случай всеки ден след вечеря започнаха да разговарят за книгите, които бяха прочели. Мина доста време, преди Елизабет да осъзнае, че е спечелила уважението на гувернантката, въпреки прословутото ѝ безразличие. Но дали беше спечелила привързаността ѝ, не можеше да бъде сигурна, тъй като единственото чувство, на което дамата даваше израз, бе гневът, при това си позволи да го излее само веднъж пред един особено противен продавач в селото. Елизабет стана свидетелка на подобен изблик един-единствен път, но никога не го забрави. Лусинда се беше насочила към нещастника в ръка с неизменния си чадър като с оръжие, притисна го до стената на собствения му магазин, а от устните ѝ се изля поток от такива огнени слова, каквито Елизабет за пръв път в живота си чуваше.

– Моята избухливост – превзето я осведоми Лусинда, явно се опитваше да се извини – е единственият ми недостатък.

Тайничко Елизабет си мислеше, че навярно Лусинда както абсолютно спокойно и тихо си седи, потиска всички свои чувства с години, докато напрежението стане нетърпимо и те изригнат като вулкан, изхвърляйки лава и огън с все сила.

Когато семейство Камерън, придружено от Лусинда и необходимия брой прислуга, пристигна в Лондон за светския сезон, Елизабет беше научила всичко, което знаеше госпожа Портър, и беше сигурна, че ще може да посрещне предизвикателствата, които тя ѝ бе описала. Наистина Елизабет беше наизустила правилата на етикета, но ужасният шум леко я смути. В края на краищата, след като шест месеца бе посветила на подготовката за своето представяне в обществото, както и на изкуството да танцува, все неща, на които я учеха от тригодишна възраст, разбира, че единствените ѝ задължения като дебютантка са или разговаря учтиво върху незначителни теми, да прикрива на всяка цена интелигентността си и да танцува.

На другия ден след като се настаниха в къща под маем в центъра на града, лейди Джеймисън, покровителка на Елизабет според изискванията на добрия тон, ги посети заедно с двете си дъщери – Валери и Шарис.

Валери беше с година по-голяма от Елизабет и беше представена в обществото през миналогодишния сезон, а Шарис беше пет години по-голяма – младата вдовица на престарелия лорд Дюмон, който починал месец след сватбата, като изоставил младата си булка богата, свободна и абсолютно независима.

През двете седмици, които оставаха до началото на сезона,

Елизабет прекарваше по-голямата част от времето си с богатите дебютантки, които се събираха в дневната на семейство Джеймисън, за да клюкарстват безметежно за всичко и всеки.

Те до една бяха пристигнали в Лондон с един и същ благороден дълг и семейна заръка – да се омъжат за възможно най-богатия ухажор, за да увеличат семейното богатство и да повдигнат социалния статус.

Точно в този салон Елизабет допълни образованието си. За своя най-голяма изненада откри, че госпожа Портър ѝ е казала истината за безкрайното бръщолевене и клюкарстване, без оглед дали някой няма да пострада. Също така откри, че да се обсъжда финансовото състояние на друг човек не противоречи на добрия тон, дори е желателно, особено ако джентълменът не е женен. През първия ден ѝ се наложи смаяно да ахка и охка, за да прикрие невежеството си в разговорите, които се вихреха около нея: „Лорд Питър е превъзходна партия. Защо не, доходът му е двайсет хиляди лири и във всички случаи ще наследи титлата на чичо си, ако умре от инфаркт, което е съвсем разумно да се очаква“, съобщи едно момиче, а другите припяха: „Шоръм притежава очарователно имение в Ултишър, а мама седяла на тръни, не знаела дали той ще разкрие намеренията си... Само си помисли... смарагдите на Шоръмови! Робълси кара прелестно синьо ландо, но папа дочул, че е затънал в дългове, така че на него не бих разчитала... Елизабет, почакай само да видиш Ричард Шипли! В никакъв случай не се поддавай на чара му! Той е изпечен мошеник и макар да се издокарва като изваден от кутийка, няма пукната пара, нито изгледи да се издигне.“ Последният съвет беше даден от Валери, която Елизабет смяташе за своя най-близка приятелка всред другите девойки.

Елизабет на драго сърце прие приятелството на това малко дамско общество, а съветите им – привидно. И въпреки това се чувстваше все по-смутена от това, че се отнасят към хората като към по-нискостоящи, което за млада дама, която гледа на своя иконом и на кочияша си като на равни, никак не бе чудно.

От друга страна, тя се влюби в Лондон с неговата улична суетня, красиво поддържани паркове, с атмосферата на възбуда и очакване, освен това страшно ѝ хареса да си има приятелки, които ако не злословеха, бяха весела компания.

Но вечерта преди първия ѝ бал самоувереността и радостта ѝ внезапно се стопиха. Както се изкачваше след Робърт по стълбището към къщата на Джеймисънови, внезапно изпита ужасен страх за пръв път в живота си. Зави ѝ се свят от всички приеми, на които трябваше да се

представи и от онези, на които не трябваше да ходи и които всъщност тя не си даде труда да запомни. Обзе я болезнено предчувствие, че през този сезон ще се прочуе като дамата, с която никои не танцува. Но щом пристъпи в балната зала, одобрителните погледи я накараха да престане да се самоизмъчва, а очите ѝ заблестяха от възхита. Полилеите искряха с хиляди свещи, красиви мъже и жени с великолепни рокли бавно се разхождаха, а около тях се носеха облаци от коприна и атлаз.

Не забеляза един млад мъж, който се обърна и я загледа, и впериле блестящите си очи в брат си.

– Робърт – прошепна лъчезарно, – предполагал ли си, че на света съществуват толкова красиви хора и толкова грамадни зали?

Облечена с рокля от бяла коприна, подобна на лека мъгла, общита с блестящи златни пайети, с вплетени бели рози в златистата си коса и с искрящите си зелени очи. Елизабет приличаше на принцеса от приказките.

Беше омагьосана, самата тя излъчваше магия, от която цялото ѝ същество грееше с неземна светлина, но най-накрая се съвзе достатъчно, за да осъзнае, че пред нея са Валери с компанията, и им се усмихна.

Към края на вечерта се чувстваше като че ли е била и някакъв приказан свят. Около нея се тълпяха млади мъже, които молеха за запознанство и танц или пък да ѝ донесат пунш.

Тя се усмихваше и танцуваше, без хитрините на флирта, както постъпваха някои момичета, вместо това слушаше с искрен интерес и сърдечна усмивка красивите, които разговаряха с нея, в нейно присъствие те се чувстваха леко, а когато тръгнаха към дансинга, ги предразполагаше.

Наистина бе превъзбудена от заразителното веселие, подмамена от вълшебната музика, заслепена от прекаленото внимание и всички тези вълнения се отразиха в искрящите ѝ очи и в обаятелната ѝ усмивка. Беше приказна принцеса на своя първи бал, в транс от цялото вълшебство, в непрестанен танц, обляна от светлината на пищните полилеи, обградена от пленителни принцове, без мисъл, че някога ще дойде краят.

Елизабет Камерън със своята ангелска красота, със златната си коса и със зелените си лъчезарни очи завладя устремно Лондон. Беше неравнина, самата тя мерило за подражание.

Още на сутринта запристигаха поклонници на върволици в дома ѝ и най-големите си завоевания тя постигна тук, а не в балната зала, тъй като бе не само красива, но с нея се общуваше и много непринудено. За три седмици четиринайсетте господи поискаха ръката ѝ. Цял Лондон

говореше само за това безпрецедентно събитие. Дори госпожица Мери Гладстоун, всепризнатата красавица на два последователни сезона, не бе получавала толкова предложения.

Дванайсет от обожателите на Елизабет бяха млади, безумно влюбени и с подходящо положение в обществото; двама бяха доста възрастни, но не по-малко влюбени. Много високомерно и също толкова нетактично Робърт безмилостно ги отпрати. Той държеше на обещанието си да избере на Елизабет идеалния съпруг, с когото да бъде щастлива.

Петнайсетият кандидат за ръката ѝ отговаряше напълно на изискванията му. Много богат, красив, представителен, двацет и пет годишният виконт Мондевейл безспорно бе една от най-добрите партии през този сезон. На брат ѝ това му бе добре известно и каза на Елизабет, че когато виконтът се появил с предложение, Робърт така се развълнувал, че с един скок се намерил от другата страна на бюрото и за малко да го поздравя с предстоящата сватба.

На Елизабет ѝ бе много приятно, бе трогната, че джентълменът, който ѝ бе направил по-специално впечатление, е поискал ръката ѝ и брат ѝ го е одобрил.

– О, Робърт, той е прекомерно красив. Аз... аз не съм съвсем сигурна, че ме харесва чак толкова много, за да ми предложи брак.

Брат ѝ я целуна нежно по челото.

– Принцесо – пошегува се той, – няма мъж, който да те погледне и да не си изгуби ума. – Само въпрос на време е.

Тя му се усмихна вяло. Неприятно ѝ беше да слуша хората да превъзнасят красивото ѝ лице, като че ли зад него нямаше ум. Освен това безумното оживление и бурното веселие на празненствата през сезона, които в началото я бяха очаровали, взеха да ѝ дотягат. Всъщност най-силното чувство, което изпита, когато Робърт ѝ донесе новината, бе облекчение, че въпросът с нейния брак е уреден.

– Мондевейл възнамерява да те посети следобед – продължи Робърт, – но аз нямам намерение да му дам окончателния си отговор порано от седмица или две. – Несигурността само ще затвърди решението му, а между другото и ти заслужаваш няколко дни свобода, преди да се обвържеш.

Да се обвърже! Елизабет почувства гадене и тревога при тези думи, въпреки че осъзнаваше колко глупаво е това от нейна страна.

– Притеснявах се да му кажа, че зестрата ти е само пет хиляди лири, но той не обърна особено внимание. Отвърна ми: „Колкото толкова.“ Искал само теб и нищо друго. Щял да те обсипе с рубини колкото

дланта ти.

– Това... това е великолепно – безпомощно каза Елизабет, тъй като изпита само облекчение и някакво мрачно предчувствие.

– Ти си великолепна – разроши той косата ѝ. – Защото ще спасиш името на баща ни, моето и Хейвънхърст от позор.

В три часа следобед виконт Мондевейл пристигна. Елизабет го прие в жълтия салон. Той влезе, огледа се, взе ръцете ѝ и нежно усмихнат я погледна.

– Отговорът е „да“, нали? – попита той, но в тона му се четеше по-скоро уточнение, отколкото въпрос.

– Говорихте ли с брат ми? – изненада се тя.

– Не, не съм.

– Тогава откъде знаете, че отговорът е „да“? – смутено се усмихна момичето.

– Защото – отговори той – за пръв път от месец насам неизменно седящата до вас госпожица Лусинда Трокмортън-Джоунс не впива орлов поглед в мен. – Леко я целуна по челото и тя се изчерви. – Имате ли представа колко сте красива? – попита той.

Елизабет смътно осъзнаваше красотата си, само защото всеки ѝ се възхищаваше, и си спести тревожния отговор: „А вие имате ли някаква представа колко съм интелигентна?“ Не беше интелектуалка с необятно въображение, но обичаше да чете, да обмисля прочетеното, дори да го обсъжда и беше почти сигурна, че на него това нейно влечение няма да му хареса. Той никога не изрази мнение върху каквото и да било, освен общи приказки върху съвсем тривиални теми и никога не попита за нейното.

– Толкова сте прекрасна! – прошепна той и Елизабет съвсем искрено се учуди защо мисли така. Не знаеше колко много обича риболова, колко е весела или как отлично борави с пистолет и когато стреля, никога не пропуска целта. Не знаеше, че понякога организира надбягвания с двуколки в двора на Хейвънхърст, а пък цветята полудяваха да цъфтят в нейно присъствие, като че ли само за да ѝ доставят удоволствие. Тя дори нямаше представа дали на него ще му харесат чудните легенди за Хейвънхърст и за поколенията ексцентрични обитатели на имението. Той знаеше толкова малко за нея, а тя за него – още по-малко.

Искаше ѝ се да помоли Лусинда за съвет, но от няколко дни тя беше на легло с висока температура.

Елизабет не престана да размишлява с безпокойство върху тези въпроси до следобедна на другия ден, когато замина за уикенда. На она

прием тя срещна Иън Торнтън и това промени живота ѝ. Приемът беше в прелестната вила на лейди Шарис Дюмон – по-голямата сестра на Валери. Когато Елизабет пристигна, градините на имението бяха пълни с гости, които флиртуваха, смееха се и пиеха шампанско, което шушнеше в кристалните чаши. Приемът според лондонските стандарти не беше голям; сто и петдесет души гости, от които само двайсет и пет щяха да останат за целия уикенд, измежду тях беше и Елизабет със своите три приятелки. Ако не беше израснала, обградена с толкова нежни грижи, и ако не беше толкова наивна, веднага щеше да ѝ направи впечатление леконравието на това ултрамодерно светско общество. От пръв поглед щеше да установи, че гостите на този прием са малко по-възрастни, по-обиграни, че поведението им е много по-фриволно, отколкото е прието-то. И тогава щеше да си тръгне.

Сега, когато размишляваше за своето катастрофално безразсъдство през онзи уикенд, се удивляваше колко лековерна и наивна е била.

Облегна се по-удобно, притвори очи и се опита да заглуши мъчителното чувство на унижение, което се напи на в душата ѝ. „Защо – отчаяно се питаше тя – щастливите спомени избледняват, докато лошите с времето стават все по-ослепително ясни и болезнени?“ Точно по този начин онази вечер оживяваше в съзнанието ѝ виждаше отчетливо всяка подробност, чуваше изпълващите я звуци, вдъхваше ароматите ѝ.

Цветята в градината, аранжирана във френски стил, буйно цъфтяха, когато тръгна да търси приятелките си. Рози. Опияняващото им благоухание изпълваше нощта. В балната зала оркестрантите настройваха инструментите си, после всичко затихна и изведнъж чистите звуци на прекрасен валс се понесоха в градината и музиката пропи всяко нейно кътче. Беше се здрачило и слугите взеха да палят закачливи фенери, разположени по пътечките между цветята. Разбира се, не всички фенери щяха да бъдат запалени, например по-ниската част на терасираната градина щеше да остане тъмна заради любовните двойки, които по-късно щяха да се усамотят там или в лабиринта от жив плет. Зимната градина също щеше да потъне в удобен сумрак, но всичко това Елизабет осъзна много по-късно.

Близо половин час се лута, преди да открие приятелките си, скрили се зад висок жив плет. Когато Елизабет се приближи, видя, че те не се бяха съвсем скрили, а по-скоро надничаха през добре окастрения плет към някого, в когото се бяха захласнали и възбудено говореха по негов адрес.

– Ето, ето – кискаше се Валери, – точно това сестра ми нарича

мъжествен чар.

С благоговейно мълчание трите момичета наблюдаваха този образец на мъжката красота, който бе заслужил високото мнение на блестящата и изключително изискана сестра на Валери – Шарис. Елизабет току-що бе забелязала петно от трева на бледолилавите си бални пантофки и нещастно пресмяташе наум колко ли струват чифт нови и дали не би могла да си купи само едната.

– Така и не мога да повярвам на очите си – шепнеше Валери. – Шарис каза, че щял да дойде, но на мен не ми се вярваше. Представете ли си, когато се върнем в Лондон и кажем, че сме го видели, всички ще се пръснат от завист! – допълни Валери, тогава забеляза Елизабет и мълчаливо ѝ направи знак да се приближи. – Виж, Елизабет, не е ли божествено красив, някак хем загадъчно, хем порочно.

Вместо да се прикрие и да надникне иззад живия плет, Елизабет огледа тълпата елегантни мъже и жени, които не преставаха да се смеят и да бърят, отправени към балната зала, където танците започваха, след което щеше да бъде сервирана късна вечеря. Погледът ѝ се зарея към мъжете, наподобяващи пъстроцветни папагали или надуты пуяци в костюмите си от сатинирани панталони в убити тонове и прекалено ярки жакети и жилетки.

– Кого трябва да видя?

– Господин Иън Торнтън, глупи! Не, не, почакай, тръгна встрани от фенерите и не можеш да го видиш.

– Кой е Иън Торнтън?

– Точно там е въпросът, никой не знае, наистина! – С тона на човек, който съзнава каква поразителна пикантерия съобщава, Валери допълни: – Някои твърдят, че е внук на херцог Станхоуп.

Като всяка невръстна дебютантка Елизабет беше задължена да изучи в подробности Справочника на Дебрит за аристократичните родове, пред който спазващите добрия тон благоговееха, както благочестивите презвитерианци пред своята Библия.

– Херцог Станхоуп е доста възрастен – отбеляза тя, след като старателно размисли – и няма наследник.

– Да, това е официалната версия. Но се говори, че Иън Торнтън е негов – каза Валери с вече едва дочуващ се шепот – незаконен внук.

– Разбирате ли – намеси се авторитетно Пенелпи, – херцог Станхоуп имал син, но се отрекъл от него преди много години. Мама всичко ми разказа... навремето се вдигнал страшен скандал. – При думата „скандал“ всички наостриха любопитно уши и тя продължи: – Та този

син на стария херцог се оженил за дъщерята на някакъв шотландски селянин, която на всичкото отгоре била и наполовина ирландка! Била ужасна персона, без обществено положение. Ето какъв е произходът на този внук.

– Това са само предположения заради фамилното му име – с типична предпазливост каза Джорджина, – а то е доста често срещано.

– Чух, че бил много богат – намеси се Валери, – и че една нощ в казиното на Париж заложил само на едно раздаване двайсет и пет хиляди лири.

– О, за Бога – прибави с присмех Джорджина, – направил го е не защото е богат, а защото е комарджия. Брат ми го познава, каза, че Иън Торнтън е известен комарджия, без родословие, без добри обноски, връзки или пък състояние!

– Аз чух същото – потвърди Валери и отново надникна през живия плет. – Погледни – затаи дъх тя, – сега можеш да го видиш. Лейди Мери Уотърли му дава аванси, практически направо му се предлага. – Девойките така се зазяпаха, че се подхлъзнаха в храсталациите. – Ако ме погледне, ще се разтопя.

– Сигурна съм, че няма да се разтопиш – каза Елизабет с кисела усмивка, само за да вземе и тя някакво участие в разговора.

– Но ти дори не си го видяла!

Елизабет нямаше нужда да го вижда; познаваше много добре тази порода мъже – млади красавци, които караха приятелките ѝ да припаднат – руси, синеоки, разюздани контета между двайсет и една и двайсет и четири години.

– Елизабет има толкова много богати обожатели на разположение, че един простосмъртен господин едва ли ще я заинтригува, колкото привлекателен и тайнствен да е – каза Валери, а Елизабет учтиво си премълча, тъй като комплиментът ѝ се стори по-скоро злобен. Подозрението бе толкова неприятно, че тя го отхвърли. Никому не бе сторила зло, най-малко на Валери, за да заслужи подобно отношение. Откакто бе дошла в Лондон, за никого не бе изрекла лоша дума. Всъщност тя по никакъв повод не се поддаде на злостните клюки, както и не си позволи да повтори и дума пред когото и да било от онова, което бе чула. Дори и сега ѝ бе крайно неприятно да слуша какво се говори за мъжа, когото следяха. Елизабет бе убедена, че всеки човек има право на лично достойнство, независимо от произхода си. Подобно мнение не се споделяше от почти никого и както може да се очаква според добрия тон, бе истинска ерес. Ето защо тя не го споделяше.

Подобни мисли я накараха да се почувства като предателка към приятелките си, реши, че поведението ѝ е грубо, след като не споделя техния начин на забавление, и се опита да разбере защо толкова ги вълнува господин Иън Торнтън.

За да се приобщи към настроението им, тя се усмихна на Валери и каза:

– Едва ли моите обожатели са толкова красиви, колкото твърдите, че е красив онзи господин, и ако успея да го видя, сигурна съм, че ще ме заинтригува.

По някаква неизвестна на нея причина от думите ѝ Валери и Пенелъпи ужасно се зарадваха и се спогледаха съчастнически, после Валери обясни:

– Слава богу, че се съгласи, Елизабет, тъй като и трите изпаднахме в едно малко неудобно положение. Разчитахме на теб да ни помогнеш.

– Какво неудобно положение?

– Ами, как да ти кажа – започна Валери почти без дъх от вълнение, което тя отдаде на силното вино, което лакеите поднасяха на гостите, като девойките също не бяха пропуснати. – Дълго трябваше да се подмазвам на Шарис, преди да се съгласи да дойдем и ние този уикенд.

Елизабет кимна с разбиране.

– Работата е там, че когато Шарис ни съобщи, че той наистина ще дойде, ние полудяхме. Но тя веднага ни отрязва и каза, че Торнтън няма да ни обърне и капка внимание – били сме много малки за него и в крайна сметка изобщо не сме отговаряли на стила му...

– Вероятно е била права – с разсеяна усмивка изрече Елизабет.

– О, но той е длъжен да ни забележи! – Валери погледна другите момичета, като че ли търсеше подкрепа, и продължи: – На всяка цена, защото се обзаложихме с Шарис на месечната си издръжка, че тази вечер той ще покани една от нас на танц. Но той няма да го направи, ако преди това не сме го накарали да ни забележи.

– Цялата издръжка! – ужаси се Елизабет от толкова разточителен риск. – Но с тези пари щяхте да си купите онези аметисти от бижутерийния магазин на Уестпул.

– Но аз възнамерявам да си похарча моите – прибави Пенелъпи, надничайки през храстите – и да си купя онова великолепно малко бижу, което папа ми отказа.

– Аз... аз... може би... вероятно ще се откажа от баса намеси се Джорджина, видимо смутена не толкова заради парите. – Не мисля, че... – продължи тя.

Пенелпи я прекъсна:

– Идва към нас, сам е! По-добър случай от този едва ли ще ни падне, ако не му хрумне да тръгне в друга посока.

Внезапно на Елизабет този безобразен облог ѝ се стори изкусителен като забранено удоволствие и тя се подсмихна.

– В такъв случай избираме Валери да привлече вниманието му, идеята беше нейна, тя му се възхищава най-много.

– Избираме теб – с капризен и нетърпящ възражения тон заяви Валери.

– Мен! Защо мен?

– Защото само ти получи четиринайсет предложения, повече от очевидно е, че имаш най-голям шанс да успееш. Между другото – добави тя, когато усети неодобрението на Елизабет – на виконт Мондевейл ще му направи голямо впечатление, когато разбере, че Иън Торнтън – тайнственият мъж с богат опит, по когото Мери-Джейн Морисън си скъса подметките да тича без полза, ти е оказал специално внимание, като те е поканил на танц. Щом Мондевейл научи новината, мигновено ще дотича.

Според законите в изисканото общество Елизабет не си бе разрешила и най-слаб намек за отношението ѝ към виконта и безкрайно се учуди, че приятелките ѝ са се досетили за спотаените ѝ чувства. Разбира се, те не знаеха, че красивият млад мъж вече ѝ е направил предложение, за което е почти решено, че ще бъде прието.

– Бързо, измисли нещо, ето го, съвсем близо е! – молеше Пенелпи, а Джорджина нервно се кикотеше.

– Е, добре, ще го направиш ли? – настояваше Валери, докато другите две момичета се отдръпнаха и се запътиха към къщата.

Елизабет отпи от виното, което си бе взела още когато излезе в градината и което до този миг не бе докосвала. Колебаше се.

– Много добре. Да предположим, че приема – усмихна се тя ослепително на приятелката си.

– Чудесно! Не забравяй, трябва непременно да танцуваш с него тази вечер, или ние губим издръжката си. – После се разсмя и дискретно ѝ помахна, за да я насърчи, след което се завъртя и догони приятелките си, които се превиваха от смях.

Подкастриеният плет, около който се бе разиграло действието, скриваше от погледа ѝ околността и тя заслиза по тухлените стъпала към долната градинска тераса. Когато слезе, се подвоуми дали да остане тук, или да седне на малката белокаменна пейка. Отпусна се на пейката

точно в мига, когато се чува уверени мъжки стъпки – на първото стъпало, после на второто и ето, че се появи.

Иън Торнтън все още не я бе забелязал, спря до един запален фенер и извади от джоба си пура. Елизабет беше вперила поглед в него доста разтреперана не само от появата му, а и от глупавото задължение, което бе поела. Той с нищо не отговаряше на очакванията ѝ. Беше по-възрастен от представата ѝ – предположи, че е поне на двайсет и седем години – беше заплашително висок, повече от метър и осемдесет, с яки рамене и дълги мускулести крака. Гъстата му коса не бе руса, а тъмнокестенява и като че ли леко чуплива. Вместо крещящото облекло на другите мъже той бе облечен в гарваново черно, само ризата му се белееше като снежна пряспа, а копринената връзка, вързана под брадичката му, бе още по ослепително бяла. Елизабет тревожно си помисли, че Иън Торнтън прилича на хищна птица сред пъстроцветни пуяци. Докато го изучаваше, той се приготви да запали пурата, приведе глава и обгърна с шепа пламъчето. Белите маншети на ризата контрастираха с цвета на ръцете му, а мъждукащото пламъче освети лице със силен слънчев загар.

Елизабет изпусна дъха си, който несъзнателно бе задържала, и този едва чут звук го накара да вдигне глава. Той присви очи, дали от изненада или от раздразнение, Елизабет не бе сигурна. Заловена, че го наблюдава скришом, прикрита в сенките, тя изгърси първото, което и хрумна:

– Никога не съм виждала мъж с пура, обикновено се оттеглят в пушалнята.

Той повдигна иронично вежди.

– Имате ли нещо против? – попита той, след като запали пурата си.

Две неща поразиха Елизабет в този миг: пронизителните му очи със странния цвят на лъскав кехлибар и гласът му – плътен и дълбок. От съчетанието топла вълна полази по гърба ѝ.

– Да имам нещо против ли? – глупаво повтори.

– Пурата – подсети я той.

– О, да! Искам да кажа не, нямам нищо против – припряно го увери, тъй като у нея остана впечатлението, че той се е оттеглил тук, за да си изпуши на спокойствие пурата, и ако тя бе проявила каприз и беше му забранила да пуши в нейно присъствие, той просто щеше да си тръгне. Дочу се приглушен смях и Елизабет неволно се обърна. Преди да се скрият зад храстите в далечния край на терасата, тя зърна розовата рокля на Валери и жълтата на Джорджина.

Гъста руменина плъзна по страните ѝ от притеснение заради поведението на приятелките ѝ и когато се обърна, откри, че нейният случаен

събеседник внимателно я наблюдава с ръце в джобовете и пура между зъбите, също толкова бели колкото и ризата му. Той леко кимна в посоката, където се мярнаха момичетата.

– Вашите приятелки ли бяха? – попита той, а Елизабет изпита вина, като че ли на него всичко му бе ясно и някак си е узнал за техния разговор.

Реши да изрече някоя невинна лъжа, но мразеше да лъже.

– Да, те бяха. – Млъкна и се зае с гънките на полата си, после го погледна и се усмихна притеснено. Досети се, че не са представени и тъй като наоколо нямаше кой друг да свърши тази работа както е редно, затова плахо реши сама да се представи:

– Елизабет Камерън.

Той се поклони подигравателно:

– Госпожице Камерън.

И тъй като нямаше друг избор, тя го подкани:

– А вие сте...

– Иън Торнтън.

– Приятно ми е, господин Торнтън – подаде ръка тя, както бе прието.

Този жест ненадейно го предизвика да се усмихне, една ленива, вълнуваща, чаровна усмивка и да отвърне по единствения възможен начин – да ѝ подаде и той ръка.

– Приятно ми е – отговори, но тонът му бе доста ироничен.

Елизабет вече съжаляваше, че бе разрешила да я увлекат в тази интрига, и се чудеше отчаяно каква тема за разговор да предложи, над което обикновено си блъскаха главите влюбените в нея ухажори, за да я задържат в компанията си. А както всеки знае, темата трябваше да бъде изискана според добрия тон и Елизабет с облекчение реши, че е намерила изход. Посочи с ветрилото си към храсталците, където се мярнаха приятелките ѝ и каза:

– Младата дама с розова рокля беше госпожица Валери Джеймисън, а с жълтата беше госпожица Джорджина Грейнджър. – Той не показа, че тези имена му говорят нещо, и тя услужливо продължи да обяснява: – Госпожица Джеймисън е дъщеря на лорд и лейди Джеймисън.

Пой все така безизразно я гледаше и Елизабет допълни доста унило: – Става въпрос за Джеймисънови от Хартфордшир. Досетихте се... графът и графинята.

– Нима? – попита той снизходително, като очевидно се забавляваше.

– Да, наистина – избъбри Елизабет с растящо притесните. – А госпожица Грейнджър е дъщеря на Грейнджъррови от Уилтшир – барон и баронеса Грейнджър.

– Нима? – с присмехулно учудване отговори той.

Тогава внезапно си спомни какво бяха говорили момичетата за съмнителния му произход и примря от срам поради глупостите, които издрънка за титулувани особи, които навярно го презират. Дланите ѝ се навлажниха от притеснение колко необмислено е постъпила и ожесточено взе да си вее с ветрилото.

– Ние... всички ние сме тук заради сезона – съвсем потисната добави тя.

Внезапно в кехлибарените му равнодушни очи проблесна сърдечност и когато я заговори, си пролича, че се забавлява:

– И как е, радвате ли се?

– Да, много. – На Елизабет ѝ олекна, че той все пак прояви някакъв интерес. – Госпожица Грейнджър, която оттук не можете да видите, е много хубава, с очарователни маниери. Поклонниците ѝ са безброй.

– Предполагам, всичките са с титли.

Елизабет осъзна, че отново постъпва нетактично, тъй като той сигурно копнее за титлата, която му е била отказана, прехапа устни и кимна много смутена.

– Опасявам се, че е така – нямаше как да не признае тя съвсем угнетена, когато за нейна най-голяма изненада той се засмя – ленива, блестяща усмивка, която произведе неочакван ефект върху чертите на лицето му, а също и върху нейната нервна система. Сърцето ѝ заблъска и тя рязко се изправи с чувството на необяснима тревога.

– Госпожица Джеймисън също е прелестна – подхвана тя отново неуверено усмихната темата за своите приятелки.

– И колко са съперниците за ръката ѝ?

Най-накрая Елизабет разбра, че той се шегува и непочтителното му отношение към най-съществените за повечето хора ценности я изненада и същевременно предизвика у нея тихичко тържество.

– От достоверен източник зная – отговори тя, като се опитваше да влезе в насмешливия му тон, – че рекорден брой обожатели се надпреварват за госпожица Джеймисън пред нейния папа.

Погледът му се оживи и развесели, тя го погледна по същия начин и усети лекота. Нервността и напрежението ѝ се изпариха. Съвсем неочаквано се почувства свободна, като че ли бяха стари приятели, споделящи тайно едно и също дръзко мнение, но докато той се осмеляваше да

изрази своето, тя все още се стараше да не разкрива нейното.

– А вие?

– Какво искате да знаете за мен?

– Колко предложения получихте?

Тя тихичко и чаровно се изсмя и поклати глава. Да му разказва гордо за завоеванията на своите приятелки бе допустимо, но да се перчи със своите, минаваше всички граници на благоприличието и той го знаеше, Елизабет бе сигурна.

– А този въпрос – с шеговита строгост го смъмри тя – е недопустим от ваша страна.

– Моля за извинение – каза той и придружи извинението си с лек ироничен поклон и едва сдържан смях.

В градината съвсем притъмня и Елизабет реши, че е крайно време да се върне в къщата, но никак не ѝ се искаше да се откъсне от вълшебството на лятната нощ. Загледа се в нощното небе, където заблещукаха звездите.

– Това е любимият ми час – тихичко вметна тя. После плахо погледна към него, за да разбере дали не се е отегчил, но той също наблюдаваше небето, като че ли с интерес.

Тя потърси Голямата мечка и я откри.

– Погледнете – посочи към най-ярката звезда. – Това е Венера. Дали пък не беше Юпитер? Никога не съм съвсем сигурна.

– Юпитер е. А по-отгоре е Голямата мечка.

Елизабет се подсмихна и го погледна иронично.

– За вас, както и за всеки друг може да е Голямата мечка, но на мен всички съзвездия ми изглеждат като големи разпръснати групи звезди. През пролетта лесно намирам Касиопея, но не защото ми прилича на лъв, а през есента – Голямата мечка, но сега те се намират в Стрелец и целият този хаос е извън възможностите ми да го разбира. Вярвате ли, че там някъде има човешки същества?

Той се обърна към нея и я погледна приятно изненадан.

– А вие какво мислите?

– Вярвам, че има. Всъщност струва ми се прекалено самонадеяно да приемаме, че на всичките тези милиони звезди и планети ние сме единствените разумни същества. Също така ми се струва прекалено самонадеяна някогашната вяра, че земята е център на вселената и че небесните тела се въртят около нея. А хората още не са се отблагодарили на Галилей, че опроверга една заблуда. Представете си само какво означава да си изправен пред Инквизицията и да бъдеш принуден да се отречеш от

онова, което за теб е абсолютната истина и при това да можеш безпогрешно да я докажеш.

– Откога младите дами – дебютантки изучават астрономия? – заинтересува се той, а Елизабет направи крачка към пейката, за да си вземе чашата с вино.

– Имах на разположение много години, за да чета – отвърна тя чистосърдечно. И без да забележи напрегнатия му от любопитство поглед, взе чашата си и се обърна към него.

– Трябва незабавно да се прибера и да се преоблека. – Той кимна мълчаливо и Елизабет си тръгна, направи крачка, но промени решението си, подвоуми се, но си спомни за облога на своите приятелки и колко много разчитаха те на нея.

– Имам една глупава молба... искам да ви помоля за една услуга – каза неуверено, като се молеше на него също да му е приятно внезапно запознанство. Погледна го плахо усмихната в загадъчните очи и промълви: – Дали бихте могли... по причини, които не мога да споделя... – Тя се обърка и гласът ѝ заглъхна.

– Каква услуга?

Елизабет събра смелост и попита:

– Бихте ли ме поканили на танц тази вечер?

Той не изглеждаше нито шокиран, нито поласкан от тази неприлична молба и тя се взря в стиснатите му устни, за да разгадае отговора.

– Не.

Елизабет се смути от отказа, почувства се унижена, но много повече я поразി очевидното съжаление в гласа му и в израза му и тогава долетя смях и очарованието изчезна. За да се спаси от затруднението, което преди всичко не трябваше да допуска, тя повдигна краищата на роклята си с намерение да си тръгне. С неимоверни усилия успя да каже с хладно достойнство:

– Довиждане, господин Торнтън.

Той запрати пурата надалеч и безизразно се поклони.

– Довиждане, госпожице Камерън.

След това веднага си тръгна.

* * *

Приятелките ѝ вече се преобличаха за танците, но щом Елизабет влезе в стаята, където те се събираха, разговорите и смехът секнаха отведнъж, като оставиха у нея мимолетното чувство, че обектът на тяхното оживление е самата тя.

– Е, и? – попита Пенелъпи и се разкиска. – Не ни дръж в напрежение. Успя ли да го заинтригуваш?

С неприятно чувство, че самата тя е обект на някаква зловна шега, Елизабет огледа засмените им лица. Само Валери изглеждаше малко хладна и резервирана.

– Направих впечатление, сигурна съм – притеснено се усмихна, – но не особено благоприятно.

– Но той остана толкова много време с теб – закачи я едно друго момиче. – Гледахме ви от другия край на алеята. За какво толкова си говорехте?

Елизабет усети как я заля топла вълна, която плъзна по страните ѝ при спомена за красивото му лице с бронзов загар и за начина, по който грейваше, когато ѝ се усмихваше.

– Нищо съществено, дори не си спомням.

И наистина бе така. Ясно си спомняше само как коленете ѝ се подкосяваха и как сърцето ѝ се разтуптяваше, когато той я гледаше.

– А как изглежда?

– Красив – замечтано каза Елизабет, преди да се овладее. – Очарователен. Гласът му е завладяващ.

– И без съмнение – изрече леко саркастично Валери – вече издирва брат ти, за да моли за ръката ти.

Идеята бе толкова абсурдна, че Елизабет би се разсмяла от сърце, ако хладната раздяла в градината не я бе засегнала дълбоко.

– Плановете на брат ми са почтени и той няма никакво намерение да прибързва, можете да ми вярвате – с унила усмивка допълни тя. – Страхувам се, че сте изгубили вече залога, защото няма никакъв шанс той да ме покани на танц.

И с извинителен жест тя излезе, за да се приготви за бала, който вече започваше.

Щом се озова сама в спалнята си, безгрижната ѝ усмивка мигом угасна и тя неспокойно се замисли. Седна на леглото, покрито със златист брукат, и се опита да си обясни чувствата, които бе изпитала към Иън Торнтън. При срещата им се изплаши и същевременно се въодушеви, което навярно се дължеше на неговия неустоим магнетизъм. Ето защо така силно бе пожелала да спечели одобрението му и защо се бе смутила, когато не успяваше. Дори в този миг споменът за характерната му усмивка и за обаятелния му поглед я вълнуваха.

Беше се замечтала, но музиката, която долетя от балната зала, я накар да се опомни и тя позвъни на Бърта, за да ѝ помогне да се облече.

– Как ти се струва? – попита тя Бърта след около половин час, като правеше пируети пред огледалото, за да може добре да я огледа бавачката ѝ, преобразена за случая в камериерка на изискана дама.

Бърта скръсти дебеличките си ръце, отстъпи назад, тревожно се вгледа в младата си господарка – по-изискана и като че ли по-различна, и се усмихна. Косата на Елизабет беше прибрана във висок кок, а лицето ѝ бе обрамчено с дълги масури. На ушите ѝ се полюшваха обиците от сапфири и диаманти на майка ѝ.

За разлика от другите рокли на Елизабет, които бяха по-дискретни, всичките с висока талия, тази бе синя като сапфирите, проблясващи на ушите ѝ, и много по-екстравагантна. От лявото ѝ рамо се спускаше дълъг шлейф, а другото оставаше голо. Линията на роклята бе права, но елегантно подчертаваше фигурата ѝ – извивките на гърдите и тънката талия.

– Мисля си – най-накрая продума Бърта, – че е цяло чудо, дето госпожа Портър ви е поръчала такава рокля. Никак не прилича на другите.

Елизабет я погледна развеселена и заговорнически се усмихна, докато си слагаше дългите сапфирено-сини ръкавици.

– Само тази госпожа Портър не е избирала – призна си тя, – а Лу-синда не подозира за нейното съществуване.

– Не ми се вярва.

Елизабет отново се огледа изпитателно в огледалото.

– Другите момичета едва са навършили седемнайсет години, а аз само след няколко месеца ще стана на осемнайсет. И още нещо – продължи да обяснява тя, слагайки на лявата си китка върху ръкавицата гривната на майка си от сапфири и диаманти, – опитах се да убедя госпожа Портър, че е глупаво да се прахосват толкова много средства за тоалети, които повече няма да са подходящи за възрастта ми, а тази рокля ще мога да я нося и когато стана на двайсет години.

Бърта заклати глава, та чак дългите връзки на бонето ѝ се разлюляха.

– Съмнявам се, че вашият виконт Мондевейл ще ви разреши да облечете една и съща рокля повече от два пъти, дано преди туй да си я износите – каза тя и се наведе да оправи краищата на роклята.

5.

Забележката на Бърта, че на практика е сгодена, отрезви Елизабет и с това настроение тя тръгна. Перспективата да срещне господин Иън Торнтън повече не я тревожеше, както и отказът му да танцува с нея. Дори престана да мисли за него. С вродена грация тя заслиза по стълбите към балната зала, където някои двойки вече танцуваха, но повечето гости на малки групи разговаряха и се смееха. Преди да стигне края на стълбата, за миг се забави, за да огледа гостите и да намери приятелките си. Бяха съвсем близо, Пенелъпи й махна с ръка и Елизабет им се усмихна.

Все така се усмихваше, но усмивката ѝ угасна, когато две кехлибарени очи приковаха погледа ѝ, Иън Торнтън беше застанал недалеч от стълбището заедно с още няколко мъже и се вираше в нея, а чашата с вино, които тъкмо поднасяше към устните си, така си остана недокосната. Наглият му поглед се плъзна от лъскавата руса коса към гърдите и ханша, чак до сатенените сини бални пантофки, после безцеремонно я погледна право и лицето. Очите му блеснаха от искрено възхищение. Повдигна леко вежда, като че ли да го потвърди, и с незабележим жест я поздрави с наздравица, преди да отпие.

Елизабет успя да запази спокойствие и грациозно продължи да слиза, но пулсът ѝ коварно препусна. Ако друг мъж си позволише да се държи с нея както Иън Торнтън току-що бе постъпил, щеше да се възмути, а може би и да се развесели. Но вместо това усмихнатите му очи, искрената шеговита наздравица ѝ внушиха чувството, че разговарят интимно за нещо много съкровено, и тя на е вой ред му се усмихна.

Лорд Хауард, братовчед на виконт Мондевейл, я очакваше. Изискан мъж, с приятни обноски, той никога не бе я ухаждал, но те се бяха сприятелили и той се отнасяше към нея с подчертано уважение като към бъдещата виконтеса Мондевейл. До него бе застанал лорд Евърли, един от най-настоятелните поклонници на Елизабет – безразсъден красив млад мъж, който също като Елизабет в много ранна възраст бе наследил титлата и земите си. Но за разлика от нея наред с тях бе наследил и значително състояние.

– Нали ви казах! – възкликна лорд Евърли и ѝ предложи ръката си.
– Разбрахме, че ще бъдете тук. Тази вечер сте пленителна.

– Пленителна – като ехо повтори лорд Хауард. После хвърли

многозначителен поглед към услужливо поднесената ръка на Томас Евърли и каза: – Евърли, човек обикновено моли дамата за честта да ѝ кавалерства, иначе тя няма да му се довери. – После се поклони на Елизабет, като ѝ предложи своята ръка. – Ще разрешите ли?

Тя се подсмихна и тъй като бе вече сгодена, си разреши да наруши границите на благоприличието.

– Наистина, господа – отговори и хвана под ръка единия от дясно, другия отляво, – надявам се разстоянието между вас да ви спаси от юмручен бой – закачи ги тя, когато тръгнаха. – Приличам на немощна старика, която ако не я придържат от двете ѝ страни, ще рухне.

Двамата джентълмени се разсмяха, също и Елизабет. Точно на тази сцена стана свидетел Иън Торнтън, когато минаха покрай него. Елизабет се сдържаше да не поглежда към него, но точно тогава някой повика лорд Хауард и той се спря. Елизабет не устоя на изкушението и за час от секундата погледна към високия широкоплещест мъж, който стоеше в центъра на групичката. Тъмнокосата му глава бе приведена и изглеждаше погълнат от онова, което му говореше единствената жена сред тях. Дори да бе забелязал, че Елизабет е застанала съвсем близо, не го показа.

– Трябва да си призная – ѝ каза лорд Хауард, когато отново тръгнаха, – че бях малко изненадан да чуя, че ще бъдете тук.

– И защо? – попита тя, като се закле повече да не мисли за Иън Торнтън. Чувстваше се завладяна от непознат мъж, а на всичкото отгоре беше и почти сгодена.

– Защото Шарис Дюмон се слави с прекалена екстравагантност – обясни той.

Елизабет се слиса и насочи цялото си внимание към чаровния русокос мъж.

– Но госпожица Трокмортън-Джоунс, моята компаньонка, никога не е възразявала срещу моите посещения у тях в Лондон. Освен това майката на Шарис е била приятелка на моята майка.

Лорд Хауард ѝ се усмихна утешително.

– В Лондон – подчерта той – Шарис е безупречна. Но извън града нейните соарета се отличават, бих казал, с повече свобода и обикновено са за по-тесен кръг. – Той млъкна, за да вземе от сребърния поднос на един минаващ лакей чаша шампанско и подаде една чаша на Елизабет, преди да продължи: – Не намеквам, че вашата репутация ще бъде накърнена от това, че сте тук. Освен това – шеговито каза – с Евърли сме тук, което показва, че поне някои са от доброто общество.

– За разлика от други нейни гости – прибави презрително лорд Евърли, като кимна към Иън Торнтън, – които не са приети в нито един почтен салон в цял Лондон.

Пламнала от любопитство и тревога, Елизабет не се съдържа и попита:

– За господин Торнтън ли говорите?

– Точно за него.

Тя отпи от шампанското и се възползва от случая да и се вгледа пооткрито във високия мъж, който завладя мислите ѝ от първия миг на тяхната среща. Според Елизабет той изглеждаше като всеки джентълмен – елегантен и безупречен. Тъмночервеният жакет и панталоните подчертаваха хубавата му фигура, стояха му идеално, личеше си, че са изработени от някой от най-известните лондонски шивачи. Коприненото шалче бе завързано безукорно, а косата му беше изрядно поддържана. Дори небрежната му поза внушаваше усещане за сила и грация на дискохвъргач, а чертите на лицето му бяха аристократични, с характерните самоувереност и надменност.

– Той... наистина ли той е толкова лош? – попита тя и отмести поглед от изваяния му профил.

Елизабет бе заслепена от неговата елегантност, така че в първия момент унищожителният отговор на лорд Евърли не достигна до съзнанието ѝ.

– Той не е лош, той е отвратителен! Комарджия, пират, мерзавец и това не е всичко!

– Аз... не мога да повярвам – изрече Елизабет прекалено ужасена, за да премълчи.

Лорд Хауард погледна строго Евърли, после се усмихна на девойката, за да я успокои, тъй като погрешно разбра причината за уплахата ѝ.

– Не обръщайте внимание на лорд Евърли, милостива госпожице. Бесен е, защото преди две седмици олекна с десет хиляди лири, които Торнтън спечели от него в казиното. Стига, Том! – прекъсна той опита за протест на разлютения граф. – Заради нас лейди Елизабет няма да може да заспи тази нощ.

Двамата кавалери на Елизабет я отведоха до нейните приятелки, които разговаряха, но мислите ѝ бяха заети с Иън Торнтън и не даде ухо на разговора им.

– Не мога да разбера какво намират мъжете в нея! – казваше Джорджина. – Не е по-красива от нас.

– Не сте ли забелязали – отбеляза Пенелъпи – какви овце са мъжете? Накъдето тръгне една, другите се повличат след нея.

– Моля се само да си избере един, да се омъжи и да ни остави другите.

– Струва ми се, че той я е омаял.

– Само ще си загуби времето – презрително каза Валери и гневно подръпна розовата си рокля. – Нали ви казах, според Шарис той не се интересува от невинни девизи. Освен това – много ядосано продължи тя – щеше да е прекрасно, ако бе проявила предпочитание към него. Танц или два с въпросното лице, няколко погледа и ще се отървем от нея, щом слухът стигне до нейния обожател... Боже мили, Елизабет! – възкликна тя, като най-накрая забеляза Елизабет. – Мислехме си, че танцуваш с лорд Хауард.

– Превъзходна идея – подкрепи я лорд Хауард. – Запазвам си следващия танц, лейди Камерън, но ако не възразявате и този.

– Преди да я обсебиш изцяло – намеси се лорд Евърли с мрачен поглед към лорд Хауард, което той отдаде на съперничеството му за ръката на Елизабет. После се Обърна към Елизабет: – За утре е предвидена разходка до селото, тръгваме сутринта. Ще ми направите ли честта да ви придружавам?

Злобните клюки на момичетата оставиха у нея неприятно чувство и Елизабет с благодарност прие молбата на лорд Евърли, както и поканата за танц на лорд Хауард.

Когато се завъртяха на дансинга, той погледна усмихнат към нея и каза:

– Доколкото разбирам, ще станем братовчеди. – Необмислената му забележка я изненада и той внесе уточните: – Мондевейл ми довери, че вероятно ще го направите най-щастлив измежду мъжете, освен ако на брат ви не му хрумне нещо друго.

Тъй като Робърт недвусмислено й каза, че иска виконт Мондевейл да бъде държан в напрежение, тя отговори по единствения възможен начин:

– Брат ми ще реши.

– Което е и редно – съгласи се той.

Час по-късно, когато лорд Хауард отиде да й донесе пунш, Елизабет осъзна, че той не се отделя от нея и по всяка вероятност е приел ролята на неин опекун на този прием, според него неподходящ за невинни млади дами. Също така видя, че танцуващите са оредели, тъй като повечето мъже, както и някои жени се бяха отделили в салона за игра на

карти. Обикновено тези салони са запазена мъжка територия на всички балове, където домакините канят по-възрастните или женените мъже, които грабва да дочакат края на бала, но се отегчават. Знаеше, че Иън Торнтън още в началото на вечерта отиде там и дори нейните приятелки поглеждаха към вратата, пламнали от любопитство.

– Да не би нещо да се е случило в салона за карти? – попита тя лорд Хауард, когато той се върна с пунша и я поведе към приятелките ѝ.

Той потвърди злорадо:

– Торнтън изгуби огромна сума и така е цяла вечер – много необичайно за него.

Пенелъпи и другите погълнаха думите му с алчен за сензации интерес.

– Лорд Тилбъри ни каза, че според него способностите на господин Торнтън се свеждат до лъжа за всичко – карти, издаване на лъжливи полици, жетони и какво ли още не.

На Елизабет ѝ стана много неприятно.

– Той... той всичко ли е заложил? – попита тя самообявилия се за неин покровител лорд. – На игра на карти! Защо му е да постъпва така?

– Заради тръпката предполагам. Комарджиите често постъпват така.

Тя нямаше обяснение защо баща ѝ, брат ѝ и още кой ли не като че ли изпитваха удоволствие да губят огромни суми в нещо толкова безсмислено като хазарта, но не ѝ се удаде възможност да изрази мнението си, понеже Пенелъпи направи знак на Джорджина, Валери и дори на Елизабет, че нещо е намислила, и с подкупваща усмивка каза:

– Много бихме желали да влезем и да погледаме, лорд Хауард, и ако вие ни придружите, не виждам причина, която да ни попречи. Толкова е интересно, половината от гостите са там!

Лорд Хауард не беше безразличен към хубавите личица, обърнати към него с толкова надежда, но погледна Елизабет колебливо, тъй като се бе вживял в ролята си на опекун, а и на него му се искаше да види със собствените си очи какво става в игралния салон.

– Няма да е непристойно – настоя Валери, – там отидоха и други дами.

– Добре тогава – предаде се той. И с Елизабет под ръка, поведе ято девойки към мъжката светая светих. Елизабет едва се съдържа да не изкрещи, че не желае да наблюдава как Иън Торнтън се разорява, и с привидно безразличие огледа скупчените около най-голямата дъбова маса хора, скриващи от погледа играчите. Тъмната ламперия и

тъмночервеният килим придаваха на салона мрачен вид, особено в сравнение с балната зала. В предната част на залата имаше две билиардни маси с красива дърворезба и големи полилеи над тях. Осем други маси за игра на карти запълваха останалото пространство. Играчи около тях нямаше, въпреки че картите бяха обърнати, а жетоните стояха в средата на масите.

Елизабет предположи, че играчите са прекъснали игрите, за да видят какво става на голямата маса, където се усещаше силна възбуда. В това време един от зяпачите обяви, че трябва да си довършат тяхната игра и четирима мъже се отдръпнаха. Лорд Хауард поведе дамите си към освободените места и Елизабет се озова точно им, където за нищо на света не искаше да бъде – до Иън Торнтън, откъдето идеално се виждаше сцената на финансовото му самоубийство.

Заедно с него играеха четирима мъже, в това число и лорд Евърли, чието младежко лице сияеше триумфално. Освен че беше най-младият от четиримата, той беше и единственият, който издаваше чувствата си. Иън Торнтън обаче изглеждаше спокоен, а лицето му бе невъзмутимо. Останалите трима се бяха съсредоточили в картите си с непроницаем израз. Херцог Хамънд, който седеше точно срещу Елизабет, наруши мълчанието:

– Струва ми се, че блъфираш Торн – усмихна се той. – Още повече, че през цялата вечер не ти върви. Наддавам с петстотин – прибави и бутна пет жетона към купчината в средата на масата.

Два факта поразиха Елизабет: прякорът на Иън бе Торн и негова светлост херцог Хамънд се обърна към него като към приятел. Останалите трима погледнаха Иън хладнокръвно, когато на свой ред прибави ха по пет и на към купчината.

Щом дойде редът на Иън да наддава, Елизабет тревожно забеляза, че пред него има само пет бели жетона. И сърцето ѝ се сви, когато той бутна и петте в средата на масата. Без да иска, дъхът ѝ секна и доста ядосано се зачуди защо здравомислещ човек е в състояние да заложи всичко, което притежава, на нещо толкова безумно като случайността.

Последният залог бе направен и херцог Хамънд свали картите си – двойка аса. Другите двама очевидно имаха по-лоши карти и се отказаха.

– Аз печеля! – заяви лорд Евърли на херцога тържествуващо и свали три попа. После се пресегна към купа с жетони и ги засъбира към себе си, но Иън го спря, като бавно изрече:

– Мисля, че това е мое – и свали картите си; имаше три деветки и две четворки.

На Елизабет ѝ олекна и тя несъзнателно въздъхна. Иън я прониза с поглед, като за пръв път забеляза не само нея, но и тревожните ѝ зелени очи, и се усмихна вяло. После се обърна към другите мъже и каза безгрижно:

– Може би присъствието на толкова прекрасни дами ще ми донесе късмет най-накрая.

Той каза „дами“, но Елизабет почувства... или по-скоро разбра, че думите му се отнасяха само за нея.

За съжаление предсказанието му не се сбъдна. През следващия час Елизабет със свито сърце стана свидетелка как той загуби почти всичките пари, които спечели, откакто тя застана до масата. През цялото това време той седеше все така спокойно отпуснат на стола, а на лицето му не трепваше нито едно мускулче. Въпреки това Елизабет не издържаше да гледа безучастно как той губи и изчака да свърши поредната ръка, за да си тръгне, без да смущава играещите. Щом играта приключи, лорд Хамънд предложи:

– Струва ми се, че нещо освежително ще ни дойде добре.

Той направи знак на лакея, който тъкмо събираше празните чаши, да поднесе на господарката напитки. Елизабет реши да се възползва от момента, за да си тръгне.

– Извинете ме – обърна се тя тихичко към лорд Хауард и подхвана полата си. Откакто се пошегува с щастливия обрат на късмета си, Иън повече не даде знак, че я забелязва, и тя предположи, че е забравил за нейното присъствие, но той я погледна право в очите.

– Страхувате се да останете до горчивия край ли? – попита все така безучастно и тримата мъже, които пяха прибрали почти всичките му пари, се разсмяха безчувствено.

Елизабет нерешително се спря с мисълта, че дори да е безумство, усеща, че той желае тя да остане. Помисли си още, че може би си внушава, и храбро се усмихна:

– Само ще си взема чаша вино, господине – измъкна се тя от неудобството. – Вярвам – каза, като търсеше подходящия израз, – че по-натък ще имате добра ръка – продължи тя, спомняйки си случайно изпуснатите от Робърт думи на хазартен жаргон. Лакеят я чу и се втурна да ѝ поднесе вино. Тя така и не помръдна от мястото си до Иън Торнтън.

Точно тогава тяхната домакиня влезе в игралния салон и с укор огледа играещите. Обърна се към Иън и въпреки блестящата усмивка доста безцеремонно заяви:

– Стига, Торн, самозабравихте се! Приключвайте играта и идвайте в балната зала! – И като че ли с усилие отмести погледа си от него към останалите мъже около масата. – Господа, след двайсет минути прекратявам доставката на пури и бренди.

Повечето зяпачи я последваха от учтивост, въпреки че доста им досади да наблюдават как Иън губи всичко.

– За една вечер играх предостатъчно – съобщи херцог Чамънд.

– Аз също – оттегли се още един участник.

– Само още една игра – настоя лорд Евърли. – У Торнтън останаха от моите пари и имам намерение при идващото раздаване да си ги върна.

Мъжете около масата се спогледаха и лорд Хамънд кимна:

Добре, Евърли, но само една игра и после се връщаме в балната зала.

– Играта е последна и няма да има ограничение на залозите, нали? – попита лорд Евърли, пламнал от страст.

Всички се съгласиха, като че ли това бе най-естественото нещо и Иън раздаде първата ръка. Започнаха с миза хиляда лири. През следващите пет минути сумата в жетони, струпани в средата на масата, нарасна на двайсет и пет хиляди лири. С изключение на лорд Евърли и Иън, другите играчи се отказаха. След обявяване на залозите остана само още едно раздаване. Всички напрегнато мълчаха, а Елизабет тревожно очакваше лорд Евърли да изтегли четирите си карти.

Той ги погледна, после вдигна поглед към Иън и Елизабет видя как очите му триумфално заблестяха.

– Торнтън, тези карти ще ти струват десет хиляди лири, ако ти стиска да продължиш играта.

Елизабет изпита силно желание да удуши богатия лорд и също толкова силно желание изпита да ритне в глезена Иън Торнтън, когато той вдигна залога с пет хиляди.

Елизабет не можа да си обясни поведението му, тъй като дори тя прочете по лицето на Евърли, че картите му са непобедими. Не можеше повече да издържа тази лудост и реши да си тръгне. Но тихичкото прошумоляване на роклята ѝ привлече вниманието на Иън и за трети път тази вечер той я погледна, а за втори път я спря. Докато го наблюдаваше, той почти незабелязано помръдна картите си така, че тя да ги види.

Четири десетки!

Изпита облекчение, но веднага се обърна към лорд Хауард от страх да не се издаде.

– Имам нужда от малко въздух – прошепна му тя, но той беше толкова погълнат да следи реакцията на Евърли и дали ще приеме залога на Иън, че само й кимна. Елизабет разбираше, че като й показа картите си, Иън пое риска тя по някакъв глупав начин да го издаде и да го провали, но не разбираше защо й се довери. Освен това тя стоеше извън полезрението му, но разбра, че той чувства присъствието й и това много му харесва.

След като незабелязано се измъкна, Елизабет се зачуди как да остане в игралния салон, без да привлеча вниманието. Разсеяно се приближи до живописните платна, изобразяващи ловни сцени, и се престори, че ги разглежда.

– Твой ред е да залагаш, Евърли – дочу Иън да го подканя.

Отговорът на лорд Евърли я накара да се разтрепери.

– Двайсет и пет хиляди – обяви той.

– Не бъди глупав – избухна херцогът. – Залогът е прекалено голям само за едно раздаване, дори за теб.

Елизабет се приближи отново до масата, тъй като бе сигурна, че вече се владее.

– Мога да си го позволя – с безразличие подчерта лорд Евърли. – Онова, което ме интересува, е дали ти Торнтън си в състояние да покриеш залога, когато загубиш.

Елизабет трепна, все едно оскърблението бе отправено към нея, но Иън само се облегна и впи поглед в Евърли. След няколко доста дълги и напрегнати минути и изрече с опасно мек глас:

– Мога да си позволя да вдигна твоя залог с още десет хиляди лири.

– Ти нямаш други десет хиляди в проклетата си сметка – избухна Евърли – и няма да си заложа парите срещу жетони без покритие, белязани от теб.

– Достатъчно! – отсече лорд Хамънд. – Отиде твърде далеч, Евърли. Аз гарантирам неговия кредит. А сега или приемай облога, или се отказвай.

Евърли погледна яростно Хамънд и после кимна на Иън.

– Десет хиляди отгоре. А сега да видим какво държиш.

Иън безмълвно обърна картите и четири десетки грациозно кацнаха на зеленото сукно в идеална редичка. Лордът побесня:

– Ти, окаян мошеник! Видях те как измъкваш последната карта от долната страна на тестето. Видях, но не повярвах на очите си.

Разнесоха се възбудени гласове при тази непростима обида, но Иън с нищо не подсказа чувствата си, само стиснатата му челюст едва

забележимо потрепна.

– Изпрати секундантите си – изсъска Евърли към Иън.

– Предвид обстоятелствата – с леденостуден тон отговори той – смятам, че правото на удовлетворение е мое.

– Не ставай магаре, Евърли! – възнегодува някой. – Този ще те издуха като перце.

Елизабет дочуваше врявата, но до съзнанието ѝ стигна само едно – ще има дуел, при това безсмислен.

– Грешите, ужасно грешите! – извика неочаквано тя и към нея се обърнаха всички мъжки погледи. Господин Торнтън не е мамил – бързо обясни тя. – Четирите десетки бяха в ръката му, когато той изтегли последната карта. Видях ги преди пет минути, точно когато се оттеглих за малко.

За нейно най-голямо изумление никой в залата не даде знак, че я е чул, както и самият лорд Евърли, който блъсна масата с юмрук и продължи с обидите си:

– Да те вземат дяволите, нарекох те мошеник, а сега твърдя, че си и стра...

– За бога! – изкрещя Елизабет и така не бе изречена думата „страхливец“, която за всеки човек на честта е знак за дуел. – Никой от вас ли не чу какво казах? – умолително се обърна тя към мъжете, застанали прави около масата, тъй като вярваше, че след като не са пряко засегнати, ще вникнат в думите ѝ по-бързо от лорд Евърли. – Казах, че господин Торнтън вече държеше и четирите десетки, когато...

Нито един мъж не показва друго освен високомерие и Елизабет изведнъж осъзна защо никой от тях не се застъпи: в зала, пълна с лордове и благородници, съзнаващи своето превъзходство, Иън Торнтън беше отхвърленият. Беше парвеню, а Евърли беше един от тях и те никога не биха застанали на страната на едно парвеню срещу човек от тяхната класа. Още повече с ироничния си отказ да приеме предизвикателството на Евърли, Иън го направи смешен в очите на другите и те приеха това поведение като лична обида.

Лорд Евърли разбра всичко, още повече се разгневи и още по-безразсъдно се нахвърли върху Иън с убийствен поглед:

– Ако не приемеш да се дуелираме утре сутринта, ще те намеря, ти низък...

– Няма да си го позволите, милорд – възкликна Елизабет. Той отмести погледа си от Иън, за да го впие с гневна изненада в нея и тогава със самообладание, което не подозираше, че притежава, тя се прицели в

е единствения мъж в тази зала, на когото може би заради увлечението му към нея би повлияла. Усмихна му се и лекомислено флиртувайки, каза: – Колко сте разсеян, господине, нима ще се съгласите да се дуелирате утре сутринта, след като ми обещахте да ме придружите на разходката до селото.

– Но сега наистина, лейди Елизабет, нещата се про...

– Не, милорд, съжалявам, но настоявам – прекъсна го Елизабет с невинен поглед. – Няма да разреши да ме пренебрегвате като... като... няма да разреши – изрече тя отчаяно. – Аз... аз съм потресена, че си позволявате да нарушите обещанието си към мен.

Той изглеждаше като човек намушкан с вила, докато Елизабет го фокусираше хипнотично със зелените си очи и се усмихваше. Задавен от ярост, лордът каза:

– Ще ви придружа, след като на зазоряване получа удовлетворение от този мерзавец.

– На зазоряване! – възкликна тя с добре изиграна уплаха. – Ако станете толкова рано, ще бъдете много отпаднал и аз едва ли ще мога да разчитам на вас. Освен това дуел няма да има, освен ако господин Торнтън не ви предизвика, което аз съм сигурна, той не би сторил, защото – обърна се тя към Иън Торнтън ликуващо – не би постъпил толкова невъзпитано, като ви застреля и ме лиши от вашата компания утре. – И без да даде възможност на Иън да се противопостави, весело се обърна към останалите мъже: – Ето, че всичко се изясни. Никой не е лъгал на карти и никой никого няма да застрелва. – За своите усилия бе възнаградена от мъжете с разярени и осъдителни погледи, с изключение на двама – от херцог Хамънд, който се опитваше да разбере дали малоумна, или е талантлив дипломат, и Иън, който я гледеше с хладен неразгадаем израз, като че ли чакаше какво още ще й хрумне.

Но когато никой не се реши да направи следващата крачка, Елизабет взе нещата в свои ръце.

– Лорд Евърли, струва ми се, че това е валс, а вие ми обещахте валс.

Мъжете в другия край на салона се засмяха. Лорд Евърли погрешно сметна, че смехът е насочен към него, а не към Елизабет, и се изчерви. Погледна я с презрение и излезе като хала, а девойката, макар и да съзнаваше, че е станала за смях, се почувства освободена и примирена. След като се отърси от смайването си, лорд Хауард невъзмутимо й предложи ръката си.

– Ще ми разрешите ли този танц вместо лорд Евърли? – попита.

Едва когато се озоваха в балната зала, Елизабет си позволи да реагира. Бяха ѝ останали сили колкото да се държи изправена на треперещите си крака.

– Отскоро сте в града – деликатно започна лорд Хауард – и се надявам, че няма да ви огорча, като ви кажа, че да се намесвате в мъжките работи, не е прието.

– Зная – въздъхна тя. – Или поне сега го разбрах. През цялото време си го мислех.

– Моят братовчед – каза мило лорд Хауард, като имаше предвид виконт Мондевейл – е толерантен човек. Ще се постарая да научи от мен истината, преди да чуе клюките.

Когато танцът свърши, Елизабет се извини и отиде в гостната, за да се усамоти. За съжаление там вече се бяха настанили няколко жени, които обсъждаха случката в игралния салон. Мечтаеше за тишината на своята спалня, искаше ѝ се да се измъкне и от вечерята, която щеше да бъде сервирана в полунощ, но благодарумието ѝ надделя, тъй като едно малодушно поведение можеше да се изтълкува много зле. Затова се усмихна и излезе на терасата да се освежи.

Лунната светлина обливаше градината с мъждукащите фенери и Елизабет изпита желание да се потопи в благословената тишина. Тръгна безцелно и срещна няколко двойки, на които кимаше любезно. В края на градината се озова в павилиона и влезе. Гласовете замряха в далечината, дочуваше се само прекрасната музика. След няколко минути пресипнал глас изрече съвсем до нея:

– Танцувай с мен, Елизабет.

Тя се стресна от безшумното появяване на Иън и несъзнателно притисна ръка към шията си. Мислеше си, че той навярно ѝ е ядосан заради историята в игралния салон, но изразът му бе меланхоличен и нежен. Жизнерадостната валсова мелодия се носеше около тях.

– Танцувай с мен – повтори със същия пресипнал глас.

Като насън Елизабет се отпусна в ръцете му, дясната е плъзна около талията ѝ, той я привлече към себе си и тя почувства каква физическа сила излъчва тялото му. Пръстите ѝ се изгубиха в ръката му и изведнъж той я и въртя с небрежната грация на човек, танцувал стотици пъти валс.

Беше снажен и жилав, а ръката му около талията ѝ придържаше като стоманена скоба, малко по-интимно, отколкото позволяваше благоприличието. Би трябвало да се изплаши, особено от факта, че е насаме с мъж, но место това се чувстваше спокойна и закриляна. Все пак и почна

да се притеснява и реши, че е редно да започне никакъв разговор.

– Мислех си, че ми се сърдите, задето се намесих – продума тя.

И отговора му се прокраднаха весели нотки:

– Не бях ядосан, а омагьосан.

– Но аз не можех да ги оставя да ви обвиняват, че мамите, когато отлично знаех, че това не е вярно.

– Струва ми се, че ми бяха отправени още по-тежки обиди – отбеляза той, – най-вече от вашия буен приятел Евърли.

Елизабет се зачуди какво би могло да е по-лошо от а да те нарекат мошеник, но възпитанието ѝ не ѝ разрешаваше да обсъжда подобен въпрос. Тя го погледна натъжено и попита:

– Нали нямате намерение по-късно да поискате удовлетворение от лорд Евърли?

– Надявам се – подсмихна се той, – че няма да проявя подобна неблагоприятност и да съсипя вашето дело в игралната зала. Между другото ще бъде много нелюбезно от моя страна да го убия, след като вие много ясно му казахте, че на сутринта той е поел обещание към вас.

Елизабет смутено се усмихна, а страните ѝ пламнаха.

– Зная, че наговорих куп глупости, но друго не ми хрумна. Моят брат също е с буен темперамент, разбирате ли? Много отдавна открих, че когато побеснее, ако го подразня или пък полаская, идва на себе си много по-бързо, отколкото ако се опитам да му привеждам разумни доводи.

– Опасявам се – каза ѝ той, – че въпреки това ще останете без кавалерството на Евърли.

– Смятате, че се е ядосал заради това, че се намесих ли?

– Смятам, че в този момент камериерите му са били грубо събудени и им е заповядано да съберат багажа на господаря. След инцидента в игралния салон той повече няма да остане тук, Елизабет. Страхувам се, че го унизили твърде много в желанието си да му спасите живота, като и аз допринесох за унижението му, като отказах да се дуелирам с него. – Огромните зелени очи на девойката помръкнаха, докато той разсъждаваше: – Независимо от всичко по-добре е жив и унижен, отколкото мъртъв и горд. – Елизабет си помисли, че може би точно тук се крие разликата между родения благородник като лорд Евърли и самоиздигналия се благородник като Иън Торнтън. Истинският джентълмен ще предпочете смъртта пред позора, поне според Робърт, който бе образец на своята класа. – Не сте ли съгласна?

Беше прекалено погълната от своите мисли, за да се безпокои как

ще се приемат думите ѝ.

– Лорд Евърли е джентълмен и благородник и навярно предпочита смъртта пред безчестието.

– Лорд Евърли – възрази той – е безразсъден млад глупак, който залага живота си на една игра на карти. Животът е твърде ценен за подобно безумие. Един ден той ще ми бъде благодарен, че му отказах.

– Такъв е законът на честта за всеки благородник.

– Да умреш заради едно недоразумение не е чест, а загуба на човешки живот. Разбирам, ако съзнателно се жертва за кауза, в която вярва, или за да защити хора, които зависят от него. Всички други причини не са нищо друго освен глупост.

– Ако не се бях намесила, щяхте ли да приемете предизвикателството му?

– Не!

– Нямахте ли? Искате да кажете – изненада се тя, – че щяхте да оставите някой безнаказано да ви нарече измамник, без да си мръднете пръста, за да защитите честта си или доброто си име!

– Не вярвам, че честта ми е залог при игра на карти, а дори и да беше, не виждам как щях да я спася, като убия едно момче. Колкото до „доброто ми име“, то неведнъж е било поставяно под съмнение.

– Ако е така, защо тогава херцог Хамънд ви подкрепя, което тази вечер бе очебийно?

Погледът му изгуби мекотата си, усмивката му посърна.

– Има ли значение?

Хипнотичните му кехлибарени очи и ръката му около талията ѝ объркваха Елизабет. В този миг за нея не съществуваше нищо друго освен дълбокия му пленителен глас.

– Сигурно е така – изрече разтреперана.

– Бих му сменил физиономията, ако това ще ви докаже, че не съм страхливец. – После тихо добави: – Музиката свърши.

Едва сега Елизабет осъзна, че вече не танцуват валс, а само присъпват бавно. Нямахше извинение да стои близо до него повече и за да прикрие разочарованието си, направи крачка назад, но точно тогава оркестърът И подхвана друга мелодия и телата им се извиха ритмично в такт с музиката.

– Тъй като ви лиших от кавалер за разходката до селото утре – каза той след минута, – бихте ли размислили върху едно друго предложение?

Сърцето ѝ заликува, защото си помисли, че той сам ще я придружи. Но Иън отново прочете мислите ѝ, а думите му я натъжиха.

– Аз не мога да ви придружавам.

– А защо не?

– Бъдете благоразумна. Моята компания трудно може да се нарече подходяща за една дебютантка.

На Елизабет чак свят ѝ се зави от усилието да опровергае твърдението му. Ето, например той беше любимец на херцог Хамънд... но въпреки че херцогът минаваше за партия мечта, славата му на развратник плашеше майките толкова много, колкото голямо беше и желанието им да го нарекат свой зет. От друга страна, Шарис Дюмон имаше безупречно име според добрия тон и този прием в извънградската ѝ къща не подлежеше на съмнение. И все пак мнението на лорд Хауард беше различно.

– Затова ли отказахте да танцувате с мен?

– Тази беше една от причините.

– А каква е другата? – полюбопитства тя. Той хладно се усмихна.

– Да го наречем силно развит инстинкт за самосъхранение.

– Не разбирам.

– Вашите очи са по-фатални от дуел с пистолети, скъпа моя – шеговито отговори той. – Могат да побъркат и светец.

Елизабет бе слушала много ласкателства за красотата си, към които се бе отнасяла с любезно безразличие. Но неохотно изреченият и все пак искрен комплимент на Иън ѝ достави удоволствие.

По-късно тя щеше да си даде сметка, че в този момент бе направила най-голямата грешка – беше се заблудила, че може да му вярва като на джентълмен, дори да се чувства сигурна с него.

– И какво предлагате за утре?

– Да обядваме – каза той – някъде насаме, където ще можем да разговаряме и да бъдем заедно.

Лусинда определено нямаше в своя списък за разрешени срещи на лондонска дебютантка таен пикник насаме с мъж и при все това на Елизабет ѝ бе трудно да откаже.

– Навън... до езерото ли? – предположи тя, тъй като идеята, изречена гласно, може би щеше да ѝ се стори по-приемлива.

– Мисля, че утре ще вали, освен това навън рискуваме да ни видят заедно.

– Тогава къде предлагате?

– В гората. Ще ви чакам в единайсет часа в горската хижа, която се намира в най-южния край на имението до потока. Има пътека дотам, отделя се от главния път на около три километра от главния вход.

Елизабет се смути твърде много от подобна възможност, за да се

учуди откъде Иън Торнтън познава толкова добре имението на Шарис Дюмон и къде се намират усамотените му хижи.

– В никакъв случай – отговори тя разтреперана от възмущение.

Дори наивността ѝ да стигнеше дотам, че да приеме тайна среща в горска хижа, беше страшно разочарована, че той ѝ го предложи. Един джентълмен никога не би направил подобно предложение, нито пък дама с благородно потекло би го приела. Предупрежденията на Лусинда в това отношение бяха категорични и както Елизабет предусещаше, благоразумни. Елизабет рязко се отдръпна.

Но той я задържа, устните му почти докосваха косата ѝ, когато прошепна:

– Не са ли ви учили, че една дама никога не изоставя кавалера си преди края на танца?

– Това бе краят – със сподавена въздишка каза Елизабет, което и за двамата означаваше не само краят на танца. – Не съм толкова наивна, колкото навярно изглеждам във вашите очи.

Тя мрачно се намръщи срещу белия му нагръдник. Един рубин ѝ намигна между гънките на връзката му.

– Давам ви думата си – каза той тихо – утре да не ви притеснявам.

Странно, но Елизабет му вярваше и въпреки това знаеше, че предложение за тайна любовна среща не може да приеме.

– Давам ви думата си на джентълмен – повтори той.

– Ако бяхте джентълмен, никога нямаше да си позволите подобно предложение – отвърна момичето и се опита да преглътне разочарованието си.

– Има логика в думите ви – отвърна той непреклонно, – но пък от друга страна, това е единствената ни възможност.

– Не бих го нарекла възможност. Дори не е редно да сме тук.

– Ще ви чакам утре в хижата до обяд.

– Няма да дойда.

– Ще чакам до обяд – настоя той.

– Само ще си изгубите времето. Моля, отстранете се, тръгвам си. Всичко бе грешка.

– Тогава нека станат две – каза той дрезгаво и внезапно я притисна към себе си. – Погледнете ме, Елизабет – прошепна, а горещият му дъх докосваше косата ѝ.

Тя се разтревожи. Ако вдигнеше глава, той щеше да я целуне.

– Не желая да ме целувате – предупреди го и това не бе съвсем вярно.

– Тогава веднага се сбогувайте с мен.

Бавно вдигна поглед първо към красиво оформените му устни, после към очите му.

– Довиждане – каза и сама се учуди, че гласът ѝ не трепери.

Иън се взря в нея, като че ли искаше да я хипнотизира, после прикова поглед в устните ѝ. Отпусна ръце и отстъпи.

– Довиждане, Елизабет.

Тя се обърна, направи крачка, но съжалението в дълбокия му глас я накара да се обърне... а не беше ли сърцето ѝ, което се сви, като че ли загърбваше нещо, за което щеше да тъгува. Разделяха ги по-малко от две стъпки, а всъщност помежду им зееше пропастта на социалните условности. Мълчаливо застанаха един срещу друг.

– Сигурно са забелязали, че ни няма – изрече плахо, без да е сигурна извинение ли молеше по този начин, или се надяваше той да я задържи.

– Сигурно. – Изразът му бе безстрастен, тонът хладно учтив, сякаш бе забравил за нея.

– Аз наистина трябва да си тръгна.

– Разбира се.

– Вие разбирате, нали... – гласът ѝ заглъхна от вълнение, докато очите ѝ не се откъсваха от високия красив мъж, на когото обществото отказваше признание само защото нямаше синя кръв и в този миг намрази ограниченията на безсмислената социална система, която имаше за цел да я подчини. Тя направи още един опит да предизвика у него нещо повече от безлично, учтиво отношение – да я подкани да си върви или да ѝ подаде ръка, както когато я покани да танцуват. – Вие разбирате, че нямам възможност да бъда с вас утре...

– Елизабет – прекъсна я той с дрезгав шепот и тогава очите му потъмняха, протегна ръце, предвкусвайки своята победа, преди тя да осъзнае, че е била покорена. – Ела тук!

Ръцете ѝ по своя собствена воля се устремиха към него, той ги пое и я привлече бурно. Прегърна я и едни горещи, търсеци устни откриха нейните. Целувката стана силна, истинска, той я милваше и я притискаше властно, сякаш я притежаваше. Тих стон наруши тишината, но Елизабет не разбра, че се откъсна от нея, тъй като безпомощно търсеше у него опора в свят, сумрачен и наситен с чувственост, където не съществуваше нищо друго освен тяло и жадно впити в нейните устни.

Най-после Иън отдели устните си, но продължи да я прегръща и Елизабет притисна страната си към гърдите му, усещайки как той

целува косите ѝ.

– Тази грешка беше много по-голяма, отколкото се страхувах, че ще бъде – каза той и прибави отнесено: – Бог да ни е на помощ.

Странно, но точно тази фраза върна на Елизабет ясният разсъдък, фактът, че според него са отпиши твърде далеч и имат нужда от свръхестествена закрила, ѝ почиства като обливане с ледена вода. Отдръпна се и се зае да оправя роклята си. Когато почувства, че си възвръща самообладанието, го погледна и надменно изрече, което се надяваше да прикрие ужаса си:

– Не трябваше да допускаме това да се случи. Както и да е, ако се върнем в балната зала и се забавляваме с другите, може би никой няма да си помисли, че сме били заедно. Довиждане, господин Торнтън.

– Лека нощ, госпожице Камерън.

Елизабет бе много отчаяна, за да забележи как той нежно ѝ пожела „лека нощ“ вместо „довиждане“, нито пък забележа, че очевидно не знаеше, че тя е лейди Камерън, а не госпожица Камерън.

Насочи се към една от страничните врати на терасата, вместо към онази, която водеше право в балната зала, отвори я и предпазливо се огледа. Вмъкна се в някаква малка приемна с врата на срещуположната страна, която се надяваше, че се отваря към пуст коридор. След тишината на нощта ѝ се стори, че къщата ще се срути от смеховете, разговорите на висок глас и музиката. Тихичко прекоси стаята.

Късметът изглежда я съпровождаше, тъй като в коридора нямаше никого, и тогава реши да отиде първо в стаята си, за да се оправя набързо. Изтича по стълбите нагоре и тъкмо щеше да прекоси стълбищната площадка, когато от долния етаж дочу гласа на Пенелъпи:

– Някой виждал ли е Елизабет? Трябва да тръгваме за вечеря и лорд Хауард я търси, за да ѝ кавалерства.

За миг се овладя, приглади набързо косата и тоалета си и се помоли дано не ѝ личи, че току-що е била на тайна любовна среща.

– Струва ми се – чу се хладният глас на Валери, – че за последен път са я видели да се скита в градината. Изглежда, че и господин Торнтън също е изчезнал... – Но изведнъж учудено замлъкна, тъй като видя Елизабет да слиза спокойно към тях.

– Господи – усмихна се невинно Елизабет на Пенелъпи и на Валери, – толкова е задушно тази вечер! Мислех си да се поразхладя в градината, но и там е горещо, така че реших да се отпусна за малко в моята стая.

На път за балната зала девойките минаха покрай игралния салон,

където няколко господа играеха бiliarд. Сърцето на Елизабет заби лудо, когато съзря Иън Торнтън с щека в ръце, приведен над най-близката до вратата бiliarдна маса. Той вдигна поглед и видя трите млади дами, две от които го бяха зяпнали. Кимна им със студена вежливост, след което нанесе удара. Елизабет чу как топките се заблъскаха и едната влезе в джоба, и след това – възторжения възглас на херцог Хамънд.

– Той е дивно хубав по някакъв мрачен, вдъхващ страх начин – призна Джорджина шепнешком. – Около него витае... как да кажа... опасност – добави с изгънчен жест на възхита.

– Така е – с пренебрежение отбеляза Валери, – но беше много права, когато каза, че той няма потекло, добри обноски или пък семейни връзки.

Елизабет с половин ухо чуваше какво говорят. Щастливото стечение на обстоятелствата, които като по чудо я избавиха от неприятности, я убедиха, че Господ бди над нея. Тя му благодари, зарече се да бъде предпазлива и никога, никога да не изпада в подобна компрометираща ситуация. Тъкмо си каза „Амин“, когато преброи четири бiliarдни топки, които се изсипаха в джоба след неговия удар. Четири! Когато играеше с Робърт, повече от три топки не й се бе случвало да изпрати в джоба. Както изглежда, той бе превъзходен играч.

Чувстваше се освободена и спокойна, докато с лорд Хауард под ръка отиваха да вечерят. Странно, но това настроение бе мимолетно, тъй като то отмина, щом се настаниха на масата. Всички разговаряха непринудено и весело, но Елизабет едва успяваше да запази благоприличие и да не оглежда огромната разточително разкошна трапезария, за да види къде е настанен Иън. Един лакей застана до нея, за да й сервира омар. Тя се възползва от прикритието, което той й осигуряваше, и бързо огледа наоколо. Погледът ѝ се залута сред морето от поклащащи се къдри и букли с проблясващи бижута, втъкнати в сложните прически, сред цялата глъч от хора, които се забавляваха, и тогава го видя – на масата на домакинята между херцог Хамънд и красивата сестра на Валери – Шарис. Херцогът разговаряше с разкошна блондинка, за която се мълвеше, че му е любовница, а Иън с лека усмивка на бронзовото си лице слушаше внимателно какво му разправяше оживено Шарис, а тя собственически бе сложила ръката си върху ръкава му. Той се разсмя на някаква нейна шега и Елизабет отмести погледа си с безразличие, но се почувства като че ли някой я бе зашеметил с юмручен удар. Изглеждаха създадени един за друг – изгънчени, тъмнокоси, самоуверени, нямаше съмнение, че помежду им има нещо, помисли си тя и леко настръхна, а в това

време се зае с омара и го прободe с ножа.

Лорд Хауард се наведе към нея и ѝ прошепна:

– Мъртъв е, не забелязахте ли?

Елизабет го погледна неразбиращо и той кимна към омара, който тя продължаваше да раздробява.

– Мъртъв е – повтори той. – Няма нужда да го убивате повторно.

Тя се смути и се зарече до края на вечерта да се посвети само на своите събеседници около масата. Както я бе предупредил лорд Хауард, господата, които не бяха преки свидетели на безумната ѝ постъпка в игралния салон, но вече бяха научили какво се е случило, се държаха значително по-хладно, така че Елизабет, пръскайки чар, се включи с удвоено внимание в разговорите. За втори път в живота си се възползваше от вроденото си очарование; първият бе в градината, когато се запозна с Иън Торнтън, и се учуди с каква лекота пожъна успехи. Мъжете се отпуснаха и разговаряха с удоволствие с нея. През цялото време на тази безкрайна вечеря Елизабет имаше натрапчивото чувство, че Иън я наблюдава. Към края на вечерята не издържа и го погледна. Присвити, кехлибарените му очи бяха обърнати към нея и тя не разбра дали осъждаше кокетирането ѝ, или просто недоумяваше.

– Бихте ли ми разрешили да ви предложа да остана утре и вместо братовчед ми да ви кавалерствам на разходката до селото – попита лорд Хауард, когато вечерята бе към своя край и гостите взеха да стават.

В този миг тя трябваше да направи своя избор – дали да отиде на среща с Иън в горската хижа, или да забрави за нея. Всъщност нямаше какво да решава и тя го знаеше. С блестяща усмивка Елизабет отвърна:

– Благодаря, с удоволствие.

– Тръгваме в десет и половина и доколкото разбрах, ще се забавляваме както обикновено – пазаруване, късен обяд в местната кръчма, малко пътешествие в околността.

В този момент на Елизабет ѝ се видя досадно до болка.

– О, колко е хубаво! – възкликна тя толкова възбудено, че лорд Хауард я погледна учудено.

– Как сте, добре ли сте? – попита той, обезпокоен от пламналите ѝ страни и от прекомерно блестящите ѝ очи.

– Никога не съм се чувствала по-добре – отговори разсеяно тя, тъй като копнееше за спокойствието и тишината на своята спалня. – Бихте ли ме извинили, имам главоболие и ще си тръгна.

Вече беше на стълбите, когато се сети какво всъщност каза. Спря за миг, но после бавно продължи по стълбите нагоре, тъй като не държеше

особено на мнението на лорд Хауард, а той все пак бе братовчед на годеника ѝ. Чувстваше се отвратително, за да си даде сметка колко ранно е това нейно отношение.

– Бърта, събуди ме, моля те, в осем часа – каза на своята камериерка, която ѝ помагаше да се разсъблече. Без да отговори, Бърта безразборно трупаше дрехи, ръкавици, бижута, бельо където ѝ попадне – сигурен знак, че усилено размишлява за нещо.

– Какво има? – попита Елизабет, докато тя все така мълчаливо ѝ разресваше косите.

– Цялата прислуга шушука за онуй, дето сте сторили в игралния салон и задето остроносата ви гувернантка ще ми откъсне главата, ще видите – завайка се отчаяната Бърта. – Веднага ще рече, че щом ви е изпуснала от погледа си и ви е оставила на моите грижи, сте се насадили на тръни.

– Ще ѝ обясня какво се е случило – обеща изтощено Елизабет.

– Е, и какво се е случило? – извика Бърта, кършейки ръце, като си представяше гнева на страховитата госпожица Трокмортън-Джоунс.

Бърта се успокои от разказа на младата господарка. После отметна розовата кувертюра и помогна на Елизабет да си легне.

– Ето, нали виждаш – с прозявка завърши разказа си Елизабет, – не можах да премълча, когато всички несправедливо обвиниха онзи господин, че мами, само защото не е един от тях.

Светкавици прорязаха небето, последвани от гръмотевици, които разтресоха стъклата на прозорците.

Тя затвори очи и се помоли дано сутрешната разходка не се провали, тъй като идеята да прекара цял ден заедно с Иън Торнтън, без да има право да го гледа или да разговаря с него, бе нещо, за което не желаше дори да помисли.

„Като че ли съм обсебена“ – помисли си и заспа, смазана от умора.

В съня ѝ нахлуха диви бури, силни ръце, които я спасяваха, а после я захвърляха в бушуващо море...

6.

Бледа светлина изпълваше спалнята и Елизабет се размърда в леглото. Беше от хората, които без значение колко са спали, винаги трудно се събуждат – замаяни и дезориентирани. Робърт отваряше очи и скачаше от леглото, а тя се облягаше на възглавничките и обикновено повече от половин час с отсъстващ поглед се взираше пред себе си, докато се събуди напълно. Но пък Робърт в десет часа вечерта се прозяваше и беше готов за сън, докато Елизабет беше съвсем свежа и готова с часове да играе карти, билиард или да чете. По тази причина лондонският ритъм на живот през светския сезон ѝ допадна идеално – спане поне до обяд, след това забавления до зазоряване. Предната вечер бе рядко изключение.

Главата ѝ тежеше като олово върху възглавницата, едва държеше очите си отворени. На масичката до леглото ѝ имаше поднос с любимата ѝ закуска – горещ шоколад и препечени филийки с масло. Елизабет направи опит да се събуди с привичните сутрешни ритуали. Повдигна се в леглото и седна, подпряна на възглавничките, после се загледа в ръката си, сякаш искаше да я накара да се присегне и да поднесе към устата ѝ горещия живителен шоколад.

Но тази сутрин събуждането ѝ бе особено тежко. В главата ѝ пулсираше тъпа болка и я изпълваше някакво неосъзнато, тревожно чувство. Все още на границата между съня и реалността, тя махна от чайника дебелата покривка, която пазеше шоколада горещ, наля си в чашата и тогава си спомни, а сърцето ѝ се сви. Днес един тъмнокос мъж щеше да я чака в горската хижа. Щеше да я чака само час, после щеше да си отиде, защото Елизабет нямаше да отиде. Не можеше да отиде. В никакъв случай не можеше да отиде!

Взе чинийката с чашата и я поднесе към устните си. И този момент Бърта влетя в стаята разтревожена, но веднага се усмихна с облекчение.

– О, хубаво, хубаво! Вече се притеснявах, че сте се разболели.

– Защо? – попита Елизабет и отпи от шоколада, който беше съвсем студен.

– Защото не можах...

– Колко е часът? – възкликна момичето.

– Почти единайсет.

– Единайсет! Нали ти казах да ме събудиш в осем. Как можа да ме

оставиш да се успя! – ахна тя и отчаяно потърси някакво разрешение. Ако се облече набързо, ще може да догони компанията. Или...

– Опитвах се – обясняваше камериерката, разстроена а нехарактерната грубост на Елизабет, – но вие не искахте да се събудите.

– Аз никога не искам да се събуждам, Бърта, и ти много добре го знаеш!

– Но тази сутрин беше много по-зле от обикновено. Казахте, че ви боли главата.

– Винаги казвам такива неща. Не зная какво говоря, когато съм в полусънно състояние. Готова съм да кажа какво ли не, за да изкопча няколко минутки сън повече. Знаеш го от години и въпреки това си успявала да ме събудиш.

– Но казахте – с много нещастен вид продължи да се оправдава жената, – че след като толкова много е валяло през нощта, няма да има екскурзия и не се налага изобщо да ставате.

– За бога, Бърта – извика Елизабет, като отметна завивките и стана енергично, което никога не ѝ се бе случвало веднага след събуждане. – Казвала съм ти, че умирам от дифтерит, за да те разкарам, но без всякакъв резултат.

– Е, добре – рече Бърта и позвъни да пригответ банята, – когато ми ги разпрыхате тези, лицето ви не беше бледо и горещо на пипане. И как ли щяхте да станете толкова рано, като си легнахте в един и половина след полунощ.

Девојката се почувства гузна и отново се излегна.

– Не си виновна ти, че спя като мечок през зимата. Между другото, ако не са тръгнали за селото, няма ни какво значение дали съм се успала. – Тя се опитваше да се примири с факта, че ще прекара деня под един покрив с мъж, който само отдалеч, в стая, препълнена гости, можеше да я поглежда, от което всеки път сърце то ѝ се вълнуваше, когато Бърта каза:

– Тръгнали са за селото. През нощта е имало повече гръмотевици, отколкото дъжд.

Елизабет затвори очи и въздъхна дълбоко. Часът бе единайсет, което означаваше, че Иън вече я очаква горската хижа.

– Добре тогава, ще ги настигна в селото. Няма за къде да бързам – твърдо реши тя, когато Бърта отвори вратата на слугините, които носеха ведре с гореща вода.

Минаваше обяд, когато Елизабет слезе по стълбите облечена с красив костюм за езда в прасковен цвят. Подходяща шапка с перо и

ръкавици за езда до китки допълваха тоалета. От игралния салон се чуваха мъжки гласове, което означаваше, че не всички са отишли до селото. Елизабет се помая в коридора, тъй като ѝ се искаше да надникне в салона, за да види дали Иън Торнтън се е върнал. Беше сигурна, че вече е тук, и тъй като не желаше да го среща, тръгна в обратната посока и излезе през главния вход.

Застана пред конюшнитея, докато слугата оседлае коня ѝ, а през това време постепенно я обзе странно вълнение, тъй като не можеше да откъсне мислите си от образа на самотен мъж, очакващ в горска хижа жена, която нямаше да се появи.

– Ще потрайте ли конярчето да дойде с вас, милейди? – попита слугата. – Не сме толкоз много, пък гостите И а повечко и всички отидоха до селото да помагат, но скоро ще са връщат, ако желайте да изчакате. Ако пък не, пътят не е опасен, нищо няма да ви са случи. Нейно благородие все сама ходи до селото.

Онова, за което мечтаеше Елизабет, бе да препусне в галоп по селския път и да остави всичко зад себе си.

– Тръгвам сама – каза тя и му се усмихна приятелски, както се усмихваше на слугите в Хейвънхърст. – Когато и идвахме насам, минахме през селото. По главния път дотам има около пет километра, ако не се лъжа.

– Ъхъ – потвърди той. Една светкавица прорязва мрачното небе и Елизабет обезпокоена погледна нагоре. Не ѝ се оставаше тук, но не ѝ харесваше и перспективата да бъде застигната от лятна буря.

– Съмнява ма, че ще завали до довечера – ѝ каза главният коняр, когато видя, че тя се колебае. – Тъдява по туй време на годината все са гърми и святка. Тъй ли беше нощес, тъй беше, и ни капка дъжд не падна. И Елизабет не се нуждаеше от убеждаване.

Първата капка дъжд падна, когато бе изминала около километър и половина по пътя към селото.

– Прекрасно – каза тя на глас, дръпна поводите на коня и огледа небето. После го смушка и продължи да язди към селото. Но не изминаха и няколко минути, когато вятърът, който шепнеше в листата на дърветата, зафуча и изведнъж стана много студено. Започнаха да падат тежки капки дъжд, които бързо се превърнаха в порой. Не беше още съвсем мокра, когато забележа пътеката, която се отделяше от главния път и водеше навътре в гората. Огледа се дали под дърветата не може да се

подслони и смушка кобилата натам. Поне листата щяха да я заслонят.

Светкавици и гръмотевици зловещо разтърсваха небето и въпреки предвижданията на коняря бурята се разрази с пълна сила, но като типична лятна буря се усещаше, че скоро ще отmine. Кобилката също го усещаше и при всеки трясък потрепваше, но си беше кротка и покорна.

– Какво съкровище си ти – говореше й нежно Елизабет и я потупваше по якия хълбок, но всъщност си мислеше само за малката хижа, която сигурно се намираше в края на пътечката. Нерешително прехапа устни. Не можеше да прецени колко е часът. Сигурно минаваше един, така че Иън Торнтън отдавна трябваше да си е отишъл.

Размишлявайки, тя стигна до очевидното заключение, че е била прекалено суетна да си въобрази, че той е увлечен по нея. Снощи видя колко лесно му беше да флиртува с Шарис само час след като се целуваха в павилиона. Без съмнение за него е била само мимолетно забавление. Колко мелодраматична и глупава е, за да си въобрази, че самотен кръстосва стаята, без да сваля поглед от вратата! Та той е преди всичко комарджия и изкусен ухажор. Положително вече се бе върнал в къщата, за да си намери по-благоразположена компания, което едва ли щеше да го затрудни. И все пак, ако по някакво стечение на обстоятелствата той не си бе тръгнал, тя щеше да забележи коня му и тогава просто щеше да се обърне и да поеме към имението.

Съзря хижата след няколко минути. Разположена всред самата гора, къщичката изглеждаше като в приказките. Елизабет огледа местността, огъващите се дървета и надигащата се мъгла, но никъде не видя коня на Иън.

Сърцето й се разтуптя бурно с очакване и тревога, докато оглеждаше фасадата на малката, покрита със слама хижа, но скоро разбра, че няма причина да се вълнува, тъй като тук нямаше никого. „Ето колко дълбоко е било увлечението му към мен“ – мислеше си тя, отказвайки да си признае необичайната болка, която изпитваше.

Слезе от кобилата и я поведе към навеса зад къщата, където я завърза.

– Забелязала ли си колко непостоянни са жребците? – попита тя кобилата. – И колко глупава се държат с тях женските? – допълни, чувстввайки необяснима празнота. Също така осъзна колко нелогично постъпи. Нямаше намерение да идва тук, не искаше да го свари, а сега е едва се съдържаше да не закрепси от болка, че го няма.

Нетърпеливо развърза панделките на шапката си, свали я и я изтърска от водата, после бутна вратата, влезе и замръзна ужасена!

В другия край на малката стая, с гръб към нея бе застанал Иън Торптън. Беше свел тъмнокосата си глава към веселите пламъци в огнището, ръцете си бе пъхнал и колана на бричовете си за езда, с ботушите си допираше решетката на огнището. Беше си съблякъл жакета и под тънката ленена риза прозираха мускулите му. Елизабет забеляза мъжествената красота на широките му рамене и тесния ханш.

Имаше нещо печално в позата му, както и фактът, че я беше чакал повече от два часа, което я накара да се разколебае, че не го е засягало дали тя ще дойде или не. Едва тогава видя масата. Забеляза колко е изящна: върху снежнобяла ленена покривка бяха подредени прибори от китайски порцелан в синьо и златно, очевидно взет от домакинството на Шарис. В средата на масата гореше свещ, имаше и бутилка вино, наполовина пълна, между подносителите със студени ястия и сирене. Елизабет не бе подозирала, че мъж може да подреди маса за обяд. Жените правеха това. Жените и лакеите. Не и толкова привлекателен мъж, който караше женското сърце да полудява. Като че ли бе стояла няколко минути, а не секунди, преди той внезапно да се стегне, усетил присъствието ѝ. Обърна се и изопнатото му лице се отпусна в кисела усмивка.

– Не сте особено точна.

– Нямах намерение да идвам – призна тя, като се мъчеше да изглежда уравновесена и да не се подава на чара му. – Дъждът ме застигна на път към селото.

– Мокра сте.

– Да, мокра съм.

– Елате до огъня.

Но тя продължи да го гледа недоверчиво и той се приближи до нея. Елизабет стоеше като статуя, без да може да помръдне. Спомни си най-мрачните предупреждения на Лусинда за това колко е страшно да се озове насаме с мъж.

– Какво желаете? – попита тя с чувството, че не е пораснала достатъчно – толкова висок бе той.

– Вашия жакет.

– Не, предпочитам да не го събличам.

– Съблечете го – настоя спокойно той. – Мокър е.

– Не, не, тръгвам си! – отстъпи тя към отворената врата, като се вкопчи в жакета си.

– Елизабет – спокойно изрече Иън, – дадох ви думата си, че ако дойдете на срещата, няма да ви се случи нищо лошо.

Тя притвори очи и кимна.

– Да, зная. Също така зная, че не трябваше да съм тук. Всъщност трябва да тръгна. Трябва ли, наистина ли трябва? – Отвори очи и го погледна умоляващо – прелъстената молеше за съвет прелъстителя.

– Като вземем предвид обстоятелствата, струва ми се, че не мен трябва да питате.

– Ще остана – каза тя след малко и видя как раменете му се отпуснаха.

Елизабет разкопча жакета си и му го подаде заедно с шапката и той ги закачи на един пирон до огнището.

– Застанете до огъня – нареди ѝ и докато наливаше вино в двете чаши, от погледа му не убягна как тя покорно се подчини.

Косата ѝ, непокрита от шапката, беше мокра и Елизабет с привичен жест махна гребените, които я придържаха. Без да осъзнава колко съблазнително е това движение, тя вдигна ръце, за да оправи косите си.

Погледна към Иън и видя, че той като омагьосан не сваля поглед от нея. Нещо в изражението му я накара да отпусне ръце, очарованието изчезна, но очите му – топли, нежни, тревожно проникновени, пробудиха у Елизабет силно вълнение и тя внезапно проумя какъв голям риск е поела, като е дошла тук. Изобщо не познаваше този мъж; запозна се с него само преди часове; а той вече я гледаше някак прекалено... интимно. И властно, като притежател. Той ѝ подаде чашата и я покани да седне на излянялото канапе, което заемаше голяма част от мъничката стая.

– Ако сте се стоплили, седнете на канапето, чисто е.

Самото канапе, съвсем избеляло, също очевидно някога беше краляло господарската къща.

Елизабет седна далеч от него, колкото пространството разрешаваше, и кръстоса под надиплената пола крака, за да се топли. Иън ѝ бе обещал да не нарушава спокойствието ѝ, но сега ѝ стана ясно, че това обещание даваше възможност за лични интерпретации.

– Ако реша да остана – започна тя плахо, – мисля, че трябва да спазваме всички правила на благоприличието.

– И например кои?

– Като начало бихте могли да не ме наричате с малкото ми име.

– Нелепо е да ви наричам госпожице Камерън, след като снощи се целувахме.

Точно сега бе моментът да му каже, че тя е лейди Камерън, но доста се смути от това негово напомняне и незабравимото и абсолютно забранено изживяване в прегръдките му, за да се тревожи за друго.

– Нямам предвид това – каза строго, – а че независимо какво се

случи снощи, то не трябва да влияе на поведението ни днес. Днес ние трябва... трябва да се държим много по-благовъзпитано – продължи доста унило и нелогично, – за да изкупим вината си.

– И как така се случи? – попита той, а очите му заискряха от смях. – Някак си не мога да си представя, че ще разрешите поведението ви да се диктува от условности.

За комарджия без добър произход и семейна отговорност правилата на етикета и традиционните взаимоотношения навярно бяха крайно досадни, ето защо Елизабет реши, че на всяка цена трябва да го накара да приеме нейната гледна точка.

– О, грешите – взе да извърта тя. – Хората от рода Камерън са традиционалисти. Както разбрахте снощи, предпочитаме смъртта пред безчестието. Вярваме в Бога, в родината, в майчинството и краля и... и в правилата за добро поведение.

– Да, разбирам – каза той, като едва съдържаше смеха си. – Само моля да ми обясните – попита – защо една такава традиционалиста като вас извади меч срещу куп мъже в игралния салон, за да защити репутацията на един непознат?

– О, за това ли питате? – възкликна Елизабет. – Ами, как да кажа... беше проява на моето конвенционално понятие за справедливост. Освен това – продължи и при спомена за сцената предната вечер й пролича колко е засегната от случилото се – страшно се разгневих, когато проумях, че единствената причина, поради която никой не се опита да разубеди лорд Евърли да не ви убива, е само защото в социално положение не сте им равен, докато Евърли е.

– Социално равенство! – пошегува се той със своята невъзможна усмивка. – Какви необичайни идеи излизат от една толкова конвенционална личност като вас!

Хвана натясно Елизабет и тя го разбра.

– Истината е – разтреперана изрече тя, – че до смърт съм изплашена, че съм тук.

– Да, виждам го – много сериозно отвърна той, – но аз съм последният човек на този свят, от когото трябва да се страхувате.

Думите и тонът му я смутиха, сърцето й отново лудо затуптя и Елизабет набързо глътна виното. Игн като че ли предусети колко е уплашена и с привидна небрежност смени темата:

– Замисляли ли сте се някога каква несправедливост е понесъл Галилей?

Тя поклати глава.

– Сигурно съм изглеждала много смешна снощи, когато споменах колко нелепо е било да го изправят пред Инквизицията. Подобни неща не е разрешено да се говорят, особено пред един джентълмен.

– За мен беше приятна изненада след скучните разговори.

– Наистина ли? – попита тя и потърси погледа му недоверчиво и с надежда, без да се усети, че той я отвлече от мъчителния за нея разговор.

– Да, наистина.

– Бих желала обществеността да си дава сметка за подобни неща.

Той се усмихна с разбиране.

– Колко дълго ви се наложи да криете, че сте умна?

– Четири седмици – подсмихна се тя. – Не можете да си представите колко е досадно да дърдорите баналности, когато изгаряте от желание да попитате хората какво са преживели, видели, какво знаят, а да не ви е разрешено. Ако са мъже, естествено няма да отговорят, дори да ги попитам.

– И как се измъкват? – продължи да се интересува той.

– Казват – нацупено отговори тя, – че тези неща са извън възможностите на женския ум или пък, че се страхуват да не наранят деликатната ми чувствителност.

– А какви бяха въпросите ви?

Тя се оживи, но в разказа ѝ се усещаше и огорчение.

– Попитах сър Елстън Грийли, който току-що се бе завърнал от дълго пътешествие, дали е бил в колониите, и той потвърди. Но когато го помолих да опише как изглеждат местните жители, как живеят, той запелтечи и успя най-накрая да ми каже, че темата за „диваците“ не да пред дами и че щяла съм да получа припадък, ако и си позволи да спомене нещо подобно.

– Техният външен вид и начинът им на живот зависят от обичаите на племето, към което принадлежат – започна Иън да отговаря на въпросите ѝ. – Някои от племената са „дивашки“ според нашите схващания, докато според техните съвсем не е така, а някои племена са миролюбиви според всички човешки критерии...

Неусетно минаха два часа – Елизабет питаше и очарована слушаше разказите му, а той нито веднъж не отказа да ѝ отговори или пък да се отнесе с пренебрежение към коментарите ѝ. Разговаряше с нея като с равностоен събеседник и като че ли му доставяше удоволствие, когато тя се опитваше да спори. Бяха обядвали и отново се настаниха на канапето. Елизабет знаеше, че е крайно време да си тръгне, но въпреки това

никак не ѝ се искаше техният откраднат следобед да свърши.

– Все си мисля – сподели тя, когато той задоволи любопитството ѝ за жените в Индия, които на публично място ходели с покрити глави, – че е много несправедливо, дето съм се родила жена и никога няма да разбере какво е приключение, и никога няма да посети поне някоя от онези чудни страни. Дори да тръгна да пътешествам, ще ми бъде разрешено да отида само някъде, където е цивилизовано като... като Лондон.

– В привилегированото общество наистина всичко се решава според пола – съгласи се той.

– Въпреки че ние също имаме своя дълг – свенливо изрече тя. – И се твърди, че трябва да сме дълбоко удовлетворени от това.

– И в какво се състои вашият... дълг? – попита той, като влезе в тона ѝ с характерната си ленива блестяща усмивка.

– Не е голяма философия. Основен дълг на една жена е да бъде съпруга, която по всякакъв начин да представлява безценна придобивка за своя съпруг. А дългът на мъжа е да прави каквото му се прииска и когато му се прииска, да е готов да защитава родината си, което по-скоро няма да му се наложи, докато е жив. Мъжете – осветли го – печелят чест и слава, като се жертват на бойното поле, а жените – като принасят себе си в жертва на брачния олтар.

Той се засмя и това ѝ достави огромна радост.

– И което е доказателство, че нашата саможертва е неизмеримо по-голяма.

– Защо? – попита той през смях.

– Съвършено очевидно е – битките траят само няколко дни от седмицата, в най-лошия случай няколко месеца, докато бракът трае цял живот. А това пък ме навежда на една друга мисъл – продължи весело и без притеснение да говори.

– И каква е тази мисъл? – подкани я Иън усмихнат, без да откъсва поглед от нея.

– Според вас защо тогава ни наричат слаб пол? – очите им се срещнаха и тогава Елизабет осъзна колко скандални може би са за него някои нейни разсъждения. – Обикновено не се самозабравям – каза обезсърчено. Сигурно си мислите, че съм ужасно невъзпитана.

– Мисля – меко отвърна той, – че сте великолепна. – Дъхът ѝ секна от искреността в дълбокия му глас. Наши се да каже нещо, което да върне непринудеността на приятелския им разговор, но успя само да въздъхне. – Освен това – продължи той тихо – мисля, че го съзнавате.

Това не беше повърхностно ласкателство на лондонските

празноглавци и тя се изплаши. Плашеха я и тези златисти очи. После си каза, че е обърнала ненужно внимание на един комплимент.

– Струва ми се – опита се да отговори безгрижно, – че другаде трябва да потърсите женско великолепие.

– Защо говорите така?

Момичето вдигна рамене.

– Например снощи по време на вечерята. – Той озадачено я погледна, като че ли говореше на чужд език.

– Нима забравихте лейди Шарис Дюмон, нашата домакиня, онази прелестна брюнетка, за която се бяхте залепили.

Учудването му се превърна в шеговита гримаса:

– Ревност ли?

Елизабет вирна изящната си брадичка и поклати глава.

– А вие не изпитвате ли ревност към лорд Хауард?

Изпита известно задоволство, когато шеговитото му изражение изчезна.

– Онзи, който като че ли не може да разговаря с вас, ако не ви докосва ръката – поинтересува се с копринено мек глас. – Този ли беше лорд Хауард? Ако трябва да си призная честно, любов моя, през по-голямата част от вечерта се чудех на коя страна да сплескам носа му – към лявото или към дясното ухо.

Елизабет неволно се засмя.

– В случая нямам никаква вина – смееше се тя. – Между другото, след като не пожелахте да се дуелирате с лорд Евърли за това, че ви нарече измамник, едва ли бихте наранили нещастния лорд Хауард само защото е докосвал ръката ми.

– Не бих могъл ли? – попита с кадифен глас той.

– Става въпрос за два съвсем различни въпроса.

Не за пръв път Елизабет недоумяваше какво има предвид Иън Торнтън. Внезапно усети отново присъствието му като смътна заплаха; щом престанеше да играе ролята на галантен ухажор, се превръщаше в мрачен, тайнствен непознат.

– Сигурно минава три часът. Наистина трябва да тръгвам. – Тя се изправи и се зае да оправя блузката си. – Благодаря за чудесния следобед. Не, зная защо останах, не беше редно, но съм доволна, че... – Запълча и я обзе паника, когато и той се изправи.

– Наистина ли? – попита я нежно.

– Наистина какво?

– Знаете ли защо сте още тук с мен?

– Аз дори не зная кой сте! – повиши глас тя. – Зная къде сте пътували, но не зная нищо за семейството ви, за близките ви. Зная, че залагате огромни суми на карти, което не одобрявам...

– Аз също залагам огромни суми в кораби и товари. Това дали ще ме издигне във вашите очи?

– Освен това зная – продължи отчаяно тя, когато забеляза как погледът му стана топъл и чувствен, – с абсолютна сигурност зная, че ме карате да се чувствам много неудобно, когато ме гледате както сега.

– Елизабет – изрече той нежно, но решително – тук сте, защото сме влюбени.

– Каквооо? – възмути се тя.

– И след като се налага да знаете кой съм, отговорът много прост. – Иън едва я докосна по преbledнялата страна, после обхвана с длани главата ѝ и много внимателно обясни: – Аз съм този, за когото ще се омъжите.

– О, Господи!

– Струва ми се, че е много късно за молитви – пресипнало я прекъсна той.

– Вие... вие трябва да сте полудели – прошепна с треперещ глас.

– Точно същото си мисля и аз – прошепна той, притисна устни към челото ѝ и я привлече към себе си. Прегърна я леко, за да не я изплаши.

– Не беше в плановете ми, госпожице Камерън.

– О, моля ви – безпомощно изрече момичето. – Не е дръжте така с мен. Нищо не разбирам. Не зная какво желаете.

– Желая теб. – Той повдигна брадичката ѝ, за да го погледне Елизабет и да разбере колко е сериозен. После тихо добави: – А ти желаяш мен.

Трепет разтърси тялото на Елизабет, когато устните му се доближиха към нейните и тя отчаяно затърси претекст да избегне онова, което със сърцето си знаеше, че неизбежно, и за което той я увещаваше.

– За благородната английска дама – разтреперана цитира тя наставленията на Лусинда – най-силното чувство е привързаността. Ние не се влюбваме.

Горещите му устни покриха нейните.

– Аз съм шотландец – прошепна. – Ние се влюбваме.

– Шотландец! – ахна тя, щом успя да поеме дъх. Той се засмя на спонтанния ѝ ужас.

– Казах „шотландец“, а не разбойник.

Шотландец и отгоре на всичко комарджия! Хейвънхърст щеше да

бъде разпродаден на търг, прислугата – уволнена, светът, който обичаше, щеше да се разпадне.

– Не мога, аз не мога да се омъжа за вас.

– Да, Елизабет – шептеше той, а устните му оставяха гореща дيريا по шията ѝ, – можеш.

Целуваше ухото ѝ, после докосна с език всяка извивка и гънка, докато напрежението у Елизабет не се взриви. Той веднага прие тръпнещия ѝ отговор, подкрепи я с още по-силна прегръдка, а езикът му проникна в ухото ѝ. Обви с ръце тила ѝ, покри го с чувствени милувки. Устните му се плъзнаха по шията към рамото. Парещият му дъх разпиля кичурчето от косата ѝ, а шепотът му бе неизразимо нежен:

– Не се страхувай, Елизабет, ще престана веднага щом пожелаеш.

Пленена в прегръдките му, закриляна от обещанието му, прелъстена от устните и ласкавите му ръце, тя се притисна към него, спускайки се бавно в тъмната бездна на желанието, където той съвсем съзнателно гласна и двамата.

Бавно и силно зацелува бузата ѝ и когато докосна ъгълчето на устните ѝ, Елизабет инстинктивно се изви към него. Този сладостен жест изтръгна тихо стенание от него, после Иън се засмя, а устните му се впиха жадно в нейните с разпален копнеж.

Той внезапно бурно я повдигна и я положи на диван като продължаваше страстно да впира устни в нейните. Езикът му с нежна настойчивост се опитваше да ги разтвори и когато те се предадоха, той потъна в устата ѝ галещ плам. Първичните усещания я разтърсиха, тялото ѝ бе обхванато от конвулсии и Елизабет се предаде на разтърсващото великолепие на тази езическа целувка. Ръцете ѝ се впиваха в гърба му, в мускулестите му рамене, устните ѝ все по-несдържано го целуваха, като неволно изостряха жаждата му за още по-голяма близост.

Когато след цяла вечност той се откъсна от нея, дъхът им се сля в една тежка въздишка. С чувството, че е ошетена, Елизабет се изтръгна от градината на чувствени удоволствия, където я бе увлякъл той, и с усилие отвор очи, за да го погледне. Мургавото му лице, пламнало от страст, беше надвесено над нейното, кехлибарените му очи – замъглени. Нежно отмести едно кичурче златиста коса от страната ѝ и се опита да ѝ се усмихне, но също като нея бе замаян. Без да съзнава с какво усилие Иън съдържа страстта си, тя впи поглед в красиво изваяните му устни и видя как той безпомощно въздъхна.

– Недей – възпря я той с пресипнал, нежен глас, – гледай устните ми само ако ги желаеш отново.

Твърде наивна, за да знае как да скрива чувствата си, Елизабет вдигна зелените си очи към неговите с безкраен копнеж. Иън се отдаде на изкушението, като мило ѝ обясни как да му показва какво желае:

– Сложи ръката си около врата ми – прошепна нежно.

Дългите ѝ пръсти обвиха тила му, той притисна устни в нейните толкова силно, че ѝ отне дъха. Тя го притисна с повече смелост и разтворените му устни отново диво я разтърсиха с неизразимата си еротика. Този път се осмели да погали устните му с език и когато усети как той бурно потръпна, по инстинкт разбра, че нещо е направила както трябва.

Той го усети по същия начин и рязко се отдръпна.

– Недей, Елизабет! – предупреди я.

В отговор тя се изви в ръцете му и още по-силно го прегърна. В гърдите си почувства как сърцето му бие до пръсване. Той започна да я целува с необузdana страст, езиците им се сплитаха и после се отдръпваха с подлудяваща възбуда в забранен ритъм, от който кръвта забуча в ушите на Елизабет. Ръката му се плъзна към гърдата ѝ и я обгърна с интимност, от която тя подскочи потресена.

– Не – на пресекулки изрече той, – не още...

Зашеметена от силното желание в гласа му, Елизабет вгледа в лице то му. Въпреки протеста му през мъглата от чувственост Елизабет най-накрая проумя, че той държи на обещанието си и ще я остави, щом тя го пожелае. Не знаеше как да постъпи – да го възпре ли, или да го насърчи и се загледа в ръката му, застинала върху бялата ѝ блуза, после го погледна в очите. В тях пулсираше плам и тя с тих стон го привлече към себе си. На Иън му беше необходим само малък жест за насърчение. Той загали гърдите ѝ, без да откъсва очи от нейните. Видя как красивото ѝ лице помръкна от смут, стана нежно от наслада. За Елизабет гърдите бяха част от тялото, нещо като краката – краката служеха за ходене, а гърдите – да изпълват корсажа. И през ум не ѝ бе минавало, че те могат да бъдат извор на подобни усещания. Тя се отпусна неподвижно, докато той разкопчаваше блузката ѝ. Но когато я разсъблече и впи палещия си поглед в разголените ѝ гърди, тя с инстинктивна свенливост се опита да се прикрие. Той зацелува пръстите ѝ един по един, за да я накара да забрави своята свенливост. Елизабет настръхна, отмести ръката си несъзнателно и устните му попаднаха право върху зърното на гърдата ѝ и го засмукаха. Прониза я диво удоволствие, тя застана и зарови пръсти в косата му, а сърцето ѝ обезумяло ѝ нашепваше, че трябва да го спре.

Той зацелува и другата гърда и тялото ѝ се изви като дъга, а ръцете ѝ се впиха в тила му. Внезапно той се изправи, очите му ненаситно я

поглъщаха и с измъчена въздишка каза:

– Елизабет трябва да спрем.

Вихрушката от усещания у Елизабет взе да се уталожва, отначало бавно, после внезапно погледът ѝ се проясни. Страстта отстъпи пред страха и болезнения срам, когато се видя разсъблечена и отпусната в мъжки ръце, а плътта ѝ изложена на погледа и допира му. Затвори очи и преглътна съзлите си. Опита се да се изправи.

– Остави ме да стана – прошепна, отвратена от себе си.

Кожата ѝ настръхна, когато той я загърна и започна да закопчава блузката ѝ. Тя се възползва от момента и скочи на крака.

Обърна се с гръб към него, с треперещи ръце се закопча и откачи жакета си от пирона до огнището. Не усети, че е зад нея, докато не сложи ръце върху раменете ѝ, толкова тихо се бе приближил.

– Не се плаши от това, което се случи между нас. Имам възможност да те осигуря...

Обърканите чувства на Елизабет изригнаха в пристъп на гняв, който тя изпитваше преди всичко към себе си, но го изля върху него. Блъсна ръцете му и се обърна.

– Ще ме осигурите! – изкрещя тя. – И как ще ме оспорите? Някой бордей в Шотландия, където аз ще се погребя, докато вие се правите на английски джентълмен, за да ви приемат навсякъде, където се играе комар...

– Ако работите ми потръгнат, както очаквам – прекъсна я той с неестествено спокойствие, – за една година, най-много за две ще бъда най-богатият човек в Англия. Но дори и да се провалят очакванията ми, вие ще бъдете достатъчно добре осигурена.

Тя грабна шапката си и се отдръпна от него, тъй като се страхуваше и от своето, и от неговото влечение.

– Това е лудост. Истинска лудост.

Обърна се и тръгна към вратата.

– Да, така е – промълви нежно той.

Елизабет с трясък отвори вратата. Но гласът му я спря, преди да е прекачила прага:

– Ако промените решението си, след като си тръгнем оттук утре сутринта, можете да ме намерите в къщата на Хамънд, Ъпър Брук Стрийт. Ще бъда там до сряда. След това възнамерявам да отпътувам за Индия и ще отсъствам до зимата.

– Аз... надявам се пътешествието ви да е благополучно – отговори тя, но нервите ѝ бяха така изопнати, че не си даде сметка за острата

болка, която изпита при мисълта, че той заминава.

– Ако промените решението си до сряда, ще ви взема със себе си – опита се да я предразположи.

Елизабет побягна ужасена от благородството и усмивката, които усети в нежния му глас. Докато препускаше в сивата мъгла, шибана от мокрите шубраци, чувстваше, че не е онази благоразумна и самоуверена млада дама, която беше до този момент, сега беше изплашено до смърт, объркано момиче, което я убеди, че дивото ѝ влечение към Иън Торнтън е безсрамно и непростимо.

Когато остави коня в конюшната, я обхвана паника, щом разбра, че гостите са се върнали от разходката до селото, и я завладя една едничка мисъл – да прати на Робърт съобщение да дойде да я вземе тази вечер вместо утре сутринта.

Бърта прибра багажа, а Елизабет вечеря в стаята си. Старателно избгваше прозореца, който гледаше към градината. Два пъти погледна навън и двата пъти видя Иън. Първия път беше застанал на терасата сам с пура между зъбите, гледаше в далечината, в стойката му се усещаше огромна самота, от което сърцето ѝ се сви. Следващия път го зърна заобиколен от жени, които предната вечер не бяха тук и както изглеждаше, и петте го намираха неустоим. Каза си, че това няма значение или по-скоро не трябва да има значение за нея. Носеше отговорност за Робърт и за Хейвънхърст и те бяха на първо място. Независимо от очевидните намерения на Иън тя не можеше да свърже бъдещето си с някакъв безразсъден комарджия, дори и да е най-красивият и привлекателен шотландец, който някога се е раждал, дори и да е най-милият ѝ благороден...

Затвори очи, за да прогони тези мисли. Беше много глупаво да мисли за Иън по този начин. Глупаво и опасно, защото Валери и другите като че ли подозираха къде е прекарала следобеда и с кого. Елизабет скръсти ръце и потрепери при спомена как се хвана в капана на собственото си чувство за вина, когато се върна.

– Господи, колко си мокра – беше възкликнала Валери със съчувствие. – Конярят каза, че те е нямало целия следобед. Дано не си се загушила в дъжда!

– Не, аз... аз се озовах в горската хижа и останах там, докато дъждът понамаля.

Стори ѝ се най-правдоподобната лъжа, тъй като нейният кон можеше да бъде видян, докато конят на Иън не беше там.

– И по кое време беше това?

– Около един часа, струва ми се.

– А не срещна ли господин Торнтън някъде? – поинтересува се Валери със зловна усмивка и всички в гостната като че ли престанаха да разговарят, и се обърнаха към тях. – Горският пазач каза, че видял висок тъмнокож мъж с червеникав жребец да отива към хижата, предположил, че мъжът е някой от гостите, и не му се обадил.

– Аз... аз не го видях – отвърна Елизабет. – Мъглата беше много гъста. Надявам се, че нищо не му се е случило.

– Не знаем, още не се е върнал. Шарис е обезпокоена – продължи Валери, като я гледаше изпитателно. – Казах ѝ да не се притеснява. Прислужничките в кухнята са му приготвили обяд за двама.

Елизабет се отдръпна, за да мине една двойка, и набързо обясни на Валери, че е решила да си замине тази вечер вместо утре сутринта, извини се, че трябва да се преоблече, и без да ѝ даде възможност да я разпитва повече, се отдалечи.

На Бърта ѝ бе достатъчен само един бегъл поглед към преbledнялото лице на Елизабет, за да разбере, че се е случило нещо много неприятно, особено след като младата ѝ господарка настоя да изпрати съобщение на брат си да ги прибере още тази вечер. Междувременно Елизабет изпрати съобщението, а Бърта взе да се досеща какво ѝ се е случило. Самата Елизабет прекара следобед и вечерта в опити да подреди мислите си.

7.

– Ще протъркате килима – говореше й Бърта. – Тъй и тъй ще го протъркваме с теб, когато онази господин на Трокмортън-Джоунс разбере всичко.

– Нищо няма да разбере – заяви Елизабет не особено убедително и седна на един стол, нервно подръпвайки краищата на блузата на светлозеления си пътнически костюм. Шапката и ръкавиците й бяха до закопчаните куфар върху леглото. Всичко бе готово за тръгване, веднага щом Робърт дойдеше. И въпреки че го очакваше, почукването на вратата я стресна. Лакеят вместо да й каже, че брат ѝ е пристигнал, ѝ подаде някаква бележка.

С влажни ръце тя я разтвори, като се молеше дано да не е съобщение, че не са намерили Робърт. В първия момент се зачуди на тази неграмотна и грозно написана бележка: „Чакай в зимни градини – трябва приказва с теб.“

Лакеят вече бе в коридора, когато Елизабет се провикна след него:

– Кой ти даде бележката?

– Госпожица Валери, милейди.

Елизабет се успокои, че не е от Иън, но веднага след това ужасно се изплаши, че Валери по някакъв начин е подразбрала къде се е губила в следобедните часове.

– Валери желае да се срещнем в зимната градина веднага – каза на Бърта.

Цветът от лицето на старата ѝ дойка се отдръпна.

– Тя знае ли какво се е случило? За туй ли иска да ви види? Не ми е работа да говоря, но туй момиче не ми харесва. Очите му са подли.

Елизабет не знаеше какво е интрига или скандал и всичко, което се случи, ѝ се струваше неразбираемо и объркано, изтъкано от злоба. Без да обърне внимание на забележката на Бърта, тя провери колко е часът и видя, че е едва шест.

– Робърт сигурно ще дойде след час. Отивам да видя какво иска Валери.

Приближи се до прозореца и надникна зад завесите към гостите, които стояха на терасата или се разхождаха в градината. За нищо на света не искаше Иън да я види, че отива към зимната градина, и да я последва. Тази възможност изглеждаше съвсем далечна, но по-разумно бе

да не рискува. Може да се каже, че си отдъхна, когато го видя на терасата. Два фенера го осветяваха достатъчно, за да забележи как три жени го бяха наобиколили, флиртувайки с него, и лакеят, който чакаше до тяхната група удобен момент, за да му подаде нещо, навярно питие, предположи Елизабет. Пренебрегна острата болка при вида на тъмнокосата му глава и тръгна. Излезе през една от страничните врати, тъй като задната водеше право към терасата, и като избягваше осветените места се отправи към зимната градина. Пред вратата се поколеба.

– Валери! – извика високо, оглеждайки се.

Лунната светлина проникваше през остъкления покрив и когато не получи отговор, влезе вътре. Навсякъде имаше саксии с цветя, подредени върху маси и специално пригодени рафтове. По-деликатните видове бяха строени под масите, за да бъдат предпазени от преките слънчеви лъчи през деня. За да се успокои, Елизабет тръгна по пътеката между цветята и ги заразглежда.

Зимната градина беше по-голяма от тази в Хейвънхърст и част от нея явно се използваше като солариум, тъй като там имаше големи саксии с дървета и каменни пейки с орнаменти и шарени възглавници.

Продължи да обикаля между цветята и не забеляза човека, който се появи на входната врата и се запъти тихо към нея. С ръце на гърба, тя се бе навела, за да помирише една гардения.

– Елизабет! – изрече Иън.

Сърцето ѝ биеше до пръсване, когато се извърна с ръка на гърлото и с подкосени колене.

– Какво има? – попита той.

– Вие... стреснахте ме – отвърна тя, докато той спокойно и състранно студен израз се приближаваше към нея. – Не очаквах вас – допълни притеснено.

– Така ли? – подигра се той. – И кого очаквахте след онази бележка, Уелския принц ли?

Бележката! Макар и налудничавя, първата ѝ мисъл, след като разбра, че бележката е от него, а не от Валери, бе как е възможно правилно говорещ мъж да пише неграмотно. Втората ѝ мисъл бе, че изглеждаше ядосан. Той не я държа дълго в неведение.

– Предполагам, че ще ми кажеш как, след като прекарахме почти целия следобед заедно, пропусна да ми споменеш, че си лейди Елизабет.

Тя се запита дали би се чувствал различно, ако знаеше, че тя е графиня Хейвънхърст, а не само дъщеря на някой дребен благородник.

– Говори, любима. Цял съм в слух.

Елизабет се отдръпна.

– Тъй като отказвате да говорите – продължи гневно той и посегна към ръката ѝ, – да си мисля ли, че това е всичко, което искате от мен?

– Не – отвърна тя припряно и отстъпи още по-назад, далеч от него.
– Бих говорила.

Той направи крачка към нея, а Елизабет отстъпи още една и възкликна:

– Имам предвид, че тук има толкова много теми за разговор, не намирате ли?

– Така ли? – попита той и направи още една крачка към нея.

– Да – извика тя и този път отстъпи две крачки. Вкопчи се в първото, което ѝ дойде наум и се насочи към масата със зюмбюли, като се провикна:

– Н-н-не са ли прелестни тези зюмбюли?

– Прелестни са – съгласи се той, без да ги поглежда, и се пресегна към раменете ѝ с очевидното намерение да я привлече към себе си.

Елизабет така бързо отскочи назад, че само диплите на роклята прошумоляха през пръстите му.

– Зюмбюлите – бърбеше тя с безумна решителност, докато той с дебнещи стъпки се приближаваше към нея покрай масата с теменужки, после покрай лилиите – са от клас Хиацинти и въпреки разнообразието си, което наблюдаваме тук, общото им название е холандски зюмбюли и спадат към *H. orientalis*...

– Елизабет – прекъсна я той с копринено мек глас, – аз не се интересувам от цветя.

Отново посегна към нея и в желанието си да го избегне, тя подхвърли една саксия със зюмбюли право в разтворените му ръце.

– Хиацинтите имат митичен произход, който сигурно ще ви интересува повече от самото цвете – продължи ожесточено, а неговото изражение говореше, че хем не вярва на очите си, забавлява се и е очарован. – Разбирате ли, хиацинтите са наречени на името на един красив младеж – спартанец – Хиацинт, в когото били влюбени Аполон, и Зефир, богът на Западния вятър. Един ден Зефир обучавал Хиацинт да хвърля диск, който по нещастна случайност го убил. От кръвта на Хиацинт поникнали цветя, а гърците оплакали всяко цветче. – Гласът ѝ леко трепереше, докато той оставяше на масата саксията със зюмбюла. – В действителност навярно цветята, които са поникнали, са били по-скоро ирис или ралица, а не това, което днес наричаме хиацинт, но така или иначе оттам идва името му.

– Очарователно. – Бездънните му очи се впиха в нейните.

Елизабет почувства, че забележката се отнася за нея, а не за хиа-
цинта, и се опита да застане по-далеч от него, но краката ѝ не я слушаха.

– Абсолютно очарователно – прошепна още веднъж и той бавно
сложи ръка на рамото ѝ, потупа я нежно, а тя можеше само безсилно да
наблюдава движенията му.

– Снощи бяхте готова да се сражавате с цял полк мъже, защото ме
обвиниха, че мамя, а сега се страхувате. От мен ли се страхувате, люби-
ма? А да не е нещо друго?

Гласът му любовно галеше слуха ѝ и усещането беше като от допи-
ра на устните му.

– Страхувам се от онова, което ме карате да чувствам – призна от-
чаяно тя, като се мъчеше да овладее себе си и ситуацията. – А не е ли
това само... нещо като... малко празнично убиване на времето и...

– Лъжкия – подразни я той и намери устните ѝ за неочаквана и
сладостна целувка. Умът ѝ се замъгли от мимолетното докосване, но в
секундата, когато той отдръпна устните си, изплашено взе да бърби:

– Благодаря – изтърси съвсем безсмислено. – 3-зюм-бюлите не са
единствените цветя с интересна история. Тук има и лилии, които са от
клас...

По красивото му лице пробягна ленива прелъстителна усмивка и за
ужас на Елизабет очите ѝ неволно заковаха върху устните му. Не може-
ше да овладее трепета на очакването, когато той се наведе към нея.

Разумът ѝ нашепваше, че това е безумие, но сърцето ѝ знаеше, че
това е сбогуване, тя се надигна на пръсти и го целуна с цялата си безо-
мощност и срамежлив копнеж, които чувстваше. Нежната прелест на
нейното примирение, заедно с жеста на ръцете ѝ – едната около тила му,
а другата на сърцето му – за всеки мъж щяха да означават, че или жена-
та се е влюбила, или че флиртува с вещината. Но Елизабет – наивна и
неопитна – правеше всичко по инстинкт и не съзнаваше, че всяка нейна
постъпка все повече го убеждава, че той е първият мъж в живота ѝ.

И все пак тя не изгуби ума си дотам, че да забрави за идването на
Робърт. За съжаление нямаше представа, че той е тръгнал, преди да по-
лучи съобщението ѝ.

– Моля те, чуй ме – прошепна безнадеждно, – брат ми идва насам
да ме отведе.

– Тъкмо ще мога да говоря с него. Баща ти сигурно ще има някои
възражения, дори след като разбере, че съм в състояние да осигуря бъ-
дещето ти...

– Бъдещето ми! – прекъсна го тя с непресторена паника при мисълта, че ще трябва да разчита на един комарджия, същия като баща ѝ. Представи си многобройните стаи на Хейвънхърст, оголени от всички ценности, прислугата, разчитаща на нея, прадедите ѝ, разчитащи на нея. И в онзи миг беше в състояние да изрече каквато и да е безсмислица, за да го принуди да престане я измъчва, преди да се поддаде на безразсъдната и порочна слабост, която той като че ли ѝ вдъхваше. Тя се облегна на ръцете му и се постара треперещият ѝ глас да прозвучи хладно и светски:

– И как ще ме осигурите, сър? Ще ми обещаете ли рубин, голям колкото дланта ми, както ми обеща виконт Мондевейл? Или пък самурени пелерини и визоновии кожи вместо килим, както се кълне лорд Сибъри?

– А това ли искате?

– Разбира се – твърде темпераментно изрече тя, като всъщност едва сподавяше риданията си. – Не е ли това, което всички жени искат и всички мъже обещават?

Лицето му застина в безизразна маска, но очите му като кинжали се впиха в нейните, търсещи отговор, защото не можа да повярва, че бижута и скъпи кожи ще означават за нея нещо в сравнение с чувствата.

– О, моля ви, оставете ме – извика тя със сподавено ридание и се заблъска в гърдите му.

Толкова бяха погълнати един от друг, че не забелязаха мъжа, който се затича към.

– Ти, гадно копеле! – разкрещя се Робърт. – Не чу ли какво ти каза тя? Махни мръсните си ръце от моята сестра!

Иън се опита да я прегърне по-здраво, за да я защити, но Елизабет се отскубна и изтича към Робърт с обляно и сълзи лице.

– Робърт, моля те, чуй ме! Греша, не е така както си го помисли. – Той я прегърна през раменете и Елизабет се втурна да ги представя:

– Господин Иън Торнтън – започна, – а това е...

– И независимо от това с какво впечатление останахте – прекъсна я Иън със смайващо спокойствие, – намеренията ми към госпожица Каме-рън са напълно почтени.

– Ти, безочлив негодник! – избухна Робърт, треперещ от гняв и презрение. – Сестра ми е графиня Хейвънхърст и не е за такъв като тебе! Не ми трябва запознанство, много добре зная кой си ти! Колкото до намеренията ти, или по-точно бих се изразил претенциите ти – няма да разреша на сестра си да се омъжи за една отрепка като теб, дори и да не

беше вече сгодена.

При тези думи Иън остро погледна Елизабет и съзря истината във виновното ѝ изражение. Тя едва не изкрещя от циничното презрение, което пламна в погледа му.

– Компрометираща сестра ми, ти извънбрачна свиня, и ще отговаряш за това.

Иън отмести погледа си от Елизабет към Робърт и го погледна напълно безизразно. Прие предизвикателството му за дуел с рязко кимване и може да се каже дори учтиво.

– Разбира се, ще дам удовлетворение.

После се обърна, за да си отиде.

– Не – разкрещя се тя диво, сграбчвайки ръката на брат си и за втори път през тези двайсет и четири часа се озова в ситуация, при която трябваше да възпира някого, който искаше да пролее кръвта на Иън Торнтън.

– Не мога да го позволя, Робърт, не ме ли чу? Не беше негова...

– Това не е твоя работа, Елизабет! – срязва я той, който в гнева си нищо не чуваше. Отблъсна ръката ѝ и каза: – Бърта вече е в моята карета. Заобиколи към задната част на къщата и се качи при нея. Този мъж – изрече с унищожителен сарказъм – и аз имаме да обсъждаме някои неща.

– Ти не можеш... – опита още веднъж Елизабет, но убийственият глас на Иън Торнтън я смрази.

– Махай се отук! – изрече през зъби той и докато Елизабет се направи, че не чува Робърт, заповедта на Иън Торнтън я разтърси.

Задъхана от уплаха, тя погледна непроницаемото му лице, после погледна пак Робърт. И без да е сигурни дали присъствието ѝ влошава положението, още веднъж се обърна към брат си:

– Моля те... обещавай ми да не предприемаш нищо до утре, за да помислим и да се разберем.

Елизабет видя колко много му струваше повече да не я плаши и да приеме молбата ѝ.

– Добре – отсече. – Веднага ще те настигна. А сега отивай право в каретата, преди тълпата отвън, която видя цялата сцена, да нахлуе тук, за да може и да чува какво става.

Елизабет чувстваше, че ще припадне, когато излезе и видя пред вратата същите хора, с които бе танцувала в балната зала. Там бяха и Пенелъпи, и Джорджина, другите, и всички се взираха в нея по различен начин – по-възрастните очевидно се забавляваха, а по-младите

безмилостно я осъждаха.

Само след минута брат ѝ дойде и се настани в каретата. Беше много по-сдържан.

– Всичко е уредено – изрече и независимо от молбата ѝ повече нищо не каза.

Покрусена и безпомощна, Елизабет се облегна, заслушана в оплакванията на Бърта, която ужасена очакваше упреците на Лусинда Торкмортън-Джоунс.

– Моето съобщение не би могло да е пристигнало преди повече от два часа – прошепна Елизабет след няколко минути. – Как дойде толкова бързо?

– Не съм получавал съобщение – глухо отговори той. Днес следобед Лусинда беше по-добре и слезе за малко. Когато ѝ казаха къде си отишла за уикенда, тя ми разказа някои доста скандални новини за приемите на твоята приятелка Шарис. Тръгнах преди три часа, за да ви прибера по-рано с Бърта. Но за съжаление закъснях.

– Не е чак толкова катастрофално – смутено промърмори Елизабет.

– За това ще говорим утре – троснато отговори той и тя си отдъхна при мисълта, че Робърт се е отказал от намеренията си, поне засега. – Елизабет, как може да си такава глупачка? Не разбра ли, че този човек е мошеник? Той не е подходящ за... – замълча, за да не избухне отново. Когато продължи, изглеждаше по-спокоен.

– Вредата, каквато и да е, вече е нанесена. Виня себе си за това, ти си много млада и неопитна, за да излизаш без Лусинда. Мога само да се моля бъдещият ти жених да гледа по същия начин на нещата.

На Елизабет ѝ направи впечатление, че за втори път тази вечер Робърт говори без недомлъвки за годежа ѝ.

– След като годежът ми не е договорен и публично обявен, не виждам с какво мога да навреда на виконт Мондевил – каза тя по-скоро като пожелание, отколкото като убеждение. – Ако се вдигне някакъв малък скандал, той е да отложи за известно време обявяването на годежа, но не мисля, че ще се почувства чак толкова неловко.

– Днес подписахме договор – скръцна със зъби брат ѝ. – С Мондевил няхахме никакви противоречия относно твоето осигуряване и между другото той беше изключено щедър. Гордият младоженец беше нетърпелив да прати съобщение във вестниците и аз не видях причина защо да не го направи. Ще излезе утре в „Газет“.

Бърта прие тази подробност от тревожните новини засилено хлипане, подсмърчане и духане на носа. Самата Елизабет стисна очи и

прегълътна сълзите си, но мислите ѝ бяха заети с много по-мъчителни проблеми, за да се разстрои за своя годеник-красавец.

С часове лежа будна, изтерзана от спомените за случилото се през уикенда и от мисълта, че няма да успее да убеди Робърт да не се дуелира с Иън Торнтън, а и доколкото го познаваше, той вече го бе решил. Страхуваше се и за брат си, и за Иън. От наметите на лорд Хауард остана с впечатление, че Иън е опасен дуелист, макар и да отказа да защита честта си, когато лорд Евърли го нарече измамник – постъпка на страхливек биха казали повечето хора. А може би слуховете за уменията му щяха да се окажат неверни. Робърт беше добър стрелец и тя се изпоти, когато си представи Иън – самотно горд, повален от изстрела на брат ѝ. Не! Каза си, че изпада в истерия. И двете възможности – Робърт да застреля Иън, или пък Иън – Робърт бяха безумни.

Дуелите бяха забранени със закон и в този случай според правилника за провеждането им Иън трябваше да се яви на уреченото място, което той още в зимната градина потвърди, а Робърт да отброи необходимия брой крачки и да стреля във въздуха. По този начин, като оставя живота си в ръцете на Робърт, Иън признава вината си, а брат ѝ получава удовлетворение, без да се пролива кръв. Обикновено по този начин благородните господа уреждаха недоразуменията си.

„Обикновено“ – мислеше си обзета от паника Елизабет, тъй като Робърт, който имаше избухлив нрав, беше толкова бесен вечерта, че вместо да се развика, беше сдържан и убийствено мълчалив, което я тревожеше много повече, отколкото ако беше избухнал.

Малко преди да съмне, тя заспа неспокойно и се събуди, както ѝ се стори само след няколко минути, от стъпки по коридора. Помисли си, че е някой от слугите, и погледна през прозореца към тъмното облачно небе, леко просветляло от първите бледи утринни лъчи. Тъкмо щеше отново да се унесе, когато чу, че входната врата се захлопна.

Призори – дуел. Робърт ѝ бе обещал да говори с нея, преди да приеме каквото и да било, повтаряше си тя истерично и веднага се събуди. Наметна халата си, хукна по стълбите и отвори входната врата точно когато каретата на Робърт завиваше.

– О, Господи! – изплашено възкликна, но в празното фоайе нямаше кой да я чуе, и тъй като нервите ѝ бяха опънати докрай, реши да потърси утеха от единствената личност, чиито преценки винаги бяха трезви, независимо колко безумен и хаотичен изглеждаше светът. Когато

предната вечер се прибраха, Лусинда ги очакваше и вече бе осведомена за инцидента през уикенда, с изключение, разбира се, на случилото се в хижата на горския пазач.

– Лусинда – прошепна Елизабет, което бе достатъчни възрастната жена веднага да отвори лешниковите си спокойни и ясни очи. – Робърт току-що излезе. Сигурна съм, че отиде да се дуелира с господин Торнтън.

Кариерата на госпожица Трокмортън-Джоунс като довереница и компаньонка до този момент бе неопетнени и в нея можеха да се изредят имената на дъщерите на трима херцози, единайсет графове, шест виконта и очно това самочувствие я накара да се измъкне от завивките, да седне в леглото, подпряна на възглавниците и да впие острия си поглед в младата дама, която току-що съсипа славата ѝ.

– Като знаем, че Робърт не е от ранобудните – каза – това е очевидното заключение.

– Какво да правя?

– За начало предлагам да престанете да кършите ръце този неприемлив начин и след това да отидете в кухнята да пригответе чай.

– Не ми е до чай в момента.

– Бих настояла да изпием по чаша чай, след като това да чакаме брат ви, което, доколкото разбирам, е решението ви.

– О, Луси! – Елизабет погледна грубоватата стара жена с обич и благодарност. – Какво ли щях да правя без теб!

– Щяхте да си навлечете куп неприятности, което впрочем и направихте. – Но като видя колко е измъчена Елизабет, добави по-мекото, стайвайки от леглото: – Според правилата Иън Торнтън трябва да се яви на уреченото място, а брат ви да получи удовлетворение по този начин и да се оттегли. Друго няма какво да стане.

Все нещо се случва за пръв път и откакто Елизабет познаваше Лусинда, желязната компаньонка за пръв път сгреша.

Часовникът тъкмо отброяваше осем часа, когато брат ѝ, придружен от лорд Хауард, се върна. Робърт влезе наперено в гостната, но като видя свитата на дивана Елизабет и Лусинда, седнала срещу нея с ръкоделие в ръце, се спря.

– Какво правиш тук толкова рано? – попита той високо и ясно.

– Чакам те – отговори сестра му и се изправи като фурия. Присъствието на лорд Хауард в първия миг я смути, но веднага се сети, че е бил секундант на брат ѝ.

– Ти се дуелира с него, нали, Робърт?

– Да.

Тя сподавено попита:

– Ранен ли е?

Той все така наперено се приближи до масичката с напитките и си наля чаша уиски.

– Робърт – изкрещя момичето и го сграбчи за ръка – какво се случи?

– Ранен го в ръката – сопна се свирепо Робърт. – Целех се в черното му сърце, но не улучих. Ето това случи.

Той се отскубна от Елизабет, изпи уискито и се обърна, за да си налее още.

Нещо ѝ подсказваше, че това не е цялата истина, и го погледна изпитателно.

– И това ли е всичко?

– Не, това изобщо не е всичко – избухна той. – След като го раних, това копеле застана там, насочи револвера си към мен, от което аз се облях в пот. А след то с по един изстрел откъсна пискюлите на проклетите ми ботуши.

– Той... той какво? – попита Елизабет, без да разбира яда на Робърт. – Със сигурност не си ядосан, че не те е убил.

– По дяволите, нищо ли не разбираш? Той не пропусна случайно целта! Той ме оскърби! Стоеше там с очен към сърцето ми револвер, кръвта му се стичаше ранената ръка и в последната секунда вместо мен, прицели в пискюлите на ботушите ми и ги откъсна – с по един изстрел. Показа ми, че може да ме убие, ако желае, и всеки, който беше там, видя какво се случи, едно оскърбление, по дяволите мерзката му душа!

– Ти не само че не отстъпи – прекъсна го лорд Хауард не по-малко разгневен, – но стреля, преди да е даден сигналът. Опозори и себе си, и мен. Още повече, ако се разчуе за този дуел, всички ще ни арестуват. Торнтън ти даде удовлетворение, като дойде на уреченото място в уречения час и отказа да използва револвера си. По този начин се призна за виновен. Ти какво повече очакваше?

И като че ли повече не можеше да понася Робърт, обърна гръб и си тръгна. Елизабет го последва, като отчаяно се чудеше как да защити брат си.

– Сигурно сте измръзнали – позапъна се тя. – Не бихте ли приели чаша чай?

Лорд Хауард поклати глава и продължи към входната врата.

– Върнах се само за да си взема каретата.

– Тогава ще ви изпратя – продължи тя. Когато стигнаха до вратата, момичето си помисли, че той ще си тръгне, без да се сбогува. Вече на прага, лорд Хауард се поколеба и тогава се обърна.

– Довиждане, лейди Елизабет – каза с огромно съжаление в гласа и си тръгна. Тя не забеляза нито тона му, нито че си е тръгнал. За първи път тази сутрин осъзна, че някъде правят операция на Иън, за да извадят куршума от ръката му. С подкосени крака се облегна на вратата и преглътна конвулсивно, за да не повърне при мисълта за болката, която самата тя му причини. Снощи беше прекалено изплашена от предстоящия дуел, за да се замисли как ли се е почувствал Иън, когато Робърт му каза, че е сгодена. Сега и накрая взе да се досеща и стомахът ѝ се сви. Иън ѝ говореше, че ще се ожени за нея, беше я целувал, беше я прегръщал страстно и нежно, беше ѝ казал, че се е влюбил в нея. За отплата Робърт се беше нахвърлил върху него, презрително му бе заявил, че е недостоен за нея и че тя е вече сгодена. И най-накрая тази сутрин го бе ранил заради това, че се е домогвал твърде нависоко.

Елизабет сподавено се разхлипа от разкаяние. Иън нямаше титла, нито пък можеше да претендира за благороден произход според разбиранията на добрия тон, но тя инстинктивно чувстваше, че той е достоен и горд човек. Гордостта му прозираше в израза на бронзовото му лице, в походката му, във всеки негов жест, а тя и Робърт я погازиха. Снощи в зимната градина го бяха направили на глупак и го бяха принудили днес да се дуелира.

Ако тогава Елизабет знаеше къде да го намери, много се надяваше, че щеше да смекчи гнева му, да му обясни всичко за Хейвънхърст и за нейната отговорност, и че не някакъв негов недостатък я спира да се омъжи за него, а именно тези неща.

Тя се отдръпна от вратата и бавно тръгна по коридора към гостната, където брат ѝ седеше съвсем оклюмал.

– Това не е краят – скръцна със зъби той и я погледна. – Един ден ще го убия заради наглото му поведение.

– Не, ти няма да го убиваш! – изрече Елизабет с разтреперан от тревога глас. – Боби, чуй ме, ти не схвана какво се случи с господин Торнтън. Той не е направил нищо непристойно, наистина. Разбираш ли – сподавено добави тя, – той вярваше... как да кажа... че се е влюбил в мен. Искаше да се ожени за мен...

Робърт се изхили грубо и презрително.

– Така ли те залъга? – подигра ѝ се той, а лицето му стана

моравочервено от гняв заради нейната безотговорност към семейството ѝ. – Добре тогава, нека да ти разясня нещо, тъпоумно същество. Той се изрази съвсем ясно и безцеремонно – теб е искал само за леглото си, малко боричкане под чаршафите, нищо друго.

Елизабет почувства, че ѝ прилошава, и поклати глава.

– Не, грешиш. Когато ни свари, той те уведоми, че намеренията му са почтени, нима не си спомняш?

– Дяволски бързо промени мнението си, когато му казах, че нямаш пукната пара – нахвърли се Робърт, като я гледаше със съжаление и презрение.

Тя едва се държеше на краката си и се свлече на дивана до брат си, смазана от съзнанието за глупостта и лековерието си, които щяха да погубят и двамата.

– Прощавай – прошепна отчаяно. – Прости ми. Рисува живота си заради мен тази сутрин, а аз дори не съм ти благодарила.

И тъй като друго не ѝ дойде наум, го прегърна през раменете.

– Благосклонната съдбата няма да ни изостави, никога не ни е изоставяла – доста неуверено го утешаваше тя.

– Този път няма да стане – отвърна той, с празни от отчаяние очи. – Напълно сме съсипани, Елизабет.

– Не мисля, че е толкова зле, колкото твърдиш – продължи тя, без сама да си вярва. – А и лорд Мондевейл ме обича, струва ми се. Със сигурност ще разбере какви са причините за тази каша.

– А междувременно – най-накрая се обади Лусинда с типичната си хладна разсъдливост – Елизабет трябва да се покаже в обществото както обикновено, иначе ще се zlepостави допълнително и клюките ще се радуют. Вие, господине, трябва да я придружавате.

– Вече няма значение, нали ви казах – изпъшка Робърт, – съсипани сме.

Той беше прав. През онази вечер, докато Елизабет храбро очакваше да се уредят нещата с нейния годеник и който, както изглежда, е бил в щастливо неведение за падението ѝ през уикенда, клюките вече бяха разтърсили обществото като природно бедствие. Епизодът в зимната градина се разправял разкрасен с най-пикантни подробности, като например как тя му била изпратила записка с покана за среща. Понесъл се и далеч по-скандалният слух, че тя била прекарала целия следобед с Иън Торнтън в усамотена горска хижа.

– И това копеле е един от онези, които разпространяват пикантериите – разяри се Робърт, когато на другия ден приказките стигнаха и до

неговите уши. – Иска да си измие ръцете, като твърди, че си му изпратила писъмце с покана за среща в зимната градина и че си го преследвала. И да знаеш, не си първата жена, която си е изгубила ума по него. Само че си най-младата и най-наивната. Говори се, че само за тази година освен с Шарис Дюмон е бил още е коя ли не. Обаче никоя от тях не е била толкова лекомислена, че да афишира неблагодарумието си.

Елизабет се чувстваше безкрайно унижена, за да спори или протестира. Сексуалният магнетизъм на Иън Торнтън вече не ѝ влияеше и тя осъзна, че поведението му с било типично за женкар, който си е наумил да прелъстява. Само няколко часа след тяхното запознанство той заяви, че е почти влюбен и иска да се ожени за нея – всеки развратник точно така би излъгал своята жертва. Беше прочела много романи и знаеше, че тези ловци на зестри и развратни типове прелъстяват своята жертва, като ѝ се къпнат в любов, докато всъщност се домогват само до още едно завоевание. Елизабет като пълна глупачка си мислеше, че той е жертвата на несправедливите социални предразсъдъци.

Едва сега разбра, но твърде късно, че социалните предразсъдъци съществуват, за да я защитят от мъже като него и че тази е причината обществото да го отхвърля.

Но на Елизабет ѝ предстоеше да изтърпи още едно унижение. Приятели на виконт Мондевейл, осведомени за предбрачния му договор, най-накрая решиха, че е техен дълг да съобщят на щастливия годеник слуховете за жената, на която бе предложил своята ръка.

На следващата сутрин той направи посещение на Рипъл Стрийт и оттегли предложението си. И тъй като Робърт отсъстваше, Елизабет го прие в гостната. Само един бегъл поглед към скованата му стойка и суровото изражение ѝ бе достатъчен, за да се почувства все едно таванът се стоварва върху нея.

– Струва ми се, че неприятните сцени са излишни – изрече той надменно, без всякакво предисловие.

Засрамена и разкаяна, тя се задави от сълзи и неспособна да говори, само поклати глава. Той се обърна и тръгна към вратата, но когато мина покрай нея, се извърна и я сграбчи за раменете.

– Защо, Елизабет? – попита, а красивото му лице се изкриви от гневно съжаление. – Кажи ми защо. Дължиш ми поне това.

– Защо? – повтори тя, като безразсъдно и с копнеж потърси прегръдката му, за да помоли за прошка.

– Мога да разбера, ако дъждът те е застигнал и случайно си го срещнала в някаква хижа, което всъщност ми каза и моят братовчед

лорд Хауард. Но защо си му изпратила бележка с покана за среща насаме в зимната градина?

– Не съм пращала никаква бележка! – изкрещя тя и само гордостта и я задържа да не падне ридаеща в краката му.

– Лъжеш – изрече той безизразно и отдръпна ръцете си. – Валери видяла бележката, след като той я захвърлил и тръгнал да те търси.

– Тя греша – изхълца Елизабет, но той вече бе излязъл от гостната.

Тогава Елизабет си помисли, че по-унизена едва ли би могла да се почувства, но съвсем скоро откри, че се е заблудила. Когато виконт Мондевейл я изостави, всички приеха това като знак за нейната вина и тя повече не получи нито една покана, и нито един гост не се появи в лондонската къща на Рипъл Стрийт. По настояване на Лусинда девойката събра смелост и отиде на бала у лорд и лейди Хотън, която я бяха поканили, преди да се разрази скандалът. Остана само петнайсет минути, тъй като освен домакините, които по задължение я поздравиха, никой не я заговори и никой не направи и най-малък знак, че я познава.

Според добрия тон тя беше безсрамна и безпътна жена, опетнена и използвана, неподходяща компания и за невинните млади дами и за лековерните млади наследници, неподходяща за изисканото общество. Беше нарушила моралните закони, и то не с някой от нейната класа, а с мъж със съмнителна репутация, без социално положение. Не само бе нарушила законите, бе ги запратила в лицето на обществото.

Седмица след дуела Робърт изчезна, без да предупреди или да каже нещо. Елизабет се изплаши за него, не й се вярваше, че би я изоставил заради прегрешението ѝ, но друго обяснение не ѝ хрумна. Докато седеше сама в гостната и се молеше за неговото завръщане, новината, че е изчезнал, обиколи града. Пред вратата започнаха да се тълпят кредитори, които претендираха за огромни дългове, направени не само за нейното представяне в обществото, но неплащани с години от хазарт на брат ѝ и дори на баща ѝ.

Три седмици след приема у Шарис Дюмон, в един прекрасен слънчев следобед, Елизабет и Лусинда затвориха за последен път вратата на взетата под наем къща в Лондон и се качиха в своята карета. Когато минаха през парка, същите онези хора, които я бяха обсипвали с ласкателства и се бяха чудили как да се доберат до нея, щом я видеха, ѝ обръщаха гръб с безразличие. Унизена и смазана, тя през сълзи съзря красив млад мъж с хубавичко момиче до него в екипажа. Виконт Мондевейл беше повел Валери на разходка и тя погледна Елизабет като че ли със състрадание. Но за измъчената Елизабет погледът ѝ бе по-скоро триумфален.

Страхът ѝ, че брат ѝ се е забъркал в някаква нечестна игра, отстъпи пред очевидния факт, че се е скрил от кредиторите си.

Елизабет се върна в Хейвънхърст и продаде всички ценни вещи, за да плати дълговете на брат си и на баща си от комар, както и онези за нейния дебют. После продължи да живее постарому. С кураж и решителност се отдаде на спасението на Хейвънхърст и на осемнайсетте слуги, които само срещу подслон, храна и нови дрехи веднъж в годината предпочетоха да останат с нея.

Малко по малко взе отново да се усмихва, чувството за вина и срамът я напуснаха. Свикна да не се задълбочава много върху печалните си грешки през своя първи и единствен сезон, защото споменът за тях, както и наказанието бяха все така мъчителни за нея. На седемнайсет години тя сама си беше господарка и се върна тук, където ѝ бе мястото. Поднови партиите шах с Бентнър, стрелбата с Арон, щедро изливаше любовта си върху своеобразното си семейство и върху Хейвънхърст и те ѝ отвръщаха със същото. Беше доволна и вечно заета, наложи си да не мисли за Иън Торнтън и за събитията, довели до нейното доброволно изгнаничество. И ето, че действията на чичо ѝ я принуждаваха не само да си спомни за Иън, но и да се срещне с него. Без скромната финансова подкрепа на чичо ѝ досега щеше да е загубила Хейвънхърст. Трябваше да събере достатъчно пари, за да ги вложи в напоителна система и по този начин да привлече арендатори, така че имението да носи приходи. И всичко това би трябвало много отдавна да е уредено, но за досадни практични неща никой не бе мислил.

Елизабет неохотно отвори очи и стана. Беше се сблъсквала с много по-сложни проблеми от този, сама се окуражаваше тя. Щом има проблем, трябва да има и решение, човек само трябва внимателно да избере най-доброто. А и Алекс отново беше тук. Двете със сигурност можеха да надхитрят чичо Джулиъс.

„А защо да не приема предложението му като предизвикателство“ – помисли си и се отправи да намери Алекс. Беше на деветнайсет години и неизвестността все още я привличаше, а животът в Хейвънхърст не предлагаше големи изненади. Поне двете малки пътешествия, ставаше въпрос само за двете от трите запланувани, можеха да се окажат много забавни.

Когато най-накрая откри приятелката си в градината, почти бе успяла да убеди сама себе си, че трябва да приеме по този начин нещата.

8.

Александра погледна угрижената физиономия и измъчената усмивка на Елизабет и веднага престана да се шегува, както и Бентнър, който я забавляваше с безкрайните градинарски истории на младата си господарка. И двамата се обърнаха към нея разтревожени.

– Какво има? – попита Алекс.

– Не зная как да ти го кажа – призна Елизабет и седна до приятелката си, а Бентнър за кръжи около тях, като се преструваше, че се занимава с розите, но всъщност следеше разговора, готов веднага да помогне. Каквото и да кажеше на Алекс, на Елизабет ѝ се струваше ексцентрично, дори комично.

– Чичо ми – обясни тя – се е постарал да потърси някого, който е склонен да се ожени за мен.

– Настина ли? – изненада се приятелката ѝ, като не пропусна да забележи смутеното изражение на Елизабет.

– Да, наистина. В действителност спокойно може да се каже, че той е направил този невъобразим подвиг.

– Не те разбирам, какво искаш да кажеш? – Момичето потисна един неочакван пристъп на истеричен кикот.

– Изпратил е писма до всичките петнайсет предишни мои обожатели, за да ги попита дали все още се интересуват от брак с мен...

– О, Господи! – ахна Алекс.

– ...и ако се интересуват, той сам предлага услугите си да ме изпрати при тях, придружена от Лусинда – говореше Елизабет сподавено, – за да се уверим и двамата дали все така си подходяме.

– О, Господи! – повтори приятелката ѝ още по-високо.

– Дванайсетте са отказали – продължи тя, загледана в Алекс, която примигваше съчувствено. – Но трима са приели предложението и аз незабавно трябва да бъда доставена при тях. Тъй като Лусинда няма да се върне от Девън, преди да отпътувам при третия обожател, който е в Шотландия – каза и се задави от определението, което употреби за Иън Торнтън, – ще трябва да представя Бърта като моя леля на първите двама.

– Бърта! – избухна Бентнър ужасен. – Ваша леля! Тази глупава гъска се плаши и от сянката си!

Елизабет едва сдържаше новия пристъп на неудържим кикот и

погледна към приятелите си.

– Бърта е най-малката ми грижа. Би ли продължила да призоваваш Божието име, та дано сътвори чудо, за да преживея цялата история.

– И кои са въпросните обожатели? – попита Алекс С нарастваща тревога от странния начин, по който се усмихна Елизабет, когато ѝ отговори.

– Двамата изобщо не мога да си ги спомня. Нима не е забележително – продължи подозрително развеселена, – двама зрели мъже, току-що запознали се с някаква девойка, да хукнат при брат ѝ, за да искат ръката ѝ и тя да не си спомня нито един от тях.

– Не – предпазливо каза Алекс, – не е забележително. Ти беше и си много красива, и точно по този начин постъпват всички. Девойката се представя в обществото на седемнайсет години, господата я оглеждат, често съвсем повърхностно и решават дали я желаят. После искат ръката ѝ. Не мисля, че е много разумно да сгодиш едва порасло девойче за човек, с когото бегло се познава, и после да очакваш, че ще се влюби в него завинаги след сватбата, но добрият тон приема това за цивилизован начин да се уреждат браковете.

– Всъщност е точно обратното, това е варварство, като се замислиш – произнесе се Елизабет, склонна да разговаря за каквото и да е, за да отклони темата от своето бедствено положение.

– Елизабет, кои са кандидатите, може би ги познавам и ще ти помогна да си ги припомниш?

Елизабет въздъхна.

– Първият е сър Франсис Билхейвн...

– О, не, шегуваш се, нали! – избухна Алекс и погледна объркано Бентнър. Когато Елизабет вдигна озадачено вежди, приятелката ѝ продължи ядосано:

– Защо ли, той е... той е отвратителен стар развратник. Няма друг начин, по който да го опиша. Нисък, набит, плешив, станал е за смях сред обществото, зачитащо добрия тон, защото е безподобно нагъл и тъп. Няма равен на себе си по похотливост и при това е безподобен скръндза.

– Поне в нещо си приличаме – подметна Елизабет, за да разведри настроението, но не сваляше поглед от Бентнър, който от възбуда бе съсипал цял розов храст. – Бентнър – обърна се тя мило към него, трогната от това колко много се вълнува старият иконом за нейния годеж, – не можеш да различаваш само по цвета кои рози са жизнени и кои трябва да бъдат окастрени.

– Кой е вторият кандидат? – настоя Алекс с растяща тревога.

– Лорд Джон Марчмън. – Когато Алекс я погледна безизразно, тя добави: – Граф Канфорд.

Алекс се сети и бавно кимна.

– Не го познавам лично, но съм слушала за него.

– Добре, не ме дръж в напрежение. – Елизабет едва се удържа да не се разхили, тъй като с всяка изминала минута цялата ситуация ставаше все по-нереална и по-абсурдна. – Какво знаеш за него?

– Точно така, почакан малко, спомних си! Той е... – и тя хвърли обезсърчителен поглед към Елизабет – ...той е заклет ловец, който рядко припарва дори в околностите на Лондон. Говори се, че у тях имало цели стени с препарирани глави на животни, убити от него на лов, както и препарирани риби, озовали се там по същата причина. Спомням си още как му се присмиваха, че не можел достатъчно дълго да се откъсне от любимия си лов, за да си намери съпруга. Не изглежда особено подходящ за теб – отчаяно додаде Алекс, загледана разсеяно в червените си пантофки.

– Сходствата в случая нямат никакво значение, тъй като аз нямам никакво намерение да се омъжвам за когото и да било, стига да мога да го избегна. Ако успея да задържа положението още две години, ще получа парите от попечителския фонд на баба ми. Тогава ще мога да се оправям сама с имението. Проблемът е, че в момента не мога да свързвам двата края без подкрепата на чичо ми, а той ме заплаши, че ще я оттегли още тази седмица, ако не приема налудничавия му план. Сигурна съм, че няма да се поколебае да изпълни заплахата си.

– Елизабет – осмели се да ѝ предложи деликатно своята помощ Алекс, – мога да ти помогна, ако ми разрешиш. Моят съпруг...

– Недей, моля те – прекъсна я тя. – Знаеш, че не бих взела пари от теб. Без да споменаваме друго, аз никога няма да мога да ти ги върна. Парите от фонда ще покрийт само разходите на Хейвънхърст, и то едва-едва. Засега най-големият ми проблем е как да се измъкна от тази бъркотия, която чичо ми сътвори.

– Това, което не проумявам, е, как чичо ти реши, че тези двама мъже са подходящи за теб, след като очевидно не са. Нито единият, нито другият.

– За нас е ясно – отвърна Елизабет с кисела физиономия и се наведе да изтръгне стръкчета тревичка, порасли между плочите на алеята. – Но както видяхме, на моите „обожатели“ не им е ясно и точно там е проблемът.

Щом изрече това, в главата ѝ взе да се оформя план и както стискаше стръкчетата трева, замръзна. Зад нея на пейката Алекс пое дъх, за да каже нещо, но се спря внезапно и в пулсиращата тишина една и съща идея се роди в умовете им.

– Алекс – промълви Елизабет, – всичко, което трябва да...

– Елизабет – прошепна Алекс, – не е толкова страшно, колкото изглежда. Всичко, което трябва да...

Елизабет бавно се изправи и се обърна.

Двете приятелки се умълчаха и в настъпилата тишина, всред разцъфналите рози, те се загледаха отнесено, времето се изтърколи назад и те се превърнаха в момиченца, които нощем в тъмнината споделяха мечтите и тревогите си. И за да ги разрешат, измисляха какви ли не планове, като винаги започваха с думите: „Ами ако...“

– Ами ако – изрече Елизабет и лицето ѝ засия, точно както и на приятелката ѝ, – успя да ги убедя, че не си подхождаме...

– И то не е трудно – изкрещя Алекс ентузиазирано, – защото е самата истина!

Елизабет зарадвана скочи на крака, че има планове за спасение.

– Горкичкият сър Франсис – разкиска се тя и очарована от щастливото хрумване, поглеждаше ту Алекс, ту Бентнър, които също ѝ се усмихнаха насреща. – Ужасно се страхувам, че го очаква крайно неприятна изненада, когато проумее, че... че... – и тя се запъна, тъй като още не бе измислила какво един закоравял стар развратник би ненавиждал най-много у бъдещата си съпруга – че съм благонравна и скромна – „света вода ненапита“.

– И още – прибави Алекс – ще изпадне в шок, щом разбере каква безобразна прахосница си.

– Точно така – съгласи се Елизабет и затанцува от радост. Слънцето блестеше в златната ѝ коса и в зелените ѝ очи, когато възторжено се обърна към своите приятели:

– Ще му дам фрапантни доказателства, че съм точно такава. А сега, колкото до граф Канфорд...

– Колко жалко – изрече Алекс, – че няма да види как превъзходно боравиш с въдицата.

– Роба ли? – отвърна ѝ Елизабет с престорено отвращение. – Припадам само от мисълта за тези лигави, люспести създания!

– С изключение на онзи превъзходен екземпляр, който хванахте вчера – влезе в тон Бентнър иронично.

– Точно така – усмихна се тя топло на човека, който я бе научил да

лови риба. – Ще предадеш ли на Бърта, че трябва да се приготви, за да ме придружи? Докато се приберем, надявам се истеричният ѝ припадък да е отминал, за да успея да разговарям разумно с нея.

Икономът устремно тръгна, а опашките на черният му изтърган фрак заплющаха зад него.

– Остана само да измислим как да обезкуражим третия съперник – безгрижно каза Алекс. – Кой е той и какво знаем за него? Аз дали го познавам?

Точно от този момент Елизабет се страхуваше.

– Не си чувала за него, преди да се завърнеш.

– Моля? – попита тя смутено.

Елизабет пое дъх, за да се успокои, и потри нервно ръце в синята си пола.

– Мисля – каза тихо, – че трябва да ти разкажа всичко, което се случи преди година и половина с Иън Торнтън.

– Изобщо не е необходимо да говориш за него, щом това те разстройва. А пък и точно сега трябва да решим какво да правим с третия мъж...

– Третият мъж – прекъсна я напрегнато Елизабет – е Иън Торнтън.

– Господи – ужаси се приятелката ѝ. – Защо? Искам да кажа...

– Не зная защо – смутена и ядосана призна Елизабет. – Приел е предложението на чичо ми. Или е някакво глупаво недоразумение, или такава е представата му за шега, но и в двата случая е нелепо...

– Шега! Той те съсипа. Сигурно е истинско чудовище, след като това му се струва забавно.

– Когато го видях за последен път, не му беше никак забавно, повярвай ми – каза момичето, седна и разказа цялата история, като си наложи да не влага чувства, за да обмислят с Алекс трезво плановете си.

9.

– Бърта, пристигнахме – каза Елизабет, когато пътническата им карета спря пред пищното имение на сър Франсис Билхейвън. От един час Бърта стискаше очи, но по бурно повдигащата и се грьд и сподавено дишане Елизабет бе наясно, че не спи. Бърта бе подложена на адски мъки заради ролята, която трябваше да изпълни като леля на младата си господарка, и никакви увещания от нейна страна не можаха да я накарат да се вразуми. Тръгна насила и дори след като бяха вече пристигнали, всяка минута се молеше да бъде час по-скоро избавена от ужасното изпитание.

– Лельо Бърта – смушка я Елизабет, когато парадната врата на грамадната безстилна къща се отвори. Икономът се отдръпна встрани, а един лакей се затича към тях.

– Лельо Бърта – още по-настойтелно я побутна тя и като видя, че не може да я накара да дойде на себе си, се опита да разтвори стиснатите ѝ клепачи. Погледна право в застиналите от страх очи.

– Моля те, не ме излагай, Бърта! Разчитам, че ще се държиш като истинска леля, а не като срамежлива мишка. Ето ги, вече ни посрещат. Слугинята кимна, застана вдървено и приглади черната си пола.

– Как изглеждам? – прошепна възбудено Елизабет.

– Малко страшничко – продума Бърта, като огледа строгата черна ленена рокля, която Елизабет бе избрала да носи при тази първа среща с вероятния съпруг, който Александра описа като неподобен стар развратник. И за да е съвсем пълна картинката, в тон с калугерското си одяние, сви косата си на кок а ла Лусинда и покри главата си с късичък воал. На врата и висеше единственото „бижу“, с което имаше намерение да се разкрасява, докато траеше визитата ѝ тук – огромен грозен железен кръст, който задигна от семейния параклис.

– Направо страшно, милейди – повтори Бърта, малко по-оживено. След изчезването на Робърт тя реши, че трябва да се обръща към Елизабет като към господарка, а не непринудено както преди.

– Превъзходно – каза момичето с окуражителна усмивка. – Ти също не падаш по-долу.

Лакеят отвори вратата и спусна стълбичката, първо слезе Елизабет и после „леля ѝ“. Тя направи път на Бърта и се обърна да погледне Арон, който седеше на мястото на кочияша. Чичо ѝ бе разрешил да

вземе със себе си шест слуги от Хейвънхърст и Елизабет ги подбра много внимателно.

– И не забравяй – предупреди тя Арон съвсем ненужно, – клюкарствай на воля за мен с всеки слуга. Ти знаеш какво да кажеш.

– Тъй вярно – каза той с лукава усмивка. – Ще река на всички какво проклето чудовище сте – стисната стара мома, се за морал говори, та и самия дявол ще накара да се покае.

Елизабет кимна и неохотно се обърна към къщата. Съдбата отреди да ѝ се паднат такива карти и тя нямаше избор, просто трябваше да ги разиграе възможно най-добре. С високо вдигната глава и с треперещи колене тръгна напред, за да настигне Бърта. Икономът беше застанал на прага и се зазяпа в Елизабет с безочливо любопитство, като остави у нея невероятното впечатление, че се опитва с поглед да проникне под безформената рокля и да опипа гърдите ѝ. Той се отдръпна, за да влязат двете дами.

– Господарят има гости в момента, но съвсем скоро ще ви се представи – съобщи той. – Междувременно Кърбс ще ви покаже стаите.

Погледът му се отмести към Бърта и блесна одобрително, щом кацна върху закръглените ѝ задни части, после даде знак на главния лакей.

С пребледняло лице и стиснати устни Елизабет започна да изкачва безкрайното стълбище, като оглеждаше с интерес мрачното фоайе и тъмночервената пътека по стълбището. В краищата пътеката беше дебела и мека, което наемкваше за първоначалната ѝ цена, но в средата беше протрита и плачеше да бъде подменена. По стените имаше позлатени свещници и не липсваха свещи в тях, но те не бяха запалени и всичко тънеше в мрак. Елизабет видя, че положението в предназначенията за нея спалня не е по-различно.

– Стаята на лейди Бърта е точно до вашата, през тази врата – проговориха лакеят.

Елизабет присви очи, взря се в тъмнината и го видя да се приближава до нещо, което тя допусна, че трябва да е стена.

– Тук е тъмно като в гроб – каза тя, тъй като освен призрачни сенки друго не виждаше. – Вихте ли запалили свещите, моля – поиска тя. – Ако приемем, че тук има свещи.

– Тъй вярно, милейди, ей тук, до леглото.

Сянката му се плъзна пред нея и Елизабет долови странните очертания на някакъв грамаден предмет, който предположи, че е легло.

– Запалете ги, моля – настоя. – Нищо не се вижда.

– Негова милост господарят не дава да се пали повече от една свещ

в спалните – рече лакеят. – Казва, че тъй се прахосвал восъкът.

Елизабет премигна в тъмното, като се чудеше да плаче ли или да се смее на окаяното си положение.

– О! – възкликна.

Лакеят запали малка свещичка някъде в дъното на стаята и излезе, като затвори вратата зад себе си.

– Милейди – прошепна Бърта, взирайки се в непроницаемата мрачина. – Къде сте?

– Ето тук съм – отговори Елизабет, която с протегнати напред ръце, за да не се блъсне ненадейно някъде, се опитваше да стигне до стената, където се надяваше, че са прозорците с плътно спуснати завеси.

– Къде? – попита Бърта и Елизабет дотука как зъбите ѝ тракат от страх някъде в средата на стаята.

– Тук, от лявата ти страна.

Бърта тръгна по посоката на гласа ѝ и ужасено ахна при вида на силюета, който като призрак изплува от мрака със зловещо протегнати ръце.

– Вдигнете едната си ръка – изпъшка тя, – за да се уверя, че сте вие.

Елизабет, която знаеше колко е плашлива Бърта, веднага изпълни молбата ѝ.

Горката жена се успокои, но за зла участ при това невнимателно движение Елизабет връхлетя върху някаква стойка с мраморен бюст върху нея и ги разклати.

– Мили боже! – избухна и хвана здраво стойката и бюста. – Бърта, сега не му е времето да се глезим и да се плашим от тъмното. Помогни ми, моля те! Щях да съборя нещо и не смея да пристъпя, преди да го поставя на мястото му. Някъде срещу мен сигурно са прозорците. Само трябва да се ориентираш по гласа ми за да ги намериш и да дръпнеш завесите.

– Идвам, милейди – храбро каза слугинята и тя си отдъхна. – Намерих ги – извика тихичко Бърта след минута-две. – Трябва да са от плуш, а зад тях има още едни.

Бърта дръпна едната тежка завеса и с удвоени сили дръпна и другата. После се обърна, за да огледа стаята.

– Най-после светлина! – каза с облекчение. Яркото следобедно слънце нахлу през прозореца и я заслепи.

– Така е много по-добре – примигна. Увери се, че по-постаментът стои здраво, и посегна да постави бюста на мястото му, но Бърта я спря:

– Господ да ни е на помощ!

Притиснала до гърдите си чупливия бюст, Елизабет рязко се извърна. Пред очите ѝ се разкри най-потресаващата стая, която бе виждала, цялата в златно и червено. Шест златни купидона сякаш кръжаха над огромното легло, сграбчили с по един юмрук плюшения балдахин, а с другия – лък и стрели: с купидончета бяха обкичени и таблите на леглото. В първия миг Елизабет се ококори, без да може да повярва на очите си, после я напуши смях.

– Бърта – възкликна тя, – виж къде попаднахме!...

Удивена от надхвърлящата всяко въображение позлатена декорация, Елизабет се огледа. Над камината висеше картина в позлатена рамка, изобразяваща дама, чието оскъдно одяние представляваше прозрачен червен воал, леко развяващ се около ханша ѝ. Елизабет отмести поглед от тази шокираща голота, за да се озове срещу цяла армия лудуващи купидончета върху полицата над камината и върху таблите на леглото. Друга позлатена и пищна група от предвестници на любовта, образуваше канделабър с дванайсет свещи, една от които лакеят беше запалил. Около грамадно огледало също се виеше хоро от купидони.

– Туй е... – опита се да каже нещо Бърта, а очите ѝ станаха като палачинки, – туй... не се сещам как да го река – задъха се тя, но Елизабет вече бе преживяла първия шок и я напушваше смях.

– Неописуемо ли? – изказа предположение и се разкикоти. – А може би не... неправдоподобно? – услужливо продължи да ѝ подсказва тя, а раменете ѝ се затресоха от сдържан смях.

Бърта издаде някакъв приглушен звук и изведнъж и на двете им дойде прекалено много. Напрежението от последните дни се разрази в безумен смях до сълзи. Слугинята посегна да ги изтрие с престилката си, но престилка нямаше и тя се сети, че сега има по-престижна роля, и извади кърпичката си от ръкава, за да попие сълзите си. От своя страна Елизабет стискаше глупавия бюст до гърдите си, а брадичката ѝ подскачаше върху плешивата му глава. Двете така се заливаха от смях, че забелязаха кога е влязъл сър Франсис едва когато гласът му прогърмя ентусиазирано:

– Лейди Елизабет, лейди Бърта!

Бърта, обзета от паника, сподавено изписка и запуши устата си с кърпичката.

Елизабет погледна към облечения в коприна мъж, поразително напомняща купидоните, и ужасяващата реалност на незавидното ѝ положение я обля като със студена вода. Заби поглед в пода, като се опита да си припомни замисъла. Трябваше на всяка цена да го осъществи, в

противен случай този застаряващ похотлив женкар, със склонност към златни амурчета, щеше да ѝ стане съпруг.

– Мои прескъпи дами – прекалено любезно рече той, без да знае как да продължи, – какво дългоочаквано удоволствие! – Учтивостта изискваше да се обърне първо към по-възрастната дама и той взе безсилно увисналата ръка на Бърта и я притисна към устните си, после прибави:

– Разрешете ми да се представя. Аз съм сър Франсис Билхейвън.

Лейди Бърта направи реверанс, уплашено се вторачи в него, а ръката ѝ с кърпичката замръзна върху устата ѝ.

За негово учудване тя не се представи, дори не каза колко е очарована да се запознае с него, не се поинтересува и за здравето му. Вместо това жената направи още един реверанс. И още един.

– Това не е необходимо – каза той с пресилено оживление, – аз съм само благородник, нали разбирате? Не съм херцог, даже не съм граф.

Лейди Бърта направи отново реверанс и Елизабет я смушка с лакът.

– Как... – изтърси закръглената лейди.

– Леля ми се обърква понякога... стеснява се от непознати – спаси положението господарката ѝ.

Гласът на Елизабет Камерън – нежен и мелодичен – накара кръвта на сър Франсис да заиграе. Той се обърна с неприкрито сладострастие към бъдещата си съпруга и осъзна, че тя притиска собствения му бюст към гърдите си... толкова покровителствено, толкова любезно! С мъка съдържа доволството си.

– Да, точно така трябва да се държим – без излишни преструвки и свенливост – възкликна той, сияещ от щастие, и взе любезно собствения си бюст от Елизабет, която бе застинала безизразно. – Но, прелестна моя красавице, не е нужно да милвате безжизнения камък, след като аз цял съм тук, от плът и кръв.

Елизабет зяпна онемяла, докато той много внимателно постави бюста върху стойката и едва тогава се обърна към нея с очакване, което ѝ внуши ужасяващото чувство, и то не на шега, че сега е съвсем естествено тя да привлече плешивата му глава към гърдите си. Погледна го, а в мислите ѝ настъпи истински хаос.

– Аз... аз искам да ви помоля нещо – най-накрая успя да изрече.

– За всичко, което пожелаете, скъпа – прегракнало рече той.

– Бих искала да... да си отдъхна преди вечеря.

Той се отдръпна с видимо разочарование, но си спомни добрите маниери и неохотно се съгласи:

– Не спазваме обичайните часове. Вечеряме в осем и половина.

В този миг сър Франсис получи просветление и видя как изглежда тя в действителност. Спомените му за изящното ѝ лице и сладко тяло бяха толкова мощни, толкова ясни, че останаха непомрачени, откакто за пръв път съзря прочутата лейди Елизабет Камерън. Сега със закъснение забеляза строгата, безформена рокля, с която тя бе облечена, и неподходящата ѝ прическа. Погледът му попадна на грозния железен кръст на врата ѝ и той отскочи отвратен.

– О, и да не забравя, скъпа моя, поканил съм няколко души на гости – добави натъртено. – Хрумна ми, че ще пожелаете да се облечете по подходящо.

Елизабет понесе това оскърбление със същото вцепенение, каквото я бе завладяло, откакто за пръв път го съзря. Доста време след като вратата се затръшна, тя не бе способна да помръдне.

– Бърта – избухна и се отпусна на стола до нея, – как можа да прaviш реверанс по този начин. Преди да е изтекла вечерта, той ще се сети, че си камериерка. Така никога няма да успеем.

– Много добре! – обиди се Бърта, изпълнена с негодувание. – Не бях аз тази, която притискаше главата му до гърдите си, когато той влезе.

– След тази случка трябва да направим нещо по-смислено – зарече се Елизабет и я погледна с разкаяние.

– Ще направим нещо по-смислено. Искам утре да ни няма тук. Вд-ругиден ще бъде късно.

– Икономът зяпаше гърдите ми – оплака се Бърта. – Видях го!

Елизабет ѝ се усмихна кисело.

– Лакеят пък зяпаше моите. В тази къща нито една жена не може да се чувства в безопасност. Имахме само... лека сценична треска. Просто сме начинаещи в актьорската игра, но тази вечер аз ще пожъна успех. Ще видиш. Без значение какво ще ми струва, ще успея.

* * *

Когато Елизабет се появи в трапезарията, беше закъсняла съвсем умишлено с два часа.

– Боже мой, много сте мудна, скъпа! – каза сър Франсис, като стана от стола и се втурна към вратата, където Елизабет стоеше и събираше кураж, за да направи онова, което трябваше. – Елате да ви запозная с моите гости – каза той, хвърли разочарован поглед на роклята ѝ и строгата прическа и я поведе. – Постъпихме, както предложихте в

письмцето си, и започнахме да вечеряме. Какво ви задържа толкова дълго?

– Отдадох се на молитви – отговори тя, като полагаше усилия да го гледа право в очите.

Сър Франсис навреме се отърси от изненадата си, да я запознае с другите гости около масата – двама мъже, много прилични на него по възраст и излъчване, и две жени може би по на трийсет и пет години, издокарани в рокли с огромни деколтета, каквито Елизабет виждаше за пръв път в живота си. Тя се зае със студената вечеря, а двете жени най-безочливо я оглеждаха, без да скриват презрението си.

– Тоалетът ви е много необикновен, бих казала – отбеляза жената, която наричаха Елоиз. – У вас така ли е прието да се обличат дамите, толкова... семпло?

Елизабет хапна парченце месо.

– Не, не се обличат точно така. Самата аз не одобрявам прекалената суетност. – Тя се обърна към сър Франсис с невинно изражение. – Роклите са скъпи. Според мен това е безсмислено пилеене на пари.

Той беше склонен да се съгласи, особено след като възнамеряваше да я държи главно гола.

– Точно така – грейна той и погледна другите дами с подчертано неодобрение. – Няма никакъв смисъл да се пилеят пари за парцалки. Въобще харченето на пари е безсмислено.

– Точно такова е и моето мнение – кимайки, каза Елизабет. – Предпочитам да дам всеки шилинг, който мога да осигуря, за благотворителност.

– Да ги хвърляте на вятъра за благотворителност ли? – промърмори сър Франсис и се надигна в стола си. После се усети, седна и си помисли дали е все пак умно да се ожени за нея. Тя беше прелестна, лицето ѝ бе станало по-женствено отколкото преди и нито черното було, нито стегнатата на кок коса можеха да накърнят красотата на зелените като смарагди очи с дълги тъмни мигли. Под очите ѝ имаше сенки, които не бе забелязал по-рано. Отдаде ги на прекалено сериозния ѝ характер. Зестрата ѝ бе задоволителна, а тялото под тази развлечена черна рокля... искаше му се да види формите ѝ. Може би те също се бяха променили и през изминалите години едва ли бяха станали по-хубави.

– Надявах се, скъпа моя – каза той, сложи ръка върху нейната и чувствено я стисна, – че може би за вечеря ще се преоблечете, както ви намерих.

Елизабет го погледна простодушно.

– Това ми е единствената рокля.

– Единствената ли? – изуми се той. – Н-н-но аз видях моя слуга да носи не един куфар по стълбите.

– Те са на леля ми, само един е мой – припряно отговори тя, като вече знаеше следващия въпрос и търсеше отговора му.

– Нима? – Той не сваляше очи от роклята, виждаше се колко му е противна, и тогава зададе точно въпроса, който тя очакваше:

– И какво, ако смея да попитам, има във вашия куфар, щом не са тоалети?

Осени я вдъхновение и тя лъчезарно се усмихна.

– Нещо много скъпо. Безценно – изрече поверително. Всички на масата приковаха очи в нея с напрегнат интерес и най-вече алчният домакин.

– Е, хайде! Не ни дръжте в напрежение, прелестна моя. Какво има в куфара?

– Мощите на Свети Яков.

Лейди Елоиз и лейди Мартънд изпискаха в един глас, сър Уилям се задави с виното си, а сър Франсис я зяпна потресен, но Елизабет съвсем не бе свършила представлението. Запази смъртоносния си удар за края на вечерята. Когато всички наставаха, тя настоя да седнат отново, за да кажат една благодарствена молитва. Вдигна ръце към небето и извъртя молитвата в унищожителна проповед срещу греховните плътски страсти и безразборното им удовлетворяване, гласът ѝ прогърмя в кресчендо, когато призоваваше Страшния съд да накаже всички грешници, а кульминационната точка на огненото ѝ слово бе описанието на ужасяващите мъки, които очакват всеки, отдал се на разврат. Живото ѝ въображение изсипа върху тези нещастници яростта на митични дракони и библейски катастрофи. Когато замлъкна, Елизабет склони глава, притвори очи и този път искрено се помоли в себе си да бъде спасена от безизходицата. Направи каквото можа, изигра картите си възможно най-добре, даде всичко от себе си.

Оказа се предостатъчно. След вечерята сър Франсис я придружи до спалнята ѝ и я уведоми не особено убедително, че за огромно негово съжаление двамата не си подхождат. Абсолютно никак.

Елизабет и Бърта си тръгнаха още на зазоряване, цял час преди слугите в къщата да се размърдат. Загърнат в халата си, сър Франсис наблюдаваше от прозореца си как кочияшът на младата графиня ѝ помага да се настани в купето. Тъкмо щеше да се обърне, когато ненадеен порив на вятъра подхвана черната рокля на Елизабет и погледът му бе

прикован към един дълг, изключително добре оформен крак. Сър Франсис зяпна, докато каретата завиваше към главната алея. През отворения прозорец на купето видя Елизабет, която се смееше и разпускаше косата си. Облаци златни кичури се разпиляха през прозореца, закривайки лицето ѝ, и той замислено облиза устни.

10.

Провинциалното имение на лорд Джон Марчмън, граф Канфорд беше с толкова девствена природа, с такава дива красота, че Елизабет забрави целта на посещението си. Сградата беше огромна, по-голяма не бе виждала, архитектурата ѝ носеше отпечатъка на късната английска готика от времето на Тюдорите, но онова, което я очарова, бе околността. През имението блъбукаше поток, от двете страни на който се редяха плачещи върби, а до тях бяха нацъфтели люляци, недокосвани от човешка ръка. Нежното им бледолилаво се преливаше със синьото на кандилките и с бялото на горските лилии.

Още преди каретата им да спре пред парадния вход, вратата се отвори и висок як мъж заподскача надолу по стълбите.

– Изглежда, че тук ще ни посрещнат много по-ентузиазирани – каза Елизабет, а гласът ѝ потрепна нервно. Тя издърпа ръкавиците си и храбро се приготви да преодолее следващото препятствие към своето щастие и независимост.

Вратата на купето бе отворена толкова напористо, че за малко не бе изтръгната от пантите и едно мъжко лице се напъха вътре.

– Лейди Елизабет – избоботи лорд Марчмън с пламтящо лице, дали от копнеж или от премного питиета, тя не беше сигурна. – Ето, това е дългоочаквана изненада.

И сякаш загуби дар слово от нелепата си забележка, поклати глава и каза прегракнало:

– Дългоочаквано удоволствие, ето, това е! А изненадата е, че пристигнахте по-рано.

Очевидното му смущение, както и първото впечатление, че е приятен човек, предизвикаха у Елизабет угризение, което тя бързо сподави.

– Надявам се, че не ви притесняваме прекалено много – каза.

– Не прекалено много. Ето, това е – поправи се той, взрян в дълбоките ѝ очи с чувството, че се дави, – всъщност никак.

Елизабет се усмихна и представи Бърта:

– Леля ми Бърта.

После остави темпераментния им домакин да ги поведе по стълбите. До нея Бърта прошепна с известно задоволство:

– Мисля си, че е нервен почти колкото мен. Обстановката в къщата

беше потискаща и меланхолична, особено след слънчевото вълшебство навън. Елизабет забеляза, че мебелите в салона и в дневната са тапицирани с тъмна кожа, която някога сигурно е била бежова. Лорд Марчмън, който я наблюдаваше внимателно и с надежда, изведнъж видя своята къща през нейните очи. И за да обясни неугледната мебелировка, припряно изрече:

– Тази къща има нужда от женска ръка. Аз съм стар ерген, нали разбирате, също като баща ми.

Бърта го погледна и при това очевидно признание, че незаконороден, неволно възкликна:

– Виж ти, не бих го и помислила.

– Не искам да кажа – обясни веднага лорд Марчмън, – че баща ми никога не се е женил. Имам предвид – запъна се той и нервно подръпна коприненото шалче-вратовръзка, сякаш искаше да го развърже, – че майка ми е починала, когато съм бил много малък и баща ми не се е оженил повторно. Живеехме тук заедно.

Когато стигнаха до стълбището, лорд Марчмън се обърна към гостенките:

– Бихте ли желали само да си починете, или бихте желали да си легнете веднага?

Елизабет искаше да си отпочине и най-вече да прекара в неговата компания колкото е възможно по-малко време.

– Приемаме второто предложение, ако не възразявате.

– Тогава – каза той и с широк жест ги подкани да се качват – да вървим.

Бърта възкликна възмутено, тъй като за нея това бе явен намек и недвусмислен знак, че той не е по-различен от сър Франсис:

– Как така, милорд! Та аз от кажи-речи двамайсет години я слагам да спи и нямам нужда от помощ като вашата! – Но изведнъж се усети каква е ролята ѝ в момента и съсипа великолепия ефект от думите си, като направи реверанс и добави с раболепна въздишка:

– Ако не възразявате, милорд.

– Да възразявам ли? Аз... – Едва сега лорд Марчмън осъзна какво смислеше тя и се изчерви до корените на косата си. – Аз... аз само исках да ви покажа как... – започна той, наведе глава назад и затвори очи, като че ли се молеше да му се развърже езикът. – Как да стигнете до спалните си – завърши той с въздишка на облекчение.

Без да го показва, Елизабет се разочувства от чистосърдечието и стеснителността му и ако положението ѝ не беше толкова безутешно, не

би го подвела.

Елизабет неохотно отвори очи и се обърна по гръб. Слънцето грееше през прозореца и тя се усмихна при спомена за вечерята. Лорд Марчмън се оказа наистина мил и стеснителен и с все сили се стараше да се хареса, точно каквото бе и първото впечатление от него при пристигането им.

Бърта се суетеше наоколо и въпреки изисканата си рокля приличаше на домашна прислужница.

– Този мъж – намусено изрази мнението си тя, имайки предвид техния домакин – не може да каже две думи.

Очевидно бе очаквала да преживее нещо по-различно, след като й бе разрешено да общува с тях.

– Мисля, че се страхува от нас – отговори Елизабет и стана от леглото. – Знаеш ли колко е часът? Той изрази желание да го придружа на риболов в седем часа.

– Десет и половина – отговори Бърта и отвори куфара за рокли, за да си избере господарката й тоалет. – Той чака допреди няколко минути и тръгна. Носеше две въдици. Каза, че можете да се присъедините към него, когато станете.

– В такъв случай ще облека роклята от розов муселин – каза момичето с дяволита усмивка.

Граф Марчмън не повярва на очите си, когато видя своята изгора да се приближава. Нагиздена в ефирна розова рокля, която я обгръщаше като пяна, и с подобен слънчобран и боне, тя се препъваше към него по брега.

Смаян от ексцентричните женски приумици, графът много бързо се съсредоточи отново в пъстървата, която от пет години дебнеше да улови. Извънредно спокойно размърда въдицата, за да подмами хитрата риба да захапне стръвта. Голямата пъстърва се въртеше около примамката, като че ли се съмняваше да не би да е някаква измама, и после изведнъж се нахвърли, като едва не изтръгна въдицата от ръцете на Джон. Рибата се замаята по повърхността на водата и точно този момент булката-мечта на Джон хладнокръвно избра да изкрещи пронизително:

– Змия!

Той се стресна и извърна глава към нея. Елизабет тичаше към него, сякаш самият дявол я гонеше по петите, и крещеше:

– Змия! Змия! Змияаааа!

В този миг той се разсея, отпусна въдицата и рибата се освободи, точно както Елизабет се надяваше да стане.

– Видях змия – излъга тя и задъхана спря почти до ръцете му, които той протягаше към нея, за да я подкрепи, или по-скоро да я удуши, помисли си Елизабет и сподави смеха си. Хвърли поглед към водата, искаше ѝ се да зърне великолепната пъстърва, която той почти бе хванал, и я засърбяха ръцете да грабне въдицата и да си опита късмета.

Въпросът на лорд Марчмън, който прозвуча доста раздражено, я накара да се обърне към него:

– Желаете ли да ловите риба, или желаете само да поседнете за малко и да погледате, за да си починете след бягството ви от змията?

Елизабет се огледа с лицемерен ужас.

– Боже мой, господине, аз не мога да ловя риба!

– А можете ли да седнете? – попита я той с нещо като сарказъм.

Тя сведе очи, за да прикрие усмивката си от огромното нетърпение в гласа му.

– Разбира се, ето сядам. Сядането е изключително подходящо занимание за една дама, докато риболовът според мен не е. Но въпреки това бих обожавала да ви наблюдавам, когато ловите риба.

Следващите два часа тя стоя седнала на един голям речен камък до него, като не престана да се оплаква колко е твърд камъкът, колко силно е слънцето, колко влажен е въздухът и когато изчерпи тази тема, продължи да вгорчава с всички сили сутринта му, говорейки безсмислици, като не пропусна да хвърля камъчета в реката, за да плаши рибата.

Когато най-накрая той улови една рибка, тя скочи на крака и отстъпи колкото можа по-далеч.

– Вие... вие я ранихте! – изписка, когато той извади въдицата от устата ѝ.

– Това нещо да съм го ранил ли? Рибата ли? – недоумяваше той.

– Да, да!

– Глупости – каза той, погледна я все едно е малоумна и захвърли рибата на земята.

– Тя не може да диша, казвам ви! – изстена Елизабет с приковани към мятаната се риба очи.

– Няма нужда да диша – язвително отговори той. – Ще я изядем за обяд.

– И дума да не става! – изкрещя тя, като се постара да го погледне като че ли е хладнокръвен убиец.

– Лейди Камерън – каза той сурово, – да разбирам ли, че никога не сте яли риба.

– О, не, разбира се, че съм яла.

– И откъде предполагате, че идва рибата, която ядете? – продължи той крайно разлютен да я подтиква към разумна логика.

– От спретнато книжно пакетче – обяви Елизабет с глуповат поглед. – Те се появяват от спретнато книжно пакетче.

– Добре, но те не са се родили в това пакетче – отговори той и тя едва успя да скрие възхищението си от неговото търпение и строгия тон, който възприе към нея. Не беше безхарактерен глупак, както първоначално си бе помислила. – Преди това – не се отказа да обяснява – къде са били рибите? Как тези риби са стигнали до пазара?

Елизабет надуту вирна глава, погледна състрадателно мятачата се риба, а после и него – но крайно осъдително.

– Не зная точно, хващат ги с мрежи или нещо такова, но съм абсолютно сигурна, че не ги малтретират по този начин.

– Какъв начин?

– По начина, по който вие го правите – дебнете я в нейния собствен речен дом, подмаivate я с това нещастно мъхесто нещо, нанизано на кукичката, издърпвате я и грубо лишавате горката риба от семейството ѝ и най-накрая я захвърляте на сухо, за да умре. Това не е хуманно! – заяви тя и ядосано тропна с краче.

Лорд Марчмън я гледаше недоумяващо и поклати глава, сякаш се опитваше да я проясни. След няколко минути придружи своята дама до дома.

Елизабет го помоли да носи кошницата с рибата по-далеч от нея. И когато видя, че това не го смуги достатъчно, настоя да я носи с протегнатата ръка, за да е още по-далеч от нея.

Никак не се изненада, когато лорд Марчмън се извини и се оттегли, нито пък на мрачното му настроение по време на тягостната вечеря. Елизабет запълни мълчанието с безкрайно дърдорене за това колко е важно да се използва само първокачествено шевро за ръкавиците, за разликите между френската и английската мода, след което му досади с подробни описания на всяка рокля, която бе видяла в живота си. Към края на вечерята лорд Марчмън изглеждаше зашеметен и гневен, а Елизабет бе леко прегракнала и не особено горда от себе си.

– Мисля – отбеляза Бърта със задоволство, когато двете се оттеглиха сами в гостната, – че ще премисли предложението си, милейди.

– А аз мисля, че обмисляше как най-лесно да ме убие – подсмихна

се тя.

Тъкмо щеше да продължи, когато икономът влезе и съобщи, че негова светлост желае да размени няколко думи лично с лейди Камерън в своя кабинет.

Елизабет се приготви за още една битка на полето на съобразителността или по-точно на малоумието и покорно тръгна след икономата по тъмния коридор, докато той я въведе в огромен кабинет, където графът седеше зад своето бюро.

– Искали сте да ме видите... – изрече тя, но нещо на стената зад нея закачи косата ѝ и тя се обърна, като предполагаше, че там има някаква картина, но вместо това се озова почти в зъбите на огромна мечка глава. Този път без преструвки изписка, въпреки че не се изплаши, а по-скоро се стресна.

– Мъртва е, по-мъртва не може да бъде – поясни отегчено графът, като я наблюдаваше как се отдръпва от неговия най-скъпоценен ловен трофей.

Елизабет се окопоти на мига, на бърза ръка регистрира множеството ловни трофеи, заемащи цялата стена и после се обърна към него.

– Можете да свалите ръката си от устата – заяви той. Елизабет му отправи още един обвинителен поглед и прехапа устни, за да не се усмихне. С удоволствие би изслушала всичките ловни истории – как е дебнал тази мечка и къде е намерил този чудовищно голям глиган, но знаеше, че е по-добре да не пита.

– Моля ви, милостиви господине – изрече тя вместо това, – кажете ми, че тези нещастни създания не са загинали от вашата ръка.

– Страхувам се, че от нея са загинали. Ако трябва да съм съвсем точен – от моето оръжие. Моля, седнете – посочи той креслото срещу бюрото и Елизабет седна, като веднага се почувства обгърнатата от спокойствие и лукс. – Бихте ли ми казали – попита я той, а очите му се разнежиха, щом погледна към нея, – ако се оженим, как си представяте съвместния ни живот?

Тя не бе очаквала такава фронтална атака, което я изпълни с уважение, но и я разсея. Пое дълбоко дъх и се насили да опише начин на живот, който знаеше, че го отвращава:

– Естествено ще живеем в Лондон – започна. – Обожавам града и удоволствията, които предлага.

Идеята да живеят в Лондон видимо не му се понрави и той се намръщи.

– И какви забавления ви доставят удоволствие?

– Какви забавления ли? – сияйно повтори Елизабет, тъй като в момента ги измисляше. – Балове, приеми, опера. Обожавам баловете. Всъщност не мога да понеса живот без балове. Когато ме представяха в лондонския сезон, всеки ден трябваше да ходя на разни балове, понякога в един ден се събираха по петнайсет наведнъж. Обожавам също и хазарта – допълни картинката тя, за да му внуши, че ще му струва много повече от зестрата, която би донесла. – Но нямам кой знае какъв късмет, задължняла съм страшно.

– Да, стана ми ясно – каза той. – А нещо друго?

Елизабет загуби кураж, чувстваше, че трябва да измисли още нещо, но неподвижният му замислен поглед я разстрои.

– Какво друго има смисъл в живота – започна тя с пресилено оживление, – освен баловете, хазартните игри и изисканото общество?

Изразът му стана толкова сериозен, че Елизабет усети как той събира смелост да ѝ съобщи отказа си и замлъкна, за да не го разсейва. В мига, когато заговори, тя беше сигурна, че точно това ще ѝ каже, защото се притесни, а той се притесняваше винаги когато ѝ говореше за нещо според него важно.

– Лейди... – запъна се неуверено, опипвайки копиреното си шалче около врата.

– Камерън – услужливо му напомни тя.

– Да, Камерън – кимна той и замлъкна, за да събере мислите си. – Лейди Камерън – проговори лорд Джон, – аз съм само един обикновен провинциален лорд, без всякакво влечение към светския сезон в Лондон и към изисканото общество според добрия тон. Появявам се там колкото е възможно по-рядко. Разбрах, че това ще ви разочарова.

Елизабет тъжно кимна.

– Изключително много се страхувам – продължи той пламна като божур, – че не си подхождаме, лейди... – и гласът му заглъхна от стеснение, че е принуден да изрече тази грубост.

– Камерън – помогна му тя, като гореше от нетърпение да приключат разговора.

– Да, разбира се. Камерън. Зная го. Онова, което се опитвам да кажа, е, че... ах...

– Че не си подхождаме ли? – услужливо го подсети тя.

– Точно така! – Той погрешно възприе казаното от нея за нейно лично мнение и си отдъхна с облекчение, като закима енергично. – Трябва да ви кажа, че съм щастлив, че сте съгласна с мен.

– Да, разбира се, съжалявам, че се получи така – прибави Елизабет

с мил жест, тъй като почувства, че му дължи известно утешение заради изтезанието, на което го подложи край реката. – Чичо ми също ще бъде много разочарован – продължи. Едва се съдържа да не скочи и да сложи в ръката му перото за писане, когато добави:

– А сега бихте ли написали писъмце, за да му съобщите вашето решение?

– Нашето решение – поправи я той галантно.

– Да, но... – Тя помълча, за да формулира отговора си съвсем ясно. – Чичо ми ще бъде толкова разочарован, а аз... аз се страхувам да не обвини само мен.

Сър Франсис нямаше да пропусне да обвини нея в своето писмо до чичо ѝ и тя не можеше да рискува и графът да постъпи по същия начин. Чичо Джулиъс не беше глупав и ако разбереше, че тя сама е осуетила намеренията на своите кандидати, щеше да се прости с финансовата му помощ.

– Разбирам – каза той, наблюдавайки я с обезпокоително внимание, после взе перото и го подряза. От Елизабет се изтръгна въздишка, щом видя, че пише. – Сега, когато приключихме с неприятната тема, ще ми разрешите ли да ви попитам нещо? – обърна се той към нея и бутна писмото настрана.

Тя закима грейнала от радост.

– Защо дойдохте тук... ето, това е... защо се съгласихте да размислите върху моето предложение?

Въпросът я стресна. След като се среща сега с лорд Джон, установи, че споменът ѝ за него е съвсем бегъл, дори навярно грешеше, че е разговаряла с него на някои от баловете. Освен това не можеше да му каже, че чичо ѝ ще спре издръжката ѝ, тъй като подобно обяснение бе твърде унизително за нея.

Той очакваше отговора ѝ и когато стана ясно, че не знае какво да каже, ѝ подсказа:

– По време на краткото ни запознанство преди около две години направил ли съм нещо или намекнал ли съм нещо, което да ви подведе, че копнея за светски живот?

– Трудно ми е да кажа – съвсем искрено си призна Елизабет.

– Лейди Камерън, спомняте ли си изобщо, че сме се запознавали?

– О, да, разбира се. Със сигурност – отговори Елизабет, смътно спомняйки си, че на бала у лейди Маркхам ѝ представиха мъж, който много приличаше на него. Да точно така. – Запознахме се на бала у лейди Маркхам.

Той не сваляше очи от лицето ѝ.

– Запознахме се в парка.

– В парка! – повтори безкрайно смутена тя.

– Спряхте се, за да се полюбувате на цветята и младият джентълмен, който ви придружаваше, ни запозна.

– О, така ли? – изуми се тя, като отбягваше погледа му.

– А не бихте ли желали да узнаете за какво разговаряхме през онзи ден, а и на следващия, когато отново се разхождахме в парка?

Почувства се неловко, но беше любопитна и в крайна сметка любопитството надделя.

– Да, бих желала.

– За риболов.

– 3-з-за риболов ли? – заекна Елизабет. Той потвърди.

– Само минути след като ни представиха, споменах, че не съм дошъл в Лондон заради светския сезон, а само съм се отбил на път за Шотландия, където отивам да ловя риба, и на другия ден заминавам.

Елизабет бе обзета от лоши предчувствия, когато си припомни нещо.

– Разговаряхме непринудено и много очарователно – продължи той. – Вие ми разказвахте оживено за една особено предизвикателна пъстърва, която сте успели да уловите.

Тя почувства, че лицето ѝ пламва, когато той довърши разказа:

– Не забелязахме как мина времето, забравихме и нещастния ви кавалер, докато споделяхме рибарските си преживявания.

Той притихна в очакване и когато неловкото мълчание се проточи, Елизабет се обади смутено:

– Случи ли се... още нещо?

– Да, нещо незначително. Отложих заминаването си за Шотландия, за да ви посетя. Вие изоставихте половин дузина фукльовци, които бяха дошли да ви заведат на някакво соаре, и предпочетохте една неподвижна разходка с мен в парка.

Тя не посмя да го погледне в очите.

– Искате ли да знаете за какво разговаряхме тогава?

– Не, мисля, че не искам.

Той се подсмихна и пренебрегна отговора ѝ.

– Заявихте, че сте изморена от светския живот, и споделихте силното си желание да сте някъде сред природата през този ден... затова отидохме в парка. Прекарахме очарователно, струва ми се.

Когато той млъкна, Елизабет се осмели да го погледне в очите и без

повече преструвки попита:

– За риболов ли говорихме?

– Не – отговори той, – за лов на глигани.

Засрамена до дъното на душата си, тя затвори очи.

– Разказахте ми вълнуваща история за един буен глиган, който баща ви застрелял преди много години и как сте наблюдавали лова – без разрешение – скрита в клоните на високо дърво, под което глиганът бил повален. Доколкото си спомням – довърши той любезно, – разказахте ми още, че импулсивно сте извикали от радост и ловците открили скривалището ви и още, че баща ви сериозно ви смърлил.

Елизабет съзря весели пламъчета в очите му и изведнъж и двамата се разсмяха.

– Спомням си също и как се смеехте – каза той все така усмихнат, – помислих си, че по-мелодичен звук не мога да си представя. Това настроение заедно с приятния ни разговор ме накараха да се чувствам леко и непринудено във вашата компания.

Когато осъзна, че всъщност я ласкае, се изчерви, подръпна коприеното си шалче и стеснително погледна встрани.

Елизабет забеляза, че се смути, и не наруши мълчанието, докато той не възвърна самообладанието си.

– Спомних си за вас – каза тя и наклони глава, за да срещне погледа му. – Да, спомних си – изрече искрено.

Беше толкова деликатен, толкова мил, че Елизабет се почувства длъжна да му каже истината. А и оцени лорд Марчмън и неговия сериозен характер вече съвсем различно.

Заплахата от романтични бъркотии се стопи и езикът му стана ясен, а мисълта – тревожно-проницателна.

– Можете напълно да ми се доверите – настоя той усмихнат, сякаш четеше мислите й. – Не съм чак толкова глупав, както зная много добре, че изглежда. Само съм... как да кажа... непохватен в ухажването. И след като няма да бъда ваш съпруг – каза той и усети внезапна болка, – можем ли да бъдем приятели?

Елизабет усещаше интуитивно, че той няма да й се подиграе, също така нямаше и да се откаже да пита, докато тя не си признае.

– Чичо ми реши така – смутено изрече тя, като се опита да представи случая в по-благоприятна светлина и все пак да му обясни защо го постави в толкова неудобно положение. – Моят чичо е бездетен, разбирате ли, и е много... загрижен... да ме види добре омъжена. Беше осведомен за господата, които бяха поискали ръката ми... и чичо ми... това

мога да кажа... – Елизабет притихна безпомощно. Обяснението не бе леко, както се надяваше.

– Избра мен – подсказа ѝ графът. Тя кимна.

– Странно. Със сигурност си спомням, че когато ви представиха в обществото и се запознахме, както подочух, сте получили рекорден брой предложения. И чичо ви избира мен. Трябва да кажа, че съм поласкан и крайно изненадан. Като се замислим за значителната разлика във възрастта ни, без да засягаме какви интереси имаме, бих очаквал той да избере някой по-млад мъж. Извинявам се за любопитството – каза, наблюдавайки я много внимателно. – Елизабет щеше да падне от стола, ужасена от безцеремонния му въпрос. – Кой друг избра той?

Тя прехапа устни и сведе очи, без да съзнава, че лорд Марчмън вижда добре лицето и, и макар и въпросът му да я притесни, отговорът, който трябваше да даде, я извади от равновесие.

– Който и да е той, навярно е далеч по-неподходящ от мен, както мога да направя заключение от израза ви – каза той, без да сваля очи от лицето ѝ. – Да отгатна ли? Или направо да ви кажа, че преди около час, когато се прибирах, чух как на горния етаж вашата леля и кочияшът ви се смееха за нещо, което се е случило в дома на сър Франсис Билхейвън. Билхейвън ли е другият мъж? – попита той тихо.

Елизабет пребледня и това бе напълно достатъчно като отговор.

– Проклятие – задъха се графът от отвращение. – Самата мисъл, че невинно същество като вас е било предложено на този стар...

– Аз го обезсърчих – побърза да го увери Елизабет, но беше дълбоко затрогната, че графът, който едва я познаваше, се вживя в съдбата ѝ толкова много.

– Сигурна ли сте?

– Така мисля.

След кратко колебание той кимна, без да сваля обезпокоително пронизателния си поглед от лицето ѝ, но някаква мисъл го накара да се подсмихне.

– А ще ми разрешите ли да попитам как го постигнахте?

– Предпочитам да не ме питате.

Той отново кимна и този път се усмихна широко и сините му очи блеснаха.

– А дали съм на прав път, ако допусна, че сте използвали същата тактиката за отблъскване на противника, която използвахте тук?

– Струва ми се, че не разбирам въпроса ви – плахо отговори Елизабет, но усмивката му беше заразителна и тя се усети, че си хапе устните,

за да не му се усмихне.

– Добре тогава, а интересът, който показахте към риболова преди две години, искрен ли беше, или просто проявихте учтивост и за да се почувствам удобно, ме накарахте да говоря за неща, които обичам? Ако първото предположение е вярно, тогава аз мога само да гадая, че страхът ни от рибата вчера не е бил... да кажем... толкова разтърсващ, колкото искахте да ми внушите.

Те се спогледаха, той с многозначителна усмивка, а тя се разсмя от сърце.

– Може би не е чак толкова разтърсващ, милорд.

Очите му блеснаха.

– А дали не бихте пробвали с онази пъстърва, от която ме лишихте тази сутрин? Тя си плува свободно и ми се подиграва, разбирате ли?

Елизабет се разсмя от сърце, а след миг и графът я последва.

Когато смехът им затихна, погледна към него с чувството, че са истински приятели. Сигурно щеше да е прекрасно да седне на брега на реката и да провери своите умения с въдицата. Но не искаше повече да го притеснява с присъствието им или пък да рискува той да промени мнението си относно техния годеж.

– Обсъдихме всичко – бавно изрече тя – и мисля, че ще е най-добре с лея ми да заминем утре на нашето последно... пътешествие.

Ранното утро на другия ден беше ясно и хубаво, от дърветата се носеха птичи песни, а слънцето весело грееше в небесната синева. За съжаление денят не беше от онези, когато някакъв проблем от само себе си се разрешава, и докато лорд Марчмън настаняваше Бърта и нея в каретата, Елизабет все още нямаше конкретна идея за своята дилема: не можеше да остане повече тук, тъй като изпълни задачата си. От друга страна, перспективата да се появи у Иън Торнтън в Шотландия, и то придружена от Бърта, вместо от Лусинда никак не ѝ харесваше. За да се изправи срещу този мъж, имаше нужда от Лусинда – Лусинда, която пред никого не се разтреперваше и която винаги можеше да посъветва Елизабет при всяко затруднение. Така че се налагаше да се отправят към странноприемницата, където трябваше да изчакат Лусинда. Чичо Джулиъс, с присъщото си страхопочитание пред всеки шилинг и с прословутата си пресметливост, беше съставил нещо, което наричаше „бюджет“, и бе отпуснал и една сума „за непредвидени разходи“. Елизабет си каза, че това е непредвиден случай и ще похарчи тези пари, а после ще

измисли как да се оправдае.

Арон вече очакваше нарежданията и Елизабет реши:

– Към Карингтън, Арон. Ще чакаме Лусинда там, в странноприемницата.

После се обърна към лорд Марчмън със сърдечна топлина и му подаде ръката си през прозореца на купето.

– Благодаря ви – каза плахо, но много искрено – за всичко, което видях у вас, милорд.

Той пламна от удоволствие и се загледа след заминаващата карета. Гледа след нея, докато не свърна към главния път, после бавно влезе в къщата и се отправи към своя кабинет. Там седна на бюрото и погледна писмото, което бе написал на чичо й, спомняйки си колко я разтревожи, когато попита дали е разубедила стария Билхейвън да не натрапва своето ухажване. „Мисля, че успях“ – беше отговорила тя. И тогава Джон взе решение.

Почувства се нелепо, по-скоро като безумен рицар в блестящи доспехи, който се втурва да спасява нищо неподозираща девица от бъдещи беди. Взе лист хартия и написа друго писмо на чичо й. И като винаги се случваше, щом въпросът опираше до ухажване, загуби дар слово. В писмцето се четеше следното:

„Ако Билхейвън я поиска, моля, уведомете ме. Мисля, че аз пръв я искам.“

11.

Иън Торнтън стоеше в преддверието на просторната селска къща в Шотландия, където бе роден. Сега я използваше като ловен павилион, но за него тази къща беше нещо много повече от това: тук намираще спокойствие, можеше да бъде такъв какъвто е; тук се спасяваше за кратко от трескавия си начин на живот. С ръце в джобовете се оглеждаше, като че ли за пръв път я виждаше през погледа на възрастен човек.

– Всеки път, когато се завръщам, все по-малка ми се струва, отколкото я помня – каза той на червендалестия човек, който тъкмо влизаше, натоварен с тежки торби с провизии.

– Като си малък, всичко ти се вижда по-голямо – каза Джейк и тръшна торбите върху пращия бюфет. – Туй е всичкото, без моите неща. – После извади пистолета си от колана и го остави на масата. – Ще отведе конете.

Иън разсеяно кимна, тъй като беше обзет от спомени. С болезнена носталгия си спомни детството. Дълбоко в себе си чу плътния глас на баща си и смеха на майка си. От дясната му страна се намираще огнището, където майка му готвеше, преди да се сдобият с готварска печка. От двете страни на огнището имаше два стола с високи облегалки, където родителите му прекарваха дълга приятни вечери пред огъня, тихичко разговаряйки, за да не смуцават Иън и по-малката му сестра, които спяха на горния етаж. Срещу огнището имаше диван, тапициран с кожа и здрав плат на шотландски карета.

Всичко си стоеше така, както го помнеше. Обърна се и погледна пращната маса, усмихна се и заопипва дървената ѝ повърхност. След секунди пръстите му откриха драсканиците, които търсеше. Те се появиха бавно под праха – четири нескопосно изписани букви: И. Г. Б. Т. – неговите инициали, които бе надраскал на около тригодишна възраст. Заради тази лудория доста му се караха, докато майка му не осъзна, че сам е научил буквите.

Уроците му започнаха още на другия ден и когато познанията на майка му, които никак не бяха посредствени, се изчерпиха, баща му се зае да му преподава геометрия, физика и всичко останало, което бе учил в Итън и Кеймбридж. Когато Иън беше на четиринайсет години, у тях се появи Джейк Уайли, който вършеше всичко въкъщи и от неговите лични преживелици научи за моретата и за далечните, тайнствени земи на

края на света. Години по-късно замина с Джейк, за да ги види и да приложи познанията си на практика.

След три години се завърна, копнеещ за семейството си, но те бяха загинали само няколко дни преди това при пожар в странноприемница, където били отседнали, за да го посрещнат. Дори сега Иън тъгуваше за загубата на своите майка и баща – гордият мъж, загърбил благородното си потекло, за да се ожени за сестрата на беден шотландски викарий. Заради тази постъпка го лишили от херцогската титла, а той никога не промълви и една лоша дума. Или така твърдеше. Тъгата, която го завладя, когато дойде тук след две дълги години, бе непоносима и той стисна очи, за да прогони горчивия и нежен спомен Отново видя баща си, който му стискаше ръката, когато заминаваше на първото си пътешествие с Джейк. „Пази се – беше му казал той – и не забравяй, че където и да си, ние винаги ще бъдем с теб.“

Тогава Иън тръгна, беден син на обезнаследен английски лорд, чието единствено богатство беше малка кесийка със злато, която получи от баща си на шестнайсетия си рожден ден. А сега, след четиринайсет години цяла флотилия плаваше под флага на Иън, пренасяща неговите товари; имаше мини за сребро и калай и претъпкани складове със скъпоценни стоки. Но всъщност той забогатя от земя. От един голям участък неплодородна, гола земя, която спечели на карти от колониален заселник, който се кълнеше, че там, в запустелите мини имало злато. И наистина имаше. Злато, с което купи още мини, кораби и великолепни дворци в Италия и Индия.

Като залагаше цялото си богатство в различни инвестиции, той печелеше отново и отново. Някога обществото го порица като комарджия; сега гледаха на него като на легендарен принц, който превръща всичко в злато. Когато започнеше да купува акции, плъзваха слухове и цените на борсата скачаха неимоверно. Щом се появеше на някой бал, икономът изкрещяваше името му. Там, където се бяха отнасяли с него като с парий, същите хора, които го бяха отбягвали, го ухажваха за съвет, по-точно за финансов съвет, и най-вече, ако можеше неговите пари да отидат при техните дъщери. Богатството донесе на Иън много разкош, но не и някаква изключителна радост. Онова, което най-много обичаше, бе играта, дързостта на риска, тръпката да заложиш цяло състояние. Освен това успехът вървеше със своята цена, плати със своето усамотение и това дълбоко го засегна.

А сега и постъпките на дядо му допринесоха за така противната му известност. Смъртта на сина му, бащата на Иън, изглежда, го накара да

съжали за това, че се е отрекъл от него, и през последните дванайсет години периодично пишеше на Иън. Отначало го увещавахе да го посети в Станхоуп. Иън не отговаряше на писмата му и тогава той реши да го изкуши с обещанието, че ще го признае за свой наследник. И тези писма останаха без отговор, а мълчанието на стареца през последните две години заблуди Иън, че се е отказал. Но преди четири месеца пристигна писмо с герба на Станхоуп, което този път го разяри.

Старецът високомерно даваше на Иън четири месеца, за да отиде в Станхоуп, да се срещнат и да обсъдят прехвърлянето на шест имения – имения, които би трябвало да наследи баща му и от които херцогът не го бе лишил. Според писмото, ако Иън откажеше, херцогът имал намерение да действа на своя глава, като го обяви публично за свой наследник.

Иън за пръв път в живота си отговори на своя дядо; писмото бе кратко и категорично. То беше също и красноречиво доказателство, че Иън Торнтън не прощава лесно, подобно на дядо си, който цели две десетилетия бе пренебрегвал своя син:

„Опитайте се и ще станете за смях. Ще отрека всяка връзка е вас и ако все още настоявате, ще захвърля и титлата ви, и именията ви.“

Четири месеца изминаха, а от херцога повече известия не се получиха, но из Лондон плъзнаха клюки, че Станхоуп ще обяви своя наследник. И че наследникът е внукът му – Иън Торнтън. И поканите за балове и приеми от същите онези хора, за които той бе нежелан гост, заваляха и това лицемерие го забавляваше, но го изпълваше и с презрение.

– Този черен кон, който използваме тук за пренасяне, е най-злонравният звяр на света – каза Джейк, като разтриваше ръката си.

Иън откъсна поглед от буквите върху масата и се обърна към Джейк, без да крие колко му е смешно.

– Какво, ухапа ли те?

– Точно тъй, по дяволите, ухапа ме – отвърна ядосано по-възрастният мъж. – Дебне ме, откакто слязохме от дилижанса в Хейбърн и на товарих торбите на гърба му, за да ги докарам тук.

– Страхувам се, че ще ухапе всяко нещо, до което се докопа. Пази си ръцете, когато го оседлаваш.

– Не дебнеше ръцете ми, а задника ми! Оголи зъби и се втурна, но аз го забелязах и се извъртях, така че той не можа да ме докопа. – Джейк мрачно свъси вежди, когато видя как се забавлява Иън. – Не разбирам защо толкоз години го изхранваш. Не заслужава да стои в конюшната с породистите ти коне – всичките красивци, а той на какво прилича?

– Опитай се да метнеш торби върху гърба на някои от другите коне и ще разбереш защо го държа. Става за товарно муле. Никое друго от моите животни не става за тази работа – отвърна Иън и огледа прахоляка, който се стелеше навсякъде.

– Тежък е за товарно муле – отговори Джейк. – Злонравен, упорит и бавен – заключи и също леко се намръщи при вида на прашната стая. – Рече, че ще заръчаш някоя слугиня от селото да дойде, да изчисти и да сготви за нас. Виж колко е мръсно.

– Поръчах, продиктувах на Питър писмо до пазача, за да го помоля да снабди къщата с храна и да намери две жени, които да чистят и да готвят. Храна има и в плевнята има пилета. Сигурно не е успял да намери кой да остане тук.

– Хубавички девойки, надявам се – каза Джейк. – Заръча ли му да пише, слугините да са хубавички?

Иън не отговори веднага, загледан в паяжините, висящи от тавана, после го погледна насмешливо.

– Искаш от мен да поръчам на седемдесетгодишен полусляп пазач да избере хубавички слугини!

– Що, от туй вреда няма – измърмори Джейк, но изглежда се примири.

– Селото е само на двайсетина километра. Винаги можеш да прескочиш дотам, щом почувстваш нетърпима нужда от жена. Разбира се, връщането може да те убие – каза той, като имаше предвид виещата се покрай стръмни урви пътека.

– Да му се не видят и жените – внезапно каза Джейк, а на загорялото му, обрлено от вятъра лице грейна усмивка. – Тук съм за две седмици – да ловя риба и да се изтягам, какво друго му трябва на един мъж. Ще бъде като едно време, Иън – спокойствие и тишина. Без наежени, фукливи слуги, дето слухтят за всяка изпусната дума, без карети и майки-сватовници, дето се тълпят в твоята къща. Ето онзи иконом в Монтмейн тъй високо вири нос, та се чудя стига ли му въздухът, а пък онзи твой френски готвач ме изхвърли на практика от кухнята си. Тъй каза, била неговата кухня и... – Старият моряк не се доизказа и отново клюмна. – Иън – разтревожено попита той, – научи ли се да готвиш, додето скиташе?

– Не, а ти?

– Гръм и мълния, не! – ужаси се Джейк от изгледите да яде каквото и да е, при това сготвено от самия него.

* * *

– Лусинда – за трети път през последния час каза Елизабет, – не зная как да ти се извиня за всичко това.

Преди пет дни Лусинда бе отседнала в една странно приемница на шотландската граница, където трябваше да се срещнат с Елизабет и да продължат заедно към дома на Иън Торнтън. Тази сутрин кочияшът, когото бяха наели, счупи някаква ос на каретата и сега те се возеха в каруцата със сено на един селянин, позорно насадени в задната и част, а пътническите им сандъци и куфари заплашително се клатушкаха по изровения път, или по онова, което в Шотландия минаваше за път. Мисълта да се появи пред вратата на Иън Торнтън в каруца със сено, така я парализираше, че предпочиташе да говори за своето провинение, вместо да трепери от предстоящата среща с чудовището, което съсипа живота и.

– Както отбелязах и последния път, когато се извини, Елизабет – отговори Лусинда, – не е твоя вината за плачевното състояние на пътищата и за липсата на транспорт в тази варварска страна, поради което И не си длъжна да се извиняваш.

– Да, но ако не бях аз, и ти нямаше да си тук.

Лусинда сдържано въздъхна и се вкопчи в страничните дъски на каруцата при едно особено силно раздрусване, след което отново изправи гърба си.

– И освен това, както вече споменах, ако аз не бях заблудена и не бях споменала името на господин Торнтън пред чичо ви, сега и двете нямаше да сме тук. Вие само сте изнервена от неприятната перспектива да се срещнете с този мъж, друга причина... – Каруцата се наклони страховито на една страна и те се вкопчиха в страничните прегради, за да не се изтърсят на пътя. – И няма причина да продължавате да се извинявате. По-добре използвайте времето да се подготвите за нерадостната среща.

– Права сте, разбира се.

– Разбира се – съгласи се по-възрастна жена. – Винаги съм права, както ви е добре известно. Почти винаги – поправи се тя, очевидно замислена как Джулиъс Камерън я бе подвел, за да обяви Иън Торнтън за един от бившите ухажори на Елизабет. Както ѝ бе обяснила, още щом тя пристигна в странноприемницата, беше съобщила името му само като неин почитател, тъй като Джулиъс я бе притиснал с въпроси за репутацията ѝ по време на нейния дебют и за това дали е имала успех, като предполагаше, че той е чул някои от злобните клюки за случилото се

между Елизабет и Иън Торнтън. Лусинда се бе постарала да замаже нещата, споменавайки името му наред с другите кандидати.

– По-скоро със самия дявол бих се срещнала, отколкото с този мъж – каза Елизабет със сдържано напрежение.

– Не се съмнявам – съгласи се Лусинда, като в едната си ръка държеше слънчобрана, а с другата здраво стискаше страничната дъска на талигата. Колкото повече напредваше времето, толкова повече Елизабет гневно се притесняваше от тази среща. През първите четири дни от тяхното пътешествие почти забрави тревогата си, омаяна от величествената красота на Шотландия, от стръмните урви и дълбоките падини, покрити с диви зюмбюли, синчец и глогини. Но времето да се изправи пред него съвсем приближи и нито избуялите в пролетни цветя склонове, нито ослепително сините езера в долините можеха да премахнат растящата тревога.

– Освен това нищо не е в състояние да ме убеди, че той има и най-слабо желание да ме види.

– Скоро сами ще се убедим.

По виещи се коловози във високото, които би трябвало да представяват път, един овчар бе подкарал старата си каруца надолу по своя работа.

– Виж, виж, Уили – подвикна той на брат си. – Виждаш ли туй, де то аз го виждам?

Брат му погледна надолу и зяпна, после се захили с беззъбата си уста при гледката на две дами, с всичките му щуротии – шапки, ръкавици и какво ли не, които префърцунено и доста несигурно бяха качнали в талигата за сено на Шон Маклиш. Седяха все едно бяха глътнали бастуни, а краката им стърчаха навън.

– Да му се не види – кикотеше се Уил и от високото размаха шапка, приветствайки веселяшки дамите. – В селото рекоха, че Иън Торнтън си дошъл, фашам се на бас, че е тъй и тез нагиздени фусти ще му топлят кревата, щом му се доще.

В щастливо неведение за догадките на двамата зрители, госпожица Трокморгън-Джоунс ядосано и без всякакъв резултат се опита да изтърси пепелта от черната си пола.

– През целия си живот никога не съм била подлагана на подобно изпитание – изсъска тя освирепяла, когато каруцата за пореден път се разтресе и толкова много се наклони, че двете с Елизабет се сблъскаха. – Вие може и да сте зависима в тази история, но аз ще кажа на господин Торнтън какво е мнението ми за идеята му да покани дами в тази дива

пустош и също така никога да не намеква, че каретата може да се окаже прекалено широка за пътя.

Елизабет отвори уста да каже нещо за утеха, но точно тогава каруцата залитна така, че чак зъбите им изтракаха, и тя сграбчи страничната дъска.

– От малкото, което зная за него, Луси – най-накрая успя да изрече, когато каруцата се изправи, – той не би се разтревожил ни най-малко от онова, което ни се случи. Той е груб, без капка деликатност... и това е неговото... преимущество.

– О-о-о, стой! – извика селянинът, дръпна поводите на понито и каруцата, скрибуцайки спря. – Ей там, горе на хълма, е къщата на Торнтън – каза и посочи към гората.

Лусинда се загледа с растяща ярост към голямата, но не особено представителна къща, която едва се виждаше зад дебелиите стволоче на дърветата, после се обърна към злочестия селянин с цялата тежест на своето положение:

– Грешиш, приятелю. Нито един джентълмен с добро положение и здрав разум не би живял в подобно затънтено място. Бъди добър, обърни това разнебитено превозно средство и ни върни в селото, от където дойдохме, за да попитаме отново за посоката. Очевидно е станало недоразумение.

При тези думи и конят, и селянинът извърнаха глави и я погледнаха крайно обидени.

Конят запази мълчание, но на селянина, който през цялото време слушаше сърдитото вайкане на Лусинда, му дойде до гуша.

– Виж сега, милейди – опита се да отвърне той, но тя го сръза:

– Не се обръщай към мен с „милейди“. Госпожица Трокмортън-Джоунс е съвсем достатъчно.

– Аха. Хубаво, каквото и да е, та туй е къщата на Торнтън.

– Не можете да ни изоставите тук! – възкликна тя, когато отегченият стар човек в прилив на енергия, която очевидно го изпълни при мисълта, че най-после ще може да си кара каруцата сам, без неканени гости, взе да сваля куфарите и кутиите за шапки. – Ами ако го няма? – изпъшка тя, докато Елизабет се съжали над възрастния човек и се зае да му помогне при свалянето на един голям куфар.

– Тогава просто ще останем тук и ще чакаме да мине някой друг любезен човек, който да ни вземе – хубро каза Елизабет, но всъщност беше изплашена.

– Не се надайте – каза селянинът, когато тя пусна една монета в

ръката му. – Благодарим, милейди, благодарим от сърце. – И той поздрави усмихнато по-младата дама със смайващо красиво лице и лъскава руса коса.

– И защо да не се надяваме? – попита Лусинда.

– Защото – отвърна селянинът, докато се качваше на каруцата си – оттук седмица или две никой няма да мине. Утре ще завали или вдругиден, тъй предугаждам. Оттук не може да мине каруца, кога вали. Ама, виж – додаде, понеже изпита жал към младата госпожица, която бе леко пребледняла, – от комина излиза дим, значи има някои там.

Камшикът му изплющя и той потегли, а двете жени стояха вцепенени, докато нов облак прах не ги задуши. Елизабет се окопити и реши да вземе нещата в свои ръце.

– Луси, ако хванеш този куфар от едната страна, а аз от другата, ще го отнесем до къщата.

– Няма да правите подобно нещо! – ядосано се развика Лусинда. – Ще оставим всичко тук и нека Торнтън да изпрати слугите си.

– Не мога да постъпя така – каза тя, – изглежда по-стръмно, отколкото е, а и куфарът не е чак толкова тежък, така че не е нужно още някой да идва. Моля те, Луси, капнала съм, за да споря.

Лусинда погледна измъченото пребледняло лице на Елизабет и не възрази.

– Права сте – съгласи се бързо.

Оказа се, че Елизабет не бе съвсем права. Пътеката се оказа доста стръмна и куфарът, които бе лек, с всяка стъпка натежаваше. На стотина метра от къщата двете ламы за пореден път спряха, за да си починат, после Елизабет решително сграбчи едната дръжка.

– Ти отиваш да почукаш, Луси – задъхано каза, загрижена за по-възрастната жена, – а аз ще донеса това сама.

Госпожица Трокмортън-Джоунс погледна към жалкия им окалян товар и в гърдите ѝ избухна гняв от позорното положение, в което ги бяха поставили. С вид на разярен генерал издърпа ръкавиците си, обърна се кръгом и замарширува към предната врата. Там вдигна чадъра си и похлопа силно с дръжката му.

Зад нея Елизабет упорито тътреше грамадния куфар.

– Как мислите, дали има някой?

Задъхана, тя преодоля последните няколко метра.

– И да има, сигурно са глухи – каза Лусинда и отново започна да удря по вратата, а в къщата ударите проехтя ха като гръмотевици.

– Отворете! – викаше тя и внезапно вратата се отвори, а смаяният

мъж на средна възраст, който се показва, получи удар по главата с дръжката на чадъра.

– Господ да ни е на помощ – извика Джейк, хвана се за главата и леко замаян погледна свирепо грозната жена, която го гледаше не помалко свирепо. Черното ѝ боне бе раздърпано и килнато.

– Нямаме нужда от Господ, а от уши – осведоми го жената с кисела физиономия и дръпна Елизабет за ръкава. – Очакват ни – съобща на Джейк.

По обясними причини той бе втрещен, огледа още веднъж дрипавите прашни дами и реши, че са жените селото, които Иън е наел да им чистят и готвят. Изразът на червендалестото му лице веднага омекна и той се ухили широко. В един миг забрави и прости удара по главата си.

– Добре дошли, заповядайте – каза, отстъпи и с широк жест показва прашната стая. – С какво ще започнете?

– С топла баня – каза Лусинда, – а след това чай и нещо за хапване.

Елизабет забеляза висок мъж, който се появи от съседната стая, и я прониза неудържим пристъп на страх.

– Не знам дали точно сега искам баня – рече Джейк.

– Не за теб, дръвник такъв, а за лейди Камерън.

Елизабет можеше да се закълне, че Иън Торнтън се вцепени от изненада. Погледна към нея и като че ли искаше да надникне под периферията на бонето ѝ, но тя малодушно бе свела глава.

– Вие искате баня! – съвсем оглупял повтори Джейк, вперил очи в Лусинда.

– Разбира се, но след лейди Камерън. Не стой като истукан – сопна се тя, като го смушка със слънчобрана си в гърдите. – Изпрати слугите долу на пътя, да донесат веднага багажа ни. – Върхът на чадъра бе насочен недвусмислено към вратата, после отново към гърдите на Джейк. – Но преди да свършиш това, уведоми господаря си, че сме пристигнали.

– Неговият господар – чу се язвителен глас зад тях – разбра, че сте тук.

Елизабет се олюля от подигравателния тон и в мига, когато си представяше Иън, паднал на колене от угризения, видя лицето му – жестоко и внушаващо страх. Той не помръдна от мястото си. Небрежно облегнат до вратата, със скръстени ръце я наблюдаваше с присвити очи. До този момент Елизабет си бе въобразявала, че помни точно как изглеждаше, но се оказа, че спомените и не са съвсем верни. Наистина! Широките му рамене опъваха велурения жакет, бяха много по-широки и по-мускулести, отколкото в спомените и, а гъстата му коса бе почти

черна. Помнеше сдържаната чувственост и арогантната красота на лицето му, изваяните устни, поразителните очи, но сега забеляза цинизъм в тези златисти очи и безсърдение в стиснатата челюст – черти, които е била прекалено млада и наивна, за да забележи. Той излъчваше брутална сила и това я накара да се почувства още по-безпомощна. Гледаше този надменен, жесток мъж и недоумяваше дали няма с нещо да покаже, че я бе прегръщал и целувал с прелъстителна нежност.

– Огледахте ли ме добре, графиньо? – попита безцеремонно той. Елизабет остана изненадана от подобно приветствие, но следващите му думи я накараха да онемее: – Вие сте забележителна млада жена, лейди Камерън. Сигурно имате инстинкт на ловно куче, за да ме проследите чак дотук. И сега, след като успяхте, ето вратата. Използвайте я.

Елизабет се опомни от смущението си и я обзе истинска ярост:

– Моля?!

– Чухте ме.

– Бях поканена тук.

– О, как не! – подигра се Иън, но внезапно му мина през ума, че онова писмо, което получи от чичо й, навярно не е било шега и че Джулиъс Камерън очевидно е взел мълчанието му за потвърждение, което бе пълен абсурд. През последните месеци, откакто плъзнаха слухове за богатството му и за вероятното му родство с херцог Станхоуп, свикна да го преследват хора от висшето общество, които преди го бяха оскърбявали. Естествено за него подобно поведение бе досадно, но в случая прие постъпката на Елизабет Камерън като отвратителна.

Той безцеремонно се вираше в нея, не можеше да повярва, че очарователното, импулсивно девойче, което си спомняше, се е превърнало в тази надменна и хладнокръвна млада жена. Дори с тази прашина и раздърпана рокля и изцапано лице, Елизабет Камерън бе поразително красива, но толкова много се бе променила, че едва я позна. Едно нещо не бе променено: беше си останала интригантка и лъжкия.

Привидното безразличие на Иън изчезна и той заплашително пристъпи към тях.

– Комедията свърши, госпожице Камерън. Никой не ви е канил тук и вие отлично го знаете.

Заслепена от гняв и унижение, тя извади от чантичката си писмото с поканата, което чичо й бе получил, и го удари върху гърдите му. Той инстинктивно го задържа, но не го отвори.

– Обяснете това – нареди му и се отдръпна.

– Още една бележка, обзалагам се – саркастично изрече той,

спомняйки си онази вечер в зимната градина, когато откри колко заблуден е бил относно нея.

Елизабет стоеше до масата твърдо решена да получи удовлетворение и обяснение от него, преди да си тръгне, въпреки че каквото и да кажеше той, нямаше да остане с него под един покрив. Но Иън така и не отвори писмото и тогава тя разярена се обърна към Джейк, който бе много разочарован, че така лекомислено се лишават от жени, които със сигурност можеха да бъдат убедени да готвят, ако останат.

– Накарайте го да прочете писмото на глас? – заповяда тя на объркания мъж.

– Гледай сега, Иън – каза той, загрижен за празния си стомах и мрачното бъдеще, ако жените си тръгнаха, – що не прочетеш тая бележчица, както дамата те моли?

Иън Торнтън не обърна внимание на по-възрастния човек и тогава Елизабет се вбеси. Без да съзнава какво точно прави, грабна пистолета от масата, зареди го и го насочи към гърдите му.

– Прочетете писмото!

Изненаданият Джейк, който бе разтревожен главно за празния си стомах, вдигна ръка да се защити, все едно пистолетът бе насочен към него.

– Иън, може да е недоразумение, нали тъй, не е любезно да си груб към тези дами. Защо не го прочетеш, та да се успокоим и хубавичко да похапнем – каза той и направи знак към торбите с провизии, а в ума му се въртеше „вечеря“.

– Няма да го прочита – изръмжа Иън. – Последници път, когато четох бележка от лейди Камерън, бях поканен от нея в една зимна градина, заради което бях прострелян.

– Нима се осмелявате да твърдите, че аз съм ви поканила на среща в онази зимна градина? – присмя се Елизабет побесняла.

Той загуби търпение:

– Очевидно твърдо сте решили да разигравате трагедии, но на мен ми омръзна и предлагам да приключим, за да си тръгнете обратно.

– Отричате ли, че сте ми праснали бележка? – озъби се тя.

– Разбира се, че отричам.

– Тогава какво търсехте в зимната градина?

– Отидох там в отговор на замаяната записка, която получих от вас – с провлечена и оскърбителна интонация заяви той. – Ще разрешите ли да ви посъветвам в бъдеще да посветите повече време на правописа и почерка си, отколкото на театралните си заложби? – Погледът му се

премести върху пистолета. – И оставете този пистолет, преди да се нараните.

Елизабет го вдигна по-високо с треперещи ръце.

– Всеки път, когато сме се срещали, сте ме унижавали. Ако брат ми беше тук, щеше веднага да ви предизвика на дуел и тъй като го няма – съвсем обезумяла продължи тя, – сама ще поискам удовлетворение. Само на мъжете се дава правото да се бият на полето на честта, но аз отказвам да приема това право.

– Ставате смешна.

– Може би – тихо каза тя, – но аз съм отличен стрелец. Ще ви бъда много по-достоеен противник от брат ми. А сега ще излезете ли навън или да... да приключа с вас тук? – заплаши тя, но макар и да беше извън себе си от гняв, съзнаваше колко напразна е заплахата ѝ. Кочияшът ѝ бе настоял да я научи да стреля, за да се защитава, и тя безпогрешно улучваше целта, но никога не бе стреляла по живо същество.

– Няма да направя подобна глупост.

Елизабет насочи пистолета още по-сигурно.

– Тогавата ще ми се извините веднага.

– И за какво да се извиня? – все така вбесяващо спокойно попита той.

– Можете да започнете с извинение за това, че ме подмавихте в зимната градина с онази бележка.

– Не съм изпращал бележка, а получих бележка от вас.

– Изпадате в голямо затруднение, когато трябва уточните кои писма сте изпратили и кои не, не греша, нали?

И без да чака отговор, продължи:

– След това ще ми се извините, че се опитахте да ме съблазните, и за това, че опозорихте доброто ми име...

– Иън – смаян се обади Джейк, – едно нещо е да обидиш дама за почерка ѝ, но да развалиш реномето ѝ, е друго. Туй може да съсипе целия ѝ живот.

Иън му хвърли ироничен поглед.

– Благодаря ти, Джейк, че подклаждаш тези лъжливи приказки. Би ли ѝ помогнал да спусне ударника?

Чувствата на Елизабет се люшнаха безумно от ярост до смях, когато осъзна в миг абсурдността на случващото се: стоеше с насочен пистолет към мъж в собствения му дом, докато нещастната Лусинда държеше на мушка с чадъра си друг мъж, който безрезултатно се опитваше да успокои духовете. Осъзна и колко безсмислено е всичко, и овладя

напиращия смях. За кой ли път този противен мъж я караше да се отчайва от себе си и тази мисъл отново я разяри. Очите ѝ искряха гневно, когато го погледна.

Въпреки привидното си равнодушие той я наблюдаваше внимателно и настръхна, когато усети, че тя по необясними причини се разяри още повече. Кимна към пистолета и този път без всякаква подигравка, много премерено каза:

– Струва ми се, че преди да го употребите, трябва да обмислите някои подробности.

Макар и да нямаше никакво намерение да използва оръжието, Елизабет внимателно слушаше какво говори Торнтън със същия безличен тон:

– Първо и най-важно, трябва светкавично и спокойно да стреляте и да презаредите, преди Джейк да ви попречи. Второ, справедливо е да ви предупредя, че тук навсякъде ще плисне кръв. На мен ще ми бъде безразлично, нали разбирате, но все пак ви предупреждавам, че повече никога няма да можете да облечете тази прелестна рокля. – Елизабет почувства, че ѝ се повдига.

– Ще ви обесят, разбира се – продължи той, – но този печален факт ще бледнее пред скандала, в който ще се забъркате.

Тя бе отвратена до дъното на душата си и от себе си и от него, за да ѝ направи впечатление последната му подигравка. Вирна брадичка и с величествено достойнство каза:

– Достатъчно, господин Торнтън. Не можех да си представя по-безобразно поведение от вашето при първото ни запознанство, но вие надминахте себе си. За съжаление не съм толкова зле възпитана като вас и имам угризения да нападна някой по-слаб от мен, затова няма да стрелям срещу невъоръжен човек. Лусинда, тръгваме – каза и погледна към смълчания си противник, който тъкмо пристъпи заплашително, и учтиво, и саркастично добави: – Моля ви, не се притеснявайте да ни изпращате, господине, не е необходимо. Между другото искам да си спомняте какъв сте в този миг – безпомощен и беззащитен.

Странно, но точно сега, когато стигна дъното, Елизабет почувства радостна лекота, защото най-накрая се бе осмелила да отмъсти по някакъв начин за наранената си гордост, вместо малодушно да приема участието си.

Лусинда вече бе на двора, а Елизабет, отстъпвайки към вратата, се чудеше какво да направи, за да го принуди да не грабне пистолета, когато тя го захвърли. Реши да го разубеди със собственото му лукавство.

– Зная, че не желаете да си тръгнем безнаказано – каза тя и лекото потрепване на ръката ѝ я издаде, че се страхува. – Но преди да ни погнете, ви умолявам да се възползвате от своя съвет и да размислите дали си струва да ви обесят заради мен.

Обърна се и тъкмо щеше да се затича, когато изкрещя горчиво изненадана, тъй като грубо бе прикlescена и един силен удар изби пистолета от ръката ѝ, а самата ръка за секунда бе извита на гърба ѝ.

– Да – почти в ухото ѝ с вдъхващ ужас глас каза той, – мисля, че си струва.

Точно когато почувства, че ръката ѝ ще бъде счупена, нейният мъчител я блъсна с все сила и тя полетя напред, а вратата зад нея се затръшна.

– Господи! Аз никога... – продума Лусинда, задъхана от гняв.

– Нито пък аз – прибави Елизабет, като изтърсваше праха от себе си и събираше остатъците от достойнството си. – Можем да говорим за лудостта на този човек едва когато слезем до пътя, по-далеч от тази къща. Така че бъдете любезна и хванете дръжката на този куфар.

Лусинда много мрачно се съгласи и двете тръгнаха с изправени гърбове.

Джейк ги наблюдаваше от прозореца слисан и ядосан.

– Загубени жени – промърмори и погледна Иън, който се взираше в неотвореното писмо. – Да те сподирят чак в Шотландия! Туй ще спрем, щом научат, че си се сгодил.

Той разроши лениво гъстата си червена коса и отново надникна през прозореца. Жените вече не се виждаха и той се отдръпна от прозореца. Изпитваше известно възхищение, което не успя да скрие, и добави:

– Ще ти кажа едно нещо, онази русичката е огън и пламък, трябва да ѝ го признаеш. Беше хладнокръвна, както трябва да си е, стоеше тук и с твоите камъни в твоята градина ти каза, че си простак. Не познавам мъж, който да се осмели да ти рече така!

– Каква ти смелост, нищо подобно – отвърна Иън и си спомни откровеността ѝ. Докато повечето момичета на нейната възраст се изчервяваха и превземаха, Елизабет Камерън го помоли още при първата им среща да танцува с нея. Същата вечер беше готова да се сбие с мъжете в игралния салон; на следващия ден рискува репутацията си, за да се срещне с него в горската хижа. И както го определи по-късно в зимната градина, всичко това било само един каприз, „малък неделен флирт“. Оттогава тя навярно си бе позволявала доста капризи, в противен

случай чичо ѝ нямаше да изпраща писма с предложения за брак. Само така можеше да си обясни постъпката му, която поразя Иън с крещящата си липса на такт и добър вкус. Имаше още една възможност – отчайваща необходимост от богат съпруг, но той я отхвърли. Когато се запознаха, Елизабет се обличаше с великолепни, много скъпи тоалети и там, на приема във вилата, бе поканен елитът. И от слуховете, които дочу след онзи фатален уикенд, подразбра, че тя се движи в най-висшите кръгове според добрия тон и според ранга си.

– Чудя се къде ще се даят – продължи да умува Джейк, леко смръщен. – Скитат насам и вълци, и какви ли не други зверове.

– Нито един уважаващ себе си вълк няма да се осмели да застане пред нейната гувернантка – изръмжа Иън, но се чувстваше леко неспокоен.

– Охо! – разсмя се Джейк от сърце. – Значи е такава, а пък аз си помислих, че и двете са дошли да те ухажват. Лично аз няма да склопя очи от страх, ако старата е до мен в леглото.

Иън не го слушаше. Лениво отвори писмото, като добре знаеше, че Елизабет Камерън не е толкова глупава, че сама да го напише със своя детски, безобразно грозен почерк. Първата му мисъл бе, че е наела някой да ѝ го напише... но после думите стигнаха до съзнанието му, бяха странно познати, защото сам ги бе продиктувал:

Идеята ви е чудесна. Заминавам за Шотландия на първи, следващия месец и повече не мога да отлагам пътуването си. Ако желаете, във всички случаи можем да се срещнем там. Прилагам карта как да стигнете до къщата.

Сърдечни поздрави,
Иън

– Господ да му е на помощ на този глупав нещастник, ако ми се мерне пред очите! – разярен каза Иън.

– Кой да не ти се мярка?

– Питър!

– Питър ли? – прозина се Джейк. – Твоят секретар! Она ли, дето ти обърка всички писма и ти го уволни?

– Бих го удушил! Това е писмото за Дикинсън Върли, а той го е изпратил на Камерън.

Иън страшно се ядоса. По никакъв начин не искаше да вижда Елизабет Камерън, никога повече в живота си не искаше да я среща, но не

можеше да си позволи две жени да прекарат нощта навън в карета или там с каквото са дошли, след като по негова вина са тук.

– Върви да ги доведеш!

– Аз ли? Що аз?

– Защото – кисело отвърна Иън и прибра пистолета в едно чекмедже – започва да вали и защото ако не ги доведеш, ще трябва ти да готвиш.

– Щом се налага да тичам след оная жена, трябва да глътна нещо по-силничко. Те влачеха един голям куфар, така че не са стигнали много далече.

– Сами го влачеха пеша! – изненада се Иън.

– Що, ти как си помисли, че са се изкатерили дотук?

– Бях прекалено бесен, за да мисля.

* * *

Когато стигнаха края на горската пътека, Елизабет пусна куфара и се тръшна до Лусинда, емоционално изчерпана. Изтощението, страхът, поражението, чувството на триумф от малкото ѝ отмъщение предизвикаха у нея пристъп на истеричен кикот. Имаше само едно обяснение за поведението на Иън Торнтън – той беше луд.

Елизабет пропъди мисълта за него. В момента се струпаха толкова непредвидени тревоги, че и през ум не ѝ минаваше какво да прави. Погледна към преданата си компаньонка и по устните ѝ заигра усмивка при спомена за действията на Лусинда в къщата. От една страна, Лусинда не даваше израз на чувствата си, смяташе подобно нещо за изключително непристойно и същевременно по-страховито избухлив човек Елизабет не познаваше. Като че ли тя не смяташе своите гневни изблици за израз на чувства. Без капчица колебание или съжаление изливаше гнева си върху злосторника, правеше го на пух и прах и най-накрая имаше вид на човек, който е притиснал противника си с ботуш на земята.

От друга страна, ако Елизабет покажеше и най-слаб признак на уплаха, тя веднага бе готова да ѝ се притече на помощ.

Елизабет притеснено погледна към небето, където се събираха черни облаци, предвещаващи буря, но за да не я разядоса отново, каза съвършено невъзмутимо:

– Започва да вали, Лусинда.

Тежки капки дъжд заудряха по листата на дърветата над главите им.

– Така изглежда – отвърна тя и чевърсто разтвори чадъра си.

– Цяло щастие е, че винаги носиш чадър.

– Никога не се разделям с него.

– Малко дъжд няма да ни удави.

– Аз не мисля така.

Елизабет въздъхна съдържано, огледа дивите шотландски урви и зададе въпрос, без да очаква отговор:

– Дали има тук вълци?

– Предполагам – отговори Лусинда, – че в момента не представляват много по-голяма заплаха за нашето здраве, отколкото дъждът.

Слънцето залазваше, беше ранна пролет и внезапно застудя. Елизабет бе сигурна, че през нощта ще замръзнат.

– Хладничко е.

– Доста.

– В куфарите имаме топли дрехи.

– В такъв случай сигурно няма да ни е толкова неудобно.

Точно в такива трудни моменти Елизабет проявяваше невероятното си чувство за хумор:

– Не, ще се сгушим и когато вълците ни наобиколят, ще ни стане по-топло.

– Точно така.

От всичко преживяно – истерия, глад, изтощение, в съчетание с непоклатимото спокойствие на Лусинда и нахлуването ѝ в къщата, Елизабет се почувства съвсем зашеметена.

– Но ако вълците разберат колко сме гладни, няма да се осмелят да припарят до нас.

– Вероятността е съвсем слаба.

– Ще запалим огън – с треперещи устни каза момичето. – Предполагам, че така ще ги държим на разстояние.

И тъй като по-възрастната жена, потънала в мисли, не продума, Елизабет с внезапно чувство на лекота ѝ довери:

– Знаеш ли, Лусинда, струва ми се, че няма да съжалявам за нищо, което днес се случи.

Тя ѝ хвърли поглед, изпълнен със съмнение.

– Съзнавам, че може да ти прозвучи необичайно, но можеш ли да си представиш какво върховно задоволство почувствах, когато държах на прицел този мъж, макар и само за няколко минути? Мислиш ли, че това е странно? – попита Елизабет. Лусинда мълчеше, вперила гневен поглед пред себе си.

– Онова, което ми се струва странно – изрече с хладно неодобрение

и леко недоумение, – е, че предизвикахте толкова силна омраза у този мъж.

- Той е побъркан.
- Бих казала озлобен.
- За какво?
- Интересен въпрос.

Елизабет въздъхна. Когато Лусинда трябваше да разреши проблем, който я объркваше, разнищваше го докрай. Не изразяваше мнение за постъпки, които не можеше да си обясни. Но вместо да умува върху поведението на Иън Торнтън, Елизабет реши, че е по-наложително да се замисли как ще прекарат следващите часове. Чичо ѝ твърдо отказа кочишът да лентяйства, докато трае престоят ѝ тук. И както беше наредил, щом пристигнаха на шотландската граница, върнаха обратно Арон и в Уейкли наеха карета. След седмица Арон трябваше да дойде да ги вземе. Можеха да се върнат в Уейкли и да отседнат в странноприемницата, за да дочакат Арон, но тя нямаше пари, за да си платят стаите.

Можеше да наеме карета и кочиаш, като щеше да му плати, когато стигнат в Хейвънхърст, но и в този случай сумата щеше да е непосилна за нея, дори да се пазареше като дявол.

Но от всички проблеми най-тежък бе проблемът с чичо ѝ Джулиъс. Щеше много да се ядоса, ако се върне две седмици по-рано, и щеше да я обвини, че нарочно е провалила намеренията му. И тогава как щеше да се защити?

И въпреки всичко в момента бе изправена пред още по-неразрешим проблем: какво да направи, когато двете са изоставени сред дивата пустош на Шотландия, когато се смрачава, вали дъжд и става все по-студено.

Откъм пътеката се чуха провлечени стъпки и двете сковано изправиха гърбове, обзети от надежда.

– Ето ме и мен – бодро прогърмя гласът на Джейк – Радвам се, че ви застигнах и... – Той забрави какво искаше да каже при комичната гледка, която се разкри пред очите му – две жени с благопристойно изправени гърбове, сгущени една до друга под чадъра. – Ъ-ъ-ъ... къде са ви конете?

– Нямаме коне – осведоми го Лусинда надменно, с което намекна, че е недопустимо звяр като него да смущава усамотението им.

– Нямаме! И как се добрахте дотук?

– Превозно средство на четири колела ни докара до това забравено от бога място.

– Да, ясно. – Джейк съвсем загуби ума и дума и тъкмо когато Елизабет се нахрани да каже нещо по-любезно. Лусинда изгуби търпение.

– Да смятам ли, че сте дошли да ни помолите да се върнем?

– Ами, да. Да, тъй смятайте.

– Тогава, хайде, няма време за умуване.

Думите ѝ поразиха Елизабет, тъй като прозвучаха като упрек.

Джейк имаше вид на човек в небрано лозе и Лусинда взе нещата в свои ръце:

– Предполагам, че господин Торнтън безкрайно съжалява за своето непростимо поведение.

– Ами, да. Нещо такова.

– И без съмнение възнамерява да ни го каже, ако се върнем.

Мъжът се колебаеше, задълбочено обмисляше как по-меко да им съобщи, че Иън няма никакво намерение да казва каквото и да било, и ако жените не се върнат, ще вечеря със собственоръчно приготвена вечеря и ще си легне с натежала съвест и натежал стомах.

– Защо не го оставим сам да си каже? – взе да извърта той.

Лусинда тръгна към пътеката, като нареди:

– Донеси куфарите. Да вървим, Елизабет.

По обратния път Елизабет предвкушаваше извинението, но същевременно едва сдържаше желанието си да хукне накъдето ѝ видят очите. Огънят бе запален и тя с огромно облекчение видя, че негостоприемният им домакин не е в стаята.

Появи се след няколко минути, беше съблякъл жакета си и носеше наръч дърва, които изтърси до огнището. После се обърна към Елизабет, която много внимателно го наблюдаваше с равнодушен израз.

– Изглежда е станала грешка – обясни той.

– Искате да кажете, че сте изпратили писмото, но сте забравили.

– Изпратено ви е погрешно. Бях поканил друг човек. За съжаление писмото, предназначено за него, е било изпратено до вашия чичо.

Преди час Елизабет не вярваше, че би могла да се почувства понижена. Но сега разбра, че ѝ се отнема дори правото на справедливо възмущение, тъй като осъзна факта, че е нежелана гостенка на човек, когото вбеси не веднъж, а два пъти.

– Как дойдохте дотук? Не чух коне, а с карета тази ужасна стръмина не може да се изкачи.

– С превозно средство на колела – уклончиво отговори тя с думите на Лусинда, – което си замина по пътя.

Много добре забеляза как очите му ядно се присвиха, когато

схвана, че ако сам не ги върне в странноприемницата, ще трябва да съжителства с тях няколко дни. Елизабет се ужаси, че сълзите, които напиха в очите ѝ, ще бликнат, и се престори, че оглежда тавана, стълбището, обстановката. През мъглата от сълзи за пръв път забеляза, че къщата изглежда запусната, като че ли поне година тук никой не е идвал.

Лусинда също се оглеждаше и дойде до същото заключение.

Джейк, предчувствайки, че възрастната жена ще каже нещо пренебрежително за дома на Иън, се втурна още по-жизнерадостно и доста недолялано да спасява положението.

– Ето ни вече тук – бодро заяви той, потри ръцете си и ги протегна към огъня. – Всичко се уреди и както му е редът, нека се запознаем! А после – вечеря.

Той погледна към Иън, като очакваше, че той ще ги представи, но видя само едно неохотно кимване към красивата руса девойка.

– Елизабет Камерън – Джейк Уайли.

– Как сте, господин Уайли – каза Елизабет.

– Казвайте ми Джейк – весело отговори той и се обърна към навъсената компаньонка. – А вие сте...

Като предчувстваше, че Лусинда ще разкъса Иън за безцеремонното му поведение, Елизабет припряно обясни:

– Това е моята компаньонка – госпожица Трокмортън-Джоунс.

– Леле, боже, две имена! Хубаво, но не е нужно да спазваме чак толкова официалности, след като ще бъдем заедно поне няколко дни! Казвайте ми Джейк. А аз как да ви наричам?

– Госпожица Трокмортън-Джоунс – осведоми го тя и сведе клюноподобния си нос.

– Ами, хубаво – съгласи се той и хвърли умоляващ поглед към Иън, който, изглежда, се забавляваше с усилията му да разведри атмосферата. Съвсем объркан, Джейк прокара ръка през разрошената си коса и още една фалшива усмивка цъфна на лицето му. Притеснено размахна ръце към безредието наоколо.

– Да знаехме, че ще имаме толкоз знатна компания, щяхме, щяхме...

– Да избършете праха от столовете ли? – язвително го подсети Лусинда. – Или щяхте да почистите пода!

– Лусинда – отчаяно прошепна Елизабет, – те не са знаели, че ще пристигнем.

– Нито един уважаващ себе си човек не би останал тук дори за една нощ – направо отговори тя, а момичето наблюдаваше с боязън и

възхищение как вдъхващата страхопочитание жена се нахвърли върху домакина им, който не искаше и да ги погледне:

– По ваша вина сме тук, независимо дали е било волно или неволно! Очаквам да измъкнете слугите от тяхното скривалище и да им наределите веднага да оправят с чисто бельо леглата ни. Очаквам също до сутринта от тази мръсотия да няма и следа! От поведението ви е очевидно, че не сте джентълмен, но ние сме дами и очакваме подобавашо отношение.

С крайчеца на окоото си Елизабет наблюдаваше Иън Торнтън, който слушаше тази реч с опасно изражение.

Но Лусинда или не забеляза реакцията му, или не я интересуваше и повдигна края на полите си, запъти се към стълбището и мимоходом каза на Джейк:

– Покажете ни стаите. Ние се оттегляме.

– Оттегнете се! – извика той като ударен от гръм. – Ами вечерята?

– Можете да ни я сервирайте в спалните. Елизабет забеляза, че Джейк отново се обърка и се зае учтиво да преведе на слисания червенос мъж какво е искала да каже сърдитата Лусинда:

– Госпожица Трокмортън-Джоунс има предвид, че сме изтошени от пътуването и не сме особено приятна компания, господине, затова предпочитаме да вечеряме в стаите си.

– Ще вечеряте – каза Иън Торнтън с глас, от който тя потрепери – с онова, което сами си пригответе. Ако искате чисти чаршафи, вземете си ги сами от шкафа. Ако искате чисти стаи, почистете си ги. Ясен ли бях?

– Пределно – вбесена започна Елизабет, но Лусинда я прекъсна ужасно разгневена:

– Да не би да намекувате, господине, че ще трябва да вършим работата на слугите?

Опитът, който Иън бе събрал от общуването си с елита, спазващ добрия тон, и с Елизабет, го изпълваше с дълбоко презрение заради глупавите амбиции и егоистичните капризи на младите жени, чиято единствена цел в живота бе да имат безброй рокли, да бъдат засипани с бижута, без да си мръднат и малкото пръстче, поради което той насочи атаката си към Елизабет.

– Намеквам, че ще трябва сами да се грижите за себе си за пръв път във вашия глупав и безцелен живот. За отплата съм склонен да ви дам покрив над главите и да споделя с вас нашата храна, докато намеря начин да ви отпратя в селото. Ако това е непосилно за вас, моята първоначална покана е валидна: ето вратата, използвайте я.

Тя бе разбрала, че у този мъж няма логика и не си струва да му отговаря, затова се обърна към компаньонката си:

– Лусинда – каза уморено, – не се опитвай да накараш господин Торнтън да проумее, че неговата грешка ни създаде тези неприятности, а не нашата. Няма смисъл. Само ще си загубиш времето. Един роден джентълмен щеше веднага да разбере, че трябва да се извини, вместо да беснее. Но както ти казах, преди да пристигнем, господин Торнтън не е джентълмен. Простата истина е, че той обича да унижава хората, и докато сме тук, ще ни унижава.

Погледна надменно Иън и каза:

– Лека нощ, господин Торнтън! – И после с по-мек глас добави: – Лека нощ, господин Уайли!

Когато дамите се прибраха в спалните си. Джейк се разтършува в торбите с провизии. Извади си хляб и сирене и похапна, заслушан в стъпките на горния етаж. Когато се нахрани, наля в две чаши мадейра и погледна към Иън.

– Трябва да хапнеш нещо.

– Не съм гладен – отговори приятелят му. Джейк озадачено гледаше този неразбираем за него човек, който се взираше през прозореца в нощта, а профилът му издаваше колко е напрегнат.

Въпреки че от половин час звуците откъм спалните заглъхнаха, Джейк се чувстваше гузен, че дамите си легнаха гладни.

Малко неуверено той попита:

– Да им занеса ли горе нещо за хапване?

– Не – отговори Иън. – Ако искат да ядат, да слязат тук и да се нахранят.

– Не бяхме много гостоприемни към тях, Иън.

– Гостоприемни ли? – повтори той саркастично. – Ако още не си разбрал, те заеха две от спалните ни, което означава, че един от нас ще спи на дивана тази нощ.

– Диванът е много къс. Ще спя в плевнята, както съм си свикнал. Хич не се кахъри. Обичам как мирише сеното, пък и е мекичко. Твоят пазач пише в бележката, че е докарал крава и няколко кокошки, тъй че ще имаме мляко и яйца за закуска. Според мен не е намерил кой да почисти къщата.

Когато Иън не му отговори и продължи да се взира в тъмнината навън, Джейк се осмели да попита:

– Ще ми се разсърдиш ли, ако попитам как тия двете дами се изтърсиха тук? Искам да кажа кои са те?

Иън въздъхна и разкърши скованите си рамене.

– Запознах се с Елизабет преди около година и половина на един прием. Току-що бе представена в обществото, бе успяла веднага да се сгоди за някакъв богаташ със синя кръв и гореше от желание да изпробва женските си хитрини с мен.

– Женски хитрини с теб ли? Та нали е била сгодена за друг!

– Дебютантките са различни от жените, които познаваш. Два пъти в годината техните маминки ги довеждат в Лондон и ги представят в обществото. Изкарват ги на показ като коне на търг. После родителите им ги продават във вид на съпруги на онзи, който наддаде най-много. За да се спечели при наддаването, съществена роля играят титлата и парите.

– Варвари! – възмутено изрече Джейк. Иън го погледна иронично.

– Не си хаби чувствата за дебютантките. Този негласен договор им подхожда идеално. Онова, което търсят в брака, са бижута, тоалети и свобода да се срещат, с когото им харесва, след като родят желани наследник. Те нямат понятие от върност или от искрени човешки чувства.

Джейк недоверчиво вдигна вежди.

– Да не би да ми казваш, че си намразил фустите? – попита, като си мислеше за жената, която топлеше леглото на Иън от две години насам и която беше с титла. – Говорим за дебютантките, нали – продължи по-предпазливо Джейк, когато Иън не отговори. – А какво ще кажеш за онази горе? Нея повече ли я мразиш или говориш по принцип?

Иън се приближи до масата и си наля уиски, после отпи и каза:

– Госпожица Камерън е по-изобретателна от скучните си глупави приятелки. Тя ми се предложи сама в една градина.

– Трябва да е било много неприятно – пошегува се Джейк – някоя като нея, с личице, за което мъжете припадат, да те прелъстява, като изпробва върху теб женските си хитрини. И как беше, оплете ли те?

Приятелят му остави чашата на масата и отговори кратко:

– Оплете ме.

С хладно безразличие изхвърли Елизабет от мислите си, издърпа едно чекмедже на масата, извади оттам някакви документи и седна срещу огъня да ги прегледа.

Джейк се опита да съдржи любопитството си, но не успя и след няколко минути попита:

– После какво стана?

Потънал в четенето на документите, Иън разсеяно и без да вдига поглед от тях, отговори:

– Помолех я да се омъжи за мен; тя ми изпрати бележка, с която ме

покани на среща в зимната градина; отидох там; брат й ни изненада и ме информира, че тя е графиня и че вече е сгодена.

За младия мъж темата бе изчерпана и той взе перото за писане от масичката до него, за да си отбележи нещо върху един договор.

– И? – попита Джейк с любопитство.

– И какво?

– И после какво се случи – след като брат й ви изненада.

– Той грубо ме оскърби заради предложението ми да се ожена за нея и ме предизвика на дуел – отговори Иън с равен глас, докато си отбелязваше още нещо върху договора.

– Ами тогава какво прави момичето тук? – попита Джейк и се поче-са по главата, зачуден от постъпките на хората от висшето общество.

– Кой, по дяволите, да ти каже – промълви раздражено Иън. – Ако съдя по поведението й към мен, предполагам, че се е забъркала в някоя и друга неприлична любовна история и е навредила на доброто си име.

– И това какво общо има с теб?

Иън въздъхна и хвърли на Джейк поглед, който трябваше да му подсказва, че слага край на разговора.

– Допускам – каза, – че семейството й си е спомнило абсурдното ми увлечение към нея преди две години и е решило, че пак ще се хвана на въдицата и ще ги отърва от нея.

– Какво мислиш да правиш със стария херцог, който разправя наля-во и надясно, че си му внук и ще те прави свой наследник?

Той почака да чуе нещо повече, но приятелят му не обърна внима-ние на въпроса му, зачетен в своите документи. Като видя, че разгово-рът няма да бъде подновен, Джейк взе няколко одеяла и да се запъти към плевнята. На вратата се поспря, тъй като внезапно му дойде наум едно несъответствие в цялата история:

– Тя рече, че не ти е пращала бележка за среща в зимната градина.

– Тя е лъжкия и превъзходна артистка – заяви Иън с леден глас, без да откъсва очи от документите. – Утре ще помисля как да се отърва от тях.

Нещо в израза му накара Джейк да попита:

– Що бързаш? Да не те е страх, че пак ще те оплете с женски хитрини?

– Едва ли.

– Тогаз си направен от камък – подразни го той. – Тая жена е толкова красива, че ще прелъсти всеки мъж, който се осмели да остане един час с нея, в туй число и мен, а ти знаеш, че аз въобще не мразя фустите.

- Гледай да не те спипа насаме – отговори Иън меко.
- Що пък, няма да се дърпам я – разсмя се Джейк и излезе.

* * *

На горния етаж в спалнята, която се намираще в края на коридора над кухнята, Елизабет с последни сили съблече дрехите си, пхна се в леглото и заспа дълбоко, напълно изтощена.

В спалнята, разположена над всекидневната, където двамата мъже разговаряха, Лусинда Трокмортън-Джоунс не видя причина, която да наруши вечерните ѝ навици. Не се поддаде на умората. Нямахше да отстъпи само защото някаква селска каруца я бе пораздрусала или пък че я бяха изхвърлили позорно на дъжда, където бе принудена да размишлява за хранителните навици на хищниците и най-накрая за това, че бе грубо отпратена да си легне, без да сложи в устата си дори коричка хляб. Нищо не можеше да ѝ попречи да се приготви за сън, както след най-обикновен ден, прекаран в бродиране. Съблече черната си рокля, разпусна косата си и я разреся сто пъти, после я прибра под нощното боне до последното косъмче.

Въпреки всичко две неща я измъчваха и когато си легна и дръпна до брадичката си грубите одеяла, не можа да заспи. Първото и най-важното бе, че в стаята нямахше кана и леген, за да се измие както обикновено преди сън. И второ – леглото, на което трябваше да се отпусне, бе цялото на буци.

Ето защо тя бе будна, когато мъжете се заговориха и гласовете им се чува тихо, но отчетливо. Така тя неволно бе принудена да подслушва. През своите петдесет и шест години никога не се бе поддавала на подобна низост. Тя се възмущаваше от онези, които подслушваха – факт, с който бяха запознати всички слуги във всички къщи, където бе работила. Безжалостно разобличаваше всеки, когото заловеше да подслушва или да наднича през ключалката, независимо дали е мъж или жена и независимо какво място заема в йерархията на прислугата.

А сега тя бе принудена да падне толкова низко и да слуша чужд разговор.

Не само слушаше, но и чу добре целия разговор. И сега претегляше всяка дума, изречена от Иън Торнтън, премисляше кое е истина и кое не от онова, което каза на онзи странен субект, когото погрешно взе за слуга.

Въпреки че бе възбудена, лежеше абсолютно спокойно и тихо. Очите ѝ бяха затворени, белите ѝ ръце бяха скръстени върху завивките,

което, идеално опънати, покриваха тялото ѝ. Толкова притихнала изглеждаше, че който и да надникнеше в обяната от лунна светлина стая, щеше да потърси запалена свещ при краката ѝ и разпятие в ръцете ѝ.

Но това впечатление нямаше нищо общо с бурната ѝ умствена дейност. Тя изследваше с научна точност всяка дума, която чу, като преценяваше какво може или какво трябва да се направи. Беше ѝ ясно, че е възможно Иън Торнтън да е излъгал Джейк Уайли за желанието си да се ожени за Елизабет. Според Робърт Камерън Торнтън бил развратник, който преследвал богатство; дори подчерта, че искал да съблазни сестра му само заради спорта. По този въпрос Лусинда бе склонна да мисли, че Робърт е излъгал, за да прикрие срамното си поведение на дуела. Освен това, макар и да бе видяла, че Робърт изпитва някакви братски чувства към Елизабет, бягството му от Англия доказа, че е страхливец.

Повече от час тя лежа будна, преценявайки дали всичко, което чу, е истина. Само един факт прие безрезервно, факт, на който повечето хора отказваха да повярват. Тя даже и за миг не се усъмни, че Торнтън е наследник на херцог Станхоуп. Известно бе, че един измамник би могъл да се представи за аристократ пред джентълмените в някой клуб, но един наблюдателен иконом само с бегъл поглед ще разбере, че е измамник.

Тази способност бе прераснала в талант при гувернантките, чиято работа беше да предпазват поверените им девойки точно от такива светски измамници. Разбира се, Лусинда имаше и това предимство, че в първите години на своята кариера бе компаньонка на племенницата на херцог Станхоуп и тази вечер само един по-внимателен поглед я убеди, че той е пряк наследник на стареца, толкова поразителна бе приликата им. Като имаше предвид възрастта на Иън Торнтън и спомените си за скандала около маркиз Кенсингтън, когато той скъса със семейството си заради неподходящия си брак с някаква шотландска девойка, на Лусинда ѝ трябваша само трийсет секунди, за да се досети, че Иън Торнтън е внук на херцога.

Всъщност тя не можа да прецени в момента на тяхната среща само едно нещо – дали той е законороден, тъй като не знаеше подробности около раждането му преди трийсет години. Но ако Станхоуп се опитваше да признае Иън Торнтън за свой законен наследник, както бе подочула, тогава произходът му бе извън всяко съмнение.

След като обмисли всичко това, остана ѝ да разреши още два въпроса. Първият бе дали Елизабет ще бъде облагодетелствана от брака си с бъдещ пер в Камарата на лордовете, не просто граф, а благородник, който един ден ще носи титлата херцог – най-високата и най-

благородната от всички благороднически титли. И тъй като Лусинда през целия си живот се бе стремилa да осигури на възпитаничките си възможно най-добрата партия, трябваша ѝ по-малко от две секунди, за да реши, че отговорът е подчертано положителен.

Вторият въпрос ѝ създаде повече затруднения: както бе ясно, само тя бе благоразположена към подобен брак, а да не говорим, че никой друг не подозираше подобно намерение. И времето ѝ бе неприятел. Ако не се заблуждаваше, а тя никога не се заблуждаваше за подобни неща, Иън Торнтън скоро щеше да стане най-търсеният ерген в Европа. Въпреки че живееше изолирано с нещастната Елизабет в Хейвънхърст, Лусинда постоянно си пишеше с други две гувернантки. Те често бяха споменавали името му във връзка с разни приеми. Беше станал особено привлекателна партия, особено след като се разпространиха слухове за богатството му, и тази привлекателност щеше да скочи стократно, когато бъде обявено, че наследява титлата на баща си – маркиз Кенсингтън. Тази титла по закон му принадлежеше и като се замисли колко нещастия бе причинил на нейната възпитаничка, почувства, че той е длъжен незабавно да увенчае главата на Елизабет с перска коронка и да сложи на безименния ѝ пръст венчален пръстен.

След като взе това решение, остана още една дилема, която бе от морално естество. Бе посветила целия си живот да пази девойките настрана от противоположния пол, а сега трябваше да направи точно обратното – да събере Елизабет и Иън. Спомни си думите на Джейк Уайли: „Тази жена е толкова красива, че ще съблазни всеки мъж, осмелил се да остане насаме с нея един час.“ Както Лусинда знаеше, Иън Торнтън вече веднъж е бил „съблазнен“ от Елизабет, още повече, че сега тя не беше девойче и беше много по-красива. Беше и по-благоразумна, ето защо нямаше да му разреши да отиде твърде далеч, ако ги оставят насаме няколко часа. Лусинда бе напълно сигурна по този въпрос. В действителност имаше само едно нещо, в което не бе сигурна – дали Иън Торнтън щеше да се окаже толкова безразличен, колкото твърдеше... и, за бога, какъв план да скрои, за да ги остави няколко часа насаме. Тези две затруднения тя остави в също толкова способните ръце на своя Създател и най-накрая заспа както обикновено – дълбоко и спокойно.

12.

Джейк отвори очи и объркано примигна срещу ослепителните слънчеви лъчи, които нахлуваха през един прозорец високо над главата му. Претърколи се в неудобното и като че ли чуждо легло и осъзна къде се намира едва когато се озова срещу огромно черно животно. То бе присвило уши и с оголени зъби се мъчеше да докопа ухото му през пречките на преградата.

– Ах, ти, проклет канибал! – изруга той злонравния кон. – Дяволско изчадие! – продължи да ругае и ритна дървената преграда, за да спласи животното. – Ох, по дяволите! – изстена от болка.

Най-накрая седна в импровизираната си постеля, прокара пръсти през гъстата си рижа коса и се намръщи, когато видя стръкчетата сено, които останаха в ръката му. Кракът го болеше и главата го цепеше от виното, което изпи снощи.

Стана, обу си ботушите и оправи ризата си, потръпващ от утринния хлад. Преди петнайсет години, когато се хвана на работа в малкото стопанство, тук му беше спалнята. Но след като спечели покрай Йън някоя и друга пара, оцени предимствата на пухеното легло и фините чаршафи.

– От дворец та в обор – мърмореше той на излизане от плевнята.

Когато мина покрай отделението на Атила, конят едва не го ритна.

– За теб, проклето животно, никаква храна! – изръмжа той и с умиление нахрани другите два коня пред възмутения поглед на черния Атила. – Рано сутрин ми развали настроението. Ако се поразвеселя, може и да те нахраня... – Разтревожен, престана да бърби, тъй като видя, че равсовият кон на Йън си държи особено единия крак. – Ела, Мейхъм – напечно му прошепна той, – дай да видим това копито!

Отлично дресираното животно, което печелеше всяко състезание, а потомъкът му спечели първото място на последните състезания в Хитън, не оказа ни най-малка съпротива, когато Джейк вдигна копитото му и се наведе да го огледа.

– Забило ти се с едно камъче – каза мъжът на животното, което го слушаше с щръкнали уши.

Джейк се огледа за някакъв инструмент, за да извади камъчето. На една греда откри шило.

– Това ще свърши работа – прошепна той на коня, отново се наведе и вдигна копитото му. Внимателно подхвана камъчето и го измъкна. –

Оправихме го – доволно сумтеше той, но в следващия миг нададе вой, тъй като черният кон най-сетне бе докопал задника му през пречките на преградата. Джейк скочи на крака и се надвеси, за да цапардоса Атила. Но конят се отдръпна и както се стори на Джейк, го погледна самодоволно.

– Ще ти дам да се разбереш – вбесен размаха той юмрук, но изведнъж осъзна каква глупост е да се ядосва на безсловесната твар.

Разтри задните си части и предпазливо зае позиция откъм стената. Отново повдигна копитото на Мейхъм, за да провери дали добре го е почистил. Когато докосна мястото, където се бе загнездило камъчето, конят трепна от болка.

– Боли ли те? – нежно му говореше той. – Не е за чудене, бая голям беше камъкът, пък ти вчера хич не се издаде, че си ранен.

После повиши глас и като потупваше дорестия жребец по хълбока, продължи да му говори гальовно, без да сваля поглед от Атила:

– То е защото си чистокръвен аристократ и си храбър, а не долно, подло добиче, което не заслужава да седи до теб даже в конюшната.

Атила не показва никакво разкаяние, което още повече ядоса Джейк.

Когато влезе в къщата, Иън седеше на масата с чаша димящо кафе в дланите си.

– Добро утро – поздрави той Джейк и с интерес загледа смръщената му физиономия.

– За теб може и да е добро, но за мен не е. Спах премръзнал до едно животно, което си бе внушило, че ставам за ядене, и най-накрая успя да ухапе задника ми. На всичкото отгоре – ядосано допълни той и като си наля кафе от чайника на печката, погледна приятеля си, който очевидно се забавляваше – твоят кон е окупял.

След тази тирада Джейк се тръшна на стола до Иън и отпи голяма глътка горещо кафе, без да мисли какво прави. Очите му изхвъркнаха, а челото му се покри с капчици пот.

Усмивката на Иън помръкна.

– Какво е станало с коня?

– Беше му се забило камъче в едното копито.

Младият мъж бързо стана, за да отиде в плевнята.

– Не скачай, оправих го. Остана само натъртеното.

* * *

Докато се миеше, Елизабет долавяше неясни мъжки гласове, идващи от кухнята на долния етаж. Негостоприемният й домакин тази

сутрин бе оставил пред вратата две кани топла вода и куфарите, които тя издърпа в стаята. И преди да ги отвори, знаеше, че ефирните ѝ рокли не бяха подходящи за подобно място.

Избра най-семплата – бяла ленена, с висока талия, с бродерия от розови рози и зелени листенца по краищата и на маншетите на бухнали-те ръкави. Имаше и нещо като шлейф със същата бродерия, който тя махна, защото не знаеше как да го носи.

Напъха се в роклята и с големи усилия успя да закопчае безбройните малки копченца на гърба. Застана пред малкото огледало над умивалника, за да се огледа, и прехапа устни – фигурата ѝ бе станала по-женствена и корсажът ѝ беше доста опънат.

– Прекрасно – промърмори на глас, но колкото и да го подръпваше, той си оставаше все така – тесен. – Е, през този сезон са модерни такива рокли – осведоми тя отражението си в огледалото.

После взе няколко панделки за коса, но не можеше сама да ги вплете. В Лондон, когато за последен път бе носила тази рокля, Бърта ѝ бе правила съответната прическа, а в Хейвънхърст тя изобщо не се занимаваше с прически. Гъстата ѝ коса свободно падаше на буйни къдрици.

След известно колебание среса набързо косата си и я върза на тила с бродираните панделки. Повече нямаше какво да направи и отново се обърна към огледалото. Тя не съзнаваше красотата си – огромните зелени очи, искрящата от здраве кожа, всичко онова, заради което мечтае всеки мъж, както отбеляза Джейк. Огледа се, видя, че всичко е на мястото си, и повече не помисли за това как изглежда. Седна на леглото си и се зае да анализира събитията от вечерта, както правеше всяка сутрин. Въпросът, който най-много я смущаваше, бе относително маловажен – твърдението на Иън, че е получил записка от нея с покана за среща в зимната градина. Вероятността да лъже според нея бе малка, защото, доколкото познаваше Иън Торнтън, той бе безцеремонен и едва ли би спестил истината, за да се хареса на приятеля си. Затвори очи и се опита да си припомни какво точно каза онази вечер. Беше нещо от рода на: „И кого очаквате след тази бележка – престолонаследника ли?“

Тогава си помисли, че споменава бележката, която сама бе получила. Но той твърдеше, че е получил покана за среща. Освен това я укури за почерка ѝ, който според нейните учителите бил „изискан почерк на образован човек – чест за всеки възпитаник на Оксфорд!“. Защо Иън Торнтън ще споменава почерка ѝ, освен ако наистина вярва, че бележката, която бил получил, е от нея. Може би наистина е луд, но Елизабет не го допускаше. След това си напомни, че когато станеше въпрос за него,

тя не можеше да мисли трезво. Нямахше какво да се чуди! Ето, че и сега, вече пораснала и помъдряла, се обърка, когато той внимателно впери златистите си очи в нея. С цената на живота си тя не можеше да проумее поведението му. Навярно все още не бе простил на Робърт заради това, че наруши правилата на дуела и го простреля. Сигурно бе така, реши и се захвана с далеч по-сложния проблем.

Двете с Лусинда бяха хванати в капан, но техният домакин не го знаеше, а Елизабет до болка се срамуваше да признае този позорен факт. Не би го понесла. Ето защо трябваше да измисли начин как да остане тук една седмица без сътресения и в относителна хармония. За да преживее това изпитание, не трябваше да обръща внимание на необяснимата му враждебност, а да приема всеки миг естествено, без да си спомня миналото и без да очаква нещо от бъдещето. После щяха спокойно да си заминат. И Елизабет тържествено се закле, че каквото и да се случи през следващите седем дни, вече никога няма да му разреши да я въбесява. Толкова много я разстрои последния път, че изгуби представа за истинските факти.

Оттук нататък нещата щяха да бъдат различни. Щеше да се държи уравновесено и учтиво, независимо колко грубо и оскърбително би му хрумвало да се отнася с нея. Не беше вече девойчето, което той можеше да съблазни, нарани или разгневи. Щеше да му го докаже и да му даде великолепен пример как се държат благовъзпитаните хора.

След като взе това решение, тя тръгна към стаята на Лусинда. Тя вече бе облечена, по черната ѝ рокля нямаше и следа от вчерашния прах, косата ѝ бе пригладена във вечния ѝ кок. Седеше до прозореца с изправен гръб и замислено изражение.

– Добро утро – поздрави Елизабет и тихичко затвори вратата.

– Хм! О, добро утро, Елизабет!

– Искам да ти кажа – започна тя – колко съжалявам, че те домъкнах тук и те подложих на подобно унижение. Поведението на господин Торптън е необяснимо и непростимо.

– Предполагам, че... е бил изненадан от неочакваното ни появяване.

– Изненадан ли? – зяпна я Елизабет. – Той беше полудял. Сигурно се чудиш как съм могла да имам нето общо с него – взе да обяснява тя, – но ако трябва да ти отговоря честно, и аз не зная.

– Не мисля, че е толкова непонятно – отговори Лусинда. – Той е изключително красив.

Девойката нямаше да се удиви повече, ако тя беше казала, че е

добродушен човечец.

– Красив! – възкликна невярващо. – Не мога да не отбележа, че си прекалено любезна и толерантна.

Стана и преценяващо погледна Елизабет.

– Не бих описала моето поведение като „любезно“ – отговори замислено тя. – По-скоро бих казала, че така е по-удобно. Корсажът на роклята ви е отеснял, но така ви стои по-привлекателно. Ще слизаме ли за закуска?

13.

– Добро утро – бодро поздрави Джейк, когато двете жени заслизаха по стълбите.

– Добро утро, господин Уайли – отвърна Елизабет с благосклонна усмивка. И тъй като не се сещаше какво друго да каже, бързо прибави: – На какво мирише толкова приятно?

– На кафе – отговори той и я погледна.

Със своята лъскава медноруса коса, прибрана с панделка, тя изглеждаше много сладка и много млада.

– Седнете, седнете – продължи Джейк добродушно.

Някой се бе постарал да избърше столовете, но когато Елизабет се накали да седне, той извади кърпичката си и избърса седалката отново.

– Благодаря – усмихна му се тя, – нямаше нужда. – И съвсем спокойно погледна навъсения мъж срещу себе си. – Добро утро?

В отговор той вдигна вежди, сякаш се питаше каква е тази странна промяна в настроението ѝ.

– Добре ли спяхте?

– Много добре.

– Искате ли кафе? – предложи Джейк, забърза към печката и наля последните остатъци от кафето в глинена чаша. Когато се обърна към масата, изпадна в голямо затруднение, тъй като не знаеше на коя от двете да го предложи.

– Кафето – осведоми го Лусинда, когато той пристъпи към нея – е варварска напитка, неподходяща за цивилизовани хора. Предпочитам чай.

– Аз ще пия кафе – извади го от затруднението Елизабет, за което получи благодарна усмивка. Джейк постави чашата пред нея и се върна пак до печката. А Елизабет залепи поглед за гърба му, за да не гледа Иън.

Джейк се засуети около печката, чувстваше се неловко и не знаеше как да постъпи със закуската. Мазнината в тигана вече димеше и той с ожесточение се захвана да реже бекона.

Елизабет озадачено наблюдаваше действията му, докато той натрупа една камара резени бекон в тигана. Миг по-късно кухнята се изпълни с апетитна миризма, устата ѝ се напълни със слюнка, предвкушвайки хубавата закуска. Но за нейно изумление Джейк счупи две яйца и ги

изсипа върху суровия бекон, а след това прибави още шест. После попита:

– Как мислите, лейди Елизабет, дали не трябваше още малко да изпържа бекона?

– Аз, аз не съм съвсем сигурна... – отвърна тя, като не поглеждаше към самодоволно ухиленото лице на Иън.

– Бихте ли погледнали да ми кажете какво ви е мнението? – помоли я Джейк, който вече режеше хляба.

Нямаше друг избор пред подигравателния поглед на Иън, освен да му предложи некомпетентния си съвет, и тя стана и надникна над рамото на господин Уайли.

– Как ви се струва?

На Елизабет ѝ приличаше на голяма топка яйца, плуваща в мас.

– Вкусно.

Той изсумтя доволно и този път взе филиите хляб с очевидното намерение да ги натроши в тигана.

– Какво ще речете, да притуря ли и хляба?

– Не! – бързо изрече Елизабет. – Сигурна съм, че хлябът трябва да се сервира... ами...

– Отделно – обади се подигравателно Иън и когато тя неволно се обърна, видя, че той я наблюдава.

– Не съм отделно – впусна се да обяснява Елизабет с чувството, че е длъжна да даде още някой съвет относно готвенето. – Можем да го поднесем с... с масло.

– Ами да! Не бях се сетил – глуповато се усмихна Джейк. – Ако хвърляте по едно око в тигана, аз ще ида да донеса.

– Наистина нямах предвид това – заувещава го тя, като си забрани да се съобразява с Иън, чийто поглед едва ли не проби дупки в гърба ѝ.

И тъй като не беше особено важно какво ще се случи със съдържанието на тигана, Елизабет се видя принудена да осъзнае далеч по-важния факт, че не може вечно да пренебрегва Иън Торнтън, особено след като отчаяно се надяваше да останат необходимата една седмица тук.

С привидно безгрижие тя обиколи стаята, като оглеждаше паяжините по тавана и се чудеше какво да измисли. И изведнъж вдъхновението я осени. Решението накарваше достойнството ѝ, но бе практически и можеше да бъде изиграно като благородна услуга. Придаде на лицето си израз, който се надяваше, че е озарен от ентузиазъм, и се завъртя.

– Господин Торнтън! – Гласът ѝ подежда като експлозия и в същия миг учудените му кехлибарени очи се вторачиха в лицето ѝ, после

се плъзнаха по корсажа, опипвайки нагло назрелите форми. Елизабет се притесни, но решително продължи: – Изглежда, че никой не се е грижил за къщата от доста време.

– Моите поздравления за вашата прозорливост, лейди Камерън – подигра се Иън, като наблюдаваше вълнението върху изразителното й лице. И с пистолет опрян до челото не би могъл да каже какво прави тя тук и защо тази сутрин сякаш се опитва да спечели благоразположението им. Обяснението, което снощи даде на Джейк, бе логично, но сега, като я гледаше, му се струваше неправдоподобно. И си спомни, че Елизабет Камерън винаги отнемаше способността му да мисли разумно.

– Къщите винаги намират начин да се затрупат с прах, когато няма кой да се грижи за тях – обяви тя с блеснал поглед.

– Още едно проникателно наблюдение. Очевидно имате бърза мисъл.

– Трябва ли да усложнявате нещата? – възкликна тя.

– Моля за извинение – подигравателно сериозно каза той. – Продължете! Та какво искахте да кажете?

– Да, помислих си, че след като сме се озовали тук в безизходица – Лусинда и аз, без конкретни занимания и с време в излишък, тази къща може да се възползва от едни женски ръце.

– Превъзходна идея – провикна се Джейк, който тъкмо се връщаше от своята мисия за откриване на маслото и се взря с надежда към Лусинда.

Беше възнаграден с поглед, който можеше да превърне в прах скала.

– Ще е необходима цяла армия слуги с лопати и маски на лицата – без всякаква милост отговори гувернантката.

– Не говоря за теб, Лусинда – съкрушена обясни Елизабет. – И през ум не ми минава. Но аз бих могла. Аз... – Тя се завъртя неволно, тъй като Иън Торнтън я сграбчи за лакътя не особено галантно.

– Лейди Камерън – каза той, – струва ми се, че ние с вас трябва да обсъдим нещо насаме. Ще възразите ли?

Той посочи към отворената врата и на практика я повлече със себе си. Навън продължи да я бутва грубо пред себе си и след като се отдалечи достатъчно, пусна лакътя й.

– Казвайте – подкани я той.

– Да казвам какво?

– Някакво обяснение, истината, ако изобщо имате сетиво за истината. Снощи насочихте пистолет към мен, а тази сутрин горите от желание

да изчистите къщата ми. Искам да знам защо.

– Ще ви кажа – избухна Елизабет, за да оправдае действията си с пистолета, – бяхте изключително неприятен!

– Аз продължавам да съм неприятен – отбеляза той накратко. – За една нощ не съм се променил. Не съм човек, който внезапно се изпълва с доброта.

Елизабет се загледа встрани и трескаво се замисли какво обяснение да даде, за да прикрие унизителното положение, в което се бе озовала.

– Мълчанието ви, лейди Камерън, е оглушително и някак изненадващо. Доколкото си спомням, при последната ни среща не спряхте да разказвате най-различни поучителни истории, които искахте да спделите с мен.

Елизабет се сети, че той споменава нейния монолог за хиацинта в зимната градина.

– Просто не зная откъде да започна – призна тя.

– Да започнем с последната фрапантна постъпка. Какво правите тук?

– Малко е неудобно за обяснение – отвърна Елизабет. Неговият намек за историята с хиацинта я обърка, в главата ѝ не остана никаква мисъл и тя продължи несвързано да говори: – Сега моят чичо ми е настойник. Той е бездетен и всичко, което притежава, ще бъде наследено от моите деца. Докато не се омъжа, естествено не мога да имам деца, а той желае да не се губи... време – промърмори тя. – Той е нетърпелив човек и смята, че на мен ще ми отнеме много време, за да... как да кажа, да се успокои. За него е изключено да разбере, че не може произволно да посочи няколко души и да принуди някого... да принуди мен да избира някой от тях.

– Мога ли да попитам защо, по дяволите, той е решил, че аз имам някакво желание да се ожена за вас?

На Елизабет ѝ се искаше земята да се разтвори и да я погълне.

– Струва ми се – каза, като подбираше думите си много грижливо, за да запази поне малко достойнство, – че е заради дуела. Чул е нещо, недоразбрал го е и си е извадил прибързани заключения. Опитах се да го убедя, че всичко е било незначителен неделен флирт, какъвто, разбира се, беше, но той не искаше и да ме чуе. Много несговорчив човек е и... ами, стар – заключи тя доста необедително. – Както и да е, когато получи вашето писмо, ме принуди да дойда.

– Какво безобразие да си изгубите времето в това пътуване, но едва ли е трагедия. Можете веднага да си тръгнете.

Елизабет се наведе, откъсна едно цветенце и се престори колко е погълната от него.

– Надявам се, ако това не ви затруднява прекалено, с Лусинда да останем тук колкото е уговорено.

– И дума да не става – грубо отсече той и сърцето ѝ се сви. – Между другото като че ли си спомням, че вечерта, когато се срещнахме, вече бяхте сгодена за пер и това е самата истина.

Ядосана, изплашена, унижена, Елизабет все пак направи опит да вдигне глава, за да срещне изпитателния му поглед.

– Той... ние решихме, че не си подходяме.

– Сигурен съм, че за вас така е далеч по-добре – подигра се той. – Съпрузите не са особено очаровани от съпруги, които се отдават на „неделни флиртове“ и на тайни срещи в усамотени хижи или в тъмни зимни градини.

Елизабет стисна юмруци, а в очите ѝ избухнаха зелени пламъци.

– Не съм ви канила на среща в онази зимна градина и вие го знаете.

Той се загледа в нея с нескрито отвращение.

– Добре, нека да приключим с този фарс. Ако не сте ми изпращали бележка, надявам се ще ми обясните какво правехте там.

– Вече ви казах, получих бележка, която предположих, че е от моята приятелка Валери. Не съм ви изпращала бележка, а получих бележка. Боже Господи! – избухна тя и едва се въздържа да не тропне с крак от отчаяние, тъй като той продължаваше да я гледа с очевидно недоверие. – Ужасно ме изплашихте тогава!

Болезненият спомен, ясен все едно всичко току-що се е случило, изплува пред очите на Иън – омайващо красива девойка, която подхвърля в ръцете му саксия с цветя, за да го държи на разстояние, и миг по-късно почти загубила съзнание в прегръдките му.

– Сега повярвахте ли ми?

Иън съпоставяше наум фактите, не можеше нито да стовари цялото обвинение върху нея, нито да я оневини напълно. Интуицията му подсказваше, че за нещо тя го лъже, нещо прикрива. Още повече имаше нещо много странно и съвсем нехарактерно в упорството ѝ на всяка цена да остане тук. От друга страна, той безпогрешно усещаше отчаянието, когато му се случеше да се сблъска с него, и по някаква необяснима за него причина Елизабет Камерън изглеждаше отчаяна.

– Какво вярвам няма значение.

Той не се доизказа, когато и двамата забелязаха гъстите облаци дим, които се носеха от отворения прозорец на къщата.

– Какво, по... – щеше да изругае той, но се втурна към къщата, а Елизабет се затича след него.

Иън тъкмо отвори входната врата, когато откъм задната страна на къщата се зададе Джейк.

– Донесох мляко... – каза, но се спря, когато и неговият нос подуши зловонието.

Огледа Иън, Елизабет и най-накрая погледът му се спря на Лусинда, която седеше точно там, където я бяха оставили, и абсолютно безразлична към миризмата, с безоблачно спокойствие си вееше с черно копиринено ветрило.

– Позволих си да преместя онзи съд от огъня – информира ги тя. – Но въпреки това не успях да спася съдържанието му, което искрено се съмнявам дали изобщо си струваше да бъде спасявано.

– Не можяхте ли, госпожа, да го дръпнете, преди да е изгоряло? – избухна Джейк.

– Господине, аз не умея да готвя.

– А обоняние нямате ли? – попита Иън.

– Иън, няма какво да се разправяме, то се видя, че трябва да ида до селото и да наема две жени да сложат ред, иначе ще умрем от глад.

– Точно същото си мислех – подкрепи го Лусинда. – Аз ще ви придружа.

– Каквооо! – възкликна Елизабет.

– Какво? Защо? – подплаши се Джейк.

– Защото изборът на подходяща прислуга от женски пол се прави най-добре от жена. Колко далеч е селото?

Ако Елизабет не бе толкова потресена, щеше да се разсмее на изражението на Джейк Уайли.

– Ще успеем да се върнем късно следобед, ако намерим кой да дойде. Но аз...

– Тогава най-добре да не се бавим. – Лусинда млъкна и се обърна към Иън. Погледна го, като обмисляше нещо, после погледна красноречиво Елизабет, сякаш й казваше: „Доверете ми се и не спорете.“ – Елизабет, бъдете така добра да ни извините – продължи тя, – бих искала да разменя с господин Торнтън няколко думи насаме.

Девојката нямаше избор и се подчини, излезе и страшно сконфузена се загледа към дърветата, зачудена какъв ли таен план е скроила Лусинда, за да разреши проблемите им.

Иън с присвити очи гледаше старата харпия, която го фиксираше със змийски поглед.

– Господин Торнтън – каза тя най-накрая, – аз прецених, че сте джентълмен.

Изрече тази присъда с маниер на кралица, която посвещава в рицарство някой парий, или по-точно крепостен селянин. Иън стоеше като парализиран, ужасно нервиран, в очакване да разбере каква игра е намислила, за да си позволи да остави Елизабет сама, без надзор.

– Не ме дръжте в напрежение – хладно изрече той. – С какво заслужих доброто ви мнение?

– С абсолютно нищо – без колебание заяви тя. – Позовах се на моята безпогрешна интуиция и на факта, че сте роден благородник.

– И откъде ви хрумна тази идея?

– Не съм глупава. Познавам вашия дядо, херцог Станхоуп. Бях член в домакинството на неговата племенница, когато бракът на вашите родители предизвика фурор Някои по-зле информирани личности може и да се губят в догадки за роднинството ви, но за мен то е очевидна истина. Вижда се в чертите на лицето ви, в ръста ви, дори в маниерите ви. Вие сте негов внук.

Иън бе свикнал с английското любопитство, наблюдаваха го внимателно и рядко задаваха някой въпрос. Знаеше, че се чудят и шушукат помежду си, но за пръв път му заявяваха в лицето кой е. Обузда надигашия се гняв и отговори с тон, от който тя трябваше да си извади заключение, че се заблуждава:

– Щом го твърдите, би трябвало да е истина.

– Ето, точно със същия снизходителен тон обикновено говори дядо ви – осведоми го тя. – Но както и да е, не в това е въпросът.

– Мога ли да се поинтересувам какъв е въпросът?

– Да, можете – отвърна Лусинда, като се чудеше как да върне спомените му за желанието, което е изпитвал към Елизабет, и как да пробуди съвестта му. – Въпросът е, че съм запозната добре с онова, което се е случило между Елизабет и вас, когато преди време сте се запознали. Но аз – заяви – съм склонна да стоваря вината върху вас не заради липса на възпитание, а по-скоро заради липса на здрав разум. – Той повдигна вежди, но нищо не каза. Тя прие мълчанието му за съгласие и многозначително добави: – Липса на здрав разум и у двете страни.

– Така ли?

– Да, разбира се. – Жената изтупа облегалката на стола с видимо отвращение. – Какво друго освен липса на здрав разум ще накара седемнайсетгодишно девойче да се втурне да защитава прословут картоиграч и да си навлече неодобрението на обществото.

– И какво още?

– Кой би могъл да знае освен вие и Елизабет. Без съмнение същото нещо я е накарало да остане в горската хижа, вместо да си тръгне, когато е видяла, че вие сте там. – Чувстваше се удовлетворена, че е дала най-доброто от себе си, но отново стана безцеремонна, тъй като подобно поведение й отиваше повече и бе по-убедително. – Както и да е, това е минало. Тя плати скъпо заради липсата си на здрав разум, макар че сега е в още по-бедствено положение по същата причина, което също е справедливо.

Лусинда се зарадва, когато той присви очи, както се надяваше от чувство на вина или поне от загриженост. Следващите му думи й покаха, че се заблуждава:

– Госпожо, нямам цял ден за губене в безцелни разговори. Ако имате какво да кажете, кажете го и да приключваме.

– Много добре. – Тя стисна зъби, за да не избухне. – Моят въпрос е свързан със задълженията ми към лейди Камерън – да се чувства физически добре, както и да бъде винаги до нея. В случая, като имам предвид условията във вашето жилище, първото ми задължение ми се струва по-спешно от второто, особено след като за мен е ясно, че вие двамата нямате нужда от надзор, за да се държите благопристойно. Може би имате нужда от арбитър, за да не се избие, но гувернантката в този случай е напълно излишна. Ето защо моят дълг повелява незабавно да осигуря подходяща прислуга. След като съм се заела с тази задача, ви моля да ми дадете думата си на джентълмен, че няма да се държите грубо. Тя вече е достатъчно онеправдана от чичо си. Няма да разреши друг да вгорчава повече и без друго това трудно за нея време.

– Какво по-точно – попита Иън, изненадан сам от себе си – имате предвид, като казвате „трудно време“?

– Това не мога да обсъждам – отвърна тя, като се стареше да не проличи в гласа й, че гържествува. – Само изразявам моята загриженост дали ще се държите като джентълмен. Ще ми обещаете ли?

Тъй като Иън нямаше никакво намерение да докосне с пръст Елизабет или да общува с нея, без миг колебание кимна:

– Тя е в абсолютна безопасност с мен.

– Точно това се надявах да чуя – излъга най-безсъвестно Лусинда.

След няколко минути Елизабет видя Лусинда и Иън да излизат от къщата, но физиономията им бяха толкова безизразни, че тя нямаше как да подразбере какво са обсъждали.

Всъщност единственият, който даваше израз на емоциите си, бе

Джейк Уайли, който се появи, водейки два коня. А изразът му, притеснено забеляза девойката, който бе буреносен, когато отиде да доведе конете, сега издаваше несдържано ликуване. С поклон той посочи към черния кон, оседлан с протритото седло.

– Заповядайте, госпожа – ухили се на Лусинда. – Казва се Атила.

Тя презрително погледна звяра, надяна черните си ръкавици и размаха чадъра си.

– Нямате ли някой по-приличен кон?

– Не, госпожа. Конят на Иън е контузен.

– О, много добре. – Лусинда тръгна към коня, но щом влезе в обсега му, той оголи зъби и се приготви за нападение. Без да се стъписва, тя го цапардоса между ушите с чадъра.

– Стой! – изкомандва и без да обръща внимание, че животното се разпръхтя от болка, го заобиколи, за да се качи на него.

– Сам си го изпроси – каза му, докато Джейк придържаше поводите, а Иън ѝ помагаше да го възседне. Атила извъртя бялото на очите си и предпазливо я изчака да се настани на седлото. И когато Джейк ѝ подаде поводите, веднага стана неспокоен.

– Не понасям злонравни животни – с най-строгия си тон предупреди тя коня и когато той не ѝ обърна внимание, рязко дръпна поводите и едновременно силно го шляпна с чадъра по хълбока. Атила бурно изпръхтя в знак на недоволство и в бърз тръст покорно се отправи към пътя.

– Това надминава всичко – беснееше Джейк, загледан след коня и ездачката. – Това животно не знае какво е вярност – обърна се той към Иън и без да дочака отговор, се метна на своя кон и потегли след Лусинда.

Съвсем объркана от поведението на всички тази сутрин, Елизабет погледна мълчаливия мъж до себе си и зяпна от учудване. Този непредказуем човек се бе загледал след Лусинда с пура между белите си зъби, а на лицето му сияеше широка усмивка. Според девойката очевидно странните реакции на мъжете бяха свързани с умението на по-възрастната жена да се справи с дивия кон и тя обясни:

– Струва ми се, че бащата на Лусинда е дресирал коне.

Иън неохотно откъсна поглед от вдървения гръб на Лусинда и се обърна към Елизабет.

– Удивителна жена – отбеляза той. – Има ли някаква ситуация, с която тя да не може да се справи?

– Аз подобно нещо не съм виждала – подсмихна се тя, но после се

смути, защото той престана да се усмихва, а държанието му стана безучастно и хладно.

Елизабет стисна зад гърба си треперещите си ръце и реши да направи опит за примирие.

– Господин Торнтън, трябва ли да враждуваме? – подхвана предпазливо. – Разбирам, че присъствието ми тук е не... неудобно, но по ваша вина... ваша грешка – незабавно се поправи – сме тук. И вие виждате, че за нас е още по-неудобно. – Окуражена от мълчанието му, продължи: – Ето защо безспорното заключение е, че трябва да облекчим престоля си тук.

– Безспорното заключение е – отвърна той, – че трябва да ви се извиня за „неудобството“, което съм ви причинил, и после да си заминете, веднага щом ви осигурия карета или талига.

– Невъзможно е! – изплаши се тя, като се опитваше да възвърне спокойствието си.

– И защо, по дяволите, да е невъзможно?

– Защото... как да кажа... чичо ми е много жесток човек и не обича да се пренебрегват нарежданията му. На мен ми е наредено да остана тук една седмица.

– Ще му напиша писмо и ще му обясня.

– Не! – възкликна Елизабет, като си представи реакцията на чичо си, ако и третият мъж я отпратеше. Не беше глупав. Щеше да я заподозре. – Ще обвини мен, разбираете ли?

Въпреки че не желаше да знае какви са й проблемите, думата, която употреби, за да опише чичо си – „жесток“ – и очевидния й страх, леко го разколебаха. Нейното поведение преди две години го наведе на мисълта, че Елизабет Камерън доста се е провинила, за да заслужи строгостта на своя настойник. Дори при това положение Иън не искаше по негова вина по тази прекрасна бяла кожа да останат следи от каиша на стареца. Онова, което се бе случило помежду им, беше безразсъдно от негова страна, но оттогава мина много време. Щеше да се жени за красива, чувствена жена, която идеално му подходеше. Защо трябваше да се отнася към Елизабет, като че ли изпитваше някакви чувства към нея, включително гняв?

Тя усети, че той се колебае, и се възползва от мига с един разумен довод:

– Наистина, нищо особено не се е случило между нас, за да се държим лошо един към друг. Като си спомня, всичко беше просто един безобиден неделен флирт, не мислите ли?

– Точно така.

– Нито аз се обидих, нито вие, нали?

– Точно така.

– Тогава няма причини да не се държим по-приятливо един към друг, не намирате ли? – попита с подкупваща усмивка. – Боже Господи, ако всеки флирт завършваше с враждебност, в обществото на добрия тон никой с никого нямаше да разговаря!

Тя елегантно го манипулираше, така че да се съгласи, в противен случай щеше да признае, че тя е била за него нещо повече от неделен флирт, и Иън го осъзна. Досети се накъде го тласка с хладните си аргументи и макар и неохотно, трябваше да си признае, че с впечатляващо умение го принуждаваше да се съгласи с нея.

– Флиртовете – припомни й той – обикновено не завършват с дуел.

– Зная, и много съжалявам, че брат ми ви простреля.

Иън просто не устоя на молбата в тези огромни зелени очи.

– Да забравим случая – раздражено въздъхна той и капитулира пред всичко, за което тя го помоли. – Останете тези седем дни.

Тя едва се сдържа да не затанцува от радост и му се усмихна.

– Тогава не бихме ли могли да сключим примирие за времето, през което ще бъда тук?

– Зависи.

– От какво?

Той повдигна подигравателно вежди.

– От това дали можете да пригответе прилична закуска.

– Да вървим и да видим с какво разполагаме.

Иън стоеше до нея, когато тя направи оглед на яйцата, сиренето, хляба и най-накрая на печката.

– Ей сега ще оправим нещата – обеща с усмивка, с която прикри неувереността си.

– Сигурна ли сте, че ще се справите? – попита Иън, а тя изглеждаше така преизпълнена с ентузиазъм, усмивката й бе така обезоръжаваща, че той почти повярва в готварските й умения.

– Ще се справя, ще видите – отговори му весело, взе една голяма кърпа и я завърза на тънката си талия.

Изглеждаше толкова наперена, че Иън се обърна настрана, за да не се размее. Очевидно бе твърдо решена да импровизира и той със същата решителност се отказа да я обезсърчава.

– Добре, сгответе – каза и излезе, като я остави сама до печката.

Час по-късно, цялата плувнала в пот, Елизабет хвана дръжката на

тигана, изгори си ръката, изписка и смъкна от кръста си кърпата, за да го отмести от огъня. Подреди бекона в голяма чиния и се замисли какво да прави с тънкото хлебно образуване, което извади от фурната. После го сложи в средата на чинията с бекона и я поднесе на масата, където самият Иън вече седеше. Върна се до печката и се опита да отлепи яйцата от тигана, но те се съпротивляваха и тя донесе тигана с лъжицата на масата.

– Аз... аз... помислих си, че може би ще пожелаете да сервираме сам – церемониално му предложи тя, за да прикрие растящата си тревога от кулинарните си постижения.

– Да, разбира се – отговори Иън, като прие тази чест със същата тържествена церемониалност и погледна към тигана. – Какво имаме тук? – дружелюбно се поинтересува.

Свела очи, Елизабет седна срещу него.

– Яйца – отговори и с претенциозен жест разтвори салфетката, за да я постави на скута си. – Страхувам се, че жълтъците се разкъсаха.

– Няма значение.

Когато той взе лъжицата, на лицето ѝ грейна оптимистична усмивка. Отначало той се опита просто да гребне от яйцата, но след това започна да ги чегърта от тигана.

– Позагорели са – обясни тя ненужно.

– Не, запоели са – поправи я той, но гласът му не звучеше ядосано. Най-накрая успя да изскубне едно парченце, което ѝ сервира и после издълба едно и за себе си.

И като се съобразяваха със споразумението за примирие, те спазваха добрите обноси при хранене. Иън предложи първо на нея бекона с хлебното образуване по средата.

– Благодаря – каза Елизабет и си взе две почернели парченца бекон.

Иън си взе три парченца и зараглежда внимателно кафеникавия предмет в центъра на чинията.

– Познах бекона – каза много вежливо, – но какво е това? Изглежда екзотично.

– Това е хлебче.

– Наистина! – със сериозно изражение каза той. – Няма характерна форма.

– Наричам го хлебче на тавичка – изгърси на бърза ръка Елизабет.

– О, да, разбирам какво имате предвид – съгласи се той. – То просто прилича на тавичка.

И двамата се загледаха в чиниите си, за да си изберат нещо, което

да става за ядене. И двамата дойдоха до едно и също заключение, и си взеха по едно парченце бекон. Избягваха да се поглеждат, докато не изядоха сервирания бекон. После Елизабет насъбра смелост и бодна деликатно парченце от яйцата.

Яйцата имаха вкус на хартия, но тя смело ги сдъвка. Стомахът ѝ се сви от оскърбление. Всеки миг очакваше някакъв подигравателен коментар от своя сътрапезник, но той все така благовъзпитано се хранеше и тя пожела от все сърце той да си възвърне обичайното противно поведение, за да може и тя да се защити. Всичко, което напоследък ѝ се случваше, беше унизително. Гордостта ѝ и самоувереността ѝ станаха на пух и прах. Остави яйцата недоядени и се опита да си отчупи от онава, което наричаше хлебче. Когато не ѝ се удаде, взе ножа и го разцепи без усилие. Взе едно парченце и се опита да отхапе от него, но само нащърби гладката му повърхност. Усети погледа на Иън върху себе си и беше готова да се разплаче.

– Искате ли кафе? – попита тя е тъничък гласец.

– Да, благодаря.

Използва този момент, когато стана и отиде до печката, за да се овладее. Наля кафе, поднесе му го и отново седна.

Иън плъзна поглед към съкрушеното момиче и изпита силно желание да се размее и да го утеши. Преглътна последната хапка яйца и най-накрая успя да изрече:

– Беше... ъ-ъ-ъ... питателно.

Като си помисли, че за него навярно храната не е била толкова отвратителна, колкото за нея, Елизабет колебливо го погледна.

– Нямам голям опит в готвенето – призна тя тихичко. Гледаше го как отпива от кафето си и как започва да го дъвче.

Елизабет скочи на крака, изпъна рамене и каза пресипнало:

– Винаги се разхождам след закуска, моля да ме извините.

Иън погледна как тя побягна и с облекчение изплю зърната кафе.

14.

След закуската, която приготви Елизабет, Иън вече не чувстваше глад, всъщност при мисълта за храна стомахът му се разбунтува, щом се отправи към плевнята, за да нагледа Мейхем.

Почти беше стигнал, когато я забеляза на склона встрани. Седеше на ливадата сред нацъфтелия синчец, беше обвила с ръце коленете си и склонила глава върху тях. Дори с искрящата си като злато разкошна коса бе въплъщение на тъгата. Не желаше да се занимава с настроенията ѝ, но се почувства леко подразнен и тръгна към нея.

Когато се приближи, забеляза, че раменете ѝ се тресат от сподавен плач, и се смръщи изненадан. Няваше смисъл да се преструва, че закуската е била добре приготвена, затова шеговито каза:

– Възхищавам се на вашата изобретателност, ако ме бяхте застреляли вчера, щеше да е по-безболезнено.

Елизабет се стресна и се опита да скрие обляното си в сълзи лице.

– Желаете ли нещо?

– Може би десерт? – закачливо предложи той и се наведе, за да види лицето ѝ. Стори му се, че тя мрачно се подсмихна и добави: – Помислих си, че бихме могли да объркаме останалите яйца с хляба и да използваме материала за закърпване на покрива.

Тя пое дъх и без да го погледне, изрече:

– Изненадана съм от деликатното ви отношение.

– Няма смисъл от сълзи заради някакъв прегорял бекон.

– Аз не плача за това – отговори тя доста смутено. Пред лицето ѝ се появи снежнобяла носна кърпичка.

Тя я взе и избърса сълзите си.

– Тогава за какво се разплакахте?

Тя се загледа към ливадите, обсипани със синчец и глогини.

– Разплаках се заради моята неспособност да се справя с живота си – призна.

Думата „неспособност“ учуди Иън, тъй като за лекомислена кокетка, каквато бе за него Елизабет, речникът ѝ бе изключително богат и изискан. Тя обърна глава към него и погледът му се натъкна на две зелени очи с изумителния цвят на мокри листа. Със сълзите, които все още проблясваха по дългите ѝ мигли, с дългата коса, прибрана по детски на тила, и с напирещите под корсажа гърди тя бе образ на очарователна

невинност и опияняваща чувственост. Той откъсна поглед от гърдите ѝ и рязко каза:

– Ще нацепя дърва за камината и после ще отида да наловя риба за вечеря. Надявам се, че ще си намерите някакво занимание.

Тя се сепна от ненадейната му грубост, кимна безмълвно и се изправи, а с притъпените си сетива почти не осъзна, че той не ѝ подаде ръка, когато ставаше. Вече се бе отдалечил, когато се обърна, за да ѝ каже:

– Не се опитвайте да чистите. Джейк ще се върне до довечера и ще доведе жени за тази работа.

Тръгна, а Елизабет отиде в къщата и се огледа с какво би могла да се разсее и да се освободи от енергията, която потискаше. Реши да разчисти бъркотията от сутрешните си кулинарни занимания. Взе да стърже яйцата от почернелия тиган и тогава чу ритмичен звук от цепене на дърва. Погледна през прозореца и застина, а по страните ѝ плъзна руменина. Без да спазва всякакво благоприличие, Иън Торнтън се бе разсъблякъл до кръста. Гърбът му имаше бронзов загар, с широки рамене, тесен ханш, накратко – изключително хармонична мъжка фигура. Мускулите му играеха, докато със замах въртеше брадвата. Тя никога преди не бе виждала голи мъжки ръце, а за гол до кръста мъж и дума не можеше да става. Беше потресена и запленена от гледката. Отдръпна се от прозореца и си забрани да се поддава на безумното изкушение да погледне пак. Само се зачуди къде ли се е научил толкова сръчно да цепи дърва.

На приема във вилата на Шарис изглеждаше съвсем на мястото си, толкова непринудено носеше изящното си вечерно облекло, като че ли цял живот бе прекарал сред подобно общество. Поне така бе предположила Елизабет, както и че се е издържал с хазарт. Въпреки това по същия начин изглеждаше на мястото си тук, сред шотландската пустош. „Даже повече тук“ – помисли си тя. Освен физическата сила, която излъчваше, у него имаше някаква сурова жизненост, изглеждаше неуязвим и всичко това прилягаше фантастично на тази дива земя.

И в този миг си спомни нещо, за което отдавна си бе наложила да забрави – как танцува с нея валс в градинския павилион, лекотата и грацията на движенията му. Очевидно притежаваше талант да се чувства у дома си навсякъде. По някаква причина тези разсъждения я разтревожиха, защото го правеха достоен за уважение, също и защото я накараха да се усъмни в досегашната си преценка за него. След събитията през онази катастрофална седмица, които приключиха с дуел, Елизабет за пръв път премисли какво се бе случило между нея и Иън Торнтън, и по-точно причините. Досега за своите неблагоприятния бе обвинявала само Иън,

вслушвайки се главно в думите на Робърт.

След като се среща с него отново, вече по-възрастна и по-разумна, стори ѝ се нелогично подобно отношение. Даже неговата грубост не можеше да я разубеди, че само той е виновен.

Видя се каква е била в действителност тогава: глупава и опасно безразсъдна, също толкова виновна за нарушаване на правилата колкото и той.

Елизабет искаше да бъде обективна и си припомни своите постъпките и своята отговорност за тях преди две години. Неговите също. Преди всичко постъпи много глупаво, когато безумно пожела да го предпази... както и да бъде закриляна от него. На седемнайсет години вместо да се изплаши от среща насаме с него в горската хижа, тя се изплаши само от онова, което не можеше да си обясни, от непознатите чувства, които той пробуди у нея с гласа си, с погледа си, с милувките си.

Когато се заблуждаваше, че се ужасява от него, тя се е ужасявала от себе си, заради готовността си да жертва Робърт и бъдещето на Хейвънхърст. Беше готова да го направи, горчиво си призна Елизабет. Ако тогава бе прекарала още един ден, дори само няколко часа още насаме с Иън Торнтън щеше да забрави и предпазливостта, и разума и щеше да се омъжи за него. Предусещаше го, затова изпрати известие на брат си да дойде да я вземе по-рано.

Но не, напомни си Елизабет, едва ли я очакваше брак с него. Независимо от това, че преди две години той пожела да се ожени за нея, не женитба е имал предвид, признал го бе пред Робърт.

И тъкмо усети, че я обхваща истинска ярост, си припомни още нещо, което много бързо я укроти. Спомни си наставленията на Лусинда, преди да направи своя дебют. Тя ѝ каза, че една жена с всяко свое действие трябва да внушава на господата, че в нейно присъствие от тях се очаква джентълменско поведение. Очевидно Лусинда е била добре запозната с факта, че мъжете, с които щеше да се запознае Елизабет, щяха да са благородници, но поведението им не винаги щеше да бъде благородно.

Девойката допусна, че както обикновено Лусинда е имала право, и се запита дали в крайна сметка самата тя не е виновна за провала си през онзи уикенд. Преди всичко още при първата им среща тя едва ли е оставила у него впечатление на благопристойна млада дама, към която трябва да се отнасят с изключително уважение. Та тя го бе помолила да танцува с нея!

Заклучи, че Иън е постъпил така, както и други така наречени

„джентълмени“ биха постъпили. Вероятно се е заблудил, че тя има много по-голям житейски опит, и е пожелал да пофлиртува. Ако беше по-опитна, щеше да се позабавлява със светски финес, а навярно точно това е очаквал той. В този момент Елизабет осъзна, че макар и Иън да не е бил открито приеман във висшето общество, той не се е държал по-различно от хората, спазващи добрия тон. Беше наблюдавала как омъжени жени флиртуват по баловете; неволно бе ставала свидетелка на откраднати целувки, след което въпросният джентълмен получаваше за наказание само закачливо удряне по ръката с ветрилото. Тя се подсмихна при мисълта, че за своята дързост Иън Торнтън получи куршум в ръката. Усмивката ѝ не бе злорада, а просто заради иронията в цялата история. Също така ѝ стана ясно, че през онзи уикенд освен сляпото ѝ увлечение към Иън Торнтън друго нямаше да се случи, ако не беше срещата в зимната градина.

Като обмисляше миналото, ѝ се струваше, че нейната наивност е била главната причина за случилото се.

Неусетно за самата нея от тези искрени самопризнания ѝ стана по-добре; освободи се от гнева, който тровеше душата ѝ от около две години, и се почувства лека като перце.

Елизабет много сериозно се замисли дали не трябва да се извини на този мъж. „Но защо да му се извинявам?“ – питаше се тя, докато подсушаваше и подреждаше съдовете. Отговорът беше, че в момента имаше толкова проблеми, с които трябва да се справи, а ненавистта към Иън Торнтън само ѝ тежеше. Този довод ѝ се стори разумен и правилен.

След като свърши с домакинската работа, тя се по-завъртя из къщата, като си търсеше занимание. Качи се в стаята си и взе принадлежностите за писане, за да напише писмо на Александра. Слезе отново в кухнята и се настани на масата, но след няколко минути се почувства неспокойна. Навън беше толкова приятно и тъй като не се чуваха вече ударите на бравата, знаеше, че Иън е свършил с цепенето на дърва. Остави перото и се запъти към двора. Разходи се, огледа навсякъде, навести коня в плевнята и най-накрая реши да се заеме с буренясалите лехи зад къщата, които някога явно са били цветна градина. Върна се вътре, откри чифт мъжки ръкавици и постелка, на която да коленичи и отново излезе.

Елизабет изскуба безпощадно бурените, които задушаваха няколко храбри теменуги. Когато слънцето взе бавно да клони към залез, тя бе почистила повечето бурени и беше пресадила диви зюмбюли в правилни редички.

От време на време си почиваше, подпряна на лопатата и

поглеждаше към падината, където между дърветата проблясваха сините води на езеро. Понякога забелязваше как той хвърля въдицата, понякога просто стоеше и гледаше към надвисналите зъбери на север.

Вече бе късен следобед и Елизабет седеше с подвити крака до цветната леха и наблюдаваше резултата от заниманията си, а зад нея имаше купчинка специално приготвен тор.

– Ето сега – говореше тя нежно на цветята, – вече имате храна и въздух. Ще бъдете много щастливи и много красиви съвсем скоро.

– На цветята ли говорите? – чу се гласът на Иън зад нея.

Елизабет се стресна, обърна се и притеснено се засмя.

– Обичат да им говоря. – Усети колко необичайно звучи това и добави: – Нашият градинар често казваше, че всички живи същества имат нужда от обич, в това число и цветята.

После се обърна към лехата, сложи тор и се изправи. Размишленията ѝ за Иън я бяха спасили от омразата и сега тя можеше да го гледа невъзмутимо. Помисли си, че за него може би е неприемливо негова гостенка да рови в градината като слугиня.

– Надявам се, че нямате нищо против – кимна към градината. – Но цветята бяха задушени от бурени, не можеха да дишат. Нуждаеха се от храна и внимание.

– Чувате ли ги? – с неописуема изненада попита той.

– Разбира се, не – позасмя се Елизабет. – Сама реших от какво имат нужда. Приготвих им храна... ами тор. Тази година няма много да проличи, но догодина ще бъдат много по-щастливи.

Тя се отдръпна и неволно забеляза тревожния поглед, който той хвърли към цветята, когато спомена, че им е приготвила „храна“.

– Не се страхувайте, няма да пострадат – усмихна се. – На тях ще им хареса храната, която им приготвих. В градината се справям далеч по-добре, отколкото в кухнята.

Иън я погледна със странно замислено изражение.

– Мисля вече да се прибирам.

Тя тръгна, без да се обръща, и не видя как Иън Торнтън я изгледа.

* * *

Елизабет си бе стоплила вода на печката и четири пъти слиза до кухнята, за да пренесе няколко кани за къпане.

След час с още мокра коса си облече семпла рокля в прасковен цвят и ѝ стана смешно колко неподходящи са тоалетите ѝ за тази горска хижа в Шотландия. Щом косата ѝ изсъхна, застана пред огледалото и я събра

на кок, който несръчно прихвана. При най-лекото движение косата ѝ щеше да се разпилее. Затова реши да я остави така както си е. Настроението ѝ бе все така жизнерадостно и бе твърдо решена отсега нататък да бъде все така.

Иън бе тръгнал към задната врата с одеяло в ръка, когато Елизабет се появи на стълбите.

– Още ги няма – каза той, – а ние все пак трябва да хапнем нещо. Навън има сирене и хляб.

Беше се преоблякъл с бяла риза и светлобежови бричове, а косата му бе още мокра.

Той разстла одеялото на тревата и тя седна в единия край, загледа-на към хълмовете.

– Колко ли е часът? – попита, след като той седна до нея.

– Около четири предполагам.

– Не трябва ли вече да се връщат?

– Сигурно не могат да намерят жени, които да зарежат своите къщи и да дойдат да се грижат за моята.

Елизабет само кимна, омаяна от великолепната гледка, която се разкриваше пред тях. Къщата беше разположена на плато и там, където свършваше задният двор, се спускаше стръмна урва към долина, където между дърветата криволичеше поток. Беше заобиколена с хълмове, покрити с диви цветя. Беше толкова красиво, че Елизабет дълго не пророни дума. Най-накрая една мисъл я загложди и тя го погледна разтревожено.

– Хванахте ли риба?

– Няколко. Дори съм ги изчистил.

– Да, но знаете ли как да ги сготвите?

Устните му трепнаха.

– Да.

– Слава богу!

Той се обърна към нея и с искрено любопитство попита:

– Откога за дебютантките саденето и плевенето са сред любимите им забавления?

– Вече не съм дебютантка – отговори Елизабет. После видя, че той очаква все пак обяснение, и стеснително добави: – Дядо ми по майчина линия е бил запален по градинарството. Вероятно от него съм наследила любовта си към растенията и цветята. Градините в Хейвънхърст са негово дело. Аз само ги разширих и добавих някои нови видове.

Чертите на лицето ѝ станаха меки, очите ѝ заискряха като скъпоценни камъни при споменаването на Хейвънхърст. Иън я накара да

говори за нещо, което явно я вълнуваше.

– Какво е Хейвънхърст?

– Моят дом – отвърна тя усмихната. – Принадлежи на семейството ми от седем столетия. Първият граф построил замък, който бил толкова красив, че непрекъснато са го обсаждали, за да го превземат, но никой не е успял. Бил разрушен векове по-късно от друг прапрадядо, който построил резиденция в класически гръцки стил. Следващите шест графа разширявали и модернизирани къщата, докато станала каквато е днес. Понякога се плаша, че аз трябва да я опазя.

– Мисля, че отговорността не е ваша, а на чичо ви или на брат ви.

– Не, моя е.

– Как така е ваша? – попита той изненадан, че тя е в състояние да говори за едно имение, като че ли то е всичко за нея на този свят.

– Според завещанието Хейвънхърст се наследява от първородния син. Ако няма син, наследява се от дъщерята и от нейните деца. Чичо ми не може да го наследи, защото е по-малък от баща ми. Затова с нежелание дава пари за имението.

– Нали имате и брат – отбеляза Иън.

– Робърт ми е доведен брат – каза Елизабет. Красотата, която я заобикаляше и вглеждането в себе си я уравничиха и тя заговори свободно: – Майка ми останала вдовица на двацет и една години, а Робърт бил вече роден. Омъжила се за баща ми. Той официално осиновил Робърт, но това не влияе на клаузите в завещанието. Наследникът има право да продава собствеността, но тя не може да се онаследява от всеки роднина. Има такава клауза, която защитава наследника от роднински подмолни желания. Нещо подобно се случило на една моя прабаба през петнайсети век и тази поправка била внесена по нейно настояване години по-късно. Дъщеря ѝ се влюбила в някакъв уелсец, който бил мошеник – разказваше Елизабет усмихната, – и той щял да получи Хейвънхърст, а не дъщерята, затова родителите ѝ направили тази окончателна поправка.

– И каква е тя? – попита Иън, увлечен от историята и от начина, по който тя я поднасяше.

– Поправката гласи, че ако наследникът е от женски пол, не може да се омъжи без съгласието на настойника си. Целта е наследницата да не се влюби и да не бъде подмамена от някой мошеник. Нали разбирате, не винаги е лесно една жена да запази собствения си имот.

Онова, което Иън разбра, бе, че красивото момиче, което дръзко се бе хвърлило да го защитава от мъжете в игралната зала, което с нежна

страст го бе целунало, бе страстно увлечено не в мъж, а в купчина камъни. Преди две години побесня, когато откри, че е графиня, лекомислена недорасла дебютантка, на всичкото отгоре сгодена за, без съмнение, бездушно конте и че просто си е търсила по-възбуждаващ мъж, за да стопли леглото ѝ. При все това се почувства неловко, че не се е омъжила за своя годеник. Беше готов да попита защо, когато тя отново заговори:

– Шотландия е различна от представите ми.

– В какъв смисъл?

– По-дива, по-примитивна. Зная, че някои джентълмени имат ловни хижи тук, но си представях, че са с обичайните удобства и прислуга. А какъв е вашият дом?

– Див и примитивен – отговори Иън. И докато тя го гледаше объркано, той стана. – Намирате се в него – обясни насмешливо.

– Къде се намираме? – Елизабет също неволно се изправи.

– В моя дом.

Гореща вълна зачерви кадифените страни на Елизабет, когато те застанаха един срещу друг.

Вягърът развяваше черната му коса, а чертите на красивото му лице носеха отпечатъка на благородство и гордост, тялото му излъчваше сила и тя си помисли, че е твърд и недосегаем като скалистите върхове на неговата родна земя. Отвори уста да се извини, но вместо това чистосърдечно каза:

– Отива ви.

Беше спокойна, не се изчерви, не сведе поглед. Около нежното ѝ лице сияеше ореол от златна коса, разпиляна от вятъра – образ на нежна женственост, застинала пред мъжа, който я смиряваше. Светлина и тъмнина, нежност и сила, гордост и решителност – във всяко отношение бяха различни. Някога различията им ги бяха привлекли, сега ги разделяха. И двамата бяха по-възрастни, по-разумни, бяха сигурни в себе си, че могат да устоят на онази топлина, която незабелязано се възцари помежду им на ливадата.

– А на вас не ви отива – отбеляза той.

Думите му изтръгнаха Елизабет от чудния миг, когато като че ли бяха само двамата в света.

– Да, така е – съгласи се тя, тъй като си даваше сметка какво екзотично цвете представлява със своите ефирни рокли и бални пантофки.

Елизабет стъгна одеялото и двамата влязоха в къщата. Иън се залови да почисти и да приготви оръжията за утрешния лов и тъй като тя не се сети за друго занимание, седна да пише на Александра.

По едно време отвън се чуха изстрели и тя се стресна. Стана и отиде до отворената врата, за да види защо се стреля толкова близо до къщата. С пистолета, с който вчера имаше намерение да го застреля, Иън се целеше в нещо. Обзета от любопитство, тя излезе.

Той я зърна и се обърна.

– Улучихте ли мишената? – попита тя позасрамена, че Иън я залови да го наблюдава.

– Да.

След като тя очевидно знаеше да борави с оръжие, Иън си припомни добрите обноски и реши да ѝ предложи едно малко забавление:

– Ще опитате ли?

– Зависи от мишената – отговори тя, но веднага тръгна към него, радостна, че ще се позабавлява с нещо по-истинско от писмото. Бе осъзнала, че когато той не се държи противно, ѝ е много приятно в неговата компания.

– Кой ви научи да стреляте? – попита той, когато тя застана до него.

– Нашият кочияш.

– Добре, че е кочияшът, а не брат ви – подсмихна се Иън, като ѝ подаде заредения пистолет. – Мишената е онази суха клонка с две-три листа по средата.

Елизабет се смути, когато той със сарказъм спомена дуела с Робърт.

– Наистина съжалявам за този дуел. – Тя съсредоточи цялото си внимание върху клонката.

Иън се подпря на един ствол и развеселено я наблюдаваше. Тя вдигна тежкия пистолет с две ръце и прехапа устни от напрежение.

– Брат ви беше много слаб стрелец.

Тя стреля и уцели дръжката на едно листо.

– Аз не съм – усмихна се тя. И после, понеже темата за дуела вече не беше табу, се опита да влезе в тона му:

– Ако аз бях на негово място, осмелявам се да твърдя, че щях...

Той вдигна вежди.

– Да изчакате обявяване на началото, надявам се.

– О, да, сигурно – отговори тя, а усмивката ѝ угасна, защото очакваше друга саркастична забележка.

Но в този миг Иън повярва, че тя щеше да спази правилата на дуела.

Тя му върна пистолета, а Иън ѝ връчи друг – зареден.

– Изстрелът не беше лош – каза той, като изостави разговора за дуела. – Но все пак целта е клонката, а не листата. Краят на клонката – дообясни той.

– Изглежда, че вие сам не сте улучили целта – отбеляза тя и взе да се цели повторно, – тъй като клончето си е на мястото.

– Точно така, само че е по-късо.

Елизабет моментално забрави какво прави и го погледна учудено:

– Да не искате да кажете, че сте го подкастрили с един изстрел!

– Да, с един изстрел – потвърди той, съсредоточен в следващото й прицелване.

Тя свали още едно листо и му подаде пистолета.

– Доста ви бива – похвали я той.

Знаеше, че стреля добре, и усмивката му го потвърждаваше, когато ѝ подаваше заредено оръжие. Елизабет поклати глава:

– Бих искала да видя как вие ще свалите края на клончето.

– Нима се съмнявате в думите ми?

– Нека да кажем, че съм малко скептична.

Иън взе пистолета, бързо го насочи и без да се прицелва, стреля. Пет-шест сантиметра от клонката полетяха към земята. Елизабет наистина се смая и се разсмя от сърце.

– Знаете ли – възкликна възхитена, – досега се съмнявах, че сте се целили в пискюлите на ботушите на Робърт.

Той я гледаше развеселено, докато презареждаше пистолета.

– Тогава бях силно изкушен да се прицеля в някое по-уязвимо място.

– Въпреки всичко нямаше да го направите – отбеляза тя, взе пистолета и го насочи към клончето.

– Какво ви кара да сте толкова сигурна?

– Сам ми казахте, че една кавга не струва колкото един човешки живот. – Тя се прицели, стреля и не улучи. – Имам отлична памет.

Иън вдигна другия пистолет.

– Изненадан съм да го чуя – изрече и се обърна към мишената, – тъй като когато се запознахме, забравихте да ме предупредите, че сте сгодена. И кой беше този тип? – хладно попита, прицели се, стреля и отново улучи.

Елизабет държеше презареден пистолет и неволно се позабави, после се приготви за стрелба. Въпросът му доказа, че не бе сгрешила в преценката си. Очевидно по-зрелите хора не гледат на флиртовете особено сериозно. А после, както се случваше сега, навярно бе прието да се

шегуват на тази тема. Докато Иън презареждаше pistolетите, тя си помисли колко е хубаво да се шегува открито по този въпрос, вместо да се взира в мрака през безсънните нощи, разяждана от болка и горчивина. Каква глупачка е била! Каква глупачка би изглеждала в този момент, ако не бе приела този шеговит светски тон. И все пак ѝ се струваше малко странно и доста смешно да обсъждат тази тема със заредени pistolети.

Тя се усмихна при тази мисъл и пое pistolета, който той ѝ подаде.

– Виконт Мондевейл не е „тип“ – заяви и се прицели. Почувства, че е изненадан.

– Виконт Мондевейл ли беше?

– Мммм, да. – Елизабет гръмна крайчето на клонката се засмя от радост. – Улучих го! Три на едно за вас.

– Това означава шест за мен – отбеляза той.

– Във всеки случай улучих, така че се пазете!

Той ѝ подаде pistolет, тя замижа с едното око и много внимателно се прицели.

– Защо плачехте?

Тя застина от неочаквания въпрос и после, влизайки в шеговия тон, каза:

– Оказа се, че виконт Мондевейл не изпада във възторг от подобни дреболии, като например годеницата му да лудува в усмотени горски хижи и тъмни зимни градини с вас.

Стреля и не улучи.

– А през този сезон колко съперници се явиха? – подхвърли Иън, като се обърна към мишената.

Тя разбираше, че той има предвид кандидати за ръката ѝ, но от гордост не би признала на никаква цена, че няма нито един както в момента, така и от доста дълго време.

– О! – отвърна, като потисна една гримаса при спомена за закръгления обожател, любител на амурчета. Като разчиташе на факта, че Иън не се движи в по-затворените кръгове на висшето общество, допусна, че той едва ли ще знае нещо и за двамата ѝ поклонници. Той вдигна pistolета, за да се прицели, когато тя продължи:

– Сър Франсис Билхейвън на първо място.

Вместо да стреля моментално както предния път, като че ли прицелването му отне повече време.

– Билхейвън е доста възрастен мъж – отбеляза той. Pistolетът гръмна и клонката се прекърши.

Когато я погледна, очите му бяха студени, като че ли се питаше дали не е обезумяла. Елизабет си помисли, че сигурно си въобразява, и реши да не се отказва от непринудения шеговит тон. Беше неин ред да стреля и тя вдигна пистолета.

– На второ място кой е?

С надеждата, че възрастта на спортсмена-отшелник няма да предизвика неочаквана реакция, тя му се усмихна превзето.

– Лорд Джон Марчмън – обяви и стреля. Гърмежът и бурният смях на Иън проехтяха почти едновременно.

– Марчмън! – смееше се той, когато тя го погледна намръщено и притисна дулото на пистолета в корема му. – Сигурно се шегувате!

– Провалихте изстрела ми – укори го тя.

– Прицелете се още веднъж – каза той, като я гледаше леко недоверчиво, но крайно развеселен.

– Не, не мога да стрелям, когато се смеете. И ще ви бъда благодарна, ако престанете да се усмихвате така самодоволно. Лорд Марчмън е прекрасен човек.

– Наистина е такъв – сприхаво изрече Иън. – И сте извадили дяволски късмет, че обичате да стреляте, защото той спи с оръжията и въдиците си. Ще прекарате живота си по планински потоци и гори.

– Съвсем случайно обичам и да ловя риба – заяви тя, като с все сила се стараеше да не загуби самообладание. – А сър Франсис може и да е малко по-възрастен от мен, но по-старите съпрузи навярно са по-мили и по-толерантни от по-младите.

– Ще му се наложи да бъде толерантен – каза Иън доста рязко и се зае отново с пистолетите, – в противен случай ще се окаже с пръст в устата.

Тази забележка я ядоса, тъй като тя вече бе приела, че за случката помежду им ще разговарят с лек, изискан тон.

– Трябва да кажа, че не разсъждавате особено зряло и последователно.

Той се смръщи, щом примирието като че ли взе да се пропуква.

– Какво, по дяволите, искате да кажете?

Елизабет го погледна с надменното презрение на аристократична млада дама, каквато бе родена да бъде.

– Искам да кажа – осведоми го, като полагаше неимоверни усилия да се изразява ясно и спокойно, – че нямате право да ме съдите, след като за вас самия всичко е било един незначителен флирт. Казали сте го и няма смисъл да отричате.

Иън презареди pistolетите и едва тогава ѝ отговори. За разлика от мрачното му изражение тонът му бе мек:

– Моята памет ми изневерява, за разлика от вашата. На кого съм казал това?

– На брат ми – отговори тя, подразнена от лицемерието му.

– О, да, почитаемият Робърт – саркастично изрече той. Обърна се към мишената и стреля, но не улучи.

– Дори дървото не уцелихте – изненадана отбеляза Елизабет. – Останах с впечатлението, че ще почиствате оръжията – добави, когато той замислено взе да прибира един по един pistolетите в калъфите.

Той я погледна, но у нея остана чувството, че не я вижда.

– Реших утре да ги почистя.

Иън отиде в къщата и разсеяно остави оръжията на мястото им върху полицата над огнището. После все така разсеяно се приближи да масата, взе бутилката мадейра и си наля една чаша. Помисли си, че няма никакво значение как се е почувствала, когато брат ѝ е казал тази лъжа. Преди всичко по онова време тя е била вече сгодена, а и сама призна, че помежду им не се случи нищо особено, освен един малък флирт. Гордостта ѝ сигурно напълно заслужено е пострадала, но нищо повече не се случи. Освен това, напомни си Иън ядосано, формално вече е сгоден, при това за красива жена, която заслужава нещо много повече, отколкото той да се занимава с Елизабет Камерън.

„Оказа се, че виконт Мондевейл не изпада във възторг от подобни дреболии, като например годеницата му да лудува в усамотени горски хижи и в тъмни зимни градини с вас“, беше казала тя.

Годеникът ѝ сигурно бе развалил годежа заради него и Иън изпита болезнено чувство на вина.

Небрежно се пресегна да вземе бутилката вино, за да предложи и на Елизабет. До бутилката имаше писмо, което очевидно тя бе започнала да пише: „Мила Алекс...“. Той се изненада, но не от съдържанието, а от почерка. Стегнат, изящен, на високообразован човек. Подхождаше повече на монах. Не бяха онези детински, неграмотни драскулки, които трябваше да дешифрира, преди да разбере, че го очаква в зимната градина. Той се взря в писмото, без да вярва на очите си, а съвестта му се разбунтува болезнено. Видя се как я издебва в зимната градина и се чувства смазан от собствената си вина.

Изпи на един дъх виното, като че ли искаше да отмие самопрезрението, после излезе навън. Елизабет беше застанала в края на затревеното плато, на няколко крачки от мястото, където се бяха състезавали.

Вягърът развяваше великолепната ѝ коса около раменете ѝ като воал от трептящи светлини. Той се спря на няколко крачки зад нея и я загледа, но картината пред очите му бе онази отпреди две години – искряща от младост богиня, облечена в кралско синьо, слизаща по стълбите – надменна и недосегаема; разгневен ангел, готов за битка с мъжете в игралния салон; изкусителка в усамотена горска хижа и най-накрая изплашеното момиче, което подхвърля в ръцете му саксия с цвете, за да не я целуне. Въздъхна дълбоко и пхна ръце в джобовете си, за да не я прегърне.

– Прекрасна гледка – каза тя, погледна го и отново се загледа в далечината.

Вместо да отговори на забележката ѝ, Иън изрече рязко:

– Бих искал още веднъж да ми разкажете какво се случи последната вечер. Защо бяхте в зимната градина?

Елизабет потисна раздразнението си.

– Знаете защо бях там. Изпратихте ми бележка. Аз си помислих, че е от Валери – сестрата на Шарис, затова отидох в зимната градина.

– Елизабет, не съм изпращал бележка, а получих бележка.

Като въздъхна ядосано, тя се подпря на дървото зад себе си.

– Не разбирам защо отново трябва да разговаряме по този въпрос. Вие не можете да ми повярвате и аз не мога ви повярвам.

Очакваше гневен изблик, но вместо това той каза:

– Вярвам ви. Видях писмото, което сте оставили на масата в трапезарията. Имате много красив почерк.

Напълно объркана от сериозния му тон и от комплимента, тя се загледа в него.

– Благодаря – отвърна неуверено.

– Бележката, която получихте, как беше написана?

– Ужасно нечетливо – отговори тя и вдигна вежди. – Не знаете правописа на „зимна градина“.

Той учудено се подсмихна.

– Уверявам ви, че зная как се пише и макар почеркът ми да не е така изящен като вашия, едва ли може да се нарече „нечетливи драскулки“ Ако се съмнявате, ще бъда щастлив да ви го докажа.

В този миг Елизабет осъзна, че той не лъже, и я обзе чувството, че е била предадена и измамена. После той допълни:

– Нито аз съм писал бележката, която сте получили, нито вие сте писали бележката, която аз получих. Някой е планирал да отидем там и струва ми се да бъдем разкрити.

– Никой не може да е толкова жесток! – избухна Елизабет, като клатеше глава, а сърцето ѝ отказваше да приеме доводите на разума.

– Някой е бил.

– Не е истина – изкрещя тя с чувството, че няма да понесе още едно предателство в живота си. – Не вярвам! Сигурно е станала някаква грешка – настоя, но пред погледа ѝ вече оживяваха сцени от злощастния уикенд: Валери, която настоява Елизабет да примами Иън Торнтън да танцува с нея... Валери, която задава въпроси, след като се върна от хижата на горския пазач... лакеят, който ѝ подава писмо и твърди, че е от Валери. От Валери, която смяташе за своя приятелка. Валери с хубавичкото лице и дебнешите очи...

Беше съкрушена от внезапното откритие.

– Валери е била – сподавено изрече. – Попитах лакея кой му е дал бележката и той ми каза, че е от Валери. – Жестокостта на тази постъпка я потресе. – После си помислих, че сте я помолили да предаде бележката на лакея.

– Нищо подобно не съм направил – отговори той. – Страхувах се, че ще ни забележат, както и стана.

Елизабет притвори очи и си спомни Валери в каретата до виконт Мондевейл да се разхождат в парка. Животът ѝ бе разбит, и то от същество, което тя е имала за своя приятелка. Искала е да ѝ отнеме годеника. В очите ѝ запариха сълзи и тя каза:

– Мисля, че е било заради Мондевейл и... – Усети, че ще се разплаче, ако продължи да говори, и се обърна, за да се скрие някъде.

Не му даваше сърце да я остави, без поне малко да я утеши, и я привлече към себе си. Когато тя се опита да се отскубне, Иън я притисна по-здраво.

– Моля ви, недейте – шептеше той в косите ѝ. – Не се разстройвайте. Тя не заслужава вашите сълзи.

Вълнението от това да бъде отново в прегръдките му бе почти толкова силно колкото и скръбта ѝ. Склонила глава на гърдите му, тя безмълвно плачеше. Тялото ѝ потрепваше от сподавени ридания.

Иън още по-силно я прегърна, като че ли искаше да отнеме болката ѝ. И когато и това не помогна, му хрумна да я подразни.

– Ако тя знаеше какъв отличен стрелец сте – прошепна той, – никога нямаше да се осмели. – После притисна мократа ѝ страна до гърдите си. – Нали знаете, винаги можете да я предизвикате на дуел. – Крехките рамене на Елизабет вече едва потръпваха. – Още повече, че Робърт може да се яви вместо вас. Той не е толкова добър стрелец като вас, но е

дяволски по-бърз...

Момичето в прегръдките му задавено се позасмя и Иън продължи:

– От друга страна, ако вие държите пистолета, ще ви се наложи да избирате, а това никак не е лесно...

Когато той не довърши изречението, тя въздъхна.

– Да избирам какво? – най-накрая промълви.

– В какво да се прицелите – пошегува се той, като я галеше по гърба. – Робърт носеше ботуши с пискюли и те ми бяха мишена. Мисля си, че с един изстрел можете да свалите панделките от роклята на Валери.

Елизабет помръдна рамене и тихичко се засмя. Иън се зарадва, че кризата преминава, и хвана брадичката ѝ, за да погледне лицето ѝ. Великолепните ѝ очи бяха още пълни със сълзи, но на розовите ѝ устни трептеше усмивка. Все така закачливо той продължи:

– Панделките няма да бъдат кой знае какво предизвикателство за стрелец като вас, затова предлагам да се прицелите в обичите ѝ, за да покажете умението си.

Картината беше толкова абсурдна, че тя се позасмя.

Съвсем несъзнателно Иън прекара палеца си от брадичката към долната ѝ устна и лекичко я погали. Когато осъзна какво прави, веднага спря.

Елизабет видя как той стисна зъби. Усети, че едва се сдържа да не я целуне, и въздъхна. Вече не знаеше кой е приятел и кой – зложелател, знаеше само, че в неговите ръце се чувства сигурна. В този момент той разхлаби прегръдката си, а изразът му стана отчужден. Без да има представа какво иска да каже, даже какво изобщо иска, прошепна една едничка дума, а зелените ѝ очи търсеха неговите:

– Моля...

Иън разбра какво търси, но отговори само с едно въпросително повдигане на веждите.

– Аз... – започна тя смутена от проникателния му поглед.

– Да – подкани я той.

– Всъщност не зная – призна тя. Знаеше единствено, че би искала да остане в прегръдките му само още няколко минути.

– Елизабет, ако искате да бъдете целуната, трябва само да притиснете устните си до моите.

– Какво?

– Добре чухте.

– Какъв безочлив...

Той поклати глава с мек укор.

– Спести ми свенливостта си. Ако сте толкова любопитна, колкото и аз дали ще ни бъде толкова хубаво като в спомените, просто кажете.

Иън сам се стъписа от своето предложение, въпреки че след като го изрече, си помисли, че няколко целувки на никого няма да навредят, ако това е желанието ѝ.

Твърдението му, че им е било хубаво, я обърка. Тя го загледа унесено, а той неусетно я притегли. Смутено плъзна поглед към устните му и видя как едва забележима предизвикателна усмивка заигра върху тях, докато съвсем бавно той я привличаше към себе си.

– Страхувате ли се да си припомните? – попита с леко дрезгав глас, който тя веднага си спомни и чийто странен чар отново я покори, точно както и преди.

– Решихте ли се? – прошепна Иън и измъчена от самота и копнеж, тя не се отдръпна. Истински трус я разлюля, когато устните му докоснаха нейните. Елизабет очакваше абсолютно вцепенена да усети у него онази безумна страст, която си спомняше, без да се досеща, че нейното участие бе допринесло, за да се отприщи. Занемяла и напрегната, очакваше да изпита забраненото и изтънчено удоволствие, което избухва като взрив... поне още веднъж, поне за миг. А целувката му беше като полъх, галеща... дразнеща!

Тя се стегна и се отдръпна малко, а погледът му бавно се премести от устните към очите ѝ. Той сухо отбеляза:

– Не е съвсем както го помня.

– Нито пък аз – призна тя, без да разбира, че той намеква за нейното безучастие.

– Да опитаме ли пак? – предложи той, като вече предчувстваше приятните минути на споделена пламенност, и при това без да губи контрол.

От безразлично шеговития му тон тя най-накрая заподозря, че той се отнася към ситуацията като към някаква забавна игра или може би това бе поредното предизвикателство, и го погледна потресена.

– Да не би това да е някакво... някакво състезание?

– Искате ли да сте първа?

Елизабет поклати глава и внезапно капитулира пред спомените за нежност и бурна страст. Подобно на останалите ѝ илюзии за него и тази сигурно щеше да се окаже фалшива. Гледаше го и тъжно, и разгневено, когато каза:

– Не искам.

– А защо?

– Вие играете някаква игра – искрено му отговори тя, – но аз не разбирам правилата.

– Те не са се променили – осведоми я той. – Играем по същия начин както преди – аз ви целувам, после – подчерта многозначително – вие целувате мен.

Откровеното му обвинение за студенината ѝ я смути, като същевременно изпита силно желание да го удари, но той здраво я притискаше с едната си ръка през кръста, а с другата чувствено милваше тила ѝ.

– Какво си спомняте? – подразни я и почти докосна устните ѝ със своите. – Покажете ми.

Потърка ги в нейните и въпреки тона му този път в гальовния му жест се усещаше желание. Елизабет отвърна, като се отпусна в прегръдките му, после го помилва и под копринената риза почувства как инстинктивно се стягат мускулите му. Устните му се разтвориха и сърцето на Елизабет заби лудо. Усети езика му върху устните си – подкупващ, съблазняващ и отвърна по единствения възможен начин. Прегърна го и го целуна ужасно свенливо и пламенно. Остави езикът му да разтвори устните ѝ и го прие почти в екстаз.

Тя почувства как той отривисто пое дъх, а в същото време Иън усети, че желанието се надига у него. Опита се да я отблъсне, но точно тогава пръстите ѝ се плъзнаха в косата му, а устните ѝ се отдадоха със сладост. С огромно усилие се откъсна за миг от тези нейни пробуждащи романтични фантазии устни.

– По дяволите! – промълви, но вече я бе притиснал още по-близо до себе си.

Сърцето ѝ пърхаше като пленено птиче и Елизабет се вгледа в кехлибарените очи, докато пръстите му се заровиха в косата ѝ и той необуздано пое устните ѝ с яростна настойчивост. Тялото ѝ откликна, покорено от тази сладострастна интимност. Сплете ръце около врата му, притисна се и отвърна на целувката му. Той ожесточено разтвори устните ѝ, като я предизвикваше. Но тя не се възпротиви; езикът ѝ намери неговия, а пръстите ѝ се плъзнаха по лицето му с невинна гальовност, нежна като полъх. Страстта заливаше Иън на вълни и той я сграбчи в тръпнеща близост с превъзбуденото си тяло, сля устните си с нейните с диво желание, което не можеше да контролира. Ръцете му я милваха, после конвулсивно се плетоха, когато тялото ѝ се изви. Не забеляза ли или в целомъдрието си не разбираше, че дръзкото доказателство за неговото желание напираше срещу нея! Ръцете му инстинктивно се пресгнаха към гърдите ѝ, после осъзна какво прави, откъсна се от нея и се

загледа над главата ѝ. Помисли си дали да не я целуне пак. Нито една жена не бе възбуждала у него такава спонтанна и неподправена страст само с няколко целувки.

– Беше точно както си го спомням – промълви тя, а по гласа ѝ личеше, че е объркана.

За него бе по-хубаво отколкото си го спомняше. По-силно, по-необузвано... А единствената причина, която тя не подозираше, бе, че той все още не се бе поддад на изкушението да продължи да я целува. Тъкмо се бе отказал от това безумство, когато зад тях прогърмя мъжки глас:

– Боже Господи! Какво става тук?

Елизабет ужасено се стресна, обърна се и видя възрастен мъж със свещеническа якичка да бърза към тях през двора. Иън я подкрепи с ръка през талията.

– Чух стрелба... – Старият човек се задъхваше и се подпря на едно дърво. – През целия път я чувах, помислих си...

Не се доизказа и живият му поглед се отмести от зачервеното лице и разрошената коса на Елизабет към ръката на Иън към талията ѝ.

– Какво си помисли? – попита Иън с глас, който поразил Елизабет с невъзмутимото си спокойствие, като че ли не бяха заловени в сладострастна прегръдка от шотландски викарий.

– Помислих си – иронично каза викарият и тръгна към тях, – че се опитвате да се избие. Което – продължи малко по-меко, когато застана пред Елизабет – според госпожица Торкмортън-Джоунс било напълно вероятно и тя ме помоли да дойда тук.

– Лусинда ли? – ахна девойката с чувството, че светът се преобръща. – Тя ли ви изпраща?

– Точно така – отговори викарият и погледна укорително ръката на Иън около талията на Елизабет. Засрамена, тя рязко се отдръпна встрани. Подготви се да чуе напълно заслужена гръмогласна проповед за греховното им поведение, но викарият все така гледеше Пън с вдигнати вежди. Тя почувства, че ще се пръсне от напрегнатото мълчание, и се обърна към Иън, но за нейно изумление той гледеше свещеника без капица срам или разкаяние и очевидно се забавляваше.

– И? – попита най-накрая викарият, като не сваляше поглед от младия мъж. – Какво ще ми кажеш?

– Добър вечер! – засмя се той. После добави: – Очаквах те чак утре, вуйчо.

– То се вижда – язвително отвърна свещеникът.

– Вуйчо! – изненада се Елизабет и зяпна Иън Торнтън, който най-

безочливо нарушаваше правилата за благоприличие със страстните си целувки от първия миг на тяхното запознанство.

Викарият я погледна любопитно и като че ли прочете мислите ѝ:

– Не е ли поразително, мила? Това за мен е още едно доказателство, че Господ има чувство за хумор.

Елизабет беше готова да се изсмее, когато забеляза, че непроницаемото лице на Иън потрепна, щом викарият изведнъж влезе в ролята си на вуйчо.

– Не можете да си представите колко мъчително беше, когато бях принуден да утешавам ридяещи момиченца, които все се надяваха, че Иън ще си поиграе с тях – обърна се той към Елизабет. – Но това е нищо в сравнение с конните състезания, в които участваше, когато един мой енориаш изказа предположението, че аз съм най-подходящата личност, която да събира залозите!

Смехът на девойката прозвуча като музика всред хълмовете, а викарият продължи весело, без да обръща внимание на племенника си:

– Останах без колене да се моля за безсмъртната му душа...

– Дънкан, когато престанеш да изброяваш прегрешенията ми – намеси се Иън, – ще те запозная с моята гостенка.

Вместо да се разсърди от тона му, викарият изглеждаше доволен.

– Непременно, Иън – каза той любезно, – трябва да спазваме благоприличието.

И тогава Елизабет с изненада откри, че порицанието, което бе очаквала, бе изречено много тактично. Само че с тази разлика, че благият свещеник го бе отправил само към Иън, като я спаси от повече унижения.

Иън очевидно също го разбра и подаде ръка на вуйчо си.

– Изглеждаш добре, Дънкан, въпреки болните си колене. И мога да те уверя, че проповедите ти са винаги красноречиви, независимо как ги слушам – седнал или прав.

– То е защото имаш печалната склонност да задрямваш по средата на всяка проповед – отговори викарият и раздруса ръката му.

После се обърна към Елизабет, за да ги запознае:

– Ще ми разрешиш ли да ти представя моята гостенка лейди Елизабет Камерън.

Тя си помисли, че това обяснение е доста по-позорно, отколкото картината как целува Иън, и припряно поклати глава.

– Не е точно така. Аз съм, как да кажа, само, само... – Не се сещаше какво да каже и викарият отново ѝ се притече на помощ.

– Пътешественичка в безизходица – подкрепи я той и ѝ подаде ръка. – Разбрах всичко в подробности. Имах удоволствието да се запозная с госпожица Трокмортън-Джоунс и точно тя ме изпрати спешно, както вече ви казах. Обещах ѝ да остана до утре или до вдругиден, когато тя ще се върне.

– Утре или вдругиден ли? Но те трябваше да се върнат тази вечер.

– Станала е злополука, но не се притеснявайте – не тежка – побърза да я увери той. – Този злонравен кон, който яздеше тя, имал навика да рита, ми каза Джейк.

– Да не би Лусинда да е тежко ранена? – попита Елизабет, като вече се чудеше как да отиде при нея.

– Конят ритнал господин Уайли – уточни викарият, – пострадала е само гордостта на господин Уайли и тялото му в... в... долната област. Госпожица Трокмортън-Джоунс с пълно право преценила, че този кон има нужда от повече дисциплина, и тъй като чадърът ѝ бил паднал на земята, тя го сритала – обясняваше той – и така тази забележителна дама за съжаление си навехнала глезена. Дадохме ѝ лаунданум и моята икономка се погрижи за нея. Ще може да язди след ден или два най-много.

И като се обърна към Иън, добави:

– Зная, че те изненадах, Иън. Но ако искаш да си отмъстиш, като ме лишиш от твоята великолепна мадейра. Ще остана с месеци, не само докато госпожица Трокмортън-Джоунс се завърне.

– Ще избързам да приготвя чаши – промърмори Елизабет, за да ги остави насаме.

Когато тръгна, чу Иън да казва:

– Ако се надяваш на хубава храна, не си попаднал където трябва. Госпожица Камерън се жертва върху олтара на кухнята тази сутрин и ние едва избягнахме смъртта след нейните усилия. Аз ще приготвя вечерята и се надявам да бъде много по-хубава.

– Аз ще приложа уменията си на закуска – добродушно си предложи услугите викарият.

Когато девойката се отдалечи, Иън попита тихо:

– Много зле ли е пострадала жената?

– Трудно е да се каже. Беше много гневна и говореше несвързано, може и да е било от лаунданума.

– Защо от лаунданума?

Викарият не отговори веднага, тъй като се загледа в едно птиче, което подскачаше в клоните на дървото над главите им.

– Беше в необикновено състояние. Много объркана. Ядосана също. Страхуваше да не проявиш „нежност“ към лейди Камерън. Без съмнение е имала предвид точно това, което правеше, когато пристигнах.

Когато племенникът му прие подигравателната забележка с безразличие, Дънкан въздъхна и продължи:

– В същото време бе също толкова сигурна, че младата дама ще се опита да те застреля със собствения ти пистолет, и съвсем ясно разбрах, че тя вече веднъж се е опитала. Ето защо се изплаших, когато чух изстрелите, и препуснах насам.

– Стреляхме по мишена.

Викарият се поколеба, после поклати глава, като че ли искаше да пропъди някаква мисъл.

– Госпожица Трокмортън-Джоунс каза доста повече неща, но аз не можех да ѝ повярвам.

– Без съмнение лаунданумът е замъглил мозъка ѝ – каза Иън, за да приключат с тази тема.

– Може би – изрази съмнение вуйчо му. – Но аз не съм взимал лаунданум и много добре помня, че си сгоден за млада жена на име Кристина Тейлър.

– Да, сгоден съм.

Свещеникът стана сериозен.

– Тогава какво извинение имаш за сцената, на която станах свидетел преди малко?

Гласът на Иън прозвуча прегракнало:

– Безумството.

Тръгнах към къщата, викарият мълчеше, а младият мъж бе мрачен. Пристигането на Дънкан не го притесняваше, но страстта се укроти и той не можеше да си прости, че се е поддал на физическото привличане на Елизабет Камерън. Когато устните му докоснаха нейните, като че ли умът му се изпари. А знаеше точно каква е тя – ангел на изкушението. Сълзите, които проливаше, бяха заради измамата на някаква приятелка. Та нали преди две години без угризения сложи рога на горкия Мондевейл. Днес спокойно разказваше за вероятността да се омъжи за стария Билхейвън или за Джон Марчмън и само след час се притисна към него, като го целуваше с безразсъдна пламенност. Дано се омъжи за стария Билхейвън, мрачно си мислеше той. Старият развратник щеше ѝ бъде лика-прилика; във всичко щяха да си подхождат с изключение на възрастта. А Марчмън заслужаваше нещо по-добро от тялото на Елизабет Камерън, от което тя знаеше как да се възползва. Беше превърнала

живота му в ад.

Въпреки ангелското си лице Елизабет Камерън си бе останала такава, каквато си беше – изкусна кокетка.

* * *

Звездите блещукаха в мастилено-синьото небе, когато Иън запали огън отвън, за да опече рибата. Нощният покой го уравни и у него остана само съжаление, че Елизабет го лиши от спокойствието и тишината, от които се нуждаеше и които се надяваше да намери тук. Почти година бе работил с убийствено темпо и разчиташе, че ще си почине в дома си.

От малък знаеше, че ще напусне родното място и ще тръгне по свой път. Беше го постигнал и бе успял. Не винаги се завръщаше тук, за да открие онази неуловима хармония, която лекуваше неспокойния му дух. Сега живееше като властен и богат човек и този живот в повечето случаи му харесваше. Беше пътешествал по далечни земи, видял бе много и много се бе променил. Така прие нещата, когато реши да се ожени за Кристина. Тя никога нямаше да хареса тази къща, но можеше да царува с грация и достойнство в който си пожелае от дворците му.

Беше красива, изискана, страстна. Идеално му подходеше, в противен случай нямаше да поиска ръката ѝ. Преди да го направи, бе обмислил всичко с хладена логика и с безпогрешен инстинкт, които бяха характерни за всяка негова работа – пресмяташе възможностите за успех, бързо взимаше решение и тогава действаше. В действителност единствените му безразсъдни и необмислени постъпки през последните години, бяха през онзи уикенд, когато се запозна с Елизабет Камерън.

* * *

– Постъпихте крайно необмислено – усмихнато заговори Елизабет след вечерята, докато разтребваше масата, – като ме накарахте да приготвя закуската, след като готвите така вкусно.

– Не е точно така – меко каза Иън, наливайки в две чаши коняк. Дънкан се бе настанил на единия фотьойл Пред огнището и той му подаде едната чаша. – Зная да готвя само риба, и то само по този начин.

После се настани срещу огъня на другия стол и взе кутията за пури върху съседната масичка тънка пура, специално приготвена за него в лондонска работилница за тютюн. Погледна Елизабет и от учтивост попита:

– Ще разрешите ли?

Тя видя пурата, усмихна се и тъкмо щеше да се възпротиви, когато пред очите ѝ изплува картината в притъмнялата градина преди две години. Той се бе приготвил да си запали пурата и тогава я забеляза. Лицето му, осветено от златистото пламъче, и сега бе пред очите ѝ. Пронизващо ясният спомен я накара да го погледне, като се питаше дали и той си спомня този миг.

Не си спомняше, усети го.

– Не, нямам нищо против – отвърна и прикри разочарованието си със усмивка.

Викарият наблюдаваше сцената и забеляза престорената усмивка на Елизабет. Беше озадачен от случката, както и от държанието на Иън по време на вечерята. Отпи от коняка и погледна прикрито към девойката, после към племенника си, който си палеше пурата.

Всъщност отношението на Иън поразя Дънкан, стори му се безкрайно необичайно. Жените го намираха за неудържимо привлекателен и както викарият много добре знаеше, Иън не страдаше от морални скрупули да приеме онова, което свободно и очевидно му се предлагаше. Преди обаче винаги се отнасяше към жените толерантно и снизходително. За негова чест дори когато загубваше интерес към някоя жена, продължаваше да се отнася към нея чаровно и вежливо, независимо дали е селянка, или е дъщеря на благородник.

Като знаеше всичко това, Дънкан бе изненадан, стана дори леко подозрителен от факта, че преди два часа Иън бе прегърнал Елизабет Камерън, като че ли нямаше намерение никога да я пуска, а сега изобщо не я забелязваше. Наистина нямаше за какво да го упреква, но за пренебрежението му към нея би го упрекнал.

Продължи да гледа изпитателно племенника си, като очакваше, че ще се поинтересува от Елизабет, но той четеше някаква книга, сякаш напълно бе изхвърлил от мислите си девойката.

– Доколкото разбирам, тази година е била благоприятна за теб.

Иън го погледна и каза:

– Не всичко беше, както очаквах, но все пак е добра.

– Когато рискува, спечели ли?

– Не напълно.

Елизабет нямаше как да не чуе краткия разговор. Преди две години Иън ѝ бе казал, че ако работите му потръгнат, ще може да я осигури. Явно не е успял, което обясняваше защо живее тук. Сърцето ѝ се сви от състрадание за неосъществените му мечти. Но пък и това не беше

толкова лошо, както той навярно си мислеше, реши тя, като си представи дивата красота на планината и уютта на горската къща с огромни прозорци, които гледаха към долината.

Колкото и да напругаше човек въображението си, нямаше нищо общо с Хейвънхърст, но си имаше своя естествен чар. Освен това сигурно нямаше да струва цяло състояние да се поддържа прислуга, както в Хейвънхърст. Тя не притежаваше Хейвънхърст; имението притежаваше нея. От тази гледна точка прелестната горска къща, със старомоден сламен покрив и просторни стаи беше великолепна. Даваше подслон и топлина.

Очевидно Иън не осъзнаваше какъв щастлив човек е или просто обичаше да убива времето си по клубовете, или пък да рискува, за да трупа богатство. Трябваше да живее тук, сред тези сурови великолепни планини, където изглеждаше толкова непринудено и където бе роден... Размишляваше за него и не се усети колко е близо до идеята самата тя да заживее тук.

Прибра и почисти всичко след вечерята и реши да се оттегли в спалнята си. По време на вечерята разбра, че Иън не е виждал чичо си много отдавна, и сметна за редно да ги остави насаме.

Отиде да им пожелае лека нощ. Викарият ѝ се усмихна и ѝ пожела приятни сънища. Иън погледна към нея и каза разсеяно: „Лека нощ.“

Когато тя се качи в спалнята си, Дънкан се загледа в племенника си, спомняйки си уроците, които му даваше, когато Иън беше малък. Също като баща му Дънкан бе интелигентен и с университетско образование. На тринайсет години Иън вече бе погълнал университетските им учебници и у него се натрупаха още повече въпроси. Жаждата му за знания бе неутолима, умът му бе толкова блестящ, че баща му и Дънкан изпитваха страхопочитание. Извършваше наум всички математически операции, преди Дънкан да се е сетил по какъв начин трябва да се реши дадена задача.

Рядката му математическа дарба му донесе цяло състояние от хазартни игри. Пресмяташе и предвиждаше с огромна бързина всяка ръка, дори скоростта на въртенето на рулетката – нещо, което викарият описва като злоупотреба с дадената му от Бога гениалност. Иън притежаваше хладното високомерие на благородните си британски праотци, както и буйния темперамент, и несломимата гордост на шотландските си предци. От тази комбинация бе произлязъл прекрасен човек, с блестящ ум, който сам взимаше своите решения и не разрешаваше на никого да му влияе, когато вече е обмислил нещо.

Само по един въпрос според Дънкан преценката му бе лоша. По

отношение на своя английски дядо Иън бе непреклонен. И най-слабият намек за херцог Станхоуп го изкарваше от равновесие и викарият се колебаше да засегне тази стара и болезнена тема. Въпреки изключителната привързаност и уважение, които Иън изпитваше към Дънкан, старият свещеник знаеше, че племенникът му притежава страховитата способност да обърне гръб завинаги на всеки, който грубо наруши интимното му пространство или който го нарани дълбоко.

Споменът за деня, когато деветнайсетгодишният Иън се завърна вкъщи след първото си голямо пътешествие го изпълни с мъка. Родителите и сестра му бяха отишли в Хернлох, за да посрещнат кораба и да го изненадат. Два дни, преди корабът на Иън да акостира на пристанището, малката странноприемница, където било отседнало щастливото семейство, изгоряла до основи. И тримата загинали в пожара. Иън минал покрай овъглените останки, без да знае, че минава покрай мястото, където е била погребалната клада на цялото му семейство.

Беше пристигнал вкъщи, където Дънкан го очакваше, за да му съобщи тъжната новина.

– Къде са всички? – засмян бе попитал той, като пусна торбата си на пода. После бе обиколил цялата къща, като надничаше в празните стаи. Само лабрадорът му го бе поздравил, като тичаше и лаеше в захлас, докато най-накрая не бе рухнал в краката му. Шедоу – сянка, така се казваше, но не заради черния си цвят, а защото следваше като сянка господаря си. Беше го отгледал от кутренце и то му бе вярно до смърт. При неговото завръщане не можа да си намери място от радост.

– Ти също ми липсваше, моето момиче – бе я погалил Иън. – Нося ти подарък.

Щом му бе заговорил, кучето веднага го бе погледнало с леко наведена на една страна глава, гледаше го и като че ли всичко разбираше. Между интелигентното куче, което го боготвореше, и Иън имаше особено силна връзка.

– Иън – тъжно се бе обърнал към него викарият и той бе застанал безмълвно и напрегнато срещу него, с кучето до себе си, което сякаш бе попило настроението на господаря си.

Дънкан бе съобщил новината на Иън колкото можа по-меко и въпреки че бе добре подготвен да утешава страдащите, не намери думи да го утеши, тъй като никога не бе виждал толкова силно самообладание. Иън не заплака, не се побърка. Вцепени се и не се поддаде на непоносимата скръб, тъй като знаеше, че тя ще го унищожи. Беше застанал до прозореца, загледан в тъмната нощ, кучето бе в краката му, когато най-

накрая Дънкан си тръгна.

– Вземи я със себе си и я дай на някого – с категоричен тон бе казал.

Викарият се бе смутил.

– Кого да взема?

– Кучето.

– Но нали каза, че ще останеш поне половин година тук, за да се погрижиш за всичко!

– Вземи я – грубо го бе прекъснал Иън. И в онзи миг Дънкан бе разбрал какво прави Иън и това го изплаши.

– Иън, в името на Божията любов, това куче те обожава. Освен това ще ти бъде другар.

– Заведи го в Калгън при Макмъртис.

Дънкан трябваше с въже да дърпа нещастния лабрадор, за да го отведе.

През следващата седмица Шедоу сама се бе завърнала. Дънкан бе там и усети как в гърлото му заседна буца, когато Иън не обърна внимание на нещастното животно. На другия ден племенникът му тръгна с Дънкан и сам го отведе в Калгън. След вечеря яхна коня си, а Шедоу, която го чакаше, тръгна след него. Иън се обърна и строго ѝ заповяда да остане.

Шедоу остана, защото думата на господаря ѝ бе закон за нея.

Дънкан бе останал още няколко часа и когато си тръгна, кучето седеше там, където го бе оставил Иън. Гледаше към пътя с наклонена на една страна глава, като че ли не вярваше, че господарят му го е изоставил.

Иън никога повече не попита за лабратора. За пръв път Дънкан бе осъзнал силата му да не се поддава на чувствата си. С хладна разсъдливост се разделяше с всичко, което щеше да го нарани. Беше прибрал портретите на родителите си и сестра си, бе опаковал всичките им вещи. Останаха му само къщата и спомените.

Скоро след смъртта им бе пристигнало писмо от дядото на Иън, херцог Станхоуп. Две десетилетия след като бе лишил от наследство сина си заради брака му с майката на Иън, херцогът молеше за помирение: писмото му бе пристигнало три дни след пожара. Младият мъж го бе прочел и го бе захвърлил, както постъпи с десетките писма, които получи през следващите единайсет години. Срещу несправедливостта бе непреклонен и суров като зъберите на върховете, които го заобикаляха. Не прощаваше лесно.

Беше също най-упоритият човек, когото Дънкан познаваше. Когато беше малък, спокойната му самоувереност и блестящият му ум, съчетани с онова, което се нарича „трудно дете“, караха родителите му да се замислят. Веднъж баща му се беше пошегувал: „Иън ни разрешава да го възпитаваме, защото ни обича, а не защото ни мисли за по-умни от него. Вече знае, че не сме, но не иска да ни наскърбява и затова не ни го натяква.“

След като познаваше добре характера на Иън, Дънкан не се надяваше, че и сега ще промени отношението си към своя дядо. Нямахше да помогнат нито разумни доводи, нито чувства. Особено след като херцог Станхоуп означаваше за Иън много по-малко от лабратора му.

Потънал в мисли, Дънкан мрачно се взираше в огъня. Иън остави документите, които четеше, и го погледна. Мълчанието бе неестествено и най-накрая той каза:

– След като вечерята, която приготвих, не беше чак толкова лоша, предполагам, че има друга причина да си толкова унил.

Викарият кимна, стана и отиде до огъня, като си повтаряше наум с какво да започне.

– Иън, получих писмо от дядо ти – започна и видя как усмивката му изчезна и лицето му се вкамени. – Моли ме да те убедя да се срещнеш с него.

– Губиш си времето – отвърна Иън с леден глас.

– Той ти е най-близкият роднина – продължи Дънкан.

– Моето семейство и моят най-близък роднина са събрани в тази стая – рязко отговори Иън. – Други не познавам.

– Ти си единственият му жив наследник – упорито настоя старият човек.

– Това е негов проблем, не е мой.

– Той умира, Иън.

– Не ми се вярва.

– Аз му вярвам. Още повече, ако майка ти беше жива, щеше да те помоли да се сдобриш с него. Животът ти бе помрачен от мисълта, че той се е отказал от сина си заради нея. Няма смисъл да ти припомням, че майка ти беше единствената ми сестра. Обичах я и след като аз мога да простя на човека, който я накара да страда, не виждам защо ти да не можеш.

– Ти си в бизнеса с прошките – с унищожителен сарказъм изрече племенникът му. – Аз нямам нищо общо. Вярвам в око за око.

– Казах ти, той умира.

– А пък аз ти казвам – произнесе Иън, – че не ме засяга.

– Ако не искаш да приемеш титлата за себе си, направи го заради баща си. Принадлежеше му по закон, както ще принадлежи на първородния ти син. Това е последната ти възможност да се смилиш. Дядо ти ми дава две седмици да те убедя, преди да обяви друг наследник. Ти пристигна тук с две седмици закъснение. Може да се окаже твърде късно...

– И преди единайсет години беше твърде късно – отговори Иън с ледено спокойствие. И после пред погледа на викария настроението му рязко се промени, чертите му се отпуснаха и след като прибра документите в папка, развеселено му каза:

– Чашата ти е празна, отче. Искаш ли да ти я напълня?

Дънкан въздъхна и поклати глава. Всичко свърши точно както предчувстваше: в душата си Иън бе затръшнал вратата на дядо си и нищо нямаше да промени решението му. Дънкан знаеше от опит, че когато стане спокоен и весел като сега, нищо не можеше да му повлияе. И след като не постигна нищо първата вечер племенника си, прецени, че няма какво да губи, като засегне още една чувствителна тема, която го притесняваше.

– Иън, искам да те попитам за Елизабет Камерън. Нейната гувернантка ми каза някои неща...

Младият мъж отново се усмихна учтиво и съдржано, което бе знак за тревога.

– Ще ти спестя този разговор, Дънкан. Всичко свърши.

– Разговорът или...

– Всичко.

– Не мисля така – каза строго възрастният човек. – Сцената, на която станах свидетел...

– Стана свидетел на края.

И както забеляза Дънкан, той изрече това със същата решителност и въбесяващо спокойствие, с които говореше за своя дядо. Като че ли за него въпросът бе приключен и никой не бе в състояние да проникне в мислите му. Викарият разбра, че Елизабет Камерън бе причислена към една и съща категория с херцог Станхоуп, и почувства дълбоко разочарование.

– Има нещо, което никога не съм ти казвал – ядосано каза той.

– И какво е то? – поинтересува се Иън.

– Мразя, когато обръщаш всичко на смях. Предпочитам да те видя разгневен. Тогава поне зная, че ще мога с нещо да те трогна.

За ужас на Дънкан Иън взе книгата си и отново се зачете.

15.

– Иън, би ли отишъл до плевнята да видиш какво прави Елизабет там – помоли викарият, докато сръчно преобръщаше бекона в тигана. – Преди петнайсет минути я изпратих да донесе яйца.

Младият мъж тръсна наръч дърва до огнището и тръгна да търси своята гостенка. Щом влезе в плевнята, се закова на място. Елизабет гледеше намръщено кокошките, а те кудкудякаха срещу нея.

– Не съм виновна аз – възбудено им обясняваше тя. – Дори не обичам яйца и миризмата на пилета не обичам.

После крадешком пристъпи на пръсти към полога и продължи с умоляващ глас:

– Ако ми разрешите да взема четири яйца, аз няма да изям нито едно. Ето, виж – пресегна се към настръхналата кокошка, – няма да те обезпокоя много. Само си пъхам ръката тук и... ох! – изпищя тя, когато кокошката яростно я клъвна по китката.

Отдръпна ръката си и подскочи, като чу подигравателния глас на Иън:

– Не трябва да им искате разрешение, вижте – каза и се приближи. – Само трябва да им покажете кой е господарят...

И без всякакво суетене взе две яйца изпод кокошката, която даже не се опита да го нападне; после постъпи по същия начин с още две кокошки.

– Никога ли не сте влизали в кокошарник? – попита той, абсолютно безразличен към Елизабет Камерън, която изглеждаше пленително с разрошена коса и пламнало от гняв лице.

– Не – отсече тя, – не съм. Пилетата смърдят.

Иън се усмихна:

– Сега всичко се изясни. Те усещат какво е отношението ви към тях, нали разбирате?

Елизабет се взря в него и почувства необяснима промяна, която я смути. Той ѝ се усмихваше, дори се шегуваше, но очите му бяха празни. Беше виждала страст в тези златисти очи, гняв, дори студенина, но никога безразличие.

Вече не знаеше как би желала той да се държи, но беше сигурна в едно – не ѝ харесваше да се отнася към нея като към чужд човек.

– Най-послед! – каза викарият, когато се появиха. – Готово е, освен

ако не предпочитате бекона прегорял.

– С Елизабет предпочитаме прегорял бекон – пошегува се Иън.

Тя отвърна на усмивката му, но се смути още повече.

– Случайно да играете карти? – попита я викарият, когато приключиха със закуската.

– Зная някои игри – отговори тя.

– Тогава ще можем да поиграем вист някоя вечер, когато госпожица Трокмортън-Джоунс и Джейк се върнат. Иън – добави той, – ти ще играеш ли с нас?

Племенникът му си наливаше кафе и се усмихна развеселено.

– В никакъв случай.

После погледна към Елизабет и обясни:

– Дънкан мами.

Нелепият образ на свещеник, който мами на карти, я накара да се засмее и стаята се изпълни с мелодични звуци.

– Сигурна съм, че не е способен на подобно нещо.

– Иън каза истината, мила – призна си викарият смутено. – Но никога не мамя, когато играя с друг човек. Мамя само когато реда пасианси, нали се сещате – Наполеон на остров Света Елена.

– О, за това ли става дума – засмя се Елизабет. – Аз правя същото.

– А вист играете ли?

Тя кимна.

– Арон ме научи, когато бях на дванайсет години, но все още най-редовно ме смазва от бой.

– Арон ли? – попита я усмихнато викарият.

– Нашият кочияш – обясни тя и както винаги когато споменаваше своето „семейство“ в Хейвънхърст, се почувства щастлива. – По-добра съм на шах, на който ме научи Бентнър.

– А Бентнър кой е?

– Нашият иконом.

– Ах, да, разбирам – каза Дънкан, но нещо го накара да продължи да разпитва: – А случайно да играете домино?

– Доминото е специалитет на госпожа Бодли – усмихнато му отговори Елизабет. – Госпожа Бодли е нашата главна камериерка. Често играем с нея, но тя прекалено се вживява в играта. Тези безлични правоъгълни пулчета от слонова кост, осяяни с точки, не ме ентусиазират, фигурите за шах са ми по-интересни. Самите те изискват сериозна игра.

Иън най-накрая се включи в разговора и погледна развеселено вуйчо си:

– Лейди Камерън е много богата млада дама, Дънкан, ако още не си се досетил.

Тонът му загатваше, че тя е глезна и цяла армия от слуги изпълняват и най-малкото ѝ желание. Елизабет беше поразена. Не ѝ се вярваше, че той иска да я обиди, викарият го погледна с укор.

Иън равнодушно отвърна на погледа му, но сам се сепна от думите си. Снощи беше решил повече да не прояви никакви чувства към Елизабет и това решение бе окончателно. За него беше без значение дали тя е празноглава разглежена аристократка. А ето, че я тормозеше, без да го е заслужила с нищо, освен че седеше срещу него невероятно съблазнителна с вързаната си на тила коса с жълта панделка, която бе в тон с роклята ѝ. Толкова се ядоса, че изгуби нишката на разговора.

– А на какво играехте с братята и сестрите си? – попита я Дънкан.

– Имам само един брат, който през повечето време е бил или на училище, или в Лондон.

– Предполагам, че е имало съседски деца – продължи мило да я разпитва викарият.

Тя поклати глава и отпи от чая си.

– Наоколо имаше само няколко арендатори, но те нямаха деца на моята възраст. В Хейвънхърст няма достатъчно вода. Баща ми не смяташе, че си струва да се занимава с това, така че повечето селяни напуснаха, за да търсят по-плодородна земя.

– Тогава с кого си играехте?

– Главно със слугите – каза Елизабет. – Прекарвахме си чудесно.

– А сега? – продължаваше да любопитства той. – С какво си запълвате времето?

Възрастният човек така умело я предразполагаше, че тя отговаряше искрено, без да се пита какво ще си помисли той.

– Обикновено съм много заета с грижите около имението.

– Казвате го, като че ли ви доставя удоволствие.

– Точно така, доставя ми удоволствие. Дори много. И знаете ли – доверително му каза – какво ми харесва най-много от всички неща, които трябва да върша?

– Не, не се досещам.

– Да се пазаря с продавачите. Това е най-вълнуващото нещо и Бентнър – нашият иконом – казва, че съм гениална в това отношение.

– Да се пазарите ли? – смая се Дънкан.

– Подхождам към това все едно съм длъжна да покажа на някого как да разсъждава логично – чистосърдечно призна тя, очевидно

вдъхновена от любимата си тема. – Например сладкарят в селото е направил торта, което му е отнело, да кажем, един час. Половината от това време той е използвал, за да си подготви продуктите.

Викарият кимна и Елизабет продължи:

– Но ако той направи дванайсет торти, ще приготвя ли и премерва продуктите дванайсет пъти?

– Не, ще ги мери само веднъж и ще му отнеме много по-малко време.

– Точно така мисля и аз – радостно уточни момичето.

– И защо трябва да платя дванайсет пъти повече, след като за дванайсет торти сладкарят е загубил дванайсет пъти по-малко време? Тогава едната торта ще струва по-евтино или поне би трябвало да е по-евтина – завърши, – ако човек разсъждава логично.

– Много интересно – възхити се викарият. – Не бях разсъждавал по този начин.

– Нито пък за съжаление сладкарят в селото – подсмихна се Елизабет. – Струва ми се, че въпреки всичко ще поумнее. Престана да се крие зад чувалите е брашно, когато влизам.

Момичето със закъснение осъзна, че проникателен човек като викария може за много неща да се досети от обяснението ѝ, и бързо добави:

– Всъщност не става въпрос за цената. Наистина. Става въпрос за принцип, нали разбирате?

– Да, разбирам – каза ласкаво Дънкан. – Имението ви сигурно е прелестно. Щом го споменете и се усмихвате.

– Наистина е прелестно. – Усмихна се тя. – Накъдето и да погледнете, ще откриете дивна красота. И хълмовете наоколо, и парка, и разкошните градини, всичко е красиво – изброяваше, а в това време Иън взе чинията и чашата си и стана.

– Колко голяма е къщата? – любезно се поинтересува викарият.

– Има четирийсет и една спални.

– И съм готов да се обзаложа, че всичките са постлани със скъпи кожи и са препълнени със скъпоценни камъни колкото дланта ви – обади се Иън и със студено изражение се загледа през прозореца.

– Разбира се – каза тя с престорена лекота, без да се поддава на грубостта, която с нищо не бе провокирала. – Има картини от Рубенс и Гейнсбъро, камините са от Адамс. Килимите наистина са персийски.

„И това щеше да е вярно – помисли си, когато съвестта ѝ се обади заради лъжите, – ако не бях разпродала всичко миналата година, за да платя на кредиторите.“

За нейно най-голямо изумление, вместо да продължи словесната си атака, Иън Торнтън се обърна към нея и я погледна гневно.

– Извинете ме, Елизабет – навъсено каза, – забележката ми беше неоснователна.

И след тези забележителни думи тръгна, като заяви, че ще ловува през целия ден.

Тя сведе поглед, но викарият продължи да гледа след него. После се обърна и погледна Елизабет. Лицето му светна със странна, замислена усмивка.

– Да не би нещо да не е наред? – попита девойката. Той се усмихна още по-широко, облегна се в стола си и щастливо засия срещу нея.

– Очевидно има нещо – отговори с недвусмислено задоволство. – И ако питате мен, аз съм изключително радостен.

Елизабет бе започнала да се чуди дали в това семейство няма някаква лудост и само доброто възпитание я възпря да не го отбележи. Вместо това се зае с чиниите от закуската.

След като изми съдовете и ги прибра, въпреки протестите на викария отиде на долния етаж, за да разтреби и да почисти мебелите. Прекъсна само за да хапнат набързо, и когато привърши с домакинската работа, вече беше късен следобед. Застана наред къщата и тържествуващо огледа резултата от усилията си, а душата ѝ се изпълни с блаженство от добре свършената работа.

– Заслужихте си разходката – каза ѝ Дънкан. – Сега настоявам да се порадвате на отиващия си прекрасен ден.

Елизабет би предпочела топла баня, но тъй като това желание бе неизпълнимо, прие. Навън небето беше синьо, въздухът – мек и изпълнен с благоухания и тя погледна с копнеж към виещия се в падината поток. Щом Иън се завърнесе, щеше да отиде да се изкъпе в реката – за пръв път на открито. Но трябваше да почака, за да не се сблъска с него, докато се къпе.

Обиколи двора, порадва се на гледката, но без Иън ѝ беше скучно. Присъствието му изпълваше атмосферата с напрежение и всеки миг за нея бе различен. Чистенето на къщата му тази сутрин, което направи от скука и главно в знак на признателност, се превърна за нея в нещо съкровено.

Застана на ръба на платото и се загледа в далечината, но пред нея беше красивото му сурово лице с кехлибарените очи. Спомни си

нежността в дълбокия му глас и начина, по който вчера я прегърна. Почудих се какво ли е да си женен, да живееш в уютна къща като тази, заобиколена от величествената природа. Чудеше се и каква ли жена би довел Иън тук като своя съпруга и си представи как разговарят и мечтаят един до друг на дивана пред огнището.

Изведнъж Елизабет се усети, че мислите ѝ са безумни. Представяше си, че самата тя седи до него на дивана! Трябваше да забрави тези скандални мисли и се огледа с какво да запълни времето си. Завъртя се, загледала в разлистената корона на дървото... и тогава я съзря! Голяма дървена къща, почти напълно скрита в клоните на огромното дърво. Очите ѝ светнаха очаровани, докато се взираше в къщичката, и тогава повика викария.

– На дървото има къщичка – обясни му тя защо го вика. – Как мислите, дали ще бъде редно, ако се кача да погледна? Представям си, че гледката оттам ще бъде прекрасна.

Той прекоси двора и внимателно разгледа „стъпалата“, които представляваха дъсчици, заковани в ствола на огромното дърво.

– Не ми изглеждат много здрави тези дъски.

– Не се притеснявайте – жизнерадостно каза Елизабет. – Елбърт казва, че съм била като маймуна.

– А кой е Елбърт?

– Един от нашите коняри – обясни тя. – Той и още двама от нашите дърводелци ми направиха къщичка в клоните на едно дърво у дома.

Викарият погледна сияещото ѝ лице и сърце не му даде да ѝ откаже.

– Добре, качете се, само ми обещавайте да внимавате.

– О, да, ще внимавам.

Той я наблюдаваше и видя как изхлузи пантофките си, после обиколи дървото няколко пъти и изведнъж изчезна от погледа му, мярна му се само една яркочълта ивица. За негово най-голямо изумление вече се бе изкатерила в клоните, без да се възползва от прогнилите дъски. Щеше да извика, но разбра, че няма нужда – с безразсъдна пъргавина почти бе стигнала до къщичката.

Елизабет се наведе, за да влезе, и когато се озова вътре, се изправи в цял ръст. Таванът бе достатъчно висок, което я наведе на мисълта, че Иън Торнтън и като малък е бил доста едър. Огледа с интерес овехтялата маса, стола и голямата дървена кутия, които бяха единствените вещи в детската къща. Прозорецът гледаше към долината и върховете и тя заатаи дъх от великолепието на гледката. Склоните бяха потънали в

нацфтели глогини, диви зюмбюли и синчец. После отново заразглежда стаичката. Избърса праха от капака на боядисаната в бяло кутия и видя, че там има издълбан надпис: „Собственост на Иън Торнтън. Ако ти е мил животът, не отваряй.“ И за по-голяма сигурност под надписа имаше череп с кръстосани кости.

Елизабет си спомни своята къщичка, където си пазеше играчките. Имаше също своите детски съкровища, но не бе сметнала за нужно да ги бележи с череп и кръстосани кости. Беше ги прибрала в ковчеже с лъскава месингова ключалка – медальон, подарък от баща ѝ, когато беше шестгодишна, миниатюрен чаен кукленски сервиз, който родителите ѝ подариха, когато бе седемгодишна... също и панделки за куклите.

Погледът ѝ отново бе привлечен от кутията върху масата и си помисли нещо, което не ѝ беше хрумвало: тук е доказателството, че силният, неустоймо сексапилен мъж е бил малко момче, със своите тайни и сигурно също като нея си е измислял най-различни игри.

Против волята си Елизабет сложи ръка върху капака на кутията. По всяка вероятност бе празна и всъщност нямаше да се окаже, че най-нахално се меси в чужди работи...

Отвори малкото сандъче и погледна вътре. Най-отгоре се мъдреха яркозелени пера. „Сигурно са от папагал“ – помисли си тя. Имаше и три съвсем обикновени сиви камъчета, но сигурно по някаква причина са били важни за малкия Иън, тъй като бяха старателно изгладени и лъснати. До тях видя голяма раковина, наситенорозова от вътрешната страна. Елизабет си спомни раковината, която веднъж родителите ѝ бяха донесли, и я долепи до ухото си. Заслуша се в шума на морето, после я остави настрана и извади моливи за рисуване. Под тях имаше нещо, което приличаше на скициник. Взе го и отгърна корицата. Очите ѝ се разшириха от възхита, когато видя майсторски направената рисунка на красиво момиченце, с развяна коса на фона на море. Беше седнало на пясъка с подвити крака и гледаше раковина, съвсем същата като тази в кутията. Следващата рисунка изобразяваше същото момиче – гледаше към художника и се усмихваше, като че ли двамата си разказваха нещо тайно и смешно. Елизабет изпита страхопочитание от умението на Иън да улови мига, както и да не пренебрегне детайлите. Дори орнаментите върху медальона на детето се виждаха.

Имаше и други рисунки, не само на малкото девойче, но и на мъж и жена, които Елизабет предположи, че са родителите му. Имаше много скици на кораби, на планини и дори на куче – лабрадор, веднага го позна тя. Ушите му бяха щръкнали, главата наведена встрани, очите му

жизнерадостно блестяха, сякаш едва се съдържаше да не се хвърли към господаря си.

Толкова беше смаяна от чувствителността и таланта, с които бяха изпълнени рисунките, че застина, опитвайки се да асимилира тази неочаквана дарба на Иън. Мина доста време, преди да се опомни. Тогава видя, че в кутията е останал само един предмет – малка кожена торбичка. Независимо от разрешението на викария вече се чувстваше като нашественик в личния живот на Иън и знаеше, че не трябва да утежнява вината си, като отвори торбичката. Но, от друга страна, желанието да разбере нещо повече за този загадъчен мъж, който преобърна живота ѝ от мига, в който го съзря, беше непреодолимо. Развърза връвчицата и обърна торбичката. В ръката ѝ падна тежък пръстен. Елизабет внимателно го разгледа, без да вярва на очите си: върху масивния пръстен бе инкрустиран огромен четвъртит смарагд, който искреше. В самия смарагд бе поставен златен герб, изобразяващ лъв, изправен на задните си лапи. Не разбираше много от бижута, но не се съмняваше, че толкова изящен пръстен е много скъп. Загледа герба, като се опитваше да го разпознае, тъй като когато се готвеше за своя дебют, беше научила доста гербове. Но въпреки че ѝ се струваше доста познат, не можа да си спомни на кого принадлежи. Прибра го в торбичката и взе решение. Очевидно за Иън не е бил по-ценен от камъчетата и раковината, когато е бил малък, но тя чувстваше, че ако го види сега, ще осъзнае цената му и ще го прибере на сигурно място. Помисли си за гнева му, когато разбере, че е ровила в нещата му, но бе решила поне да му обърне внимание. Взе и рисунките. Бяха толкова хубави, че заслужаваха да се сложат в рамки.

Като затвори кутията, Елизабет я сложи там, където я намери, и се усмихна, щом видя пак черепа и кръстосаните кости. Без да осъзнава как точно се случи, усети в душата си още повече нежност към момчето, което е крило мечтите си тук. А фактът, че това момче се е превърнало в мъж, често студен и резервиран, не засегна нежното ѝ сърце. Развърза шарфа от косата си, завърза го около кръста си и пъкна там скициника. После сложи пръстена на палеца си, за да не го загуби, докато слиза от дървото.

Когато се завърна от лов, Иън веднага отиде в плевнята, където остави дивеча и малко след това се запъти към къщата, но в последния момент кривна към дървото. Застана под него и се загледа към покрития с мъх стръмен склон, по който се слизаше до реката. Високо над главата му клоните на дървото се разлюляха и той погледна нагоре. В първия момент нищо не забеляза, после онова, което видя, го накара да се

усъмни в зрението си. Един дълъг, строен, гол крак се протегна и заопипва къде да стъпи. След това към първия се присъедини другият и двата застинаха в пространството като че ли в безтегловност.

Иън посегна да я хване, но се отказа, защото явно тя и сама добре се справяше.

– Какво, по дяволите, правите там горе? – попита той.

– Слизам долу, разбира се – се чу гласът на Елизабет в листака.

Доста смаян от смелостта и пъргавината ѝ, Иън тъкмо щеше да си тръгне и да я остави сама да слезе, когато едно прогнило стъпало поддаде.

– Помощ! – изкрещя Елизабет точно навреме, за да падне в яките ръце, които я поеа през кръста.

Елизабет усети как се плъзга по него. Смутена от неумелото си слизане, от детските съкровища, които откри, от странния трепет, който я прониза при допира с неговото тяло, тя пое дъх и неохотно се обърна към Иън.

– Рових в нещата ви – призна си тя и вдигна зелените си очи към него. – Надявам се, че няма да се разгневите.

– И защо да се разгневявам?

– Видях рисунките ви – продължи признанията си тя, тъй като сърцето ѝ бе преизпълнено с нежност и възхита от откритието ѝ. – Прекрасни са, наистина! Не е трябвало да се захващате с комар и рисковани операции, трябвало е да станете художник!

Тя усети смущението му и в желанието си да го убеди в своята искреност, измъкна скицника, постави го на тревата и внимателно го разтвори.

– Само погледнете тази! – настоя тя, седна на земята и му се усмихна.

След миг колебание Иън седна до нея, загледан в обаятелната ѝ усмивка, а не в рисунките.

– Не гледате рисунките – мило го смъмри тя и му показа рисунката. – Не мога да повярвам, толкова сте талантив! Уловили сте и най-финия детайл. Защо го казвам: ето, аз усещам вятъра в косите ѝ, виждам как се усмихват очите ѝ.

За ужас на Елизабет, когато той погледна образа на момиченцето, стана много тъжен.

Тя някак си предусети, че момичето е починало.

– Коя е тя? – меко попита.

Мимолетният тъжен израз изчезна и когато тихо ѝ отговори,

чергите му бяха както обикновено спокойни:

– Сестра ми.

Той се подвоуми за миг и Елизабет си помисли, че на нищо повече да каже. Когато проговори с приглушен глас, тя остана с чувството, че сам изпитва способността си да изрече гласно какво се е случило:

– Умря при пожар, когато беше на единайсет години.

– Съжалявам – прошепна Елизабет, а огромното съчувствие и сърдечна топлина се отразиха в очите ѝ. – Искрено съжалявам – каза тя, замислена за красивото момиче със смеещите се очи. Неохотно откъсна очи от неговите и без да е сигурна дали няма да обърка нещо, е опита да разведри настроението, като отгърна скицника на следващата рисунка. Тя като че ли трептеше от живот и бликаща радост. Изобразяваше мъж и жена, седнали на голям камък на морски бряг. Мъжът я бе прегърнал през раменете, усмихваше ѝ се полуобърнат към нея, а тя бе сложила ръката си в неговата и жестът ѝ някак подсказваше голямата им любов.

– А тези хора кои са? – попита, като сочеше рисунката.

– Моите родители – отговори Иън, но в тона му се прокрадна нещо, което я накара да го погледне. – Загинаха в същия пожар.

Елизабет извърна глава и почувства пронизваща болка в гърдите си.

– Случи се много отдавна – отбеляза той след миг и отгърна на следващата рисунка. От листа ги погледна черен лабрадор. Когато този път обясни, гласът му бе по-ведър: – Каквото и да се случеше да отстрелям, тя го намираще.

Самата Елизабет вече се бе овладяла, когато каза:

– Притежавате невероятен талант да улавяте същността на нещата, съзнавате ли го?

Той развеселено повдигна вежди и заразглежда останалите рисунки. Спря се на една скица, на която много прецизно бе нарисувал четириъгълник с платна.

– Възнамерявам някой ден да построя този кораб. Проектът е мой.

– Наистина ли? – възкликна тя възхитена.

– Наистина – потвърди той, като ѝ се усмихна. Лицата им бяха само на сантиметри едно от друго, те се гледаха усмихнати, после Иън насочи погледа си към устните ѝ, а сърцето ѝ щеше да се пръсне в очакване. Иън едва забележимо наклони глава и Елизабет почувства или по-скоро знаеше, че той ще я целуне. Неволно вдигна ръка да го прегърне и да го привлече към себе си, но Иън рязко се отдръпна и скочи на крака. Съвсем зашеметена, тя внимателно затвори скицника и се изправи.

– Става късно – каза, за да прикрие смущението си. – Бих искала да се изкъпя в реката, преди да захладнее. О, почакайте – задържа го, измъкна от палеца си пръстена и му го подаде. – Намерих го в кутията при рисунките – прибави.

– Моят баща ми го даде, когато бях малък – надменно изрече той и го прибра в джоба си.

– Струва ми се много ценен – отбеляза Елизабет, като си представи колко много подобрения можеха да се направят в къщата и в земите наоколо, ако го продаде.

– Всъщност – безизразно отговори Иън – пръстенът няма никаква стойност.

16.

Вечеряха тримата – Елизабет, Иън и викарият, и през цялото време тя бе смутена и обърквана. Иън разговаряше с вуйчо си, като че ли нищо не се бе случило помежду им, а Елизабет се измъчваше с чувства, които нито можеше да разбере, нито да преодолее. Всеки път, щом погледнеше към нея, сърцето ѝ се разтуптяваше. Крадешком хвърляше поглед към устните му. Наблюдаваше силните му дълги пръсти, когато поднасяше чашата с вино към устните си и я пронизваше споменът за нежността им.

Преди две години бе завладяна от чара му; сега беше по-мъдра. Беше разбрала, че е развратен, но сърцето ѝ казваше друго. Когато вчера я прегръщаше, почувства, като че ли тя за него е изключение, като че ли не само я желае, но и се нуждае от нея в своя дом.

„Колко си самонадеяна, Елизабет – наруга се тя, – и колко си глупава!“ Изкусните любовници и изискани ухажори навярно винаги карат една жена да се чувства изключителна. Целуват я с подлудяваща страст и когато страстта се изпари, забравят, че е жива. Беше чувала, че донжуановците преследват ожесточено жертвата си и щом постигнат своето, я зарязват – точно както постъпи Иън сега. Тази мисъл никак не ѝ беше приятна и тя закопня за примирие. Мракът навън се сгъстяваше, вечерята привършваше, а Иън не забелязваше присъствието ѝ. Най-после вечерята приключи, девойката се изправи, за да разтреби масата, и когато се обърна към Иън, замръзна от изненада, защото той бе впил поглед в устните ѝ, но веднага рязко се извърна.

– Аз ще ви помогна – предложи услугите си викарият. – Така е справедливо, след като двамата с Иън приготвихте всичко останало.

– И дума да не става – закачливо му отговори тя и за четвърти път през целия си живот завърза престилка около кръста си и изми съдовете. Зад гърба ѝ двамата разговаряха за хора, които Иън очевидно отдавна познаваше. Макар те да не я забелязваха, тя се почувства необичайно щастлива и доволна да чува как си приказват.

Когато свърши с домакинстването, свали престилката и седна до огнището. Оттук можеше да вижда Иън, без да бъде забелязвана. Тъй като освен на Алекс нямаше на кого друго да пише, тя започна писмо до нея, съобразявайки се, че Иън случайно може да го види. Затова се ограничи главно в описание на Шотландия и на къщата, но разказът ѝ бе

несвързан, защото непрекъснато мислеше за Иън. Изглеждаше някак чудновато, че живее тук, в толкова усамотено място. Трябваше поне понякога да се появява в балните зали или в градините, облечен с невероятно изисканото си черно вечерно облекло, за да вълнува женските сърца. Тъжно си помисли колко безпристрастно може да разсъждава. Според нея мъже като Иън Торнтън правят голяма услуга на обществото – дават му нещо, в което да се вглежда, на което да се възхищава и от което дори да се страхува. Без мъже като него жените нямаше да имат за какво да мечтаят. И да съжالياват, напомни си тя.

През цялото време Иън не показва, че я забелязва, затова никак не бе странно, че тя леко се сепна, когато той каза, без да я поглежда:

– Вечерта е много хубава, Елизабет, и ако можете да се откъснете от писмото си, бихте ли пожелали да се поразходим?

– Да се разходим ли? – повтори тя, изплашена, че той долавя какво я занимава, както тя долавя всяко негово движение.

– Навън е тъмно – отбеляза, като се вгледа в невъзмутимия му израз. Той стана от масата и се приближи до нея. Изправи се до стола ѝ, почти заплашително висок, а красивото му лице с нищо не подсказваше, че изпитва желание да отиде където и да е с нея. Елизабет погледна нерешително викария, който веднага подкрепи Иън.

– Една разходка ще ви дойде добре – каза Дънкан и стана. – Помага на храносмилането.

Елизабет отстъпи и се усмихна на стария свещеник.

– Само ще си взема някаква наметка от спалнята. Да ви донеса ли нещо и на вас, господа?

– На мен не – каза той. – Не обичам да скитам в тъмното. – Малко късно се усети, че пренебрегва задълженията си, и побърза да добави: – Зрението ми не е като едно време. – После извинението му изгуби всякакъв смисъл, тъй като взе книгата си и без очила се зачете на слабата светлина на свещите.

* * *

Нощта бе хладна и Елизабет се загърна с вълнения шал. Иън вървеше мълчаливо до нея.

– Има пълнолуние – каза тя след няколко минути, загледана към огромния сумрачно-жълт диск. Когато той не отговори, тя се зачуди каква тема да предложи и тогава Иън непринудено изрази онова, което и тя чувстваше:

– Не мога да повярвам, че съм в Шотландия.

– Нито пък аз.

Тръгнах по пътечка, която той очевидно познаваше добре, а зад тях светлината от прозорците на къщата все по-слабо мъждукаше, докато напълно изчезна.

След няколко минути, изпълнени с мълчание, заобиколиха едно малко възвишение и ненадейно пред тях се появи долината, потънала в мрак, докато небето меко сияеше от блясъка на звездите. Иън спря и пъхна ръце в джобовете си. Елизабет се почувства неловко и продължи още няколко крачки, но пътеката свършваше и повече нямаше накъде да се върви. Тук като че ли бе по-студено, тя се загърна с наметката и го погледна. На лунната светлина профилът му рязко се очертаваше, изглеждаше някак суров.

– Трябва да се връщаме – промълви тя след още няколко минути мълчание.

Иън не отговори веднага, наведе глава назад, очите му бяха притворени. Имаше вид на човек, който мъчително се бори със себе си.

– Защо? – попита, без да променя позата си.

– Защото пътят свършва тук – отбеляза тя очевидното.

– Тази вечер не излязохме на разходка – отговори Иън с равен глас.

Чувството ѝ за сигурност взе да я напуска.

– Така ли?

– Много добре знаете, че е така.

– Тогава... тогава защо сме тук?

– Защото искаме да сме сами.

Ужасена, че той се е досетил по някакъв начин какво я е вълнувало по време на вечеря, стеснително каза:

– Какво ви кара да мислите, че аз искам да съм насаме с вас?

Той рязко се обърна към нея и погледът му потъна в очите ѝ.

– Ела и ще ти покажа какво.

Тялото ѝ се разлюля от уплаха и желание, но все пак успя да запази известно самообладание. Да я целуне, когато викарият е някъде наблизо, беше допустимо, но тук бяха съвсем сами и той можеше да си позволи всякакви волности, а това вече бе недопустимо. Беше и много опасно, и по-страшно. И ако съдеше по поведението ѝ отпреди две години, тя не би могла и да го упреква. С безумно усилие остана равнодушна към сексуалното му обаяние и успя спокойно да изрече:

– Господин Торнтън...

– Името ми е Иън – прекъсна я той. – Познаваме се отдавна и дори без да споменаваме какво се случи между нас, не мислите ли, че е

нелепо да се обръщате към мен толкова официално?

Елизабет се постара да запази хладнокръвие.

– Обвинявах изцяло вас за онова, което се случи между нас през онзи уикенд – кратко започна да обяснява. – След това преглътна, преди да продължи: – Истината е, че моето поведение вечерта, когато се запознахме в градината и когато ви помолих да танцувате с мен, беше глупава... по-скоро безсрамно. – Елизабет млъкна, тъй като знаеше, че отчасти може да се оневини, като разкаже, че е постъпила така по молба на приятелките си, но ѝ се стори унизително. Много ѝ се искаше отношенията им да се изяснят без допълнителни обяснения. Затова продължи, макар и несигурно: – След това при всяка наша среща се държах като безпътна жена и не мога да ви обвинявам, ако сте останали с такова впечатление.

Гласът му беше изпълнен с мрачна ирония, когато каза:

– Същото, което си мислех, ли е, Елизабет? – Дълбокият му глас, странният начин, по който я гледаше, я разтърсиха.

– Как... какво друго бихте могли да си помислите?

Той пхна ръце в джобовете си и застана пред нея.

– Помислих си – изрече през зъби, – че не само сте красива, но сте и опияняващо невинна. Ако тогава, в градината знаех, че осъзнавате какво правите, като ме каните на танц и като флиртувате с мен въпреки възрастта и репутацията ми, щях да проявя по-голям интерес към поканата ви и щяхме да пропуснем танците.

Елизабет изумена го погледна.

– Не ви вярвам.

– Защото не вярвате, че пожелах на секундата да ви завлека зад храстите и да ви накарам да примрете в ръцете ми? Или не вярвате, че съм имал скрупули да се поддам на този низък импулс ли?

Елизабет с огромно усилие превъзмогна слабостта си.

– А къде се дянана скрупулите ви в хижата на горския пазач? Много добре знаехте, че аз бях в неведение за вашето присъствие там.

– А защо останахте – възрази той с равен глас, – след като видяхте, че все още ви чакам?

Елизабет прибра един кичур от челото си.

– Разбирах, че трябва да си тръгна – призна. – Не зная защо останах.

– Останахте по същата причина, по която и аз бях там – обясни ѝ той безизразно. – Ние се желяехме.

– Беше слабост – твърде бурно протестира тя, – опасна и

безразсъдна.

– Безразсъдно или не – непоколебимо каза той, – аз ви желяех. И сега ви желяя.

Тя много сгрещи, като го погледна и очите му плениха нейните. Ръцете ѝ безсилно се отпуснаха и наметката, в която се бе вкопчила, като че ли животът ѝ зависи от това, се смъкна от едното ѝ рамо. Но нищо не забеляза.

– Излишно е да си даваме вид, че всичко е минало и забравено – изрече той безизразно. – Вчерашният ден доказа, че не е минало или поне че нищо не е забравено. През цялото това време ви помнех, а и вие нито за миг не сте ме забравяли.

На Елизабет ѝ се искаше да отрече, но почувства, че подобна лъжа ще го отвлече, ще си тръгне и никога повече няма да попита за нея. Вирна брадичката си, но наистина беше дълбоко развълнувана, за да го лъже.

– Добре – съгласи се, – вие печелите. Нито за миг не съм ви забравяла, нито пък онзи уикенд. А и как ли бих могла?

Гневният ѝ отговор го накара да се усмихне и Иън каза:

– Ела, Елизабет!

– Защо? – разтреперана прошепна тя.

– За да завършим онова, което започнахме през онзи уикенд.

Елизабет го загледа и парализирана от ужас, с отривист жест отказа.

– Не ви принуждавам – спокойно заяви той. – Нито пък ще ви принудя да направите нещо против волята си, ако ви прегърна. Размислете добре – предупреди я, – преди да дойдете при мен сега, за да не се обвинявате на сутринта, че не сте искали или че не сте знаели какво ще се случи. Вчера и двамата не знаехме какво ще се случи. Сега знаем.

Един тихичък гласец я изкушаваше, като ѝ нашепваше, че след като е изтъпяла несправедливото публично наказание, заслужава няколко откраднати страстни целувки. Но съвестта ѝ проговори да не нарушава пак установените норми на поведение.

– Аз... аз не мога – изплака тя.

– Разделят ни четири крачки и година и половина копнеж да сме заедно – каза той.

Не беше чак толкова трудно да я убеди.

– Бихте ли ме пресрещнали?

Въпросът ѝ прозвуча толкова сладостно, че Иън за малко да отстъпи.

– Този път не. Желая ви, но не бих искал после да ме смятате за чудовище. Ако и вие ме желаете, само трябва да се приближите, за да ви прегърна.

– Аз не зная какво желая – възкликна тя доста бурно и погледна към стръмния склон, като че ли търсеше път за отстъпление.

– Ела – пресипнало каза той, – и ще ти покажа.

Не думите, тонът му я покори. Като че ли воля по-силна от нейната я притегли, Елизабет направи крачка право напред и две ръце я притиснаха със зашеметяваща сила.

– Не вярвах, че ще се решиш – дрезгаво прошепна той. Елизабет вдигна глава и го погледна. Премрежените очи се заковаха върху устните ѝ, тя почувства как тялото ѝ пламва и в същата секунда той стремително я целуна с неутолима жажда. Притискаше отдаващото ѝ се тяло, нагаждайки го към своето и тя утоли жаждата му. С тихо стенание плъзна пръстите си в косата му, а тялото ѝ се изви като дъга към неговото. Силното му тяло потръпна, когато тя се притисна, сякаш с желание да се слее с него. Устните му се впиха в нейните, разтвориха ги, езикът му се плъзна в устата ѝ и спящата им страст избухна. Без да съзнава какво прави, Иън я принуди да му отвърне със същата езическа чувственост. Тя се отдаде на това вълшебство – възбудата, и докосна с език устните му. Усети как той се задъха, но все още колебливо предлагаше ласките си, не беше сигурна...

– О, да – дрезгаво прошепна Иън и когато пак го докосна, той изстена от удоволствие.

Иън я зацелува отново и отново, докато ноктите ѝ не се забиха в гърба му и стенанията им не се сляха в едно. Връхлетя го същият умопомрачителен, непреодолим импулс да я обладва както преди две години и той продължи да я целува. Желанието извираше от него на горещи вълни, а тя стенеше и се извиваше в прегръдките му. Откъсна устните си от нейните и езикът му се плъзна по страната ѝ, за да намери ухото ѝ, а ръката му взе да гали гърдите ѝ. Тя се стресна от тази интимна милувка, а невинността на жеста предизвика нова вълна от желание, която го подлуди. И не за да предпази себе си, намери сили да свали ръцете си от гърдите ѝ и да се лиши от това удоволствие. Но продължи да я целува, по-нежно, по-кратко, обуздавайки я... Тя му отвръщаше, обуздавайки го... и после всичко започна отначало.

След цяла вечност той вдигна глава, кръвта бучеше в ушите му, сърцето му глухо биеше, едва си поемаше дъх. Елизабет остана в прегръдките му, отпуснала глава на гърдите му, сладострастното ѝ тяло се

бе прилепило към неговото, разтърсено от взрива на необяснима страст, каквато Иън не бе изпитвал никога в живота си.

До днес все се бе убеждавал, че споменът му за страстта, която избухна помежду им, е неточен и силно преувеличен. Но онова, което се случи тази вечер, надхвърли въображението му. Надхвърли чувствения му опит във всяко отношение. Загледа се в тъмнината, като се стараше да не мисли за нея.

Елизабет почувства, че сърцето му успокои ритъма си. Упоените ѝ сетива започнаха да възприемат нощните звуци. Усети как вятърът шушнеше във високата трева и в листата на дърветата. Безкрайно смутена, тя се разплака и притисна страната си към гърдите му, а Иън почувства този жест като трогателно нежна милувка. Като въздъхна на пресекулки, тя се опита да го попита защо ѝ се случва всичко това.

– Защо? – прошепна.

Иън осъзна колко е разстроена и разбра въпроса ѝ. И той си задаваше същия въпрос. Защо всеки път, щом я докоснеш, избухваше страст; защо това английско момиче го караше да изгубва ума си?

– Не зная – отвърна той и сам не позна гласа си, толкова неестествен беше. – Просто понякога се случва. – А наум добави: „Изневиделица, когато най-малко го очакваш и с когото най-малко очакваш.“ В Англия така сякаш се влюби, че за два дни предложи два пъти брак. Спомняше си дословно отговора ѝ. Само миг след като се бе разтопила в прегръдките му и го бе целувала с отчаяна страст, точно както тази вечер, той ѝ бе казал:

„Вашият баща навярно ще има някои възражения за нашия брак, дори след като разбере, че мога да осигуря бъдещето ви.“

Елизабет се бе отдръпнала и се бе усмихнала, като че ли се забавляваше:

„И какво ще осигурите, господине? Ще ми обещаете ли рубин, голям колкото дланта ми, както виконт Мондевейл? Или самурени наметки, както лорд Сийбъри.“

„Това ли е, за което бленувате?“ – беше я попитал той, без да може да повярва, че е толкова продажна, че да се омъжи за онзи, който предлага най-скъпи бижута най-скъпи кожени пелерини.

„Разбира се – бе отговорила тя, – нали това искат всички жени и това обещават всички господа.“

„Трябваше да ѝ повярвам – мислеше си Иън, като потисна отвращението, – поне беше откровена.“ Като се връщаше назад, по-скоро се е възхищавал на смелостта ѝ, а не на схващането ѝ за ценностите.

Сведе поглед към Елизабет и видя, че тя го наблюдава, зелените ѝ очи бяха изпълнени с безпокойство и лъжовна невинност.

– Не се тревожете – пренебрежително каза, като я поведе към къщата. – Няма да ви правя ритуално предложение, както при последните ни случайни срещи. Освен това през този сезон не ми достигат едрите рубини скъпите и кожи.

Въпреки насмешливия му тон Елизабет се почувства много зле. Думите прозвучаха грозно, въпреки че причините да ги произнесе, нямаха нищо общо с желанието ѝ да притежава бижута или скъпи кожени наметки. „Трябваше да му повярвам – тъжно реши тя, – защото това очевидно не го е засегнало. Както изглежда при изискания флирт на нищо не трябва да се гледа сериозно.“

– И така, кой е главният съперник напоследък? – попита той със същия шеговит тон, когато къщата се появи пред тях. – Сигурно има някой още по-вълнуващ от Билхейвън и Марчмън.

Елизабет изостана, за да преодолее прехода от гореща страст към лекомислие, което на него изглежда му се удаваше много лесно. Не постигна кой знае какъв успех и когато отговори, безгрижният ѝ тон бе леко колеблив.

– В очите на чичо ми главният съперник е онзи с най-висока титла и най-много пари.

– Разбира се – сухо отбеляза той. – В случая като че ли Марчмън ще бъде щастливецът.

Пренебрежителното му отношение дълбоко покрусил Елизабет. Тя вирна брадичка в самозащита.

– Всъщност аз не си търся съпруг – осведоми го, като се стараше да бъде безгрижна като него. – Ще бъда принудена да се омъжа само ако не мога повече да надхитрям чичо ми, но дойдох до заключението, че предпочитам да се омъжа за много по-възрастен от мен мъж.

– А не е ли за предпочитане да бъде и съпруг – язвително каза той, – за да не вижда незначителните ви любовни похождения.

– Искам да кажа – уведоми го тя с мрачен поглед, – че искам да бъда свободна. И независима. А това са неща, които един млад съпруг няма да бъде склонен да ми осигури, докато един по-възрастен ще бъде по-отстъпчив.

– Независимостта ще бъде единственото нещо, което ще може да ви даде някой старец.

– Това ми е напълно достатъчно – заяви Елизабет. – Омръзна ми с мен и с моя живот да се разпореждат мъжете. Искам да се грижа за

Хейвънхърст и това е всичко, което желая.

– Омъжете се за старец – равнодушно подхвърли Иън – и може би ще бъдете последната от рода Камерън.

Тя го погледна неразбиращо.

– Той няма да може да ви дари с деца.

– О, това ли! – отвърна тя, леко объркана. – Още не съм го обмислила.

– Уведомете ме, когато го обмислите – изрече Иън с унищожителен сарказъм и вече не намираше у нея нищо приятно или възхитително. – Цяло щастие е, че още не сте открили подобен кандидат.

Елизабет повече не му обърна внимание. Не беше го обмислила, защото решението ѝ дойде ненадейно, след като отначало Иън Торнтън я бе прегръщал нежно, а после по необясними причини се бе отнесъл към нея като към моментно разнообразие и най-накрая с презрение. Тя нямаше опит с мъжете и ги смяташе за напълно непредсказуеми и непостоянни. От баща ѝ, брат ѝ, и виконт Мондевейл, който бе пожелал да се ожени за нея, до Иън Торнтън, който не желаше. Само чичо ѝ не можеше да я изненада с действията си. Той постъпваше винаги безсърдечно и студено.

В своето желание час по-скоро да се скрие в спалнята си, Елизабет сдържано пожела на Иън лека нощ, щом прекрачи прага на къщата. Дори не забеляза викария, който я изпрати със загрижен поглед.

– Надявам се, че разходката е била приятна, Иън – проговори той, когато вратата на спалнята се захлопна.

Младият мъж тъкмо си наливаше кафе и настръхнал погледна през рамо към вуйчо си. Веднага разбра, че старият човек е съвсем наясно, че желанието, а не свежият въздух го накара да изведе Елизабет на разходка.

– Какво искаш да кажеш? – сприхаво попита.

– Искам да кажа, че ти постоянно и най-хладнокръвно я разстройваш, а това не е обичайното ти поведение към жените.

– С Елизабет Камерън нищо не е обичайно.

– Напълно съм съгласен с теб – каза викарият с усмивка. После затвори книгата си и я остави настрана. – Също така искам да кажа, че тя много те харесва, а ти – нея. И това веднага се забелязва.

– Тогава сигурно за мъж с твоята проникателност веднага се вижда – непреклонно каза Иън, – че ние изобщо не си подходяме. И този спор е излишен; ще се женя за друга.

Дънкан отвори уста да изкаже своето мнение по въпроса, но

забеляза израза на Иън и се отказа.

17.

Още на зазоряване Иън отиде на лов и Дънкан реши да се възползва от случая, за да измъкне от Елизабет някои отговори на въпросите, които го тревожеха. Разпита я как са се срещнали за пръв път с Иън в Англия, какъв е животът ѝ там и така нататък, но не научи нищо. Докато закусваха отговорите, които получи, бяха повърхностни и безсмислени. Почувства, че имат за цел да го подведат да повярва, че животът ѝ е лекомислен и много приятен. Най-накрая се опита да избегне темата, като го попита за рисунките на Иън.

С надеждата, че ще я предразположи да му се довери, ако разбере по-добре Иън, Дънкан ѝ разказа повече отколкото трябваше. Разказа ѝ как е преживял Иън смъртта на семейството си и защо е прогонил кучето си. Тактиката не успя. Макар и да кимаше със съучастие, тя не каза нищо повече за себе си.

А самата Елизабет едва дочака да привършат закуската, за да се спаси от настойчивия му поглед и неудобните въпроси. При цялата му доброта и шотландска искреност тя предусети колко прозорлив е той и че лесно не се отказва, ако трябва да се справи с нещо. Щом изми и прибра съдовете, излезе да нагледа градината, но само след секунда той застана до нея крайно разтревожен.

– Вашият кочияш пристигна – каза ѝ. – Донесъл е спешно съобщение от чичо ви.

Обзе я ужас и тя хукна към къщата, където я чакаше Арон.

– Арон! – повика го тя. – Какво се е случило? Как успя да се добереш дотук с каретата?

В отговор на първия въпрос той ѝ подаде писмо. На втория отговори сърдито:

– Чичо ви иска незабавно да се приберете вкъщи, рече ми да наемам каквото ща, само час по-скоро да ви отведа. Довел съм два коня за вас и за госпожица Трокмортън-Джоунс, а на пътя долу ни чака кола, та да стигнем до хана, дето е вашта карета.

Елизабет разсеяно кимна и разпечата писмото. Зачете го с нарастващ ужас.

Чичо ѝ пишеше следното:

Елизабет, веднага се прибирай вкъщи. Билхейвън поиска ръката ти. Няма смисъл да губиш време в Шотландия. Знаеш много добре, че ще предпочета Билхейвън пред Торнтън.

Очевидно предвиждаше, че тя щеше да измисли нещо, за да осуети плановете му, затова в края бе прибавил:

Ако се завърнеш до една седмица, ще имаш възможност да участваш при изготвянето на предбрачния договор. В противен случай ще действам без теб, за което имам право като твой настойник.

Тя смачка писмото, а сърцето ѝ болезнено и глухо затуптя. Някаква олелия в двора привлече погледа ѝ. Лусинда и господин Уайли най-после се връщаха. Тя изтича към Лусинда, но колебливо спря на разстояние от черния кон, който злобно бе присвил уши.

– Луси! – извика тя, докато Лусинда невъзмутимо чакаше господин Уайли да ѝ помогне да слезе. – Луси! Сполетя ни нещастие!

– Само момент моля ви, Елизабет – каза невъзмутимата жена. – Каквото и да е, може да почака, докато се настаним по-удобно. Имам чувството, че съм се родила на гърба на този кон. Не можете да си представите колко трудно беше да намерим подходяща прислуга...

Елизабет почти не слушаше какво ѝ говори. Чувстваше се безумно безпомощна и изтерзана, но трябваше да изчака, докато Лусинда слезе от коня и докуцука в къщата. И когато се настани на дивана, каза:

– И сега какво се е случило?

Девојката ѝ подаде писмото, без да забележи викария, който стоеше до огнището и я гледаше озадачено и разтревожено.

– Прочети го. Подразбирам, че вече е приел предложението му.

Докакто четеше краткото писмо, лицето на Лусинда стана пепеляво, а на хълътналите ѝ бузи избиха яркочервени петна.

– Приел е предложение от дявола – скръцна със зъби тя – само защото има титла и пари. И защо ли се изненадваме!

– Бях толкова сигурна, че съм убедила Билхейвън колко сме неподходящи един за друг! – Елизабет почти се разрида, мачкайки синята си пола от притеснение.

– Направих всичко по силите си, Луси, всичко – разказах ти, дори прекалих. – Превъзбудено скочи на крака.

– Ако тръгнем веднага, може би ще успеем да се върнем навреме, за да се опитам да разубея чичо Джулиъс.

Лусинда не скочи на крака; не изтича по стълбите и не се втурна в стаята си, не изля гнева си, затръшвайки вратата като Елизабет. Тя изправи скованото си тяло много бавно и се обърна към викария.

– Къде е той? – соннато попита.

– Иън ли? – съвсем объркан изрече Дънкан, подушващ опасност заради внезапната ѝ бледност. – Отиде на лов.

Тъй като истинската жертва ѝ се бе изплъзнала, тя изля гнева си върху злополучния викарий. Когато завърши тирадата си, метна смачканото писмо в изгасналото огнище и с треперещ от възмущение глас каза последната си дума:

– Когато това изчадие на Луцифер се върне, предайте му, че ако някога ми се мерне пред очите, ще бъде по-добре да носи броня.

След това се запъти към спалнята си.

* * *

Вече притъмняваше, когато Иън се завърна. Къщата изглеждаше неестествено тиха. Вуйчо му седеше до огнището и го гледаше със странен израз – и ядосано, и замислено. Без да иска, се огледа, за да зърне блестящата златиста коса на Елизабет и чаровното ѝ лице. Когато видя, че я няма, попита:

– Къде са другите?

– Ако питаш за Джейк – отвърна викарият, още по-ядосан, че племенникът му съзнателно избягва да споменава името на Елизабет, – взе бутилка ейл и отиде в плевнята. Каза, че ще я пресуши, та дано тези два дни се изтрият от паметта му.

– Значи са се върнали.

– Джейк се върна – внесе уточнение викарият, докато в това време Иън си наливаше чаша мадейра. – Прислужничките ще дойдат утре сутринта. Елизабет и госпожица Трокмортън-Джоунс си отидоха.

Като си помисли, че са отишли да се разходят, Иън погледна към вратата.

– Че къде ли са отишли, вече се стъмни.

– Тръгнаха за Англия.

Чашата замръзна в ръката му, точно преди да отпие.

– Защо? – рязко попита.

– Защото чичото на госпожица Камерън е получил предложение за ръката ѝ.

Викарият гледаше с едно задоволство как Иън пресуши чашата си на един дъх, като че ли искаше да премахне горчивия вкус на новината.

Когато проговори, тонът му бе жестоко саркастичен:

- И кой е щастливият младоженец?
- Сър Франсис Билхейвън, доколкото разбрах.

Лицето на Иън се сгърчи от отвращение.

- Не се ли възхищаваш от него?

Той сви рамене.

– Билхейвън е стар развратник, чийто сексуален вкус, както се говори, бил доста ексцентричен. Освен това е три пъти по-възрастен от нея.

– Колко жалко – отбеляза викарият, като се опитваше без особен успех да говори спокойно, изтегнат в стола до камината. – Защото това прелестно невинно дете няма да има право на избор и ще трябва да се омъжи за този стар... развратник. Ако не се подчини, чичо й ще я лиши от издръжка и тя ще загуби имението, което обожава. Билхейвън напълно удовлетворява Джулиъс Камерън, защото има и титла, и пари, които, доколкото се досещам, са единственото условие. Това прелестно момиче ще трябва да се омъжи за този старец, не може да се измъкне.

– Това е абсурдно – изръмжа Иън и си напълни чашата. – Преди две години нямаше дебютантка, която да е пожънала повече успехи от Елизабет Камерън. Беше обществена тайна, че е получила повече от дванайсет предложения. Ако само това тревожи чичо й, би могъл да избира измежду дванайсет кандидати.

Дънкан отвърна с нехарактерен язвителен тон:

– Това е било, преди да те срещне на някакъв прием. След това е станало обществена тайна, че непростимо е нарушила благоприличието.

- Какво, по дяволите, означава това?

– Каж ми ти, Иън – срязва го викарият. – Чух историята на два пъти от госпожица Трокмортън-Джоунс. Първия път беше упоена от лаунданума. Днес беше упоена от нещо, което мога да опиша като най-страховития темперамент, който съм виждал в живота си. Макар и да не зная цялата история, със сигурност съм схванал същината й и ако дори само половината е истина, става ясно, че ти напълно си лишен от сърце и съвест! Тъжно ми е, когато си представя какво е изтърпяла Елизабет през тези две години. И когато си помисля колко милостиво е постъпила към теб и как ти е простила...

– Какво ти каза жената? – прекъсна го Иън малко грубичко. После се обърна и отиде до прозореца.

Безотговорността и хладнокръвието на племенника му така разяриха викария, че той скочи на крака, приближи се до него и се вторачи в

гърба му.

– Каза ми, че си опетнил доброто име на Елизабет Камерън – едно изрече той. – Каза ми, че си убедил това невинно девойче да се срещне с теб в някаква усамотена хижа и след това в някаква безлюдна зимна градина. А тя не била ходила никъде извън провинциалното си имение и видяла света само няколко седмици преди да те срещне. Каза ми още, че на сцената в зимната градина станали свидетели няколко личности, които след това с най-голяма бързина разпространили слухове, които само за броени дни обиколили града. Каза ми, че годеникът на Елизабет ги научил и развалил годежа заради теб. Когато се отказал от нея, обществото решило, че репутацията на Елизабет е опетнена и престанали да я приемат във всички салони. Каза ми, че няколко дни след това братът на Елизабет изчезнал, за да избяга от кредиторите си, на които трябвало да се издължи след благоприятната женитба на Елизабет, и от тогава от него няма никаква вест. – С мрачно задоволство викарият забеляза, че някакво мускулче на лицето на Иън потрепва. – Каза ми, че причината Елизабет да се появи в Лондон преди всичко била необходимостта от такъв брак и че ти завинаги си унищожил каквато и да е възможност това някога да се случи. Ето защо това дете сега трябва да се омъжи за мъж, който ти описа като развратник, три пъти по-възрастен от нея! – Удовлетворен от словесната си канонада, която попадна право в целта, той подготви последния убийствен изстрел: – В резултат на всичко, което си сторил, това храбро, красиво момиче живее в позорна изолация вече две години. Къщата, за която тя говореше с такава любов, е оголена. Всички ценни вещи са разпродадени, за да се плати на кредиторите. Поздравявам те, Иън. Благодарение на теб едно невинно момиче е заживяло като прокажена, при това в бедност! И то само защото от пръв поглед се е влюбила в теб. И като зная това, което току-що научих, чудя се какво е намерила в теб!

Иън усети спазъм в гърлото си, но не направи опит да се защити от разярения си вуйчо. Думите на вуйчо му кънтяха в главата му. С огромна тъга си помисли и за своята жестокост към Елизабет през последните дни.

Видя я каквато беше в Англия – смела и прекрасна, изпълнена е невинна страст, когато я бе прегърнал. После си спомни какво бе изрекла вчера: „Казали сте на брат ми, че за вас всичко е било един незначителен флирт“; видя я как стреля по мишената жизнерадостно и умело, докато той се подиграваше с ухажорите ѝ. Видя я коленичила в тревата да гледа рисунките на покойното му семейство. „Толкова съжалявам“ –

беше промълвила, а в прекрасните ѝ очи имаше състрадание. Спомни си и как се разплака в прегръдките му заради предателството на приятелките ѝ.

С угризение си спомни невероятната ѝ нежност и всеотдайност, когато снощи я бе прегръщал. Беше обезумял от желание, а след това бе заявил: „Ще спестя и на двама ни ритуалното предложение. За брак и дума не може да става. Освен това през този сезон не ми достигат едрите рубини и скъпите кожи.“

Спомни си и преди това какво ѝ бе казал: „Защо, по дяволите, вашият чичо смята, че имам някакво желание да се ожена за вас“, „Лейди Камерън е много богата млада дама, Дънкан“, „Без съмнение всички стаи в Хейвънхърст са претъпкани със скъпи кожи и скъпоценности“.

А тя е била твърде горда, за да говори за положението си.

Иън се вбеси от слепотата и от глупостта си. Трябваше да разбере още в минутата, когато започна да разказва как се пазари с продавачите, трябваше на мига дяволски ясно да му стане всичко! За Елизабет Камерън винаги е бил съпял... не уточни той, изпълнен със самопрезрение, в Англия инстинктивно бе почувствал каква е тя в действителност – нежна и горда, смела и невинна... и необикновена. Много добре знаеше, че тя не е глупава малка флиртаджийка, която не подбира партньорите си, а се бе отнасял към нея точно като към такава през цялото време, докато беше тук. Беше му разрешила да наговори какво ли не и после бе обвинила себе си за своето поведение в Англия, което било според думите ѝ „поведение на безсрамна, безпътна жена“.

У него се надигна жлъч, която го задуши и той затвори очи. Беше толкова дяволски сладка, толкова всепрощаваща, че бе простила дори на него.

Дънкан безмълвно го наблюдаваше. Племенникът му имаше вид на силно изтерзан човек.

Най-накрая, с прегракнал от вълнение глас Иън попита:

– Жената ли го каза или това е твоето мнение?

– Какво?

Като пое дъх, попита:

– Тя ли ти каза, че Елизабет се е влюбила в мен преди две години, или това е твое мнение?

Явно отговорът на този въпрос беше толкова важен за него, че Дънкан едва не се усмихна. При все това в момента главно две неща занимаваха викария: искаше Иън да се ожени за Елизабет и да се помири с дядо си. За да изпълни първото, трябваше преди всичко да се сдобие с

титлата, тъй като чичото на Елизабет щеше да предпочете претендент с титла. Дънкан така неистово искаше тези две неща да станат действителност, че за малко не излъга в името на каузата, но съвестта не му разреши.

– Това беше мнението на госпожица Трокмортън-Джоунс, когато бе замаяна от лаунданума. Това е моето мнение, което се основава на характера на Елизабет и на отношението ѝ към теб.

Известно време не наруши напрегнатото мълчание, тъй като знаеше кога точно Иън ще премисли казаното, и после с желязна логика го пририсна по най-болезнения въпрос:

– Ти нямаш избор, трябва да я спасиш от този безобразен брак.

Като сметна мълчанието на Иън за знак на съгласие, продължи още по-убедително:

– И за да го направиш, трябва да разубедиш чичо ѝ. От онова, което ми разказа госпожица Трокмортън-Джоунс, и от онова, което видях със собствените си очи в това писмо тук, разбрах, че той държи на титлата и ще облагодетелства онзи, който я има. Също така зная, че това не е изключение сред аристокрацията. Ако ти се надяваш да го убедиш, че постъпва неразумно, той няма да те разбере. – Дънкан внимателно наблюдаваше Иън и видя, че думите му попаднаха точно на място. Той пребледня и тогава вуйчо му нанесе последния си удар: – От теб зависи да имаш титлата, Иън. Съзнавам каква дълбока ненавист изпитваш към дядо си, но това вече няма смисъл. Или оставяш Елизабет в ръцете на този окаян човек Билхейвън, или се помиряваш с херцог Станхоуп. Или едното, или другото, и ти го знаеш.

Иън се почувства хванат натясно, умът му яростно се съпротивляваше срещу идеята за помирение с дядо му. Дънкан го гледаше и усещаше каква битка се води в душата му. Самият той напрегнато очакваше Иън да вземе решение. По едно време младият мъж вдигна тъмнокосата си глава и сви юмруци. Когато най-накрая проговори, гневът му бе насочен към дядо му:

– Този отвратителен долен тип! След единайсет години най-после ще постигне своето, и то само защото не можах да държа ръцете си подалеч от нея.

Викарият едва успя да прикрие радостта си.

– Има и по-страшни неща от това да се ожениш за прекрасна млада жена, която на всичкото отгоре е имала блестящото хрумване да се влюби в теб – отбеляза той.

При тези думи Иън се отпусна и като че ли щеше да се усмихне, но

миг след това обърканата и всеяваща реалност отново се стовари върху него.

– Каквото и да е почувствала към мен, то е било отдавна. А онова, което иска сега, е само независимост.

Викарият вдигна изненадано вежди и се подсмихна.

– Независимост ли? Сериозно ли говориш? Странно звучи от устата на една жена. Сигурен съм, че ще съумееш да й покажеш каква заблуда е подобен каприз.

– Едва ли.

– Хората много надценяват независимостта. Дай й я и тя ще я намрази – посъветва го старият свещеник.

Иън не го слушаше; беше заслепен от гняв, че трябва да капитулира пред дядо си.

– Да върви по дяволите! – беснееше той. – Да гори в ада дано заедно с проклетата си титла!

Дънкан все така се подсмиваше, когато с нетърпящ възражение тон каза:

– Предполагам, че точно страхът да не гори в ада, както ти се изрази, е причината толкова настоятелно да иска да те обяви за свой наследник. Трябва да си дадеш сметка, че повече от десет години той се опитва да поправи грешката си, много преди да се разболе.

– Закъснял е с цели десет години! – скръдна със зъби Иън. – Моят баща беше законният наследник, а старият разбойник се омиловичи едва след смъртта му.

– Това ми е добре известно. Но не там е въпросът, Иън. Ти губиш битката с него. И трябва да я загубиш с милосърдието и достойнството, присъщи на благородното ти потекло. Така би постъпил баща ти. Ти по право си следващият херцог Станхоуп. Това е факт, който не подлежи на промени. Още повече аз дълбоко вярвам, че баща ти щеше да прости на херцога, ако бе имал възможността, която ти имаш сега.

Обзет от безсилен гняв, Иън грубо отсече:

– Аз не съм като баща ми.

Изплашен от колебливостта на племенника си, викарият остро каза:

– Няма време за губене. Има голяма вероятност да биеш път до дядо си само за да ти бъде съобщено, че той е определил друг наследник, каквото бе намерението му.

– Тогава още веднъж ще му кажа да върви по дяволите.

– И още нещо – продължи викарият, – ако се помайваш, ще пристигнеш след сватбата на Елизабет с онзи Билхейвън.

След един безкраен момент Иън кимна и неохотно се запъти към стълбището.

– Иън! – повика го Дънкан.

Той се обърна и с раздражение попита:

– Какво още?

– Трябва да ми кажеш къде живее Елизабет. Булката ще бъде друга, но се надявам, че пак ще имам честта да извърша церемонията.

Племенникът му кимна.

– Постъпваш както трябва – тихо каза викарият, като все още не можеше да се отърси от страха, че гневът на Иън ще му попречи да се сдобри с престарелия херцог.

– Не мисли как брачните ти планове се преобърнаха, ти нямаш избор. Ти си разбил живота й.

– Повече отколкото предполагаш.

– Какво, за бога, намекваш?

– Аз съм причината чичо й да е неин настойник сега – отвърна с въздишка той. – Брат й не е заминал заради дългове или скандал, както Елизабет предполага.

– Ти ли си причината? Как е станало това?

– Предизвика ме и когато не успя да ме убие в честен дуел, опита още два пъти, нападайки ме изневиделица по пътя. И двата пъти за малко да постигне целта си. Завлякох го на „Ариана“ и го принудих да замине за Индокитай, за да не си губя времето с него.

Викарият пребледня и се отпусна на дивана.

– Как можа да постъпиш така?

Иън настръхна при този несправедлив укор.

– Имаше само две възможности – или да го оставя да ме издебне някой път в гръб и да ме убие, или да го предам на властите. Не исках да увисне на въжето заради маниакалното си желание да отмъсти за сестра си, исках само да се махне от пътя ми.

– Но това са две години!

– Трябваше да се върне след по-малко от година, но „Ариана“ пострада при една буря и остана в Сан Делора за ремонт. Той се възползвал от случая и изчезнал. Предполагам, че ще се върне тук по някакъв начин. Допреди няколко минути изобщо не мислех за това.

– Милостиви боже! – изпъшка викарият. – Няма да можеш да виши Елизабет, ако те намрази.

– Няма да й дам тази възможност – отвърна Иън с тон, който предупреди вуйчо му да не се намесва. – Ще наема агент, който да го

открие, и едва след като разбере какво се е случило с него, ще ѝ кажа.

Съвестта на Дънкан се разбунтува, но този път той отстъпи.

– Може би така е най-добре – неохотно се съгласи, като предчувстваше колко трудно Елизабет би простила на Иън това поредно и още по-тежко прегрешение. – А колко по-лесно би могло да бъде – въздъхна, – ако веднага бе разбрал какво се е случило с Елизабет. Познаваш толкова много хора от английското общество, защо нищо не са ти казали?

– Преди всичко заминах веднага след онзи случай и не бях в Англия почти една година. Освен това – презрително продължи Иън – в обществото, което само с чувство за хумор можеш да наречеш изискано, хората не говорят с теб за неща, които те засягат. Обсъждат ги с всеки друг, но не и с теб, и то ако може, веднага щом си обърнеш гърба.

Иън забеляза как загадъчно се подсмихна вуйчо му.

– Като оставим клюките настрана, смяташ ги за изключително горди, тиранични и самоуверени, така ли е?

– Да, повечето от тях са такива – отговори Иън кратко и тръгна по стълбището.

Когато викарият чу, че вратата му се затвори, така се разсмя, че чак раменете му заподскачаха, и изрече в празната стая:

– Иън, каквото и да правиш, ще трябва да приемеш титлата, роден си с необходимите характерни черти.

След миг стана сериозен, обърна очи към небето и с израз на огромно задоволство изрече:

– Благодаря Ти, Господи. Много дълго време Ти отне да отговориш на първата ми молитва – каза, имайки предвид помирението на Иън с дядо му, – но на молитвата ми за Елизабет Ти отвърна с чудна бързина.

18.

На четвъртия ден от своето пътуване към полунощ Иън най-после стигна в странноприемницата „Белият жребец“. Остави коня си на конярчето, влезе в кръчмата и подмина селяните, които пиеха ейл. Съдържателят, дебелак с мръсна престилка, хвърли преценяват поглед към скъпото и елегантно пътническо облекло на господин Торнтън, към мрачната му физиономия и силно телосложение. После много мъдро реши, че няма нужда да му иска предплата за стаята, тъй като хората от по-висшите класи обикновено се обиждаха.

Само минута, след като господин Торнтън бе поръчал да му сервира вечеря в стаята, съдържателят се поздрави за своята прозорливост, тъй като гостът му разпита за величественото имение на един от най-известните местни благородници.

– Колко е до имението Станхоуп Парк?

– Къде час езда, господине.

Иън се поколеба дали да отиде на сутринта без предупреждение, или преди това да изпрати съобщение.

– Искам сутринта да изпратя писмо – каза след кратко колебание.

– Мойто момче лично ще го отнесе. По кое време ще пожелайте да бъде доставено?

Иън отново се поколеба, но знаеше, че срещата е неизбежна.

– В десет часа.

* * *

Иън чакаше в трапезарията за по-лични гости, прел него имаше сервирана закуска, но той не я беше докоснал. Погледна часовника си. Пратеникът бе тръгнал преди три часа и отдавна трябваше да се е прибрал от Станхоуп, ако имаше отговор. Стана и унило отиде до камината. Нямахше представа дали дядо му е в Станхоуп, или вече е посочил друг наследник и сега не желаше да го види като наказание за цяло десетилетие унизителни откази от страна на Иън. Колкото повече време минаваше, толкова повече се убеждаваше, че навярно става въпрос за последното му предположение.

На вратата се появи ханджията и каза:

– Синът ми още не се е върнал, макар че времето мина. Ще пратя друг, господин Торнтън, ако до час време не се върне.

Иън го погледна и едва се съдържа да не му се сонпе.

– Оседлай коня ми и го изведи – заръча той, без да е сигурен накъде ще поеме.

Всъщност предпочиташе бой с пръчки, пред това да пише на дядо си. А ето че се бе превърнал в отхвърлен просител, което го разяри.

Съдържателят се вторачи в гърба му с подозрително присвити очи. По принцип от мъжете, които пристигаха без каляска и без камериер, изискваше да му платят в аванс. В случая не го поиска от този странен гост, тъй като говореше с характерния заповеднически тон на богат джентълмен и защото дрехите му нравеха впечатление със своята елегантност. Но след като от Станхоуп Парк изобщо не се получи отговор, съдържателят премисли достойнствата на своя гост и щеше да го спре, преди да яхне коня си и да препусне, без да му плати.

Иън със закъснение забеляза, че съдържателят продължава да стои до вратата, и свъсено попита:

– Какво има?

– За платата, господине. Чакам да ми платите.

Алчните му очи станаха като палачинки, когато гостът му извади дебела пачка пари и му подаде необходимата за престоя сума.

Иън почака още трийсет минути и реши, че дядо му няма намерение да отговори. Крайно разгневен от загубата на ценно време, излезе от трапезарията с намерение да се върне в Лондон и да се опита да купи благоволенieto на Джулиъс Камерън, чичото на Елизабет. Мина през кръчмата, закопчавайки ръкавиците си за езда и не забеляза, че шумните селяни, които пиеха ейл, се умълчаха и зяпнаха благоговейно към вратата. Съдържателят, който само допреди секунда не сваляше очи от него, като че ли беше тръгнал да му краде калаените съдове, също зяпна Иън.

– Милорд! – извика той и сякаш обръщението не бе достатъчно, с широк жест посочи към вратата.

Иън вдигна поглед и погледна ханджията, който се кланяше почти телно. После се обърна към входа, където двама лакей и един кочияш, облечени в официални зелено-златни ливреи, стояха изправени като на стража.

Кочияшът пристъпи и пред смаяните погледи на селяните се поклонил дълбоко на Иън. Изкашля се и повтори посланието на херцога, което не можеше да породи съмнение у Иън за чувствата на дядо му или по отношение на неочакваната му визита:

– Негова светлост херцог Станхоуп ми нареди да предам сърдечните му поздравии на маркиз Кенсингтън... й също така да предам, че в

Станхоуп Парк го очакват най-нетърпеливо в удобно за него време.

С обръщението „маркиз Кенсингтън“, херцогът обяви пред Иън и пред всеки, който беше в странноприемницата, че титлата му принадлежи. Това открито признание надмина всички очаквания на Иън и според него доказваше две неща: първо, че дядо му не се е озлобил от дългогодишните откази за помирение; и второ, че старият хитрец най-после ще тържествува със своята победа.

Това го подразни и той съдържано кимна на кочияша. После мина край зяпналите селяни, които с уважение поздравиха официално представения наследник на херцога, докосвайки шапките си. Екипажът в двора на странноприемницата беше другото доказателство за горещото желание на дядо му да го посрещне с полагащото му се великолепие. Вместо карета с кон беше изпратил екипаж с впряг от четири красиви коня. Иън си помисли, че с този жест навярно дядо му искаше да намекне колко дълго го е очаквал. Реши да не се занимава с това предположение. Не идваше за сдобряване, идваше за титлата на баща си. Нищо повече не искаше от стария херцог.

Въпреки хладната си незаинтересованост Иън усети, че го завладява призрачното минало, щом кочияшът мина през портите и подкара по алеята на имението, което за баща му е било дом, преди да се ожени на двайсет и три години. Почувства носталгия и в същото време ненавистта му към тираничния аристократ, които бе обезнаследил сина си и го бе изхвърлил отгук, се засили. С критично око огледа спретнатото поддържаения парк и огромната каменна сграда с безброй комини. На повечето хора замъкът Станхоуп Парк щеше да им се стори внушителен; на Иън му се видя отживяла времето си, безредно разпръснатата постройка, вероятно с остра нужда от модернизация и наполовина не така красива като неговата къща.

Кочияшът спря пред парадното стълбище и преди Иън да слезе, престарял иконом с обичайното черно облекло отвори вратата. Бащата на Иън рядко бе споменавал своя баща, както и имението и владенията, които бе загърбил. Но за прислужниците, към които е бил особено привързан, му бе разказвал много. Иън погледна към слизация по стълбите иконом и от разказите на баща си се сети, че това трябва да е Ормсли. Именно той го спипал как тайничко си пийвал в сеновала от най-хубавия френски коняк в Станхоуп, когато бил едва десетгодишен. Също така именно Ормсли поел върху себе си вината за липсващия коняк и безценната гарафа, признал си, че бил толкова пиян, че не помнел къде я е оставил.

В момента икономът имаше вид на човек, който ей сега ще се заплаче, а влажните му избледнели очи оглеждаха лицето на Иън.

– Добър ден, милорд – произнесе той напевно-официално, но впечатлението на младия мъж беше, че едва се сдържа да не го прегърне възторжено. – И... и ще разрешите ли да кажа... – Престарелият човек пресипна от вълнение и се изкашля. – И ще ми разрешите ли да кажа колко е хубаво... колко много, много е хубаво, че сте тук в... – Икономът се задави, изчерви се и Иън забрави на мига колко е гневен на дядо си.

– Добър ден, Ормсли – отговори Иън и се усмихна, когато видя какво върховно удоволствие се изписа на сбръчканото лице на стареца от факта, че знае името му. Предусети, че икономът ще се поклони още веднъж, и му подаде ръка, за да принуди дългогодишния прислужник да се ръкува.

– Вярвам – пошегува се мило Иън, – че си надвил своя навик да се глезиш с френски коняк.

Избледнелите старчески очи блеснаха като диаманти при това доказателство, че бащата на Иън не го е бил забравил.

– Добре дошли у дома си. Добре дошли у дома си най-после, милорд – развълнувано каза Ормсли и отдръпна ръката си.

– Ще остана само няколко часа – отвърна Иън спокойно и на лицето на икономата се изписа разочарование. Но после се съвзе и въведе Иън в голямо фоайе, облицовано с дъбова ламперия. Малка армия от лакей и прислужнички се спотайваха наоколо, като се правеха, че са заети с някаква работа. Оглеждаха Иън бързо, после си разменяха доволни усмивки. Той бе така погълнат от мисълта за предстоящата среща с дядо си, че усещаше изпитателните погледи, но не забеляза, че някои от слугите си бършеха очите с кърпички.

Ормсли го поведе към голяма двойна врата в дъното на дълъг коридор, а Иън се стараеше да запази самообладание преди първата си среща със своя дядо. Дори като дете рядко си бе разрешавал слабостта да мисли за него. В тези случаи винаги си бе представял, че си приличат с баща му – среден на ръст, с мека кестенява коса и кафяви очи. Ормсли отвори вратата на кабинета с претенциозен жест, Иън влезе и се отправи към мъжа, който доста трудно стана от стола, на който седеше. И в момента, в който мъжът се изправи и се обърна към него, Иън изпадна в шок: не само че беше висок колкото него, но и за свое най-голямо възмущение осъзна, че приликата помежду им е поразителна, докато с баща си почти не си приличаха.

Херцогът също го изучаваше и очевидно дойде до същото заключение, въпреки че реакцията му бе съвсем различна – усмихна се, като усещаше раздражението на Иън при откритието колко много си приличат.

– Не знаете ли? – попита с плътен баритонов тембър, почти същия като на Иън.

– Не – отсече той, – не знаех.

– Тогава имам предимство пред вас – изрече херцогът и като се подпираше на бастуна си, се вгледа още по-изпитателно от иконома в лицето на Иън. – Виждате, че аз знаех.

Иън пренебрегна вълнението му.

– Ще бъда съвсем кратък – започна той, но дядо му вдигна издължената си аристократична ръка.

– Иън, моля ви – пресипнало каза и кимна към стола срещу себе си. – Очаквах този момент по-дълго, отколкото можете да си представите. Не лишавайте, умолявам ви, един старец от удоволствието да посрещне с добре дошъл изгубения си внук.

– Не съм дошъл тук, за да изглаждам семейните вражди – грубо изрече Иън. – Ако зависеше от мен, кракът ми нямаше да стъпи в тази къща.

Дядо му се притесни от тона му, но продължи да говори спокойно:

– Предполагам, че сте дошли да получите онова, което по право е ваше – започна, но един повелителен женски глас накара Иън да се обърне. На дивана седяха две възрастни дами, чиито крехки фигури почти се губеха сред безброй възглавнички.

– Наистина, Станхоуп – обади се едната с изненадващо енергичен глас, – как очакваш от момчето да бъде вежливо, след като сам ти забрави добрите маниери? Дори не му предложи нещо освежително, нито пък го уведоми за нашето присъствие. – Тъничка усмивка заигра на устните ѝ, като погледна смаяния Иън. – Аз съм твоята пралеля Хортенз – уведоми го тя с царствен жест. – Запознахме се преди няколко години в Лондон, но ти очевидно не си спомняш за мен.

След като бе срещнал веднъж съвсем случайно двете си пралели, Иън не беше изпитал към тях нито неприязън, нито привързаност. Поклони се вежливо на старицата, а тя кимна към сивокосата дама до себе си, която изглежда бе задрямала.

– А тази особа, може би си спомняш, е сестра ми Черити, другата ти пралеля, която както обикновено пак е задрямала. От възрастта е, нали разбираш?

Сивокосата главица изведнъж се изправи и две сини очи се ококориха обвинително срещу Хортенз.

– Аз съм само четири години по-голяма от теб, Хортенз, и от твоя страна е много подло да го напомнящ на всеки – обидено възкликна тя, после видя Иън и усмивка озари лицето ѝ. – Иън, мило момче, спомняш ли си за мен?

– Разбира се, мадам – каза Иън, но тя го прекъсна, като триумфално се обърна към сестра си:

– Видя ли, Хортенз, той си спомня за мен и знаеш ли защо, защото макар и да съм малко по-възрастна от теб, не съм остаряла колкото теб през последните години! – каза тя и погледна с надежда Иън.

– Съветвам ви – сухо изрече дядо му – да не отговаряте на този въпрос. Дами – строго се обърна той към сестрите си, – с Иън имаме много въпроси за обсъждане. Обещах ви да го видите, щом пристигне. Сега ви моля да ни оставите да си свършим работата, а после ще дойдете при нас за чая.

За да не ги разстройва, Иън не им каза, че много преди времето за чай ще си е тръгнал. Двете се изправиха и Хортенз му поднесе ръката си за целувка, на което той се подчини. Обърна се към Черити със същото намерение, но тя му подаде страната си.

Щом дамите излязоха, атмосферата отново се напрегна. Дядото и внукът се гледаха – двама непознати, които нямаха нищо общо помежду си освен поразителната физическа прилика и кръвта, която течеше във вените им. Херцогът беше абсолютно спокоен, със строга аристократична осанка, но очите му бяха изпълнени със сърдечност; Иън бе нетърпелив, изразът му – студен и решителен. Като че ли двамата мъже водеха мълчалива битка. Най-накрая херцогът отстъпи, като че ли призна Иън за победител.

– Мисля, че случаят заслужава шампанско – наруши мълчанието той и се наклони да позвъни.

Ръката му замръзна от грубия отговор на внука му:

– Случаят заслужава повече решителност.

Това, че за Иън срещата не беше повод за празнуване, не отчая херцога. И отново с примирение дръпна звънеца, като се усмихна многозначително.

– Пиете скоч, нали? – попита.

Изненадата на Иън, че старецът знае какво питие предпочита, бе затъмнена от удивлението му, когато Ормсли влетя на секундата в кабинета, понесъл сребърен поднос, на който имаше гарафа скоч, бутилка

шампанско и две подходящи чаши. Икономът или беше ясновидец, или имаше крила, или всичко бе пригответено, преди Иън да дойде.

Като се усмихна стеснително на Иън, икономът излезе.

– Как мислите – попита херцогът, – дали да не седнем, или ще продължим да се изпитваме кой по-дълго може да издържи прав?

– Нека да приключим с това изпитание – отговори с леден глас Иън.

Вместо да се обиди, каквото беше намерението на Иън, Едуард Ейвъри Торнтън гледаше своя внук и сърцето му се пръскаше от гордост при вида на този енергичен, силен мъж, който носеше неговото име. Повече от десетилетие Иън бе отказвал на Едуард една от най-високите титли в Англия и на негово място всеки би побеснял, но Едуард разпозна в този жест онази гордост и дръзко високомерие, присъщи на всеки мъж от рода Торнтън. При все че в момента тази гордост се противопоставяше на неговата, той бе решил да отстъпва докрай, за да спечели онава, което искаше най-много на този свят – своя внук. Искаше да получи от него поне уважение, ако не можеше да го заобича; искаше малко топло чувство, което да скъта в сърцето си. И искаше опрощение за греха си. Нуждаеше се от прошка повече от всичко. Отчаяно желаше да му бъде простена най-голямата грешка, която допусна в живота си преди трийсет и две години, както и закъснялото признание пред сина си, че е сгрешил. Заради всичко това бе готов да изтърпи всичко от Иън, с изключение на незабавното му тръгване. Ако не можеше да получи друго от него – обич, уважение, или прошка – искаше той да му отдели съвсем малко от времето си, ден или два, дори само няколко часа, които да скъта в сърцето си като скъп спомен за тъжните дни, преди животът му да угасне.

С надеждата да спечели това време херцогът неопределено изрече:

– Предполагам, че за една седмица документите ще могат да се подготвят.

Иън пресуши чашата си и хладно заяви:

– Трябват ми днес.

– Има законни положения, които трябва да се спазят.

Иън, който в своята рискована работа всекидневно трябваше да се съобразява със законите, предизвикателно вдигна вежди.

– Трябват ми днес.

Едуард се подвоуми, въздъхна и кимна.

– Ще наредя на секретаря си да подготви документите, докато ние си поговорим. Работата е сложна и изисква време, ще са нужни поне

няколко дни. Трябва да се уреди и въпросът с владенията, които по право ви принадлежат.

– Не желая нито имения, нито земи – презрително изрече Иън. – Нито пък пари. Ще взема само проклетата титла, тя ми стига, и това ще бъде всичко.

– Но...

– Вашият секретар сигурно е способен да подготви ясен документ с моето име като наследник, което ще му отнеме точно четвърт час. Пътувам за Бриншър и оттам за Лондон. Тръгвам веднага, щом документът бъде подписан.

– Иън – опита се да каже нещо Едуард, но реши повече да не настоява, тъй като видя, че е безсмислено. Гордостта и непреклонната воля, силата и решителността, които свидетелстваха, че Иън е негов внук, също така го правеха недосегаем за Едуард. Изненадан от желанието му да приеме титлата без принадлежащото ѝ богатство, той се надигна от стола си вдървено и отиде да съобщи на своя секретар да подготви документа. Освен това му нареди да включи собствеността с основите приходи. Беше Торнтън преди всичко, и също имаше своята гордост. Щастие то явно му се изплъзваше, но гордостта му оставаше. Иън щеше да си тръгне след час, но дарен с богатството и именията, които по рождение му принадлежаха.

Иън се бе загледал през прозореца, когато дядо му се върна.

– Уредено е – каза старият херцог и седна на своя стол.

Младият мъж се поотпусна. Една част от противната работа бе свършена. Той кимна, напълни отново чашата си и седна срещу дядо си.

След няколко дълги минути напрегнато мълчание херцогът каза:

– Разбрах, че е назрял моментът за благопожелания.

Иън се стресна. Годежът му с Кристина, който предстоеше да бъде развален, не беше публично оповестяван.

– Кристина Тейлър е прекрасна млада жена. Познавах дядо ѝ, чичовците ѝ и, разбира се, баща ѝ, граф Мелбърн. Ще ви бъде чудесна съпруга, Иън.

– Тъй като многоженството е престъпление в тази страна, мисля, че този брак няма да бъде уместен.

Едуард отпи от шампанското си, доста изненадан, че информацията му е невярна, и попита:

– Мога ли да попитам коя е тогава щастливката?

Иън тъкмо щеше да го прати по дяволите, но нещо в забавените жестове на дядо му го притесни. Видя, че старият човек се наклони да

става.

– Не ми е разрешено да пия алкохол – с извинителен глас каза херцогът – Мисля, че трябва да си почина. Повикайте Ормсли, моля ви – пресипнало добави. – Той знае какво да направи.

Сцената, която последва, поразява Иън. Само миг, след като го изви-ка, Ормсли подкрепяше дядо му по стълбите. А след половин час пристигна лекар и се втурна към спалнята на херцога. Иън се настани да чака в гостната, като се опитваше да преглътне неприятното чувство, че е пристигнал, за да види как дядо му умира.

Когато лекарят се появи, изглеждаше по-спокоен.

– Стотици пъти го предупреждавам да не докосва алкохол – обезпокоен обясни. – Действа зле на сърцето. – Но сега е по-добре, почива си. След час-два можете да го навестите.

Иън не искаше да знае колко болен е той. Казваше си, че със стареца, на когото така поразително приличаше, нищо не го свързва и въпреки това за своя изненада попита:

– А колко му остава?

Лекарят разтвори ръце.

– Кой може да каже? Седмица, месец, година, а може и повече. Сърцето му е слабо, но волята му е силна, а сега повече от всякога – продължи той.

– Какво искате да кажете с това „повече от всякога“?

Лекарят изненадано се усмихна.

– Защото искам да кажа, че вашето идване означава много за него, милорд. Оказа му страхотно въздействие и ако трябва да съм точен, не е страхотно, а чудотворно. Обикновено ме ругае, когато е болен. Днес само дете не ме прегърна, толкова радостен беше, когато ми съобщи, че сте тук и защо сте тук. Всъщност заповядано ми е „да ви хвърля едно око“ – продължи той с поверителния тон на стар семеен приятел. – Въпреки че не ми е заръчано да ви казвам, разбира се. – И като се усмихна, добави: – Смята, че сте „красив дявол“.

Иън не реагира на тази изумителна новина.

– Довиждане, милорд – каза докторът. После се обърна към сестрите на херцога, които притеснено се навъртаха в коридора. – Дами – поклоните им се той и си тръгна.

– Веднага ще се кача при него – съобщи Хортенз. И като се обърна към Черити строго й заръча: – Не отегчавай Иън с твоето дърдорене. И не се меси – добави тя с необяснимо заплашителен тон.

През следващия час Иън снова напред-назад, а старицата го

наблюдаваше с голям интерес. Губеше ценно време. При тази бързина Елизабет щеше да роди първото си дете, преди той да се добере до Лондон. А преди да отиде при чичо ѝ, имаше нелеката задача да се срещне с бащата на Кристина, за да прекрати годежа и предбрачните споразумения.

– Няма да си тръгваш днес, нали, мило момче? – внезапно изчурулика Черити.

– Страхувам се, че се налага, мадам – въздъхна нетърпеливо Иън.

– Той ще остане с разбито сърце.

Младият мъж се въздържа да каже на престарялата дама, че се съмнява херцогът да има сърце, което да бъде разбито.

– Ще оцелее – заяви.

След това тя така се вторачи в него, че Иън се зачуди дали е побъркана, или се опитва да го хипнотизира. „Побъркана е“ – реши, когато тя се изправи и настоя да му покаже някакъв паун, който баща му бил рисувал като малък.

– Някой друг път може би – отказа той.

– Наистина мисля – каза тя по нейния смешен маниер, с наклонена на една страна глава като птиче, – че трябва сега да го видиш.

Отначало Иън искаше да откаже, но после прие. Така времето щеше да мине по-бързо. Тя го поведе по коридора и влязоха в стая, която, изглежда, беше личният кабинет на дядо му. Старицата се замисли с пръст на устните.

– Къде ли беше тази рисунка? – чудеше се тя с невинно и смутено изражение. – О, да – каза със светнало лице, – спомних си. – И като изприпка до бюрото, заопипва под едното чекмедже за тайната ключалка. – Ще се възхитиш, сигурна съм. Къде се дяна тази ключалка? – продължи да си мърмори. – Ето я! – възторжено възкликна възрастната дама и лявото чекмедже шракна.

– Ще я намериш точно тук – каза и посочи широко отвореното чекмедже. – Просто трябва да се поразровиш малко из тези документи и ще я откриеш, сигурна съм.

Иън не би си разрешил да рови из личните вещи на друг човек, но Черити не страдаше от подобни угризения. Пъхна ръце в чекмеджето и извади куп документи, които пусна върху бюрото.

– И сега какво търсех? – чудеше се тя, като ги разпределяше. – Очите ми не са като едно време. Виждаш ли птицата между тези листове, мили Иън?

Иън нетърпеливо се взираше в часовника и когато погледна към

разпилените листове върху бюрото, се вцепени. Срещу него се мъдреше собственият му образ на безброй скици, в най-различни пози и в най-различни моменти от живота му. Ето го на шурвала на първия кораб от неговата флотилия... пред църквата в Шотландия с едно от селските момичета, което го гледаше... Иън на шест години надутو язди своето пони... Иън на седем години, на осем... девет... десет. Освен скиците имаше и много донесения за Иън, някои съвсем скорошни, други свидетелства за живота му чак до детството.

– Там ли е птицата, скъпо момче? – невинно попита Черити, като се вираше в лицето му вместо в разпръснатите скици върху бюрото.

– Не.

– Тогава трябва да е в учебната стая! Ама, разбира се – изчурулика тя, – точно така. Как можам, би казала Хортенз, да направя такава глупава грешка!

Иън откъсна очи от доказателствата, че неговият дядо е следил живота му почти от деня на раждането му – със сигурност от момента, в който е излязъл вън от къщата – и я погледна, като каза шеговито:

– Хортенз не е много проникателна. Аз бих казал, че сте хитра като лисица.

Тя му се усмихна и сложи пръст на устните си.

– Нали няма да й кажеш? Толкова се радва да си мисли, че е поумната.

– От къде има той рисунките? – попита Иън.

– Една жена от селото, която живеела близо до вас, е нарисувала повечето. И когато ти тръгна по света, той нае един художник. Оставям те тук на тишина и спокойствие.

На Иън му беше ясно, че го остави, за да разгледа и другите документи.

Известно време стоя нерешително, после бавно седна и започна да преглежда поверителните доклади, които се отнасяха за самия него. Всичките бяха писани от някой си господин Едгар Норуич. Постепенно ядът, който изпита към дядо си, заради това оскърбително нахлуване в личния му живот, се стопи. Дори му стана приятно, тъй като почти всеки доклад започваше с обяснения, от които Иън подразбра, че дядо му е негодувал, когато в сведенията не е имало подробности от всекидневие то на внука му. Писмото най-отгоре на купчинката започваше така:

Моля за извинение, Ваша Светлост, за неволния пропуск от моя страна да спомена, че господин Торнтън наистина от време на време пали пура...

Следващото започваше по подобен начин:

Не разбрах, Ваша Светлост, че бихте искали да узнаете как се е представил неговият кон на надбягванията – той спечели.

По вида на изпомачканите листа, Иън разбра, че са четени многократно, както и от някои забележки на агента разбра, че дядо му се е гордял със своя внук.

Имам удоволствието да ви съобщя, Ваша Светлост, че младият Иън е отличен ездач...

Напълно съм съгласен с Вас, както и с много други, че господин Торнтън е истински гений...

Уверявам ви, Ваша Светлост, че вашето притеснение относно дуела е неоснователно. Бил е ранен леко в ръката, нищо повече.

Иън прелистваше писмата и неусетно за самия него стената, която бе издигнал пред дядо си, взе да се пропуква.

Когато Иън е бил единайсетгодишен, с нехарактерно раздражение агентът пишеше:

Ваша Светлост, предложението ви да намеря лекар, който да прегледа тайно болното гърло на малкия Иън, надминава границите на разума. Дори да открия лекар, който да се представи за случаен пътешественик, не виждам как ще прегледа детето, без да събуди подозрения.

Минутите се изнизиха, станаха час, докато пред изумения поглед на Иън се разгръщаше целият му живот – от постиженията до малките му прегрешения. Хазартните му увлечения с печалбите и загубите редовно бяха документирани; всеки нов кораб в неговата флотилия бе описан и изобразен на скица; финансовият му успех по минути бе отчитан в най-големи подробности.

Иън бавно прибра документите в чекмеджето, излезе и затвори вратата след себе си. В коридора го пресрещна Ормели, който му предаде, че херцогът желае веднага да го види.

Когато влезе, видя дядо си, настанен във фотьойл до камината, загърнат в халат, а изразът му беше изненадващо строг.

– Изглеждате – неуверено каза Иън, тъй като се ядоса от облекчението, което почувства – много по-добре.

– В живота си не съм се чувствал по-добре – потвърди херцогът, но дали беше така или това бе проява само на неговата воля, както спомена лекарят, Иън не беше сигурен. – Документите са готови – продължи дядо му. – Вече ги подписах. И... позволих си да поръчам да ни сервираат закуска тук с надеждата, че ще я споделите с мен, преди да си заминете. Нали все пак ще трябва някъде да хапнете.

Иън се подвоуми, после кимна и херцогът видимо се отпусна.

– Чудесно – засия той и подаде на Иън документа и перо. С огромно задоволство видя, че внукът му го подписа, без да го чете, и по този начин неволно получи не само титлата на баща си, но и всички принадлежащи ѝ владения.

– Та за какво говорехме? – каза, когато Иън му върна документа.

Младият мъж продължаваше да мисли за бюрото, претърпкано с негови изображения и сведения, в които беше запечатан всеки миг от живота му, и затова безизразно погледна дядо си.

– О, да – сети се херцогът, докато той седяше срещу него, – обсъждахме бъдещата ви съпруга. Коя е щастливката?

Иън се облегна удобно и замислено се вгледа в него, вдигайки едната си вежда с насмешка.

– Нима не знаете? – с хладен тон попита той. – Аз зная от пет дни. Или господин Норуич отново е занемарил кореспонденцията!

Дядо му се сгърчи и като че ли се състари.

– Черити – тихо изрече той. Въздъхна и погледна Иън. В очите му имаше и гордост, и настоятелна молба.

– Сърдите ли се?

– Не зная.

Херцогът кимна.

– Имате ли някаква представа колко ми е трудно да кажа „извинявайте“?

– Не го казвайте – отговори Иън.

Дядо му отново дълбоко въздъхна и кимна, приемайки отговора на Иън.

– А да разговаряме може ли? Поне за малко.

– За какво искате да разговаряме?

– Преди всичко за бъдещата ви съпруга – сърдечно каза той. – Коя е

тя?

– Елизабет Камерън.

Херцогът се сепна.

– Наистина ли? Мислех, че тази мръсна любовна афера е приключила преди две години.

Иън потисна тъжната си усмивка заради думите, които употреби дядо му и заради явното му огорчение.

– Веднага ще ѝ изпратя моите благопожелания – съобщи дядо му.

– Ще бъдат крайно прибързани – съдържано отвърна Иън.

Преумората, конякът и вниманието на дядо му си казаха думата и той, макар и без въодушевление, обясни как стои въпросът с чичото на Елизабет. С мрачно изумление установи, че не се налага да разказва слуховете около Елизабет или че от доброто ѝ име са останали само дрипи. Дори дядо му знаеше всичко, което твърдеше госпожица Трокмортън-Джоунс.

– Ако смятате – предупреди го херцогът, – че това общество ще прости, ще забрави прегрешението ѝ и ще я приеме само защото възнамерявате да се ожените за нея, Иън, грешите, уверявам ви. Ще пренебрегнат вашето участие в зловната интрига както обикновено, защото сте мъж, при това богат, дори без да споменаваме, че вече сте маркиз Кенсингтън. Когато направите лейди Камерън маркиза, те ще я търпят, тъй като няма да имат избор, но ще я оскърбяват при всяка възможност. Ще трябва да покажем, че високопоставени хора държат на нея, за да разбере обществото, че трябва да я приеме. В противен случай ще се отнасят към нея като към бедната роднина.

Иън би пратил хладнокръвно това общество по дяволите, но по дяволите бе запратена Елизабет и на него му се искаше тя отново да заеме полагащото ѝ се място. Тъкмо си мислеше как да постъпи, когато дядо му твърдо каза:

– Ще замина за Лондон и ще бъда там, когато обявявате годеща.

– Не, не желая – гневно каза Иън. Да престане да мрази дядо си бе разбираемо, но да му разреши да се намесва в живота му или да приеме помощ от него, бе съвсем различно.

– Разбирам – изрече дядо му тихо – защо така бързо отхвърлихте предложението ми. При все това аз не го правя само от благодарност. Има още две други причини: лейди Елизабет ще бъде облагодетелствана неимоверно, ако обществото стане свидетел, че на драго сърце я приемам за снаха и внучка. Само аз имам някакъв шанс да му въздействам. Второ – продължи херцогът, като бързаше да се възползва от

предимството си, – докато обществото не ни види заедно в близки отношения поне веднъж, клюките за вашия съмнителен произход ще продължат. С други думи, аз може да съм ви обявил за мой наследник, но преди да се уверят със собствените си очи, няма да повярват нито на вас, нито на вестниците. И сега, ако желаете да се отнасят към лейди Елизабет с уважението, което се полага на маркиза Кенсингтън, Обществото трябва първо да приеме вас в качеството ви на маркиз Кенсингтън. Двете неща са свързани. И всичко трябва да стане без прибързване – подчерта той, – всяка крачка да бъде направена точно навреме. Ако се държим по този начин, никой няма да се осмели да се противопостави – на мен или на вас, и после ще бъдат принудени да приемат лейди Елизабет, а клюките ще заглъхнат.

Иън се колебаеше, вълнуваха го най-различни мисли и чувства.

– Ще си помисля – отговори.

– Разбирам – спокойно изрече херцогът. – Ако решите да приемете помощта ми, заминавам сутринта за Лондон и ще отседна в моята къща там.

Иън стана и се приготви да си тръгне, дядо му също се изправи. Подаде му притеснено ръката си и той колебливо я пое. Ръкостискането на стареца бе изненадващо здраво и продължи доста време.

– Иън – изведнъж промълви доста отчаяно, – ако можех да върна времето назад с трийсет години, никога нямаше да постъпя така. Заклевам ви се.

– Сигурно – уклончиво каза Иън.

– Как мислите – продължи херцогът, – дали някога ще можете напълно да ми простите?

Иън му отговори честно:

– Не зная.

Дядо му кимна и отдръпна ръката си.

– Най-много след седмица ще бъда в Лондон. Кога планирате да пристигнете там?

– Зависи от това колко време ще ми отнеме да уредя отношенията си с бащата на Кристина, да се справя с чичото на Елизабет и да говоря с нея. Ако всичко мине гладко, до петнайсети трябва да съм в Лондон.

19.

С оглупял от притеснение израз Елизабет бе зяпнала Александра Таунсенд. Двете се бяха настанили във великолепия лондонски салон на младата херцогиня, който беше в зелено и кремаво.

– Алекс, това е лудост! – избухна тя обезсърчена и невярваща. – Чичо ми очаква да се прибера до двацет и четвърти, а днес вече е четиринайсети. Как можеш да ме караш да отивам на бал тази вечер, след като животът ми свършва, а ние не сме измислили никакво решение!

– Може би има решение – заключи Алекс. – И то е единственото, което ми хрумна.

Елизабет широко отвори очи и поклати глава, което недвусмислено подсказа на Алекс да се смили над чувствата ѝ. Девојката бе пътувала от Шотландия до Англия с най-голяма бързина, като се надяваше да вразуми чичо си. Но така и не успя да разговаря с него, защото той радостно я уведоми, че току-що е получил съобщение и от лорд Марчмън.

– Предпочитам да изчакам Марчмън. Титлата му е по-голяма, богатството – също; ето защо по-малко вероятно е той да разпилее моите пари. Писах му и го помолих да ми съобщи решението си до двацет и четвърти.

Елизабет не издаде чувствата си и се възползва от доброто му настроение да ѝ разреши междувременно да отиде в Лондон. Сега, когато знаеше, че скоро ще се отърве от нея, чичо Джулиъс беше необичайно сговорчив.

– Добре, съгласен съм. Днес е десети; можеш да останеш там до двацет и четвърти. Ще ти изпратя съобщение, ако Марчмън направи предложение.

– Аз... аз си мисля... бих искала да се посъветвам с Александра Таунсенд за формалностите около сватбата. – Елизабет измисли това оправдание, като се надяваше приятелката ѝ да ѝ помогне да избегне женитбата с някой от двамата кандидати. – Тя е в Лондон за сезона и мога да остана при нея.

– Настани се в моята лондонска къща – великодушно предложи той. – Тъкмо ако междувременно Билхейвън пожелае да те ухажда, ще може да те посещава. А защо да не си поръчаш и сватбената рокля? Гледай да не е много скъпа – намръщено добави той. – Няма смисъл от шумна сватба в града, една скромна церемония тук в Хейвънхърст ще

свърши същата работа. И като се замислих, защо ли ти е и сватбена рокля. Майка ти облече своята само веднъж и можеш да я използваш.

Елизабет не си даде труд да му припомня, че пищната сватба на майка ѝ е била в църквата „Сейнт Джеймс“ в Лондон, а роклята ѝ е била разточително разкошна, цялата обшита с перли и с шлейф, дълъг пет метра, и че подобна рокля щеше да изглежда смешно при една скромна сватба. В момента живееше с надеждата да избегне каквато и да е церемония, така че не ѝ се говореше за сватбени рокли, просто искаше час по-скоро да отиде в Лондон.

От пет дни вече беше при Алекс, обмисляше какви ли не невъзможни планове и ето че Алекс изведнъж реши Елизабет на всяка цена да се представи отново в обществото на бала тази вечер. А изгледите от ден на ден се влошаваха, особено след като в желанието си да я ухажда, сър Франсис пристигна вчера в Лондон и буквално обсади къщата на чичо Джулиъс на Промънад Стрийт.

– Елизабет – много решително каза Алекс, – признавам, че идеята ми хрумна едва преди три часа и не съм обмислила детайлите, но ако бъдеш така добра да изпиеш чаша чай, в това време аз ще ти обясня колко е логична подобна постъпка.

– Да отида на бал – заяви момичето и се отпусна върху изцяло малко канапе, тапицирано със зелена коприна – не е решение, а кошмар.

– Няма ли да ме оставиш да ти обясня? Спорът е извинение, тъй като аз вече съм предприела някои действия и не желая да ми противоречиш.

Елизабет с нервен жест прибра кичур коса от челото си и кимна покорно. После Александра направи знак към чая, който бе сервиран, и Елизабет взе чашата си и отпи.

– Добре, обяснявай!

– Без да всявам паника, остават ни само девет дни да отменим смъртното ти наказание. Девет дни, за да намерим по-желан кандидат.

Елизабет се задави с чая.

– Друг кандидат ли? Ти се шегувах! – възникна тя, като не знаеше да се смее ли или да плаче.

– Изобщо не се шегувам – сериозно отговори Алекс. – Когато се представи в обществото, получи петнайсет предложения за четири седмици. Пада ти се по обожател на два дни и сега независимо от скандала не виждам причини за девет дни да не се появи поне един, когото да харесах. Сега си по-хубава, отколкото беше като момиче.

Елизабет пребледня при споменаването на скандала.

– Не мога да го направя – разтрепери се тя. – Не мога да застана пред хората. Не съм готова още.

– Няма да си сама – насърчи я приятелката ѝ и започна да я убеждава в необходимостта и изпълнимостта на намеренията си. – Когато преди три часа ми хрумна този план, свърших доста работа. Сезонът едва сега започва и не всички са дошли, но аз вече изпратих съобщение на бабата на моя мъж да ми се обади, веднага щом пристигне. Съпругът ми е в Хотърн и преди да се прибере тази вечер, ще се отбие в своя клуб. Изпратих му съобщение с подробно описание на ситуацията и го помолих да се срещне с нас в десет и половина на бала у Уилингтънови. Изпратих съобщение и на Антъни – моя девер, за да ни придружи. Ето ти четирима души, които ще те пазят. Може да ти се струва недостатъчно, но едва ли можеш да си представиш какво огромно влияние в обществото имат съпругът ми и неговата баба. – Продължи да обяснява: – Вдовствашката херцогиня Хотърн има изключително високо положение в обществото и най-безсрамно обожава да налага волята си. Още не си се запознала със съпруга ми – нежно усмихната каза тя, – но влиянието на Джордан в обществото е по-голямо и от нейното, а той няма да разреши да бъдеш оскърбявана. Никой няма да се осмели дори най-малък жест да направи, ако той е с нас.

– А той... той знае ли за мен? Знае ли коя съм... искам да кажа какво се е случило?

– В писмото му обясних за мен каква си и накратко го запознах със случая отпреди две години. Щях и преди да му кажа, но не съм го виждала, откакто се върнах от Хейвънхърст. Той отиде да нагледа именията и в какво състояние са работите му, тъй като отсъствахме година и половина.

На Елизабет ѝ прилоша от реалната възможност съпругът на Алекс да реши, че не е подходяща компания за неговата жена или че просто не е съгласен с плана. Тази възможност бе толкова неприятна, че тя се вкопчи като удавник за сламка в една непредвидена пречка и с облекчение каза:

– Няма да стане.

– А защо?

– Нямам какво да облека.

– О, имаш – отговори Алекс с тържествуваща усмивка. – Донесох си една рокля от Франция. – Елизабет се опита да протестира, но тя не ѝ разреши. – Не мога да я нося – каза спокойно младата жена. – Талията ми вече се разшири.

Елизабет погледна със съмнение тънката талия на приятелката си, която дообясни разумните си доводи:

– Догодина ще излезе от мода и нека поне една от нас да ѝ се по-радва. Вече изпратих кратка записка на Бентнър да прати Бърта тук с всичко необходимо. – После стеснително усмихната допълни: – Няма да те пусна да се върнеш на Промънад Стрийт, защото се страхувам, че ще ми изпратиш бележка, за да ми обясниш какво ужасно главоболие имаш и че ще си легнеш рано с ароматни соли за успокоение.

Въпреки тревогата си Елизабет виновно се усмихна на проникателната ѝ забележка, защото бе решила точно така да постъпи.

– Ще се съглася с този план – изрече бавно, а в големите ѝ зелени очи се четеше твърдост, – само ако вдовстващата херцогиня без всякакви резерви ме покровителства довечера.

– Остави това на мен – с въздишка на огромно облекчение каза Алекс.

В това време на вратата се появи икономът, който тържествено съобщи:

– Херцогинята пристигна, ваша милост. Поканих я в жълтия салон, както ми наредихте.

Алекс се изправи и сияйно се усмихна с увереност, която всъщност не чувстваше.

– Искам да разменя с нея няколко думи насаме, преди да се запознае с теб – каза тя и тръгна. – Преди да излезе, се обърна към Елизабет: – Бабата на съпруга ми понякога е малко... безцеремонна – неубедително завърши.

„Няколкото думи“, които Алекс трябваше да размени с херцогинята, отнеха не повече от пет минути, но Елизабет броеше секундите, като си представяше как приятелката ѝ трябва да понесе възмущението на старата дама. Когато вратата на гостната се отвори, нервите на момичето бяха така обтегнати, че скочи права и се закова на място, чувствайки се недодялана и непохватна. До Алекс пристъпваше величествено най-страховитата персона, която бе виждала.

Вдовстващата херцогиня Хотърн несъмнено имаше царствена осанка, беше висока, със сковано изправен гръб, кафявите ѝ очи се вираха проникателно, лицето ѝ бе гладко, с много бяла кожа и с надменен израз.

Алекс ги представи, Елизабет направи реверанс, който тя прие с резервирано мълчание. Все така без да отрони дума, вдигна лорнета си и студеният ѝ поглед проучи Елизабет от глава до пети. А през това време

Елизабет изостави всяка надежда да получи нейната подкрепа.

Когато най-накрая благоволи да проговори, гласът ѝ прозвуча като изсвистяване на камшик.

– Млада госпожице – каза направо тя, – Александра току-що ми обясни, че има желание аз да те представя повторно тази вечер в обществото. Както вече споменах на Александра, нямаше нужда да ми описва историята със скандала, който се бе вдигнал около вашата близост с някой си господин Иън Торнтън по-миналата година. Бях много добре запозната със случая, както и цялото общество. – Тя замълча, та грубостта ѝ да нарани още повече гордостта на Елизабет, и след една доста дълга пауза продължи: – Онова, което ме интересува, е дали мога да очаквам повторение на подобна ситуация, ако се съглася с желанието на Александра.

Смазана от унижение и много гневна, девойката все пак съумя да се овладее и без да свежда поглед, спокойно и ясно заяви:

– Нямам власт над злите езици, ваша милост. Ако имах, преди две години нямаше да се окажа обект на скандал. И въпреки това нямам желание отново да се появявам във вашите кръгове. Все още ме побиват тръпки след последното ми излизане във висшето общество.

След като съвсем преднамерено произнесе „висшето общество“ с доста подигравателен тон, Елизабет замълча в очакване да бъде унищожена от старата дама, която склочи вежди над лорнета и в погледа ѝ като че ли пролича одобрение. После рязко кимна и се обърна към Александра:

– Съгласна съм с теб, Александра. Тя има дух да понесе онова, което могат да ѝ причинят. Не е ли чудно – продължи да говори херцогинята на Елизабет, – че, от една страна, ние, поклонниците на добрия тон се гордеем с изисканите си маниери, а, от друга – много от нас ще изпитат удоволствие да се хранят с клюки, и то за предпочитане с щедри порции.

Девойката смаяно се сви отново на канапето, от което бе станала при влизането на херцогинята, а самата тя се настани на дивана.

– На бала у Уилингтънови тази вечер ще има много хора – каза тя след кратък размисъл. – И това може да се окаже нашето предимство – всички високопоставени личности ще бъдат там. Затова появяването на Елизабет ще мине по-незабелязано.

– Ваша милост – развълнувано изрече момичето, тъй като чувстваше, че трябва по някакъв начин да изрази своята благодарност, – изключително мило е от ваша страна, че се нагърбихте...

– Глупости – прекъсна я жената с ужасен вид. – Аз рядко съм мила. Понякога съм любезна – продължи, а Александра едва прикриваше колко се забавлява. – Понякога съм благосклонна, ако случаят го изисква, но никога не бих казала „мила“. „Мила“ е толкова безлично. Като изстинал чай. А сега, моето момиче, ако приемеш съвета ми – допълни, като погледна Елизабет, – ще се качиш незабавно в спалнята си и ще попиш, за да се освежиш. Много си бледа. А в това време ние с Александра ще обмислим всичко.

Елизабет реагира на тази безапелационна заповед, както реагираше всеки на заповедите на вдовстващата херцогиня: след първия шок веднага се подчини.

Алекс се извини, че трябва да придружи Елизабет до стаята за гости, и когато влязоха силно я прегърна.

– Съжалявам за ужасните думи, но тя искаше да се увери, че си храбра. Но независимо от това и през ум не ми мина, че ще постъпи по този начин. Във всички случаи – щастливо довърши – изключително много те хареса и ще ти помогне.

Тя излезе, като остави Елизабет да се чуди как ли би се отнесла херцогинята към хора, които не харесва.

Когато Алекс се върна в гостната, херцогинята я очакваше, а по вида ѝ личеше, че е леко озадачена.

– Александра – веднага започна тя, като сама си сервира чай, – струва ми се, че има нещо, което ти не съзнаваш...

Но не се доизказа, тъй като на вратата се появи икономът.

– Простете, ваша милост – обърна се той към Александра, – господин Бентнър моли да размени две думи с вас.

– Кой е господин Бентнър? – раздражено попита херцогинята, когато Александра скочи веднага да се види с него.

– Икономът на Елизабет – обясни тя. – Рядко очарователен човек, пристрастен е към романите с мистерии.

След минута пред неодобрителния поглед на херцогинята в гостната най-безочливо влезе як, побелял мъж с поизносен костюм и без много церемонии седна до Александра.

– В писмото си намекувате, госпожице Алекс, че имате план как да помогнете на госпожица Елизабет – каза той нетърпеливо. – Сам доведох Бърта, за да чуя какво сте намислили.

– Планът още не е готов, Бентнър – призна младата жена. – В основни линии е следният: ще я въведем отново в обществото тази вечер и ще се постареем да се забрави онзи скандал с господин Торнтън.

– Този негодник! – ядно изсъска икономът. – Щом чуя името му и ме засърбят ръцете да му шибна един! – И за да е по-убедителен, стисна юмруци.

– Същото въздействие има и върху мен – кисело призна Алекс. – Е, дотук сме стигнали с плановете.

Той се приготви да си тръгва, стана, потупа Александра по рамото и жизнерадостно съобщи на възрастната аристократка, от която трепереше половината висше общество и която го гледаше с унищожителен поглед заради неговата фамилиарност към Алекс:

– Прекрасно момиче е дошло в къщата ви, ваша милост. Познавам госпожица Алекс от дете, още от времето, когато с госпожица Елизабет хващаха жаби в нашето езерце.

Херцогинята запази ледено мълчание и не помръдна, само очите ѝ я издаваха, че не е каменна статуя.

– Александра – строго каза, но тя е усмивка взе ръката ѝ.

– Не ме корете прекалено строго за дружелюбното ми отношение към слугите, умолявам ви, бабо. Аз не мога да се променя, а вие напразно се ядосвате. Освен това тъкмо бяхте започнали да ми казвате нещо важно, когато Бентнър влезе.

Ядът ѝ заради неблагоприятното поведение на слугите премина и херцогинята много сериозно каза:

– Бяхте толкова загрижена да спасите Елизабет, че не ме оставихте да обсъдя с вас някои важни факти, които могат да ви причинят доста затруднения, а може и вече да сте ги научили.

– Какви факти?

– Чели ли сте днешните вестници?

– Не още. Защо?

– Според „Таймс“ и „Газет“ Станхоуп е в Лондон и е обявил, че Иън Торнтън е негов внук и наследник. От години, разбира се, се шушукаше, че този Торнтън му е внук, но малцина знаеха със сигурност.

– Не знаех нищо – разсеяно каза Алекс, тъй като си мислеше колко несправедливо е, че един безскрупулен развратник, който стовари на главата на Елизабет толкова нещастия, ще се радва на завидна съдба, докато бъдещето на приятелката ѝ изглеждаше толкова мрачно. – Не бях чувала името му, преди да се върнем от нашето пътешествие, когато някой го спомена във връзка със скандала около Елизабет.

– Това не ме изненадва. По-рано почти не се споменаваше името му в изисканите салони. Ти и Джордан заминахте, преди да се разчуе тази позорна история около Елизабет, така че нямаше как да знаеш за него.

– Как е възможно подобен негодник да убеди някого да го признае официално за наследник! – ядосваше се младата жена.

– Длъжна съм да кажа, че той няма нужда да бъде „признат“, ако съм разбрала какво имаш предвид. Той и по кръв, и по закон е внук на Станхоуп. Съпругът ти ми го каза под секрет преди години. Също така зная – многозначително прибави, – че Джордан е един от малкото, на когото се е доверил.

Тревогата на Алекс нарасна.

– Джордан! – повтори. – И защо, за бога, подобен тип е избрал точно на него да се доверява?

– Както добре ти е известно, Александра – откровено каза херцогинята, – съпругът ти не винаги е водил безукорен живот. Той и Торнтън доста са си поживели в лудешките си години – играли са комар, пили са, правили са всичко онова, което разпуснатите мъже правят. Страхувам се, че ти не знаеш за това приятелство.

Алекс притвори очи крайно огорчена.

– Разчитах на подкрепата на Джордан тази вечер. Написах му писмо и му обясних колко непотчено е постъпил с нея най-големият мерзавец на света, но не споменах името му. Не си представях, че е чувал за Иън Торнтън, да не говорим, че може да познава подобна личност. Бях толкова сигурна – мрачно допълни, – че ако се запознае с Елизабет, ще направи всичко по силите си, за да ѝ помогне.

Херцогинята взе ръката ѝ и се усмихна:

– И двете знаем, скъпа моя, че Джордан винаги ще застане на твоя страна и изцяло ще те подкрепи, независимо кой е срещу него – враг или приятел. Може би няма да е дотам съпричастен, когато разбере името на „най-големия мерзавец“. Затова искам да те предупредя.

– Елизабет не трябва да знае – ядосано изрече Алекс.

– Ще се почувства много неловко с Джордан и аз няма да я упрека. Просто животът е несправедлив! – добави тя, загледана в „Таймс“. – Ако беше справедлив, този похитител на невинни девойки никога нямаше да стане маркиз, докато Елизабет трепери от страх да си покаже лицето пред света. Не зная дали има някакъв шанс – продължи обнадеждена тя – да не получи нито шилинг или пък парче земя заедно с титлата? Ще понеса по-леко всичко, ако той си остане беден шотландски селянин или презрян картоиграч.

Херцогинята изсумтя не особено деликатно.

– Такъв шанс няма, мила, и ако Елизабет вярва, че той е такъв, ще остане много разочарована.

– Не искам нищо да зная – гневно въздъхна Алекс. – Не, аз трябва да зная. Моля ви, разкажете ми.

– Няма много за разказване. – Херцогинята си взе ръкавиците. – Почти веднага след скандала с Елизабет Торнтън изчезна. И после, преди по-малко от година някой, чието име дълго се пазеше в тайна, купи онова прекрасно имение в Тилшър – Монтмейн, и започна да го обновява с цяла армия дърводелци и работници. След няколко месеца се продаваше великолепната къща на Брук Стрийт и личността, която я купи, отново бе неизвестна. И там започна грандиозен ремонт още на следващата седмица след покупката. Обществото изгаряше от любопитство, докато след няколко месеца пред парадния вход на Тъпър Брук Стрийт 11 не спря екипажът на Иън Торнтън и той не влезе вътре. Само преди две години се говореше, че Иън Торнтън е само един комарджия и беше персона нон грата в почтените салони. А сега имам тъжната задача да ти кажа какво се говори за него – бил по-богат и от Крез и бил добре дошъл в почти всички салони, които би пожелал да посети, но за щастие приемите не го интересуват особено. – Тя се приготви да си тръгне и добави със злокобен глас: – Трябва да осъзнаеш сега последствията от всичко това, за да не се изненадаш довечера.

– Какво имате предвид? – попита Алекс.

– Имам предвид, че изгледите за успех на Елизабет довечера драстично намаляха след изявлението на Станхоуп.

– Защо?

– Много просто: сега Торнтън освен богатство има и титла и обществото ще отсъди, че случката между него и Елизабет е джентълменска прищявка, и петното върху доброто ѝ име ще остане. А има и още нещо – допълни тя.

– Не съм сигурна дали ще го понеса. Какво е то?

– Аз – съобщи нейна светлост – нямам добро предчувствие за тази вечер.

Предчувствията и на Алекс бяха същите.

– Тони се съгласи да придружава Елизабет и Сали няма нищо против – каза тя, като имаше предвид своя девер и жена му, които още не се бяха върнали от своето имение. – Но по-скоро бих искала кавалерът ѝ да е ерген, при това добра партия, от когото се възхищават, а още по-добре, ако се страхуват от него. Роди Кърстеърс би бил идеален в случая. Изпратих му спешно съобщение, но го очакват да се върне късно тази вечер или утре. Ще бъде много подходящ, ако успее да го убеди. И защо не, доста хора треперят от страх заради хапливия му език.

– От мен треперят от страх – гордо заяви херцогинята.

– Да, зная – с тъжна усмивка каза Алекс. – Никой няма да се осмели да обиди Елизабет във ваше присъствие, но Роди ще затвори устата на всеки само заради факта, че е с нея.

– Може би. А може би – не. Кога и къде ще се съберем за този злочест и обречен опит?

Алекс се усмихна неуверено.

– Тръгваме оттук в десет и половина. Помолих Джордан да ни чака във фойето у Уилингтънови, за да влезем заедно в балната зала.

20.

В осем и половина същата вечер Иън застана пред вратата на лондонската къща на Джулиъс Камерън, като едва се съдържаше да не удужи иконома на Елизабет, който по необясними причини се държеше обидно.

– Ще те попитам още веднъж, за да не би последния път да не си ме разбрал добре – отчетливо произнесе Иън всяка дума с копринен глас, от който мъжете обикновено пребледняваха. – Къде е твоята господарка?

Бентнър не смени цвета на лицето си.

– Вън! Излезе вън! – осведоми той мъжа, който съсипа живота на неговата млада господарка, а сега се явяваше пред вратата ѝ без покана. Нямаше съмнение, щеше да се опита да го досъсипе, точно сега, в този толкова важен момент, когато тя щеше да отиде на първия си бал от две години насам, за да накара обществото да забрави слуховете, за които бе причина той.

– Разбрах, че е излязла, а ти не знаеш ли къде е?

– Нима съм казал подобно нещо?

– Тогава къде е тя?

– Моя работа е да зная къде е тя, а ваша – да си мислите каквото щете.

През последните няколко дни на Иън му се наложи да се занимава с много неприятни неща, като трябваше да прекоси и половин Англия. Трябваше да съобщи на гневния баща на Кристина, че разваля годеща, трябваше да се срещне с противния чичо на Елизабет, който води такъв пазарлък, от който още беше бесен. Щом започнаха да преговарят, Иън великодушно се отказа от зестрата. Но чичо ѝ имаше инстинкта на търговец на камили и щом усети, че Иън на всяка цена е решил да вземе брачен договор с неговия подпис, започна да се пазари. В резултат Иън се оказа първият мъж, принуден да купи бъдещата си жена за сумата от сто и петдесет хиляди лири.

След тези неприятни изпитания се отби в Монтмейн колкото да смени коня си с карета и да измъкне от леглото камериера си. Отпътува за Лондон и когато пристигна, остана вкъщи само да се изкъпе и да се преоблече и веднага отиде на адреса, който му даде Джулиъс Камерън. И след всичко това не само че не знаеше как да открие Елизабет, но се

сблъска и с най-безочливия слуга на света. Вратата зад гърба му се затръшна с гръм и трясък, той се спря за миг, предвкусвайки удоволствието, с което на другия ден щеше да уволни иконома.

Качи се в каретата си и нареди на кочияша да кара към къщи. Когато пристигнаха, той слезе, а икономът му го посрещна с необходимото уважение. Подмина намръщен и неспокоен. Беше тръгнал по стълбите, когато реши, че вечерта ще мине по-незабелязано, ако отиде някъде, за да не мисли как ще го посрещне на другия ден Елизабет.

След двацет и пет минути излезе, облечен с официално вечерно облекло, за да иде да поиграе фаро, и заръча на кочияша да го закара до „Блекмор“. Беше все така намръщен, когато влезе в приглушено осветения изискан клуб за джентълмени, където понякога играеше с големи залози.

– Добър вечер, милорд – пропя главният лакей и Иън рязко кимна, като не показва неприятното си чувство от това сервилно „милорд“.

Игралният салон беше елегантно уреден и пренаселен с каймака на обществото, което предпочиташе да играе комар пред досадните клюки. В „Блекмор“ се изискваха само високи залози и затова клубът се посещаваше само от знатни господа и от други не толкова знатни, но също толкова богати. Иън се позастоя на входа към салона за игра на карти, но беше решил да играе фаро и се запъти към другия игрален салон, когато един весел глас го спря:

– За човек, който току-що е наследил една малка империя, Иън, имаш забележително кисела физиономия. Бихте ли приели едно питие и няколко ръце карти, милорд?

Иън се усмихна иронично и когато се обърна, видя един от малкото аристократи, когото уважаваше и към когото хранеше приятелски чувства.

– С удоволствие, ваша светлост – пошегува се той. Джордан Таунсенд се засмя.

– Не намираш ли, че е малко досадно?

Ухилени, двамата си стиснаха ръцете и седнаха. Понеже и Джордан тъкмо влизаше в клуба, наложи се да по-изчакат да се освободи маса. Междувременно пиеха и си разказваха какво се е случило през годината и половина, която беше изминала. После се заеха с по-сериозното и по-приятно занимание – картите, като си разменяха по някоя дума. Обикновено играта им доставяше голямо удоволствие, но тази вечер Иън беше угрижен, а и всеки, който минаваше покрай масата им, се чувстваше длъжен да поговори с тях.

– Изглежда, че дългото ни отсъствие ни е направило много популярни – подхвърли на шега Джордан, като плъзна чипове към средата на масата.

Иън почти не даваше ухо на приказките му. Мислеше си за Елизабет, която вече две години бе оставена на милостта на своя противен чичо. Този човек бе продал собствената си кръв и плът, а Иън бе купувачът. Той не се чувстваше като търговец, но имаше неприятното предчувствие, че Елизабет щеше да го възприеме точно по този начин, особено след като всичко беше договорено без нейното знание. В Шотландия тя насочи пистолет към него. Ако сега в Лондон дръпнеше спусъка, нямаше да се учуди, нито да я укори. Прехвърляше в главата си идеята да я поухажва, преди да ѝ каже, че фактически вече са сгодени, но същевременно се питаше дали самата тя ще пожелае да се омъжи за него. Билхейвън може и да беше отвратителен тип, но Иън я бе наранявал дълбоко и многократно.

– Нямам намерение да критикувам стратегията ти, приятелю – обърна му внимание Джордан, – но ти току-що заложил хиляда лири на вятъра.

Иън погледна картите, които бе свалил, и се почувства объркан.

– Нещо съм се замислил – обясни той.

– Очевидно не мислиш за картите. Нито пък, че може би си загубил прословутия си късмет в играта.

– Не бих се изненадал – разсеяно изрече Иън и протегна краката си.

– Искаш ли да раздадем още една ръка?

– Не мисля, че мога да си го позволя – уморено се пошегува Иън.

Джордан погледна през рамо, кимна на лакея да донесе по още едно питие и бутна картите настрана. Той се облегна и също опъна краката си и както седяха един срещу друг, двамата внушаваха чувството за безрижното мъжко приятелство.

– Имам време само за това питие – каза Джордан, като погледна стенния часовник. – Обещах на Александра да бъде с нея на някакъв бал тази вечер и да се усмихвам одобрително на една нейна приятелка.

Иън беше забелязал, че когато и да споменеше Джордан името на жена си, изразът му ставаше нежен.

– Искаш ли да дойдеш с нас?

– Струва ми се дяволски отегчително.

– Не бих казал, че ще бъде отегчително. Моята жена се е приготвила за битка с обществото, за да помогне на момичето да заеме отново мястото си в него. Но след като имам предвид някои неща, които

Александра ми е написала в писмото си, храбростта ѝ няма да помогне.

– И защо? – попита Иън по-скоро с безразличие.

Джордан въздъхна, беше преуморен и никак не бе във възхита, че ще трябва да танцува с разстроена госпожица, която не познаваше.

– Девојката попаднала в лапите на някакъв мъж преди две години, след което се разrazil грозен скандал.

Като мислеше за себе си и за Елизабет, Иън подхвърли:

– Изглежда, че това не е чак толкова рядко срещано явление.

– Алекс твърди, че случаят бил изключителен.

– В какъв смисъл?

– Защото по всяка вероятност половината от хората от обществото ще се направят, че не я познават, а другата половина ще я приемат. Нали разбираш, истинска война и жена ми е подготвила тежката артилерия – баба ми, Тони и моя милост като фон. Целта е тя отново да се наложи в обществото, но не завиждам на горкото момиче. Освен ако предположенията ми се окажат неверни, тази вечер името ѝ ще тръгне от уста на уста. Каквото и да е направил този негодник – каза най-накрая Джордан, като се приготи да тръгва, – е истинско нещастие. Между другото момичето било невероятно красиво и от две години е отхвърлено от обществото.

Иън се вкамени и впи поглед в приятеля си.

– Кое е момичето? – попита.

– Елизабет Камерън.

– О, Господи! – избухна Иън, скочи от стола си и грабна официалната си дреха. – Къде е тя?

– На бала при Уелингтън. Защо?

– Защото – отвърна Иън, вече готов да тръгва – аз съм въпросният негодник.

Негова светлост херцог Хотърн го погледна удивено, но и той също побърза да се приготи за тръгване.

– Ти ли си мъжът, когото Александра описа с думите: „вулгарен мерзавец, подъл развратник, прелъстител на невинни девојки“?

– Аз съм всичко това и даже повече – мрачно отговори Иън, като се отправи към изхода, а Джордан Таунсенд вървеше до него. – Ти отиваш на бала, колкото можеш по-бързо – нареди той. – Аз идвам почти веднага след теб. Преди това трябва да свърша нещо важно. И за бога, не казвай на Елизабет, че ще дойда.

Иън скочи в своята карета и заповяда на кочияша къде да го откара. Броеше минутите, като се надяваше страхът му за Елизабет да се окаже

напразен. И през цялото време си напомняше, че Джордан Таунсенд нямаше никаква представа какви мотиви ще принудят „прелъстителя“ на Елизабет Камерън да се срещне с нея на бала у семейство Уелингтън.

Кочияшът закова каретата пред къщата на херцог Станхоуп, Иън изкачи стълбите с два скока и когато Ормсли отвори вратата, едва не го събори, тъй като се втурна към спалнята на дядо си. След няколко минути слезе в библиотеката, за да го изчака, а очите му не се откъсваха от часовника.

На горния етаж цареше суматоха. Херцогът повика камериера си, иконома и личния си лакей. За разлика от Иън беше във възторг.

– Ормсли, Иън има нужда от мен! – говореше той. – Дойде право тук и ми го каза.

Ормсли сияеше.

– Точно така, ваша милост.

– Чувствам се двайсет години по-млад.

Икономът кимаше.

– Днес е изключителен ден.

– Защо, да го вземат мътните, се бави Андерсън? Трябва да ме обръсне. Трябва ми официален костюм – черен, диамантена игла за вратовръзката и диамантените копчета. И престани да ми тикаш този бастун!

– Не трябва да се вълнувате толкова, ваша милост!

– Ормсли – каза херцогът, като отвори широко вратите на един гардероб, – не се надявай да се подпирам на този бастун през най-великата вечер в моя живот. Ще крача до своя внук без ничия помощ, много ти благодаря. Къде е този негодяй Андерсън?

* * *

– Закъсняваме, Александра – отбеляза вдовстващата херцогиня, която разглеждаше една великолепна скулптура от четиринайсети век, сложена върху поставка от полирано дърво в приемния салон на Алекс. – Не ми се щеше да те притеснявам, но предчувствията ми са още по-лоши, а моите предчувствия никога не ме лъжат.

Младата жена прехапа устни, като се опитваше да превъзмогне своята тревога.

– Уелингтънови са на две крачки оттук – отбеляза по повод на закъснението, тъй като не й се искаше да разговарят за по-тревожни подробности. Ще отидем дотам за няколко минути. Освен това бих искала всички да са се събрали, когато Елизабет влезе. Също така все още се

надявам Роди да отговори на съобщението ми.

Точно в този момент като по поръчка се появи икономът и събщи:

– Родерик Кърстеърс желае да го приемете, ваша милост.

– Господи, благодаря! – зарадва се тя.

– Поканих го в синия салон.

– Ето ме, прелестна моя – каза Роди с характерната си иронична усмивка и с дълбок поклон, – в отговор на тревожния ви зов... и смее да добавя, преди да се представя на Уелингтън, точно както сте наредили в писмото си.

Роди Кърстеърс беше висок строен мъж с атлетично телосложение, орediaваща кестенява коса и светлосини очи. Всъщност беше неподражаем с ексцентричните си тоалети, с вдъхващия завист начин, по който връзваше вратовръзката и с язвителността, с която се прицелваше безпоощадно, щом някой му попаднеше в полезрението.

– Чухте ли за Кенсингтън?

– Кой? – попита разсеяно Алекс, тъй като обмисляше как най-безболезнено да го убеди в своята кауза.

– Новоизлюпеният маркиз Кенсингтън, доскоро познат като господин Иън Торнтън, персoна нон грата. Не е ли потресаващо какво богатство и каква титла се изсипаха върху главата му? – продължи той, като наблюдаваше лицето на Алекс. – Преди две години не бихме му разрешили да прекрачи прага на нашите домове, преди шест месеца светът узна, че е забогатял неимоверно, и започнахме да го каним. Днес той е херцог и ние ще копнеем да бъдем поканени на неговите приеми. Доста гадна и капризна компания сме, ако се замислите – захили се Роди. За своя изненада Алекс се разсмя.

– О, Роди – каза и го целуна по страната, – винаги успявате да ме разсмеете, дори когато съм с въже на шията, какъвто е случаят днес. Само във вас ми е надеждата да ми помогнете... Ако пожелаете, разбира се.

Роди смръкна щипка енфие, вдигна арогантно веждите си и погледна хем подозрително, хем любопитно.

– Ваш покорен слуга – поклони се шеговито.

Независимо от това изявление Алекс знаеше много добре на какво е способен. Другите мъже всяваха страх с умението си да въртят шпага или да стрелят с пистолет, а Роди Кърстеърс всяваше страх с острия си език. Докато онези с шпагата и пистолетите не можеха да покажат уменията си по време на бал, той можеше да се вихри безпрепятствено. Дори тежките матрони се пазеха да не попаднат под прицела му. Алекс

най-добре знаеше на какво е способен – беше превърнал живота ѝ в истински ад, когато за пръв път се появи в Лондон. А после пак той принуди обществото да я признае. Беше постъпил така не от благородни подбуди или от чувство за вина. Просто се забавляваше, като си правеше опити дали може да опетни доброто име на някого и после да го възстанови.

– Става въпрос за млада жена, чието име ще ви разкрия след малко – предпазливо започна Алекс, – и на която можете да направите неоценима услуга. Можете да я спасите, както спасихте мен, Роди, преди години, само ако пожелаете, разбира се.

– Веднъж стига – насмешливо каза той. – Едва си държа главата изправена от срам заради моята нечувана храброст.

– Тя е невероятно красива – отбеляза Алекс.

В очите му се появи слаб интерес. Женската красота вълнуваше по-вечето мъже, а Роди по принцип изпитваше удоволствие да подчертава недостатъците, за да им се присмива. Обичаше да обърква жените и никога не се колебаеше да го направи. Но ако беше приятел, беше изключително лоялен.

– Стана жертва на ужасно зловни клюки преди две години и напусна Лондон опозорена. Тя ми е много скъпа приятелка от детството.

Александра се взираше в лицето му, но от любезния му израз не разбра дали е готов да я подкрепи.

– Всички ние – херцогинята, Тони и Джордан ще бъдем до нея тази вечер. Но ако вие бихте показали съвсем малко внимание към нея, или още по-добре – ако бихте ѝ кавалерствали, би било най-ефикасно, а аз безкрайно ще ви благодаря.

– Алекс, ако не бяхте омъжена за Джордан Таунсенд, щях доста да се замисля как да ми се отблагодарите. Но тъй като не желая животът ми без време да свърши, ще се въздържа от подобна постъпка и една ваша усмивка ще бъде напълно достатъчна.

– Не се подигравайте, Роди, отчаяно се нуждая от вашата помощ и ще ви бъда вечно задължена.

– Карате ме да треперя, скъпа моя. Която и да е тя, сигурно много е закъсала, за да търсите помощ от мен.

– Тя е прелестна и много смела, ще останете възхитен от нея.

– В такъв случай за мен ще бъде чест да ѝ дам пламенната си подкрепа. Коя... – Някакъв лек шум откъм вратата неволно привлече погледа му и той остана закован, а на лицето му вместо ирония се изписа възхита. – Боже мой! – промълви.

На вратата, прилична на небесно видение, стоеше непозната млада жена, облечена с рокля, проблясваща със сребристосинкави оттенъци, а дълбокото деколте разкриваше възбуждаща силни желания разкошна плът. Линията на роклята подчертаваше тънката ѝ талия. Лъскавата ѝ златиста коса бе прибрана назад със сапфирен клипс, а великолепните ѝ къдри непринудено падаха по раменете и по гърба ѝ. Под изящно изви-тите вежди и гъсти мигли искряха зелени очи, по-блестящи от смарагди.

За миг всички се умълчаха и Роди безпристрастно я загледа с вещо око, търсейки недостатък, но откри само съвършенство в деликатно изваяните скули, издължената бяла шия и нежните устни.

Видението до вратата помръдна.

– Извинявай – обърна се тя към Александра с нежна усмивка и вероятно мелодичен глас – не знаех, че не си сама.

И изчезна. Роди остана зяпнал, което породу Александра надежда. Никога не беше го виждала очарован от женско лице или фигура. Думите му я окуражиха още повече:

– Боже мой! – с благоговение промълви отново. – Тя истинска ли е?

– Съвсем истинска – нетърпеливо го увери Алекс – и отчаяно се нуждае от вашата помощ, въпреки че тя не трябва да разбере за моята молба. Ще ѝ помогнете, нали?

Той най-после откъсна поглед от вратата и тръсна глава, сякаш за да я избистри.

– Помощ ли? – изрече той сухо. – Изкушен съм да ѝ предложа моята така желана ръка! Но трябва да знам името ѝ преди всичко, макар че изведнъж тя ми се стори позната.

– Ще ѝ помогнете ли?

– Нима не го казах? Кое е това изящно създание?

– Елизабет Камерън. Тя беше представена в обществото преди... – Тя млъкна, щом Роди се усмихна грубо и язвително.

– Малката Елизабет Камерън – промърмори като на себе си. – Трябваше да се досетя. Слухът обиколи целия град точно след като отпътувахте на сватбено пътешествие, но тя се е променила. На кого би му минало през ума – вече с нормален глас продължи той, – че съдбата ще я дари с още повече погледи, отколкото преди.

– Роди! – възкликна Алекс, когато видя, че желанието му е разколебано. – Ти вече обеща, че ще помогнеш.

– Нямате нужда от помощ – изкикоти се той, – а от чудо.

– Но...

- Съжалявам. Промених намеренията си.
- Да не би... слухът за онзи стар скандал да ви притеснява?
- В известен смисъл – да.

Сините очи на Александра проблеснаха опасно.

– Не сте човек, който вярва на клюки, Роди. Точно вие знаете много добре, че обикновено са лъжа, тъй като сам често ги пускате.

– Не твърдя, че съм повярвал – отвърна сдържано той. – В действителност ми е трудно да повярвам, че мъжки ръце, включително и на Торнтън, са докосвали тази нейна порцеланова кожа. Но както и да е – каза и шумно затвори капачето на кутийката си за емфие, – обществото не е така проникателно като мен, или както в случая – така учтиво. Зловещо ще й обърне гръб тази вечер и нито влиянието на Таунсенд или моето ще го предотвратят. И въпреки това мисълта, че губя вашето уважение, ме натъжава и затова ще ви разкрия една немного красива истина за себе си – добави той със саркастична усмивка. – Тази вечер всеки необвързан ерген, който има глупостта да прояви интерес към това момиче, ще се превърне в посмешището на светския сезон, а аз не обичам да ми се присмиват. Не съм толкова смел, ето защо се присмивам на другите. И още нещо – каза в заключение и взе шапката си, – в очите на обществото Елизабет Камерън е опозорена. Всеки необвързан мъж, който припари до нея, ще бъде смятан за глупак или за порочен тип и ще утежни съдбата й.

Преди да излезе, той се обърна с обичайния си невъзмутим и подигравателен израз:

– При тези обстоятелства смятам за необходимо да обявя тази вечер, че аз не вярвам тя да е била с Торнтън в горската хижа или в зимната градина или където и да било другаде. Това може да укроти бурята в началото, но няма да я спре.

21.

След по-малко от час в претъпканата, шумна, ярко осветена бална зала Александра с болезнена яснота разбра, че предсказанията на Роди се сбъдват. За пръв път тя и Джордан не бяха обградени от приятели и познати, дори неизменните паразити, които търсеха услугите и влияние-то на Джордан се бяха разбягали. Те погрешно вярваха, че двамата ще бъдат дълбоко огорчени, когато научат истината за Елизабет Камерън. Приятелите им се спасяваха от неловкото положение, като просто се правеха, че не ги забелязват, както и че с тях е Елизабет Камерън, за чийто позор семейство Таунсенд очевидно не знаеха, тъй като бяха отсъствали от Англия по онова време. Въпреки че пред Джордан и Александра от учтивост се съдържаша, без колебание хвърляха унищожителни погледи към Елизабет всеки път, когато смятаха, че хората, които очевидно бе измамила, не ги забелязват. Застанали до дансинга, където двойките се въртяха, те се хилеха самодоволно към Елизабет, което разгневи до сълзи Александра. Тя погледна към приятелката си, която с неимоверни усилия ѝ се усмихна, а сърцето на Алекс се сви от чувство за вина и състрадание. Смеховете и музиката бяха така оглушителни, че се наведе към Елизабет, за да чуе какво иска да ѝ каже.

– Ако нямаш нищо против – сподавено промълви, което подсказа на Алекс, че тя се задушаваше от унижение, – мисля да отида в стаята за почивка, за да оправя роклята си.

И двете знаеха, че на роклята ѝ няма нищо.

– Ще дойда с теб.

Елизабет поклати глава.

– Алекс, ако нямаш нищо против... бих искала да остана за малко сама. Сигурно е от шума – излъга тя.

Тръгна с високо вдигната глава, като си пробиваше път през шестстотинте гости, които или избягваха погледа ѝ, или я сподиряха с присмех и шушукане.

Тони, Джордан, херцогинята и Александра я сподиряха с погледи, докато тя грациозно се качваше по стълбите. Джордан пръв заговори, като се стараше да не проличи гневът му срещу всичките тези шестстотин души в балната зала, тъй като Александра щеше да загуби самообладание и сълзите, които блестяха в очите ѝ, щяха да рункат. Прегърна я през кръста и се усмихна в разплаканите ѝ лъчисти очи. Заговори ѝ

тихичко, защото щом Елизабет се отдалечи, кръгът около семейство Таунсенд взе да се стеснява.

– Ако това ще те утеши, мила – каза ѝ той, – мисля, че Елизабет Камерън е най-възхитително смелата жена, която познавам. С изключение на теб.

– Благодаря – опита се да се усмихне Александра, като гледаше след Елизабет, която се изкачваше по витата стълба.

– Ще съжаляват за това! – студено каза херцогинята и в потвърждение обърна гръб на две близки свои приятелки, които сега вече се бяха престашили да се приближат. Само познатите на херцогинята се осмеляха да приближават Таунсендови, тъй като заради възрастта им повечето от тях не знаеха, че Елизабет Камерън е осмяна, презряна и низвергната.

Александра преглътна сълзите си и погледна съпруга си.

– Все пак – каза тя, опитвайки се да се шегува – Елизабет няма да остане съвсем без обожатели. Билхейвън се навърта около нея.

– Навърта се, защото – без да се замисли отговори Джордан – е в черния списък на хората и никой не е паднал дотам, че да му каже ключките за Елизабет... още – поправи се той, наблюдавайки с присвити очи две застаряващи контета, които задърпаха Билхейвън за ръкава, закимаха към Елизабет и зашушукаха нещо.

Елизабет прекара около половин час, за да се по-съвземе, в малка, приглушено осветена приемна. Точно тук дочу развълнувани гласове, които обсъждаха въпрос, който при всеки друг случай щеше и нея да развълнува:

– Иън току-що бил обявен за наследник на херцог Станхоуп.

В душата ѝ нищо не потрепна.

Беше толкова нещастна, че нищо повече не можеше да я трогне. И въпреки това си спомни гласа на Валери тогава в градината, когато надничаше през живия плет към Иън: „Говори се, че бил незаконен внук на херцог Станхоуп.“ Вече трябваше да се върне в балната зала, прекоси галерията над стълбището и слезе. Тръгна през тъпата, като отбягваше злобните погледи, от които ѝ настръхваше кожата и сърцето ѝ се преобръщаше. Въпреки почивката главата ѝ тежеше от усилието да я държи изправена; музиката, която някога обожаваше, пронизваше ушите ѝ, смехът и разговорите се смесваха в нетърпим шум, а над целия този грохот ехтеше гласът на иконома, който съобщаваше от върха на стълбата, водеща към балната зала, имената на пристигащите гости, като звън на погребална камбана. Елизабет си спомняше повечето имена от времето

на своя дебют и знаеше, че докато слизат по стълбите и се поздравяват един друг, подигравателно ще вметват, че Елизабет Камерън е тук. Още един глас ще повтори онзи слух; още едни уши ще го чуят; още едни студени очи ще се впият в нея.

Щеше да бъде припомнено безцеремонното отношение на брат ѝ към нейните кандидати и щеше да бъде отбелязано, че сега само за сър Франсис можеше да се омъжи, и щяха да се разсмеят. И Елизабет не би упрекнала никого. Изгаряше от срам и дори лицата, които се обръщаха към нея със съчувствие вместо с упрек, ѝ се струваха заплашителни.

Почти бе стигнала до Таунсендови, когато забеляза, че сър Франсис, облечен с абсурден костюм от розови панталони и жълт жакет, разговаря оживено с тях. Елизабет погледна къде да се скрие, докато той си отиде, и най-неочаквано попадна на група лица, които се надяваше никога да не среща. Само на няколко крачки от нея стоеше виконт Мондевейл и я наблюдаваше. От двете му страни имаше няколко души мъже, както и момичетата, които едно време наричаше свои приятелки. Елизабет погледна право към тях и тръгна в друга посока, но точно преди да стигне до Алекс и Джордан, налетя върху виконта, който ѝ бе препречил пътя.

Стори ѝ се много красив, много искрен и малко неспокоен.

– Елизабет – тихо промълви той, – по-преlestна сте от всякога.

Бе очаквала от всеки друг съчувствие, но не и от него и Елизабет се люшна между признателността и гнева, тъй като когато той грубо оттегли своето предложение, допринесе много за незавидното ѝ положение.

– Благодаря, милорд – сдържано отвърна тя.

– Искам да ви кажа – продължи той, като поглъщаше с поглед съвършеното ѝ лице, – че съжалявам.

Каква изненада!

– За какво, господине?

Беше застанал толкова близо до нея, че ръкавите му я докосваха.

– Заради моето участие в онова, което ви се случи.

– Какво трябва да ви кажа? – попита тя.

– Ако бях на ваше място, бих ви ударил заради закъснялото извинение.

Искрица от чувството за хумор припламна у Елизабет и тя отвърна:

– Засърбя ме ръката да го направя.

Странно, но възхищението в очите му се удвои и като че ли нямаше желание да се отдели от нея. На Елизабет не ѝ остана друго, освен да го представи на Таунсендови, с които за нейно учудване виконтът се

познаваше. Докато той и Джордан си разменяха любезности, с ужас видя, че Валери, очевидно разгневена от отсъствието на Мондевейл, тръгва към тях. До нея, сякаш бяха сраснати една за друга, вървяха Джорджина, Пенелъпи и другите, което още повече я паникьоса. Опита се да ги избегне, като заговори Алекс и в същото време да я спаси от досадния монолог и шарещите очи на сър Франсис, но сър Франсис трудно можеше да бъде спрян. И докато той завърши своя разказ, Валери пристигна и Елизабет бе хваната в капан. Валери погледна презрително към преbledнялата Елизабет и каза:

– Гледай ти, а не е ли това Елизабет Камерън? Никога не сме предполагали, че ще те срещнем на подобно място.

– Сигурна съм, че не сте – отвърна тя с овладян глас, но се чувстваше на края на силите си.

– Не, не сме предполагали – обади се Джорджина. Елизабет почувства, че се задушава, и залата взе да се върти пред очите ѝ. Цяла вечер групата на семейство Таунсенд беше като самотен остров и сега хората взеха да се обръщат, за да видят кой се е осмелил да ги приближи. Звучите на валса се извисиха в пронизително кресчендо, разговорите станаха още по-шумни, тълпата се изсипваше по стълбището на няколко метра от тях, а над цялата тази врява се носеше монотонният глас на иконома:

– Граф и графиня Марсънт! – ечеше гласът му. – Граф Норис!... Лорд Уилсън!... Лейди Милисънт Монтгомъри!

Валери и Джорджина гледаха преbledнялото ѝ лице и се забавляваха, казаха нещо, но Елизабет не ги чу. Икономът продължаваше:

– Сър Уилям Фитцхаг!... Лорд и лейди Ендърли...

Елизабет престана да се занимава с изгарящата омраза на Валери и Джорджина и прошепна:

– Алекс, не се чувствам добре – но тя не я чу, тъй като сър Франсис отново ѝ дърдореше в ухото.

– Барон и баронеса Литълфийлд!... Сър Хенри Харидан!...

Елизабет отчаяно се обърна към вдовстващата херцогиня с чувството, че ще изкрещи или ще припадне, ако не побегне оттук, без да се интересува дали целият свят ще разбере, че бяга от своя позор.

– Трябва да си отида – каза тя на херцогинята.

– Граф Титчли!... Граф и графиня Райндъл! Херцогинята направи знак на една от своите приятелки да замълчи и се наведе към момичето.

– Какво каза, Елизабет?

– Негова светлост херцог Станхоуп!... Маркиз Кенсингтън!

– Казах – започна тя, но херцогинята обърна очи към площадката, където стоеше икономът и лицето ѝ преbledня. – Искам да си тръгвам! – извика Елизабет и в странно притихналата зала гласът ѝ прозвуча неестествено високо.

Вместо да отговори на Елизабет, херцогинята правеше онова, което всеки в залата правеше: взираше се в площадката.

– Само това ни липсваше тази вечер! – гневно изрече старата дама.

– Моля? – не дочу Елизабет.

– Да не би да припаднеш? – попита херцогинята и я закова с поглед.

– Не, но наистина не се чувствам добре. – Зад гърба ѝ Валери и Джорджина избухнаха в смях.

– Никога не си тръгвай, преди аз да разреша – отчетливо произнесе херцогинята и изразително погледна към лорд Антъни Таунсенд, приятен и спокоен мъж, който ѝ кавалерстваше тази вечер. Той веднага подхвана Елизабет за лакътя и я задържа. Тълпата леко се люшна към стълбището и доста хора впериха погледи в нея. Цяла вечер тя бе център на вниманието и вече не забелязваше любопитните погледи. Но усети, че вълнението се усили и неуверено погледна към стълбището. От картината, която се разкри пред очите ѝ, коленете ѝ се разтрепериха, а в гърлото ѝ се надигна писък; за част от секундата помисли, че вижда двойно, примигна, но образите не бяха илюзия. По стълбите един до друг слизаха двама мъже, с абсолютно еднакъв ръст, облечени с еднакво черно вечерно облекло, с еднакъв израз, с поразителна прилика в лицата. И единият от тях беше Иън Торнтън.

– Елизабет – настойчиво прошепна Тони, – елате с мен. Ще танцуваме.

– Ще танцуваме ли? – отрони се от устните ѝ.

– Ще танцуваме – потвърди той и почти я замъкна на дансинга. Когато започнаха да танцуват, на Елизабет изведнъж всичко ѝ се стори безразлично и я завладя благословено чувство за нереалност. Престана да мисли за противния факт, че клюката за връзката ѝ с Иън сега щеше да изригне като вулкан, за също толкова противния факт, че самият той е тук. Умът ѝ просто изключи. Шумът повече не достигаше до ушите ѝ, не забелязваше очите, които я нараняваха; виждаше само рамото на Тони и усещаше само деликатната материя на дрехата му. Дори когато я поведе обратно към компанията около семейство Таунсенд, където продължаваха да висят Валери, Джорджина и виконт Мондевейл, нищо не трепна у нея.

- Добре ли сте – загрижено я попита Тони.
- Добре съм – отвърна тя мило усмихната.
- Имате ли амонячни соли?
- Аз никога не припадам.
- Слава богу. Вашите приятелки се озъртат какво ще стане.
- Да, не биха пропуснали нищо.
- Имате ли някаква идея как ще постъпи той.

Елизабет спокойно погледна към Иън. Все така стоеше до сивокосия мъж, с когото толкова си приличаха. Бяха заобиколени от хора, които, изглежда, ги поздравяваха за нещо.

- Нямам.
- Нямате ли?
- И защо ли да прави каквото и да е?
- Как мислите, дали ще ви оскърби по някакъв начин?
- Никога не зная какво да очаквам от него? А нима има някакво значение?

В този миг Иън вдигна поглед, видя я и си помисли само за едно оскърбление – как да пренебрегне всички благопожелания и да разблъска хората, за да стигне час по-скоро до нея. Но все още не можеше. При все че изглеждаше бледа и невероятно красива, трябваше непринудено да се срещне с нея, за да прекрати злословията, ако има такава надежда. Доброжелателите е всеяваща настоятелност ги притискаха – ласкатели и жени, които се покланяха с реверанси, и такива, както забеляза Иън, които поглеждаха към Елизабет и шушукаха.

Иън издържа още пет минути и кимна на дядо си.

Двамата зарязаха поне трийсет-четирийсет души, които чакаха официално да бъдат представени на маркиз Кенсингтън. Те си проправяха път през тълпата, Иън кимаше разсеяно, старееше се да не бъде отново обсаден, здрависваше се с този и онзи, покланяше се, с други думи, правеше всичко възможно, за да се приближи естествено до Елизабет. Дядо му, който бе посветен в плана, уверено взе нещата в свои ръце.

– Станхоуп – провикна се някой, – запознай ме с внука си!

Тази суета взе да изчерпва търпението на Иън. Познаваше се с половината от тези хора и желанието им отново да бъдат представени, беше истински фарс. Но той издържа всичко от приличие.

– Как си, Уилсън? – каза Иън на един от безбройните познати. – Съюзън – усмихна се той на жена му, като наблюдаваше Елизабет с крайчеца на окото си. А тя изглеждаше вцепенена, като че ли бе загубила способността да се движи. Някой ѝ подаде чаша шампанско, тя я взе,

усмивайки се на Джордан Таунсенд, който като че ли се шегуваше с нея. Дори от разстояние Иън забеляза, че усмивката ѝ не е така пленителна, и сърцето му се сви.

– Време е – чу се да казва на някого, който го канеше на гости. Обърна се към Елизабет, а дядо му учтиво прекрати разговора си с един стар свой приятел. Когато Иън се отправи към Елизабет, шушуканията станаха оглушителни.

Александра тревожно погледна към нея, а после и към Джордан.

– Накарай Елизабет да танцувате! – помоли го тя. – За бога, изведи я оттук! Това чудовище идва право към нас.

Джордан неуверено погледна към Иън и онова, което му подсказа неговото изражение, го накара да ѝ откаже.

– Всичко ще бъде наред, любов моя – обеща той с известно съмнение и подаде ръка на Иън, все едно не бяха играли карти само допреди малко. – Разреш ми да ти представя моята съпруга.

Джордан се обърна към красива brunetka, чиито сини очи, ако можеха, щяха да го подпалят.

– Приятно ми е – промърмори Иън и целуна ръката ѝ, която тя незабавно отдръпна. Херцогинята прие запознанството с Иън с жест, който с голяма доза въображение би могъл да мине за царствено кимване.

– А на мен не ми е приятно.

Иън понесе презрителното отношение и на двете дами, после издържа и Джордан да го представи на другите в кръга. Момичето, което се казваше Джорджина, направи реверанс с подканващ поглед. Другата, която се казваше Валери, също направи реверанс и отстъпи, притеснена от нелюбезното кимване и свирепия му поглед. Следващият беше Мондевейл и пристъпът му на ревност изчезна мигновено, когато въпросната Валери увисна на ръката на виконта. „Мисля, че Валери го е направила, защото е харесала Мондевейл“ – спомни си той думите на Елизабет.

Елизабет наблюдаваше цялата сцена с хладен интерес, докато Иън най-накрая не застана пред нея. И когато златистите му очи срещнаха нейните, тя усети, че се разтреперва.

– Лейди Елизабет Камерън – напевно произнесе Джордан.

По лицето на Иън трепна усмивка, а тя щеше да каже нещо подигравателно, но дълбокият му глас беше изпълнен с възхищение и радост.

– Лейди Камерън – изрече той така високо, че да бъде чуто и от другите момичета, – както виждам вие все така засенчвате всяка жена. Разрешете ми да ви представя моя дядо...

Елизабет сънуваше. Той оказа тази чест само на нея и тази добре

обмислена постъпка бе забелязана от всички.

Когато той се отдалечи, Елизабет си отдъхна с облекчение.

– Много добре – макар и с нежелание отбеляза херцогинята, като гледаше след него. – Смя да кажа, че много добре се справи. Погледнете – каза тя след няколко минути, – повел е Ивелин Мейкпийс към дансинга. След като Мейкпийс не го е отрязала, значи наистина е удостоен с всеобщо признание.

Елизабет едва не се изсмя истерично. Та те не знаеха ли, че Иън Торнтън пет пари не дава дали някой ще го отреже! Или пък дали някой ще го признае! От хаотичните ѝ мисли я откъсна вторият мъж, който пожела да танцува тази вечер с нея. Херцог Станхоуп я гледаше пронизателно и с елегантен поклон ѝ предлагаше ръката си.

– Бихте ли ме удостоили с този танц, лейди Камерън? – помоли той, пренебрегвайки етикета, според който трябваше първо да покани по-възрастната дама.

Девојката беше на път да му откаже. Но не се сети веднага точно как и една много настоятелна молба в погледа на херцога я склони, макар и неохотно, да положи пръстите си върху ръката му.

Докато вървяха сред множеството, Елизабет се постара да остане равнодушна. Но, изглежда, че се престара, защото едва когато бяха стигнали до дансинга, забеляза, че възрастният човек върви с известно затруднение. Това я изтръгна от апатичното ѝ състояние и тя погледна разтревожено хубавото му лице, а той ѝ се усмихна.

– Мъчи ме една стара травма от езда – обясни ѝ херцогът, като очевидно се досети защо е обезпокоена.

– Свикнал съм с нея и няма да ви посрамя на дансинга. – Още докато ѝ говореше, я прегърна през кръста и грациозно я поведе сред танцуващите. Когато се смесиха с двойките, далеч от любопитните погледи, изразът му стана съсредоточен. – Иън ме натовари да ви предам едно известие – мило ѝ каза той.

Не за пръв път на Елизабет ѝ се случваше Иън Торнтън да я обърква с непостоянното си поведение и никак не беше благоразположена тази вечер да му разреши отново да го направи. Погледна учтиво херцога, но не прояви никакъв интерес към съобщението на Иън.

– Трябва да ви предам да не се тревожите – продължи херцогът. – Да останете поне час още и да му вярвате.

Тя загуби самообладание и нервно се изсмя.

– Да му вярвам! – повтори. Всеки път, когато беше с Иън Торнтън се чувстваше като топка за тенис, която той запращаше според каприза

си, накъдето му хрумнеше.

Усмихна се на херцога ѝ завъртя глава, като жестът ѝ недвусмислено подсказваше колко абсурдно е подобно послание.

Танцуващите двойки, които бяха близо до тях, забелязаха, че лейди Камерън за най-голямо изумление на всички е в изключително дружествен отношения с херцог Станхоуп, и побързаха веднага да разпространят тази новина. Също така съевременно и с известно неудобство бе отбелязано от всички, че не една, а вече две от най-влиятелните фамилии в Англия я подкрепят.

Още преди да пристъпи в балната зала, на Иън му бе пределно ясно как ще проработи колективното съзнание. Застанал напред тълпата, умело го подтикна в желаната от него посока. Знаеше, че не може да спре клюките за връзката си с Елизабет, затова се зае да им придаде нов смисъл. Със сърдечна снизходителност, неприсъща за него, възприе добрия тон и прие учтиво всички поздравления, докато съвсем обмислено периодично се заглеждаше с възхищение в Елизабет. Неприкритият му интерес към дамата заедно с ленивата му любезна усмивка насърчиха събраните около него да зададат своите въпроси на новия наследник на богатството и влиянието на фамилията Станхоуп. Така изгаряха от любопитство да научат от първа ръка подробности за историята с нея, че най-нахално подхвърлиха някоя и друга подигравка. Лорд Нюзъм, богат франт, който се бе залепил за Иън, си позволи да направи подигравателна забележка под формата на мъжка откровеност:

– Имали сте нещо с нея, нали? Преди две години, когато я отведохте в онази усамотена хижа, целият град гръмна.

Иън се захили и преднамерено погледна Елизабет.

– Имало ли е нещо? – попита той с шеговит тон, достатъчно високо, за да чуят всички господа, жадни за новини.

– Хайде де, разбира се, че е имало.

– А аз забавлявал ли съм се?

– Моля?

– Попитах дали съм се забавлявал с нея в онази хижа.

– Защо питате, вие сте били там с нея.

Вместо да отрече, което нямаше в никакъв случай да ги убеди, Иън остави тези мъгляви отговори да увиснат във въздуха, докато един друг мъж не попита:

– Добре тогава, бяхте ли с нея там?

– Да – призна той с унила усмивка, – но не постигнах нищо.

– Стига, Кенсингтън – раздразнено се провикна някой, – няма

смисъл да защитавате дамата. Всички са ви видели в зимната градина.

Вместо да му смачка физиономията, Иън шеговито му отговори:

– Както казах, напразно я преследвах.

Седем души го зяпнаха с недоверие, което бързо се превърна в разочарование. Но след миг бяха потресавашо удовлетворени, защото новият маркиз Кенсингтън поиска техния съвет.

– Чудя се – отбеляза Иън, като че ли размишляваше на глас – дали би се отнесла по-благосклонно към един маркиз, отколкото едно време към един обикновен господин.

– Да му се не види, човече – саркастично се разсмя един от тях, – обещанието за перска диадема ще ви спечели ръката на всяка жена, която си пожелаете.

– Обещание за перска диадема! – повтори Иън и леко се смръщи. – Да подразбирам ли, че според вас дамата няма да приеме нищо друго освен брак?

Мъжът, на когото допреди миг не му минаваше подобна мисъл през главата, взе да кима, без да се усети как толкова бързо се съгласи.

Когато Иън тръгна, шестима мъже останаха с едно различно впечатление, а именно, че маркиз Кенсингтън е бил отблъснат от лейди Камерън, когато е бил обикновен господин. И тази клюка беше много повъзхитителна, отколкото предишната, че той я бил прелъстил.

С демократична общителност шестимата споделиха своите погрешни сведения с всеки в балната зала, който искаше да ги чуе. А всеки гореше от желание да ги чуе. За трийсет минути в балната зала се понесоха недомлъвки и предположения относно тази новина. Неколцина мъже вече с друг интерес оглеждаха Елизабет. Двама от тях се престашиха и помолиха дядото на Иън да ги представи на дамата, а веднага след това единият я отведе към дансинга с разрешението на херцога. Като знаеше, че за една вечер трябва да унищожи слуховете за Елизабет, Иън изпълни последния необходим ритуал, за да може най-накрая да я покани на танц, без да я излага на повече изпитания. Танцува със седем различни жени, на различна възраст и с безупречна репутация.

Когато свършиха тези седем ритуални танца, Иън срещна погледа на Джордан Таунсенд и му направи знак. Приятелят му вече знаеше какво да прави, тъй като старият херцог го беше посветил в плана.

Елизабет не забелязваше нищо, нито пък чуваше разговорите около себе си. В благословеното си съноподобно състояние усети, че някои господа са променили отношението си към нея, но онова, което по-ясно почувства, беше лекота, че семейство Таунсенд вече не е самотен

остров, и разочарование, че не може да си тръгне. Преди около час беше попитала Джордан, но той бе погледнал херцог Станхоуп и бе отвърнал: „Не още.“ Беше принудена да остане, заобиколена от много хора, чиито лица и гласове не проникваха до сетивата ѝ, въпреки че любезно отговаряше на забележките им, дори танцува с някои от тях.

Не знаеше, че херцог Станхоуп предаде на Джордан останалите наставления на Иън, в промеждутъците, когато танцуваше. Не забеляза и знаците, които си размениха двамата мъже. Затова не се притесни, когато Джордан каза ненадейно на Антъни Таунсенд:

– Струва ми се, че на дамите ще им бъде приятно да се разходят на терасата.

Алекс го погледна въпросително, но веднага хвана съпруга си под ръка, а Елизабет покорно се обърна и разреши на лорд Антъни да ѝ предложи своята. Заедно с херцог Станхоуп компанията тръгна през балната зала – почетна стража, която пазеше Елизабет и която бе свикана от същия мъж, който бе причина тя да има нужда от закрила.

Просторната тераса бе обградена с висока каменна балюстрада и много двойки стояха до нея, наслаждавайки се на вечерния хлад и на безлунната нощ. Вместо да се присъединят към другите гости, Джордан ги поведе към тъмния край на терасата, която опасваше къщата. Щом зави покрай ъгъла, се спря заедно с цялата компания. Елизабет се зарадва на тишината и спокойствието и пристъпи към каменната ограда, а Джордан Таунсенд застана така, че никой повече не би могъл да премине или надникне зад ъгъла. Елизабет забеляза нежната му усмивка, когато заговори на Александра. После се обърна и се взря в нощта, а лекият ветрец разхлаждаше лицето ѝ.

Зад нея една сянка се размърда, някой нежно хвана лакътя ѝ и дълбок дрезгав глас прошепна в ухото ѝ:

– Танцувай с мен, Елизабет.

Тя настръхна, уплахата за малко не разруши безразличието на вцепенените ѝ сетива. Без да се обръща, каза много хладно и спокойно:

– Ще ми направите ли една огромна услуга?

– Каквото пожелаете – съгласи се той.

– Вървете си и никога не се приближавайте до мен.

– Каквото пожелаете – уточни той с тържествен тон, – с изключение на това.

Тя почувства, че той пристъпи още по-близо до нея, и нервната треска, която часове наред съдържаше, я връхлетя отново, изтръгвайки сетивата ѝ от благословената безчувственост. Той гальовно докосна

ръката ѝ и сведе глава съвсем до нейната.

– Танцувай с мен!

Преди две години в зимната градина, когато ѝ бе прошепнал същите тези думи, Елизабет се бе оставила в прегръдките му. Тази вечер, въпреки че обществото вече не се отнасяше към нея като към прокажена, тя знаеше, че балансира на ръба на скандала, и поклати глава.

– Не мисля, че ще бъде разумно.

– Никога не сме постъпвали разумно. Нека да не си разваляме стила.

Елизабет отново поклати глава, но той така настоятелно притискаше лакътя ѝ, че на нея не ѝ остана избор.

– Моля!

Тя се обърна без желание и го погледна.

– Защо?

– Защото – отговори той, като с нежна усмивка се взираше в очите ѝ – вече танцувах седем пъти със седем грозни жени с безупречна репутация, за да имам правото да танцувам с вас, без да дам възможност да се разпространяват клюки, които да ви нараняват.

Бдителността на Елизабет се изостри при тези нежно изречени думи:

– Какво имате предвид?

– Зная какво ви се е случило след онзи уикенд, когато бяхме заедно – все така нежно ѝ отговори той. – Лусинда всичко е разказала на Дънкан. Не се чувствайте унижена, сбъркала е само, че е казала на Дънкан, а не на мен.

Прочутият Иън Торнтън ѝ говореше болезнено интимно, същият Иън Торнтън, с когото се запозна преди две години.

– Елате с мен – молеше я настойчиво той – и аз ще се погрижа за всичко.

Елизабет тръгна колебливо и се спря.

– Ще направим грешка. Ще ни видят заедно и слуховете ще плъзнат отново...

– Не, няма – обеща ѝ той. – Вече усилено се говори, че съм се опитал да ви съблазня преди две години, но тъй като не съм имал титла, съм бил грубо отблъснат. Да придобиеш титла за повечето от тях е израз на благочестие, всички ще се възхитят на усета ви. Вече имам титла и всички очакват да се стремя към онова, което преди ми е било отказвано – като вземзиде за наранената ми мъжка гордост. Простете ми! Това беше най-разумното, което успях да измисля след всичко, което съм

забъркал. Видяха ни заедно при компрометиращи обстоятелства. И тъй като никоой не би повярвал, че помежду ни нищо не се е случило, можех само да ги накарам да мислят, че съм ви преследвал, а вие сте ме отблъснали.

Тя трепна от допира му, но не отдръпна ръката си.

– Вие не разбрахте. Заслужих си онова, което ми се случи. Знаех правилата, но ги наруших, като останах с вас в горската хижа. Вие не сте ме принуждавали. Аз наруших правилата и...

– Елизабет – прекъсна я той, а гласът му бе изпълнен с разкаяние, – ако не желаете да направите друго за мен, поне престанете да ме оправдавате за онзи уикенд. Не мога да го понеса. Бях много по-брутален, отколкото ви се струва. – Вместо да я целуне, което беше всъщност желанието му, той продължи да я убеждава в плана си и в необходимостта от нейната помощ, за да бъде успешен. – Мисля, че подценявате дарбата да обмислям действията си и да предвиждам последствията. Елате да танцуваме и ще ви докажа колко е лесно да се манипулира мъжкото съзнание.

Тя се съгласи без особен интерес или ентузиазъм и той я поведе към балната зала.

Въпреки своята увереност, щом влязоха, Иън забеляза много тревожно нарастващото неодобрение и студенина в отправените към тях погледи. После погледна към Елизабет, която с наведена глава се остави той да я поведе на дансинга, и разбра причината.

– Елизабет – тихо и настойчиво прошепна той, – престанете да се държите смирено! Вдигнете глава, проявете пренебрежение към мен или флиртувайте с мен, но в никакъв случай не бъдете смирена, ще се възприеме като признание за вина.

Елизабет бе забила очи в рамото му, точно както бе постъпила и с другите си кавалери, и го погледна объркано.

– Моля?

Сърцето му се сви, когато на ярката светлина от полилеите видя колко много болка има във великолепните ѝ очи. Осъзна, че логичните доводи няма да помогнат, за да му помогне и самата тя, затова приложи тактиката, която използва в Шотландия, за да я накара да престане да плаче – опита се да я размее. Огледа се за подходящ обект и бързо го откри.

– Билхейвън тази вечер е неотразимо елегантен, особено панталоните му – дълги, тесни от сатенирана розова коприна. Ще го попитам къде си ги шие, за да си поръчам и аз.

Елизабет го погледна, като че ли е безчувствен. Тогава в съзнание-то ѝ проникна неговото предупреждение и тя разбра какво искаше той от нея. После си представи комичния вид на Иън с клоунски розови панталони и най-сетне се усмихна едва-едва.

– Аз също останах възхитена от тези панталони – каза тя. – Защо не си поръчате и жълт жакет, за да е пълна картинката?

Той се засмя.

– Вече твърдо съм решил – червеникав.

– Малко странна комбинация – призна тя, – но съм сигурна, че ще накарате всеки, който ви погледне, да се пръска от завист.

Иън се почувства горд от смелостта, която намери тя у себе си, за да отговори с чувство за хумор. И за да не се изкуши да ѝ каже онова, което искаше, Иън се огледа, за да намери друга тема за разговор. Хвана се за първата, която му хрумна.

– Валери, на която ме представиха, същата с нашите бележки за срещата в зимната градина ли е?

Разбра, че този път сгрещи, защото очите ѝ помръкнаха.

– Да.

– Да помоля ли Уелингтън да разчисти залата, за да отброим двайсет крачки? Аз естествено ще ви бъда секундант.

Елизабет въздъхна и се усмихна.

– По роклята ѝ има ли панделки?

Иън погледна и поклати глава.

– Страхувам се, че роклята ѝ е доста семпла и няма панделки.

– А обици има ли?

Той отново погледна и сви вежди.

– Струва ми се, че са по-скоро брадавици.

Най-после и очите ѝ се усмихнаха.

– Мишената не е голяма, но предполагам...

– Че няма да ви затрудни – много важно допълни той и се засмя.

Валсът свърши и те напуснаха дансинга. В това време Иън съзря Мондевейл, който се бе запътил към Таунсендови, които междувременно се бяха завърнали в балната зала.

– А сега, когато сте вече маркиз – попита Елизабет, – къде ще живеете – в Шотландия или в Англия?

– Приех само титлата, без приходите и земите – отговори разсеяно той, тъй като наблюдаваше Мондевейл. – Ще дойда утре сутринта у вас и всичко ще ви обясня. Мондевейл ще ви покани на танц, щом стигнем до вашите приятели, така че ме чуйте внимателно – по-късно ще ви

помоля да танцувате още веднъж с мен. А сега веднага ще ме отпратите.

Тя го погледна объркано, но кимна.

– Има ли още нещо? – попита, когато почти бяха стигнали до Алекс и Джордан.

– Още толкова много има, но ще трябва да почакаме до утре.

Съвсем озадачена, Елизабет насочи вниманието си към виконт Мондевейл.

Алекс бе наблюдавала какво се разиграва между Елизабет и Иън, но умът ѝ бе другаде. Докато те танцуваха, тя каза на мъжа си точно какво мисли за Иън Торнтън, който първо съсипва доброто име на Елизабет, а след това я заблуждава, че само той може да я спаси. Вместо да се съгласи, че Торнтън е безпринципен човек, Джордан спокойно обясни на жена си и на баба си какви са намеренията му, като ги помоли да не казват на Елизабет. На сутринта сам той щял да ѝ ги съобщи. И все пак Алекс не беше съвсем убедена, като се надяваше Иън Торнтън повече да не наскърбява най-добрата ѝ приятелка.

* * *

И така в края на вечерта повечето гости на семейство Уелингтън си направиха няколко заключения: първо, че Иън Торнтън определено е кръвен внук на херцог Станхоуп, за което всички претендираха, че винаги са го вярвали; второ, че Елизабет Камерън по всяка вероятност е отблъснала неприличните му предложения преди две години, за което всички претендираха, че винаги са го вярвали; трето, че след като тя отказа втория път да танцува с него, по всяка вероятност ще предпочете бившия си обожател – виконт Мондевейл, което едва ли някой би повярвал.

22.

Бентнър влезе в трапезарията и постави поднос с кифлички пред Елизабет и Алекс, които обсъждаха снощния бал. Лусинда обикновено не закушваше и спокойно бродираше, облегната на възглавнички в нишата до прозореца, и слушаше разговора им.

Трапезарията, както и всички стаи в просторната къща на Промънад Стрийт, беше обзаведена с мебели в тонове, които според Джулиъс Камерън били „практични“ – кафяво и сиво. Но тази сутрин пространството бе изпълнено с жизнерадостни цветове. Алекс бе облечена с розова рокля, а Елизабет – със сутрешен тоалет с цвета на ментови листа.

Бентнър имаше навика щастливо да се усмихва на подобна прелестна гледка, но тази сутрин го занимаваха важните новини и самопризнания, които трябваше да сподели. И докато поднасяше маслото, конфитюра и кифличките, заразказва:

– Снощи имахме гост – обърна се той към Елизабет. – Затръшнах вратата под носа му.

– Кой беше?

– Оня господин Торнтън.

Девојката едва сподави смеха си, като си представи картинката, но преди да каже нещо, Бентнър продължи:

– След това съжалих! Трябваше да го поканя, да му предложи нещо за пиене и да сипя в питието му пургатив.

– Бентнър – възторжено се развика Алекс, – ти си съкровище!

– Не му подклаждай фантазиите – предупреди я Елизабет. – Бентнър е така обсебен от романите с мистерии и загадки, че от време на време загубва представа за истинския живот. Не си дава сметка, че не може да постъпва като герой от романите си, както постъпи с чичо ми миналата година.

– Да, но след това не го видяхме шест месеца – гордо се похвали старият иконом на Алекс.

– И когато идва – му напомни Елизабет намусено, за да изглежда строга, – не се докосва до храна или напитка.

– И затова никога не се застоява – неустрашимо се защити той. Беше свикнал винаги когато се обсъждаше бъдещето на неговата господарка, да се навърта около нея, за да бъде полезен с някой съвет, и приемаше съдбата ѝ като своя. И тъй като Елизабет винаги си даваше вид, че

цени съветите и помощта му, на него не му се виждаше странно един иконом да седне на масата и да вземе участие в разговора, след като познаваше гостенката от дете.

– Говорехме за онзи противен Билхейвън – поднови разговора Александра. – Обсажда ни цяла вечер и гледаше с омраза всеки, който се приближеше към теб. – Тя пренебрежително сви рамене. – И какви влюбени погледи само ти хвърляше. Отвратително! Не – направо страшно!

Старческите очи на Бентнър придобиха замислен вид, когато чу това, тъй като веднага му хрумна идея от неговите романи.

– Предлагам едно малко крайно решение – каза, – но може и да свърши работа.

Младите жени го погледнаха с интерес и той продължи:

– Подсетих се от „Джентълменът престъпник“. С Арон ще го отвлечем, ще го замъкнем на доковете и ще го продадем на комисията за принудителна военноморска служба.

Елизабет с престорено съучастие и явно развеселена отбеляза:

– Страхувам се, че той няма доброволно да тръгне просто така с Арон.

– А пък аз мисля – прибави Алекс, – че няма да го вземат. В донаторната комисия не са чак толкова безразсъдни.

– Може да се приложи и черна магия – продължи Бентнър. – В „Мъртвешка милувка“ героят е заклинател. Извършва старинни ритуали за призоваване на зли духове. Ще ни трябват опашки от плъхове и доколкото си спомням, езици от...

– Не – опита се да го спре Елизабет.

– ...гущери.

– Стига – прекъсна го господарката му.

– И прах от изгорена крастава жаба, но този елемент крие известни опасности. В романа не е описано точно как...

– Бентнър – възкликна Елизабет, смеейки се, – ще припаднем, ако веднага не престанеш.

Когато той с лека стъпка си тръгна, за да се отдаде по-спокойно на своите прозрения, Елизабет погледна приятелката си.

– Опашки от плъхове и езици от гущери – подсмихна се тя. – Не е чудно, че Бентнър спи на свещ.

– Сигурно се бои да затвори очи, след като чете такива книги – каза Алекс, но повече я занимаваха събитията от предната вечер. – Едно е сигурно – бях права, като те принудих да излезеш в обществото. Беше

много по-тежко, отколкото си го представях, но сега вече ще бъде по-лесно. Не се съмнявам, че до една седмица ще получиш предложения. Така че на нас ни остава да преценим кого харесваш и на кого искаш да дадеш аванси. – Помислих си – мило продължи тя, – че ако още имаш чувства към Мондевейл...

Елизабет бурно протестира:

– Никога не искам, Алекс. Говоря сериозно.

В този миг влезе херцогинята, която бе дошла да вземе Алекс за обиколка по магазините. По петите ѝ ситнеше един лакей, който се опитваше да съобщи за пристигането ѝ, но тя го отпрати с величествен жест.

– Какво каза, Елизабет? – попита херцогинята доста недоволна, че усилията ѝ от вечерта могат да се окажат напразни.

Девојката се стресна от този повелителен глас. Тоалетът на царст-вената херцогиня бе решен в сребристо-гълбови тонове, а самата тя излъчваше богатство, увереност и високомерие. Елизабет не беше срещала в живота си жена, която да ѝ вдъхва повече страхопочитание, но подобно на Алекс зад тази фасада усещаше сърдечна топлина.

– Онова, което Елизабет наемква – обясни Алекс, докато херцогинята се настаняваше на масата и оправяше полата си, – е, че току-що само за една вечер я приеха отново в обществото. И след злощастните си преживявания с Мондевейл и господин Торнтън съвсем естествено не е склонна да оказва незаслужено доверие.

– Греша, Александра – енергично възрази херцогинята, като изпитателно се взираше в лицето на Елизабет. – Тя намекна, струва ми се, че няма намерение да се омъжва изобщо, сега или в бъдеще, ако може да го избегне.

Усмивката на Елизабет помръкна и тя се притесни, но не излъга.

– Точно така – тихо каза, докато си мажеше кифличката с масло.

– Глупости, мила! Не само, че ще минеш под венчило, но си и длъжна да го направиш.

– Баба казва истината – обади се Алекс. – Не можеш да се движиш неомъжена в обществото, без да изпаднеш в неудобни положения. По-ярвай ми, изпитала съм го!

– Съгласна съм – прибави херцогинята и подхвърли идеята, заради която бе дошла така рано: – Ето защо аз реших, че трябва да обмислиш отношението си към маркиз Кенсингтън.

– Към кого? – попита Елизабет, но после си спомни новото социално положение на Иън. – Благодаря, но не – твърдо изрече. – Чувствам се

спокойна и съм му благодарна за помощта, но нищо повече.

Елизабет потисна болката, която сви сърцето ѝ при спомена за това колко хубав беше на бала и колко бе нежен с нея. Откакто го познаваше, бе ѝ причинявал само мъка. Беше непредсказуем и властен. И след като стана свидетелка на необикновената привързаност между Алекс и привлекателния ѝ съпруг, Елизабет взе да се пита доколко е справедливо да си избира съпруг само за да е омъжена. Родителите ѝ бяха весела, блестяща двойка, но тя не си ги спомняше много ясно; те безгрижно се появяваха и изчезваха в живота ѝ между срещите и приемите и по тази причина през повечето време отсъстваха от дома.

– Благодарна ли? – повтори херцогинята. – Не бих използвала тази дума. Между другото, ако му беше безразлично, нищо нямаше да направя. И според мен нямаше да те покани да танцувате.

– Ако не беше я поканил, щеше да се погледне с недобро око – неохотно се съгласи Алекс. – Но както и да е, аз съм много доволна, че Елизабет не се интересува от него.

Херцогинята с явно неодобрение попита:

– И защо?

– Аз не намирам сили да му простя болката, която ѝ причини. – После се сети още, че бе подвел Елизабет да си мисли, че домът му е онази скромна къща в Шотландия. – Не мога да му вярвам. – И като се обърна към Лусинда, я помоли да потвърди думите ѝ.

Лусинда знаеше как се е държал Иън вечерта и като вдигна поглед от бродерията си, отговори доста уклончиво:

– Що се отнася до господин Торнтън, ще запазя мнението си.

– Не намеквам – подразни се херцогинята от това, че някой се осмелява да ѝ се противопоставя, – че трябва незабавно да се съгласиш, ако ти направи предложение. Все пак поведението му беше много осъдително, с изключение на снощи. – Тя замлъкна, тъй като на вратата се появи Бентнър и тъжно събщи:

– Госпожице Елизабет, вашият чичо е тук.

– Какви са тези глупости – скастри го Джулиъс, нахълтвайки в трапезарията – да обявяваш, че съм пристигнал в собствената ми къща.

Елизабет стана с намерението да отиде с него в друга стая, за да чуе във всички случаи неприятните му новини, но чичо Джулиъс вече стоеше на вратата и леко се изчерви, когато попадна в дамската компания.

– Срещна ли се с Торнтън?

– Да, защо питаш?

– Трябва да призная, че съм горд от начина, по който очевидно

възприемаш нещата. Страхувах се, че ще се разбеснееш, ако не си уведомена. Става въпрос за много пари и няма да търпя превземките ти, та да си ги поиска той обратно.

– За какво говориш?

– Може би трябва да си тръгваме – предложи Александра.

– Нямаме тайни – отвърна той, а в погледа му просветна одобрение, нещо крайно нехарактерно за него. – На драго сърце ще разговарям с Елизабет пред приятелките ѝ. Не се лъжа, приятелки сте ѝ, нали?

Елизабет с ужас предположи, че той разчита тя да не прави „сцени“ пред чужди хора, както наричаше всяко несъгласие от нейна страна, независимо как е изразено.

– Защо да не се оттеглим във всекидневната? – отправи той покана към дамите, която прозвуча повече като заповед. – Тук има много стаи.

Лицето на херцогинята стана леденостудено при това безочие и липса на вкус, после погледна Елизабет, забеляза как изведнъж тревожно замлъкна и хладно се съгласи.

– Няма смисъл да прибързваме с разговора – каза Джулиъс, когато тръгна по коридора, съпроводен от дамите. Не точно парите го радваха толкова много, той направо триумфираше, че е надхитрил човек със славата на Торнтън и е излязъл победител.

– Струва ми се, че трябва да ни представиш, Елизабет – каза Джулиъс, когато влязоха в дневния салон. Тя разсеяно го представи на херцогинята, тъй като предчувстваше неясна заплаха, и когато чичо ѝ каза, че ще изпие чаша чай, преди да обменят мисли, предчувствието ѝ се превърна в истинска паника. След случката с пургатива той нито ядеше, нито пиеше каквото и да е, сервирано от Бентнър. Чичо ѝ се умълча, за да формулира ясно изявлението си, както правилно се досети Елизабет. А това означаваше само едно – новините, които носеше, бяха изключително важни.

* * *

Каретата на Иън трополеше покрай парка на път към къщата, където бе отседнала Елизабет, но той нищо не забелязваше. Вече две дами, с които се бе запознал снощи, му помахаха, но той и тях не забеляза. Обмисляше как да обясни всичко на Елизабет. Тя в никакъв случай не трябваше да си помисли, че той иска да се ожени за нея от съжаление, тъй като, освен че беше красива, беше и много горда, и от гордост можеше да се противопостави на годежа им. Беше смела и упорита и също така щеше безумно да се разгневи, ако узнаеше, че годежът е факт.

Разбира се, Иън не би я укорил. Преди две години тя покори лондонската сцена и по-търсена красавица от нея нямаше. Беше призвана за галантно ухажване. Без съмнение търсеше отмъщение, като му каза, че не го желае, и това не го безпокоеше. Те се желаеха от онзи първи миг на тяхното запознанство в градината; оттогава желанието им избухваше всеки път, щом случаят ги срещнеш. Носеше у себе си невинност и смелост; страст и свенливост; ярост и милосърдие. В балната зала пристъпваше спокойно и царствено; с пистолета боравеше умело; в прегръдките му беше страдна и мила. Беше всичко това и още много повече.

И той я обичаше. Ако беше искрен, щеше да признае любовта си още когато тя се опълчи срещу мъжете в игралния салон – принцеса, презряна и низвергната от тях.

И тя го обичаше. Това бе обяснението за поведението ѝ през онзи уикенд и през трите дни, които прекараха заедно в Шотландия. С тази разлика, че Елизабет нямаше неговия житейски опит и възпитание. Беше малка англичанка, отгледана в провинцията, която мислеше, че най-силното чувство, което двама души изпитват или по-точно трябва да изпитват един към друг, е „трайна привързаност“.

Не знаеше и още не проумяваше, че любовта е дар, който те получиха в мига, когато се запознаха в сумрачно осветената градина. Той се усмихна, когато си спомни как се срещнаха; беше в състояние да излезе срещу мъжете в техния светая светих, но когато флиртуваше с него в градината, от притеснение все си притискаше дланите към коленете. Тоzi спомен беше един от най-нежните.

Иън се усмихна иронично. Във всеки друг момент от своя живот беше хладно пресметлив. Но беше ли замесена Елизабет, онемяваше, ослепяваше или напълно обезумяваше, както сега. По пътя спря в най-модния лондонски бижутериен магазин и направи покупки, от които собственикът – господин Финис Уедърборн, изпадна в нещо средно между екстаз и съмнение в собствения си разум. Най-накрая изпрати с поклони Иън чак до входната врата. Всъщност Иън носеше в джоба си годежен пръстен, но нямаше да го сложи на пръста на Елизабет, докато тя не признаеше, че го обича, или поне, че желае да се омъжи за него. Родителите му се бяха обичали пламенно и всеотдайно, без да го крият. От Елизабет искаше ни повече, ни по-малко, мислеше си той с кисела усмивка, тъй като си даде сметка за странния факт, че от Кристина нито бе очаквал същото нещо, нито истински го бе желал.

Само за едно нещо не се тревожеше – каква ще бъде реакцията на Елизабет, когато установи, че вече е сгодена за него, или още по-лошо,

когато открие, че на практика е бил принуден да я купи. Нямаше как да знае за първото, а за второто нямаше смисъл изобщо някога да научава. Изрично беше предупредил чичо й да не се намесва и че това е само неговата работа.

Всички къщи по Промънад Стрийт бяха бели, с декоративни порти от ковано желязо. Не можеха да се сравняват с неговата на Ъпър Брук Стрийт, но улицата беше хубава, виждаха се елегантни мъже и жени, които се разхождаха.

Щом кочияшът дръпна юздите пред къщата на Камерън, Иън видя, че тук вече имаше две карета и не забеляза файтона зад себе си. Ядосано си мислеше за неизбежния сблъсък с иконом на Елизабет, когато чу Дънкан да го вика по име и се обърна изненадан.

– Пристигнах тази сутрин – взе да обяснява Дънкан, като хвърли подозрителен поглед на две контета, които с превзета походка минаха покрай тях. – Твоят иконом ми каза къде да те потърся. Помислих си... ами това е... чудех се какво става.

– И тъй като моят иконом не знае – заключи Иън развеселен, но леко ядосан, – ти реши сам да наминеш при Елизабет и да видиш какво можеш да научиш.

– Нещо такова си помислих – каза викарият кротко. – Елизабет гледа на мен като на приятел, надявам се. Затова имах наум да я навестя и ако ти не си тук, да й кажа една добра дума за теб.

– Само една ли? – меко попита Иън.

Викарият не винаги бе сговорчив, особено когато въпросът опираше до морал и справедливост.

– Като зная поведението ти спрямо нея, много държа само на една. Как мина срещата с дядо ти?

– Доста добре – отговори Иън, но умът му бе обсебен от предстоящата среща с Елизабет. – Той е тук, в Лондон.

– И?

– И сега вече можеш да се обръщаш към мен с „милорд“ – саркастично отговори племенникът.

– Дойдох тук – продължи неумолимо Дънкан, – за да те нарека „младоженец“.

Лека досада за миг помрачи лицето на Иън.

– Никога не се отказваш, нали? Вече трийсет години сам се справям с живота, Дънкан. Мисля, че и сега ще се справя.

Вуйчо му прояви благоразумието да се покаже сконфузен:

– Да, точно така. Да си тръгвам ли?

Иън прецени каква благословия е присъствието на Дънкан и махна с ръка.

– Не, и след като си тук, ти се оправяй с иконома. Той не дава да припаря покрай него.

Дънкан почука, като шеговито погледна Иън. След минута вратата се отвори и икономът учтиво погледна Дънкан, който отвори уста да се представи, а после – Иън. За най-голямо изумление на Дънкан вратата за малко не защита носовете им. Точно преди да се затръшне, Иън я блъсна и икономът полетя с все сила назад.

С нетърпящ възмущение глас каза:

– Кажи на господарката си, че съм тук, или сам ще я открия.

Възрастният човек го погледна разярен и много оскърбен, прецени, че не може да се мери по сила с него, и се запъти към една стая, от която долитаха приглушени гласове.

Дънкан иронично се подсмихна.

– По интересен начин се опитваш да спечелиш благоразположение то на прислугата на Елизабет.

Гостите възприеха различно съобщението на Бентнър, че: „Торнтън насилствено нахлу в къщата и е тук“. Вдовстващата херцогиня бе очарована, Джулиъс изглеждаше облекчен и поразен, Александра стана побдителна, а Елизабет, която още не бе уведомена от чичо си за целта на визитата, изглеждаше онемяла. Само Лусинда не показва никакво чувство, но остави бродерията си и погледна към вратата.

– Въведи го тук, Бентнър – нареди Джулиъс и гласът му прозвуча прекалено високо в напрегнатата тишина.

Елизабет се смая, когато видя, че заедно с Иън в Дневната влиза и Дънкан и още повече, когато Иън пренебрегна всички и дойде право при нея. Той изпитателно се взря в лицето ѝ.

– Надявам се, че снощното изпитание не ви е сломило – каза той с нежен глас, като взе ръката ѝ и целуна пръстите ѝ.

– Благодаря ви, чувствам се отлично – отговори тя, опитвайки се да не обръща внимание на парещата тръпка, която премина по ръката ѝ. Иън неохотно я пусна и Елизабет се зае да ги запознае.

Независимо от привързаността си към Дънкан Елизабет се подсмихна на себе си, когато го представи. Всеки изрази същото учудване, както и самата тя, когато разбра, че Иън има вуйчо свещеник. Чичо ѝ зяпна, Алекс го погледна втренчено, херцогинята се намръщи недоверчиво срещу Иън, докато Дънкан ѝ целуваше ръка.

– Да разбирам ли Кенсингтън – попита тя Иън, – че сте свързан с

човек със свещенически сан?

В отговор Иън подигравателно се поклони с иронично вдигнати вежди, а Дънкан, който искаше да разведри обстановката, се пошегува без особен успех:

– Този факт винаги има своеобразен ефект върху хората.

– Не е толкова трудно да се досети човек защо – рязко отвърна тя.

Иън щеше да я скастри грубо, но присъствието на Джулиъс Камеърън го притесняваше, а след миг го вбеси. Чичо й безцеремонно съобщи:

– А сега, след като всички сме се събрали, вече няма причини да премълчаваме новината. Бентнър, донеси шампанско. Поздравления, Елизабет. Вярвам, че ще бъдеш добра съпруга, та да не си харчи човекът останалите пари.

Стана много тихо, всички се вкамениха, а стаята пред очите на Елизабет сякаш се завъртя.

– Моля? – едва се отрони от устните й.

– Сгодена си.

Тя цялата пламна от гняв.

– Нима? – с ледено спокойствие попита, като се чудеше за сър Франсис ли става дума или за Джон Марчмън. – За кого?

За нейно изумление чичо Джулиъс се обърна към Иън, който го гледаше убийствено.

– За мен – отсече Иън, без да сваля очи от чичо й.

– Край, всичко е уредено – предупреди я Джулиъс и после, понеже предположи, че и тя ще се зарадва да научи, че струва нещо, изразено в парични единици, добави: – За тази привилегия той плати цяло състояние. Не се наложи да дам и шилинг.

Елизабет нямаше представа, че двамата вече са се срещнали, и погледна объркано Иън.

– Какво казва той?

– Той казва – напрегнато изрече Иън, като още не му се вярваше, че всичките му романтични планове рухват, – че ние сме сгодени. Документите са подписани.

– Защо вие... вие арогантен и непоносим... – Тя се задави от сълзите, които обливаха лицето й. – Защо не си направихте труда поне да ме попитате?

Иън се обърна към Елизабет. Тя така го гледаше, че го заболя сърцето.

– Нека да отидем някъде насаме и да го обсъдим – предложи й той,

приблужи се до нея и я хвана за лакътя.

Тя подскочи като опарена и се отскубна.

– О, не! – избухна, цялата трепереща от възмущение. – Защо се загрижихте за чувствата ми сега? Правите ме за смях от мига, в който спрях очите си върху вас. Защо не продължите?

– Елизабет – намеси се кротко Дънкан, – Иън просто се опитва да постъпи както трябва, след като научи за печалното положение...

– Млъкни, Дънкан – ядосано му заповяда Иън, но беше твърде късно. Очите на Елизабет се разшириха от ужас, че той постъпва така от съжаление към нея.

– И за какво „печално положение“ става въпрос? – попита тя, а великолепните ѝ очи се изпълниха с ярост и обида. – Мислите ли, че аз съм в това положение?

Иън я подхвана за лакътя.

– Елате с мен или ще ви изнеса отгук.

Щеше да го направи и Елизабет се отдръпна, но кимна.

– Не се съмнявам – каза.

Иън отвори първата изпредила се пред погледа му врата, дръпна Елизабет вътре и затвори вратата. Тя застана сред стаята и се извърна към него.

– Чудовище! – изсъска. – Как се осмелявате да ме съжालявате!

Точно от подобно заключение Иън се опасяваше и точно такава реакция очакваше от гордата красавица, която в Шотландия го заблуди, че животът ѝ е низ от флиртове и приеми и че обитава истински дворец. Като се надяваше да разсее гнева ѝ, той се опита да ѝ обърне внимание на смисъла на думите.

– Има много голяма разлика между съжالياвам за нещо и съжالياвам някого.

– Как се осмелявате да си играете на думи с мен! – с треперещ от гняв глас каза тя.

Иън се почувства горд от проникателността ѝ. Веднага усети, че иска да я подведе.

– Извинявам се! – смирено изрече той.

Тръгна към нея, а Елизабет отстъпи крачка-две и се блъсна в някакъв стол. Застана срещу него и свирепо го погледна.

– Само истината може да ни помогне в подобно положение – промълви той и сложи ръце на раменете ѝ. И тъй като знаеше, че тя ще му се изсмее в лицето, ако ѝ признае любовта си, ѝ каза онова, в което ще се да повярва.

– Истината е, че те желая. Не съм преставал да те желая от първия миг, в който те видях, и ти го знаеш.

– Ненавиждам тази дума – избухна тя и се опита да се измъкне от ръцете му.

– Съмнявам се, че знаеш смисъла ѝ.

– Зная, че я употребявате всеки път когато ми се налагате.

– И всеки път, когато го направя, примираш в прегръдките ми.

– Няма да се омъжа за вас – ядно каза Елизабет, като бързо премисляше как да намери изход. – Не ви познавам. Не ви вярвам.

– Но ме желаяш – усмихна ѝ се той.

– Престанете да го повтаряте, да ви вземат дяволите! Желая съпруг на възраст, казах ви – дрънкаше тя безсмислици, само и само да го отблъсне. – Желая сама да управлявам живота си. Това също ви го казах. А вие сте ме проследили и... и сте ме купили.

Тя замлъкна, а очите ѝ блеснаха от сълзите.

– Не, не е така – уверено каза той. – Сключих споразумение с чичо ви.

Сълзите ѝ рукнаха.

– Аз не съм беднячка – извика тя. – Не съм беднячка – задавено повтори. – Имам... имах зестра, по дяволите! И шом сте били толкова глу... глупав да се оставите да ви изиграе, така ви се пада!

Иън се разкъсваше между желанието да се разсмее, да я целуне или да убие безсърдечния ѝ чичо.

– Как се осмелявате да правите сделка без мое съгласие! – гореше от възмущение тя, а сълзите капеха от великолепните ѝ очи. – Аз не съм движимо имущество, без значение какво смя... смята чичо ми. Ще измисля начин да се омъжа за Билхейвн – вн от себе си изкрещя тя. – Ще измисля как да запазя Хейвнхърст без помощта на чичо ми. Нямахте право да се пазарите с него. Не сте по-добър от Билхейвн!

– Така е – призна Иън, като изгаряше от желание да я грабне в прегръдките си и да отнеме мъката ѝ, и тогава изведнъж се сети как да сломи съпротивата ѝ и да я накара да забрави унижението си. Спомни си колко гордо им разказваше в Шотландия за своите умения да се пазари с продавачите и се зае да я спечели за едно наддаване.

– Както казахте, притежавате всички качества да се пазарите. – После взе да я изкушава: – Ще се пазарите ли с мен, Елизабет?

– Не – сръза го тя. – Сделката е сключена. Не приемам условията. Край на наддаването.

Щеше да се засмее, но вместо това решително каза:

– Вашият чичо има намерение да се отърве от вас и от разходите по къщата, която толкова обичате, и нищо не е в състояние да го спре. Без негова помощ няма да запазите Хейвънхърст. Разказа ми всичко с най-големи подробности.

Въпреки бурния жест на отрицание Елизабет знаеше, че това е истина, и чувството за неизбежна гибел, което не допускаше, я сломи.

– Един съпруг е единственото възможно решение на проблемите ви.

– Как се осмелявате да предлагате мъж като решение за неприятностите ми – развика се тя. – Вие сте причината за тях! Баща ми проигра на комар цялото семейно богатство; брат ми изчезна, след като ми остави още дългове; годеникът ми ме изостави при първия слух за скандала, чиято причина бяхте вие; а чичо ми се опитва да ме продаде! Доколкото съм разбрала – заключи тя, – мъжете служат само като партньори за танц и за нищо друго. Вие сте противни и ако се замисли човек, което рядко се случва, може само да се поболее.

– За съжаление друг избор жените нямат, ние сме алтернативата – отбеляза Иън. И тъй като на никаква цена нямаше да се откаже от нея, добави: – В случая аз съм вашата алтернатива. Двамата с чичо ви подписахме брачен договор и парите смениха собственика си. Но независимо от това аз желая да се пазаря с вас за условията.

– И защо бихте го направили? – надменно попита тя. Във въпроса й усети същата враждебност, с която се сблъскваше, когато преговаряше с някой горделив мъж, принуден от обстоятелствата да продава нещо, което му е скъпо. Подобно на тези мъже Елизабет се чувстваше безсилна и от гордост щеше да си отмъсти, като го измъчи докрай.

В търговски преговори Иън не издаваше позициите си и не разрешаваше опонентът му да се възползва. С Елизабет имаше намерение да действа по същия начин.

– Искам да се пазарим – любезно отговори той, – заради което всеки се пазари – вие имате нещо, което аз желая. – Отчаяно се старееше да й докаже, че не е безсилна и че не е с празни ръце, затова добави: – Безразсъдно го желая, Елизабет.

– И какво е то? – предпазливо попита тя, а прелестното й лице вече изразяваше по-скоро изненада, отколкото негодувание.

– Ето това – пресипнало прошепна той, притисна я силно до себе си и бавно пое нежните й устни в неустойима целувка, чувствено ги галеше със своите, нагаждаше ги към своите. Въпреки че упорито отказваше сама да го целуне, тялото й се отпусна и стана по-податливо и Иън

веднага ѝ доказа колко безразсъдно и силно го желае. Сграбчи я още по-силно, устните му още по-жадно се впиха в нейните, ръцете му се плъзнаха от гърба към бедрата ѝ. Откъсна устните си от нейните, пое дъх на пресекулки и прошепна:

– Безумно го желая.

После погледна към нея, забеляза издайническата руменина, която плъзна по страните ѝ, смущението в зелените ѝ очи и изящната ѝ ръка върху гърдите му, която тя забрави да отдръпне. Продължи да я притиска към себе си, за да усети тя ерекцията му. Погали страната ѝ и каза:

– За тази привилегия и за други, на които ще имам право, съм склонен да приема всяко разумно условие, което ми поставите. Дори ви предупреждавам – усмихна ѝ се той, – не съм нито стиснат, нито беден.

Елизабет се постара да изглежда безразлична след целувката.

– На какви други привилегии, освен целуването, ще имате право? – подозрително попита.

Въпросът ѝ го озадачи.

– Тези, които предполагат създаването на деца – отговори той, любопитно изучаващ лицето ѝ. – Искам много деца, при вашето абсолютно съдействие, разбира се – уточни той, като се стараеше да бъде сериозен.

– Разбира се – веднага отстъпи тя без капчица колебание. – И аз обичам деца, даже много.

Иън реши да не излага на опасност доброто развитие на нещата и престана да я разпитва. Очевидно Елизабет беше наясно със съпружеския секс, нещо изключително необичайно за добре възпитаните, отгледани като в оранжерии английски момичета.

– Какви са вашите условия? – попита той и с едно финално усилие я убеди, че предимството е на нейна страна. – Едва ли съм в позиция да ги оспорвам.

Елизабет се поколеба, после бавно започна да заявява изискванията си:

– Желая да ми бъде разрешено да се грижа за Хейвънхърст без намеса и без критики.

– Имате го – с готовност се съгласи той, а в себе си усети облекчение и удоволствие.

– Искам да ми бъде отпусната определена сума за тази цел и всяка година да ми бъде предоставяна. След като построя напоителна система в имението, ще изплащам заема с лихвите.

– Съгласен съм – безизразно отвърна Иън. Елизабет се двоумеше, чудеше се дали той може да си го позволи, тъй като поставяше условия,

без да знае какво е финансовото му състояние. Снощи бе споменал, че е приел титлата и нищо повече.

– В замяна – внесе тя уточнение от чувство за справедливост – аз ще се постарая да ограничавам разходите до абсолютния минимум.

Той се ухили.

– Никога не издавайте колебанието си, когато вече сте постигнали споразумение, защото това дава предимство на опонента ви при следващото договаряне.

Тя го погледна подозрително, тъй като той се съгласи прекалено лесно с всички условия.

– Желая – решително се произнесе тя – всичко това да бъде написано, подписано пред свидетели и да бъде прикрепено към първоначалния договор.

Иън направи кисела физиономия, но се съгласи не без възхищение. Свидетели колкото щеш в съседната стая, в това число и чичо й, който бе подписал първоначалния договор, както и един викарий, който можеше да се подпише като свидетел на допълнителното споразумение. Реши, че е по-разумно да действа веднага, докато тя не се е отказала.

– Ако ми бяхте станали партньор преди няколко години – пошегува се той, докато излизаха от стаята, – бог знае колко далеч щях да стигна.

Въпреки шегата и въпреки че държеше нейната страна по време на договарянето, направи му силно впечатление колко хладнокръвно и смело изложи исканията си тя.

Елизабет съзря възхищение в погледа му и най-накрая, макар и вяло отвърна на усмивката му.

– В Хейвънхърст аз правя покупките и аз водя счетоводните книги, тъй като нямаме управител. Както вече обясних, научих се да се пазаря.

Усмивката на Иън угасна, като си представи кредиторите, които са я нападнали след заминаването на брат й, и колко смело се е борила с тях, за да не разграбят къщата камък по камък. Неволята я бе научила да се пазари.

23.

През цялото време, докато Елизабет и Иън не бяха в стаята, Дънкан поддържаше с големи затруднения някакъв разговор. Но дори големият му жизнен опит с вълненията на хората не му помогна, тъй като всеки един от това малко общество се вълнуваше по най-своеобразен начин. Александра беше тревожна и напрегната; отвратителният чичо на Елизабет бе гневен и студен; херцогинята и госпожица Трокмортън-Джоунс проявяваха очевидни признаци на задоволство от затрудненията на Иън при този необичаен годеж.

Дънкан си отдъхна, щом Елизабет и Иън се върнаха, и веднага прекрати беседата си върху вероятността от ранни превалявания от сняг. Олекна му още повече, като съзря в погледа на Иън мекота и иронично-шеговитата му усмивка.

– С Елизабет се споразумяхме – обърна се Иън към присъстващите. – Тя смята, и с пълно право, че само тя има право да решава въпроси, свързани с брака й. Ето защо има някои... тъъ... условия, които желае да бъдат включени в брачния договор. Дънкан ще бъдеш ли така любезен да запишеш клаузите, които тя ще ти продиктува?

По лицето на вуйчо му пролича известно недоумение, но бързо се настани на писалището.

Иън се обърна към чичо й с хаплив тон:

– Имате ли у вас копие от брачния договор?

– Естествено – отговори Джулиъс, почервенял от гняв. – Имам, но няма да разреши нито една промяна и нито шилинг няма да ви върна. – И като се извърна към Елизабет, продължи: – Той плати цяло състояние за теб, надута малка уличница...

Гласът на Иън изплющя като камшик:

– Марш оттук!

– Да се махна ли? – разбесня се Джулиъс. – Тази къща е моя. Не я купихте, когато купихте нея.

Без да поглежда към Елизабет, Иън рязко я попита:

– Искате ли я?

Старият скъперник не беше запознат със силата на гнева на Иън, но Елизабет забеляза признаците и се уплаши.

– Какво да искам?

– Къщата!

Заради настроението на Иън тя се ужаси да не изгърси нещо неподходящо.

Гласът на Лусинда накара всички да се обърнат към нея, с изключение на Иън, когото тя гледаше с хладнокръвно предизвикателство.

– Да – каза тя, – иска я.

Иън прие, че гувернантката говори от името на Елизабет, и като отпрати изпепеляващ поглед на Джулиъс, каза:

– Утре сутринта идете при моя banker. А сега напуснете къщата.

Джулиъс, изглежда, със закъснение осъзна, че животът му наистина виси на косъм, взе шапката си и се запъти към вратата.

– Няма да ви излезе евтино!

Бавно и много заплашително Иън се извърна към него и каквото и да съзря чичо й в очите му, го накара незабавно да излезе, без повече обсъждания на цената.

– Мисля – каза Елизабет с треперещ глас, – че по едно питие ще ни дойде добре.

– Превъзходна идея, мила – подкрепи я викарият.

Тя позвъни и Бентнър се появи. Погледна намръщено Иън и после господарката си с подозрително състрадание, прие поръчката и отиде да приготви напитките и храната.

– А сега – каза Дънкан, доволно потривайки ръце, – аз ще запиша допълнителните условия към договора.

През следващите двайсет минути Елизабет изискваше отстъпки, Иън отстъпваше, Дънкан пишеше, а херцогинята и Лусинда слушаха със зле прикрито ликуване. Младият мъж прие всичко, с изключение на едно условие, което държеше да се впише в договора от чиста перверзия, заради начина, по който всички се забавляваха: с изрична клауза забраняваше свободите, на които щеше да се радва Елизабет, да стават повод за каквито и да било слухове за изневяра от нейна страна.

Херцогинята и госпожица Трокмортън-Джоунс се вцепениха при споменаването на подобна дума пред тях, но Елизабет се съгласи с царствен жест и любезно каза на Дънкан:

– Съгласна съм. Запишете го.

Иън й се ухили, тя му отвърна с превзета блестяща усмивка. Изневяратата, според разбиранията на Елизабет, беше нещо като позорно поведение, което предполагаше дама да бъде сварена в спалнята с мъж, който не е нейният съпруг. Тези незадоволителни сведения бе получила от Лусинда Трокмортън-Джоунс, която за съжаление вярваше, че е точно така.

– Има ли още нещо? – попита Дънкан най-накрая и когато Елизабет поклати глава, херцогинята се обади:

– Да, има, въпреки че не е нужно да го вписвате. – И като се обърна към Иън, строго каза: – Ако имате някакво намерение да обявите годежа утре, трябва да си го избие от главата.

Иън бе силно изкушен да я изхвърли, макар и не така яростно както Джулиъс Камерън, но осъзна, че думите ѝ са самата печална истина.

– Снощи вие направихте чудеса, за да повярват всички, че преди две години между вас е имало някакъв незначителен флирт. И ако не предприемете обичайното ухажване, което Елизабет е в правото си да очаква, никой няма да повярва, че е било така.

– Колко време предлагате – делово попита Иън.

– Един месец – отговори тя, без да се поколебае. – Един месец, през който ще я навестявате, ще излизате заедно и така нататък.

– Две седмици – противопостави се той, като търпението му бе на път да се изчерпи.

– Много добре – отстъпи тя, като сърдито му даде да разбере, че на повече не се е и надявала. – След това вече ще можете да обявите годежа си и да се венчаετε след... да кажем два месеца.

– Две седмици – непреклонно каза Иън и взе чашата с чай, която икономът постави пред него.

– Както желаете – отговори херцогинята. И тогава две неща едновременно се случиха: Лусинда Трокмортън-Джоунс издаде някакво сумтене, което Иън оприличи на смях, и Елизабет грабна чашата от ръцете му.

– Има някакво влакънце – нервно обясни тя и подаде чашата на Бентнър със строг поглед.

Иън взе чинията си със студени закуски. Елизабет забеляза задоволството на Бентнър и грабна и чинията.

– Една мушица кацна – отново обясни тя.

– Не виждам нищо – отбеляза Иън и озадачено погледна годеницата си. И след като бе лишен от чай и закуска, взе чашата с вино, която бе пред него, и я предложи на Елизабет, за да се отпусне след всички тревоги.

– Благодаря – въздъхна тя. Но Бентнър бързо ѝ отне чашата.

– Още една буболечка – измънка той.

– Бентнър – изкрещя Елизабет, но викът ѝ бе заглушен от Александра Таунсенд, която се заливаше от смях.

Това почти истерично веселие Иън отдаде на прекаленото

напряжение, което всички изживяха.

24.

Херцогинята изрази мнение, че ритуалното ухажване трябва да се заяви пред обществото още същата вечер на прием с бал. Иън очакваше, че Елизабет ще погледне с радост на подобна перспектива след почти двегодишна изолация и особено след като бе преодоляла най-тежките препятствия. Но вместо това тя отказа под предлог, че иска да покаже Хейвънхърст на Иън и едва след това да тръгнат по балове.

Херцогинята беше непреклонна, Елизабет – упорстваше, а Иън се забавляваше от сцената. След като Хейвънхърст бе само на час и половина от Лондон, той не виждаше причина едното да пречи на другото. Дори го каза, наблюдавайки как Елизабет стеснително поглежда към Александра и като че ли отказва нещо безмълвно предложено. Най-накрая се реши, че Иън ще замине за имението на другия ден, а семейство Таунсенд ще играят ролята на гувернантка, което го изпълни със задоволство, понеже нямаше да бъде принуден да понася физиономията на Лусинда Трокмортън-Джоунс.

Беше на път за къщи и много развеселен си представи реакцията на Джордан, когато научи, че жена му е предложила услугите му като бавачка на Иън, с когото бяха прекарвали доста бурни години и бяха играли комар къде ли не.

Но усмивката му угасна и отново се замисли защо Елизабет отказва да ходи по балове, след като е била осъдена на изгнание толкова дълго. Най-накрая се сети за логичния отговор и му стана много болно. Така убедително изигра в Шотландия ролята на лекомислена богата дама, че още не бе напълно осъзнал, че стиска всеки шилинг.

Иън даде нареждания на кочияша и след няколко Минути спря пред ателието на най-известната и най-дискретна модистка в Лондон.

– Не мога да го направя, мосю Торнтън – отвърна тя, когато той ѝ каза или по-скоро ѝ заповяда за една седмица да достави на Промънад Стрийт дузина бални рокли, както и подходяща колекция от тоалети, ушити специално за лейди Елизабет Камерън. – За тази цел двайсет опитни шивачки трябва да шият минимум две седмици.

– Тогава наемете четирийсет – отговори мосю Торнтън с учтивото нетърпение на човек, принуден да обяснява очевидни факти на толкова недосетлива личност – и ще свършите работата за една седмица.

И разведри атмосферата с усмивка и банков ордер, който я накара

да онемее.

– Лейди Камерън заминава рано сутринта, така че имате на разположение целия следобед и цялата вечер да вземете мерки и да се пригответе с всичко, от което ще имате нужда – продължи той. После забеляза на тезгяха топ великолепна смарагдово-зелена коприна със златни нишки и добави: – И нека първата бална рокля да бъде от този плат. Трябва да е готова за дванайсети.

Той ѝ подхвърли банковия ордер.

– Това би трябвало да покрие разходите. И двамата знаеха, че ще трябва толкова и още половината отгоре. – Ако не стигне, изпратете ми сметката.

– Оуі – промълви дамата леко зашеметена, – но не мога да ви обещавам зелената коприна. Лейди Маргарет Мичъм вече си я запази.

Иън се намръщи.

– Безкрайно съм изненадан, че сте я насърчили да избере този цвят. Ще прави тена ѝ нездрав. Кажете ѝ, че аз смятам така.

Той се обърна и напусна ателието, без да има ни най-малка представа коя е лейди Маргарет Мичъм. След като излезе, една от шивачките дойде да вземе лъскавата смарагдово-зелена коприна.

– Не – спря я модистката, загледана след високия мъж с широки рамене, който се качваше в своята карета. – Ще я дадем на друга дама.

– Но лейди Мичъм я избра.

След още един поглед към хубавеца, облечен изключително елегантно, тя напълно пренебрегна възраженията на шивачката.

– Лорд Мичъм е възрастен човек със слабо зрение и няма да оцени роклята, която ще ушием от този плат.

– Но какво да кажа на лейди Мичъм? – притесняваше се шивачката.

– Ще ѝ кажеш – кисело ѝ отговори модистката, – че мосю Торнтън, не, маркиз Кенсингтън е казал, че този цвят ще направи тена ѝ твърде блед.

25.

„Хейвънхърст е прелестно имение“ – помисли си Иън, когато каретата мина под каменната арка на входа, но съвсем не беше така величествено, както си го представяше от разказите на Елизабет. Порталът бе олющен, от друсането разбра, че настилката на алеята има нужда от ремонт, а великолепните стари дървета трябваше да бъдат окастрени. Когато сградата се покажа, Иън, който имаше познания по архитектура, определи стила ѝ като чиста готика с примеси на късна английска готика. От комбинацията се бе получила радваща окото гледка, но един съвременен архитект сигурно веднага щеше да се отправи към чертожната дъска, за да подготви реконструкциите.

Нисичък лакей отвори вратата и го огледа нагло, после го зяпна свадливо. Иън престана да обръща внимание на странното поведение на слугите на Елизабет и се загледа в тавана с гредоред, после в стените, където множество светли петна показваха къде са висели картините. Нямаше персийски килими по пода, нямаше и скъпи изящни предмети по масичките, всъщност бяха останали само малко хубави мебели. Сърнето му се сви и от чувство за вина, и от възхищение заради достойното ѝ и гордо поведение, което заблуди дори него.

По едно време осъзна, че лакеят продължава да го зяпа, сведе поглед към доста по-ниския от него човек и каза:

– Господарката ти ме очаква, кажи ѝ, че съм пристигнал.

– Тук съм, Арон – долетя нежният глас на Елизабет и Иън се обърна. Щом я погледна, забрави и лакея, и състоянието на имението, и всички архитектурни познания. Беше облечена в семпла небесносиня рокля от ефирна материя, тежките ѝ къдрици бяха прихванати с панделка в същия цвят. Стоеше в дъното на коридора божествено ведра, с ангелска усмивка.

– Какво ще кажете? – попита тя, изпълнена с очакване.

– За какво? – пресипнало попита той и тръгна към нея, като едва се съдржаше да не я грабне в прегръдките си.

– За Хейвънхърст – подсети го тя с чистосърдечна гордост. За ремонти и мебелировка не си струваше да се говори и за Иън само едно имаше смисъл – да я прегърне и да ѝ поиска прошка, тъй като причината за лошото състояние на къщата бе той. Но знаеше, че ще я засрами и обиди, затова каза съвсем искрено:

– Онова, което видях, е много живописно.

– А искате ли да видите и останалото?

– Да, с най-голямо удоволствие – с пресилен ентузиазъм отвърна той, което си струваше само заради радостта ѝ.

– А къде са Таунсендови? – попита той, като се запътиха към стълбището. – Не видях каретата им.

– Не са пристигнали още.

Иън не се лъжеше, когато предположи, че приятелят му нарочно закъснява, и си отбеляза да му благодари.

Елизабет му показа цялата къща, спасявайки го от отегчение с очарователни разкази за някои от едновременните обитатели, после го изведе пред къщата и му посочи най-далечния край на ливадата.

– Ето там са били стените на замъка и ровът, който, разбира се, е бил пълен с вода. Цялата тази област е била външният двор на замъка, защитен от стените. Тук са били добитъкът, складовете с провизии, всичко за нуждите на обитателите. А ей там – показва тя, когато заобиколиха къщата – бил паднал от коня си третият граф Хейвънхърст, после убили коня заради престъплението му. Бил е злонравен – допълни тя с усмивка.

– Очевидно – усмихна се и Иън, който изгаряше от желание да я целуне. – Как така е паднал от своя кон в своя двор?

– О, това ли? – попита тя. – През Средновековието са се упражнявали с въртяща се мишена – започна да обяснява тя на Иън, чиито познания по средновековна история бяха не по-малко от архитектурните, – която представлявала манекен, монтиран в ос, с изнесена настрана ръка. Там заканвали торбичка с пясък и при несръчен удар торбичката с пясък удряла рицаря по гърба и в повечето случаи той падал от коня.

– И доколкото се досещам, това се е случило на третия граф – рече Иън, когато се запътиха към най-голямото дърво в края на ливадата.

– Точно така – потвърди тя. Когато стигнаха до дървото, склочи ръце на гърба си. Имаше вид на чаровно малко момиченце, което има тайна. – А сега погледнете нагоре!

Той погледна и се засмя от удоволствие. Над главите им, в клоните на дървото, се криеше огромна и доста необикновена къщичка.

– Вашата ли е?

– Да.

Той бързо прецени здравината на стъпалата, заковани в дървото.

– Вие ли ще се качите първа или аз?

– Шегувате се!

– След като нахлухте в моята, не виждам причини аз да не нахлуя във вашата.

Дърводелците бяха свършили хубава работа, отбеляза Иън, когато се качиха и влязоха в къщичката. Всичко вътре бе направено според ръста ѝ, но и сега човек можеше да стои изправен.

– Какво има в онази кутийка?

– Аз също се опитах да си припомня, когато попаднах на вашата. Точно както си мислех – каза тя, след като отвори капака, – куклата ми и кукленското сервизче за чай.

Иън се усмихна на куклата, после на нея, но си представи малкото момиченце, което бе живяло самотно в привиден разкош. Куклите са ѝ били семейството, а слугите – приятели. За разлика от нейното детство – то на Иън беше далеч по-забавно.

– Остана само още едно нещо да ви покажа – каза му тя, след като слязоха. Тръгнаха към къщата, заобиколиха я и спряха. Елизабет с грациозен жест посочи ширналата се градина пред тях. – А това е моят принос към Хейвънхърст – гордо заяви.

Иън онемя. Пред него се простираше най-великолепната цветна градина, която бе виждал.

Наследниците на Хейвънхърст бяха строили и прибавяли камъни и хоросан, но Елизабет бе дарила имението с поразителна красота.

– Когато бях малка – довери му тя, загледана към полегатите градини и към меко заоблените хълмове в далечината, – си мислех, че това е най-красивото място на света. – Но се почувства леко притеснена от тази интимност и попита: – А кое е най-красивото място, което сте виждали?

Иън откъсна поглед от ширналата се пред очите му красота и погледна красивото създание до себе си.

– Всяко място – дрезгаво рече той, – където сте вие. Иън забеляза как страните ѝ поруменяха от удоволствие, но когато проговори, гласът ѝ бе унил.

– Не е разрешено да ми говорите подобни неща, нали разбирате, аз ще спазя нашето споразумение.

– Зная, че ще го спазите – потвърди той, едва сдържайки се да не признае любовта си, в която тя все още нямаше да повярва. После добави: – Между другото условията ограничават мен, не вас.

Тя погледна встрани, за да скрие смеха си.

– Бяхте доста снизходителен. Най-накрая настоях за отстъпки, за да видя докъде ще стигнете.

Иън, който бе натрупал състояние през последните четири години в резултат на различни търговски операции, беше всеизвестен с уменията си да преговаря. Нейното изявление наистина го изненада.

– Дадохте ми да разбера, че всяка отстъпка е изключително важна за вас и ако не се съглася, ще се откажете от всичко.

Тя кимна със задоволство.

– Точно това исках да постигна. Защо се смеете?

– Защото – призна си той – очевидно не съм бил в най-добрата си форма вчера. И след като изобщо не съм разбрал чувствата ви, се наех да купя и къщата на Промънад Стрийт, за която сигурно ще платя петорно.

– О, едва ли – отговори тя и като че ли се притесни. С добре изиграно безгрижие заобяснява: – При пазаренето аз вярвам в логиката, но моят чичо със сигурност ще се опита да ви измами. По отношение на парите той е ужасен.

Иън се съгласи, като си припомни колко пари измъкна от него Джулиъс Камерън, за да подпише годишното споразумение.

– И така – продължи тя, загледана в лазурното небе с привидно безразличие, – щом си тръгнахте, му изпратих писмо, в което изредих всички ремонти, от които се нуждае къщата. Описах му в какво тежко състояние е, като прибавих и неотложната нужда от ново обзавеждане.

– И?

– И му написах, че заради посочените по-горе причини ще платите справедлива цена за къщата, но нито шилинг отгоре.

– И?

– Съгласи се на продажба при тези условия.

Иън се разсмя от сърце. Грабна я и я притисна към себе си.

– Елизабет – нежно ѝ каза той, – ако промените мнението си и решите да не се омъжвате за мен, обещайте ми никога да не ми бъдете противник в преговори. Заклевам се в Бога, че ще загубя.

Изкушението да я целуне надделя, но каретата с герба на Таунсенд бе спряла на алеята пред къщата и той не знаеше в кой миг техните бавачки ще се появят. Елизабет също забеляза каретата и двамата тръгнаха да ги намерят.

– А за роклите – каза тя и го погледна с чистосърдечен израз на красивото си лице – щях да ви благодаря, щом пристигнахте, но бях толкова щастлива, че... ами това е...

– Продължавайте – подкани я Иън. – Бяхте толкова щастлива, че ме виждате и...

– Забравих – неохотно изрече тя. – Не трябваше да го правите, разбирате ли... да поръчат толкова много тоалети, и то от това ателие. Мадам Ласал е ужасно скъпа модистка... Бях слушала за нея по време на моя дебют.

– Не трябва да се безпокоите за тези неща – решително каза той. И за да я накара да не мисли за роклите, шеговито прибави: – Поне ще имаме рокли в излишък. Вечерта, преди да ги поръчам, само на едно раздаване изгубих от Джордан Таунсенд хиляда лири.

– Вие сте комарджия – каза тя учудено. – Не трябва да залагате такава сума само на едно раздаване.

– Не залагам – сухо отвърна Иън, – когато не ми се паднат карти.

– Разбирате ли – мило му говореше тя, докато прекосяваха ливадата пред главния вход, – ако играете непредпазливо, ще свършите като баща ми.

– И как свърши той?

– Затъна в дългове. Също обичаше да играе комар.

Когато той се умълча, тя нежно прибави:

– Винаги можем да живеем тук. Няма нужда да поддържаме три имота, разходите са прекалени. – Осъзна, че не е била особено тактична, и припряно каза: – Не твърдя, че няма да се чувствам удобно където и да живеете. Мисля, че хижата в Шотландия е много красива.

На Иън му достави огромно удоволствие, че тя по всяка вероятност не знае колко е богат, и въпреки това е съгласна да се омъжи за него, и дори да живее в скромната хижа или в къщата на Промънад Стрийт.

– Нека да решим къде ще живеем, след като видите вдругиден и моята къща – кротко предложи той, очаквайки го нетърпение, както се надяваше, да бъде потресена.

– Как... как мислите, дали бихте могли да бъдете по-благоразумен с парите? – попита тя. – Аз мога да правя бюджета, много ме бива...

Иън повече не можеше да се сдържа и направи онова, за което копнееше, откакто я съзря в коридора. Грабна я и я зацелува ненаситно, с цялата страст, която тя вината пробуждаше у него. Елизабет отвърна на целувката с ласкавата всеотдайност, която го подлудяваше от желание.

Когато неохотно я пусна, лицето ѝ пламтеше, а великолепните ѝ очи искряха. Хванати за ръце, тръгнаха към вратата. И тъй като Иън никак не бързаше да се види с техните гувернантки, започна да я разпитва за някои по-необичайни цветя, както и за най-обикновените рози.

Александра и Джордан Таунсенд наблюдаваха през прозореца двойката, която идваше през ливадата.

– Ако беше ме попитала от кого на този свят никога не съм очаквал да обезумее от любов по някое девойче, щях да назова Иън Торнтън – говореше ѝ той.

Жена му го погледна крайно развеселена.

– Ако бяха попитали мен, щях да назова теб.

– Сигурен съм – ухили се той. Но видя, че усмивката ѝ посьрна, и веднага я прегърна през талията, обезпокоен, че от бременността ѝ прилошава. – От бебето ли е, мила?

Тя се разсмя и поклати глава, но почти веднага отново стана сериозна.

– Как мислиш – замислено попита, – може ли да му се има доверие, че няма да я наранява? Толкова болка ѝ причини, че аз... аз не мога да го харесам. Много е хубав, признавам го, изключително хубав е...

– Не чак толкова – леко засегнат каза Джордан. Тогава Александра го прегърна и шумно го целуна.

– Всъщност той много прилича на теб – по тен и цвят на косата, по ръст и телосложение.

– Надявам се, че не е тази причината да не го харесваш – подразни я съпругът ѝ.

– Престани, Джордан. Аз се тревожа, и то много. Той е... как да кажа, той ме плаши. Въпреки че изглежда много добре възпитан, зад изисканите маниери усещам сила, да не кажа безскрупулност. Пред нищо няма да се спре, ако иска нещо. Разбрах го, когато дойде вчера и убеди Елизабет да се омъжи за него.

Джордан се обърна към нея изненадан.

– Продължавай! – подкани я той.

– Моментът беше изключителен, той желае Елизабет и аз не мога да се отърва от чувството, че това е само един каприз.

– Нямахте да мислиш така, ако го беше видяла как пребледня, когато разбра, че е тръгнала да се сражава с обществото без негова помощ.

– Така ли? Сигурен ли си?

– Абсолютно.

– А сигурен ли си, че го познаваш достатъчно добре, за да го прецениш?

– Напълно съм сигурен – потвърди той.

– Колко добре го познаваш?

– Иън – отговори Джордан – е мой шести братовчед.

– Моля? Ти се шегувах! Защо не си ми казал досега?

– До снощи не е ставало дума за него. Но дори и да беше, той

никога не е признавал връзката си с херцог Станхоуп, което е негово право. Като знаех чувствата му по този въпрос, приемам като комплимент признанието му за нашето роднинство. Освен това с него сме съдружници в три корабни предприятия.

Забеляза колко много се смая жена му и прибави:

– Може да се каже, че Иън е гений. Блестящ стратег. Интелигентността – пошегува се той – обновява рода.

– Братовчед! – невярващо повтори тя.

– Това не трябва да те учудва. Ако се разровиш в миналото, ще видиш, че повечето аристократични фамилии са свързани чрез така наречените „изгодни бракове“. Предполагам, че онова, което те притеснява у Иън, е шотландската му кръв. В много отношения той е повече шотландец, отколкото англичанин, откъдето идва и усещането ти за безскрупулност. Прави онова, което му харесва и когато му харесва, без да се съобразява с последствията. Винаги така постъпва. Пет пари не дава за хорските приказки или отношение.

Джордан млъкна и се загледа към Елизабет и Иън, които се спряха до едни храсти и се заприказваха за нещо. Иън я слушаше внимателно с много нежен израз.

– Вечерта на бала той беше много загрижен какво ще си помислят хората за твоята красива приятелка. Не ми се ще да мисля какво ще се случи на онзи, който се осмели да я обиди в негово присъствие. Много си прозорлива, щом изисканите маниери на Иън не те заблудиха. Той е шотландец, с шотландски темперамент, но обикновено го обуздава.

– Не ме успокои особено – потрепери тя.

– А би трябвало. Той изцяло се обвърза с нея. Обвързването е много дълбоко и силно, тъй като за тази цел той се помири с дядо си, дори се показа с него пред обществото, което аз зная, че е само заради Елизабет.

– И какво те кара да мислиш така?

– Когато видях Иън в „Блекмор“, той нямаше никакви планове за вечерта, преди да разбере, че ще бъде на бала у семейство Уелингтън. След това го видях да се появява в балната зала с дядо си. И това, любов моя, се нарича демонстрация на сила.

Тя го погледна очарована от интелигентността му, а Джордан се развесели:

– Не си мисли, че не съм го попитал за намеренията му. И ще те успокоя, че се тревожиш напрасно. Шотландците са верни до смърт и Иън ще я защитава с живота си.

– Преди две години, когато съсипа живота ѝ, не пожертва своя, за да я защити.

Джордан въздъхна и погледна през прозореца.

– След бала той накратко ми каза какво се е случило през онзи уикенд преди две години. Иън е много дискретен човек, но доколкото успях да разбера, се е почувствал като воденичен камък на шията ѝ и освен това е останал с впечатлението, че тя си играе с него.

– Нима е било толкова ужасно? – попита Алекс, но все така съчувствието ѝ бе на страната на Елизабет.

Джордан мрачно ѝ се усмихна.

– Освен че са верни до смърт, за шотландците е характерно още нещо.

– И какво е то?

– За съжаление – с категоричен тон отговори той – те очакват същата вярност, която дават. И ако предадеш верността им, за тях си мъртъв. Каквото и да направиш или кажеш, няма да промени сърцето им. Ето защо враждата им се предава от поколение на поколение.

– Варвари – произнесе се Александра и тревожно сви рамене.

– Може би са такива. Но да не забравяме, че Иън е половин англичанин, а ние сме много цивилизовани. – Джордан се наведе и захапа ухото ѝ. – Освен в леглото.

Иън най-накрая реши, че е време да влязат, но тъкмо стигнаха стълбите, и Елизабет го спря. Поведението ѝ не беше особено уверено, когато му призна:

– Тази сутрин наех агент, който да открие брат ми или поне да разбере какво се е случило с него. Исках и преди да го направя, но агентите, щом разберяха, че нямам пари, отказваха предложението ми да им платя накрая. Помислих си, че мога да отделя от парите за имението, за да му платя.

На Иън не му бе лесно да запази безразличния си израз.

– И какво стана? – попита.

– Херцогинята ме увери, че господин Уъртсуърт е много добър. Услугите му са безумно скъпи, но най-накрая се споразумяхме.

– Добрите агенти винаги са скъпи – потвърди Иън и си помисли за предварителния хонорар от три хиляди лири, който плати тази сутрин за същата цел.

– И колко ви взе? – попита той, за да прибави сумата към издръжката ѝ.

– Поиска хиляда лири, независимо дали ще открие нещо за Робърт

или не. Но аз му предложих да удвоя сумата, ако се справи с успех.

– А ако не се справи?

– О, в този случай струва ми се, че не заслужава нищо – отвърна тя.
– Ще го убедя, че съм права.

Иън продължаваше да се смее, когато влязоха в салона, за да поздравят семейство Таунсенд.

* * *

Иън никога не бе изпитвал подобно удоволствие нито на официална вечеря, нито пък на вечеря за двама. Въпреки оскъдната мебелировка Елизабет бе превърнала трапезарията и гостната в елегантни салони. Пространството бе изпълнено с артистично подредени цветя, а канделябрите с множество свещи хвърляха обилна светлина. На по-красива трапезария през живота си не се бе радвал.

За цялата вечер Иън само веднъж изпита паника – когато Елизабет влезе с поднос в ръце. Помисли си, че тя е готвила. След миг влезе и готвачът, който носеше друг поднос, и Иън си отдъхна.

– Това е Уинстън, нашият готвач – каза Елизабет, като се досети какво си е помислил той и добави сериозно: – Каквото зная за готвенето, съм го научила от Уинстън.

Паниката на Иън щеше да избухне в несдържано веселие и слугата забеляза това.

– Госпожица Елизабет – важно го информира готвачът – не знае как точно да готви, защото бе много заета да учи.

Иън не обърна внимание на резкия отговор, защото се наслаждаваше на очарователното настроение на Елизабет и защото в края на краищата по този начин тя се пошегува с него. След като сърдитият готвач излезе, Иън се обърна към Джордан, който изумен гледаше отдалечаващия се гръб на слугата, а после погледна Елизабет, която видимо се притесни.

– Те си мислят, че по този начин изразяват привързаността си към мен – обясни. – Те, ами, те знаят името ви от едно време. Ще говоря с тях.

– Ще ви бъда признателен – подсмихна се той. – Икономът на Елизабет всеки път се опитва да ме изгони.

– А чува ли? – попита Джордан коравосърдечно.

– Дали чува? – повтори Иън. – Разбира се, че чува.

– Тогава се смятай за щастливец – с яд добави Джордан, а жените се засмяха.

– Икономът у Таунсендови Пенроуз е почти глух, разбирате ли? – обясни Елизабет.

Вечерята премина весело, разказваха се най-различни истории и Иън с учудване разбра, че Александра е толкова добра с шпагата, колкото Елизабет с пистолета. Елизабет бе невероятно забавна и Иън съвсем пренебрегна храната, която не беше за пренебрегване, облегна се и се загледа в нея с удоволствие и гордост. Тя искреше като виното в кристалните чаши, затъмняваше сиянието на свещите, а когато се разсмееше, пространството се изпълваше с музика. С интуицията на истинска домакиня знаеше на каква тема да разговаря с всеки и даже Джордан и Иън не скучаха. Но най-хубаво от всичко беше, че се чувства свободно в присъствието на Иън. Естествена, елегантна и сладка, тя се обръщаше към него, закачаше го, внимателно изслушваше мнението му. Той чувстваше, че тя още не му вярва, но постепенно започва да печели доверието ѝ.

След вечерята дамите спазиха обичая и се оттеглиха в гостната, като оставиха господата да се насладят на портвайна и пурите.

– Иън палеше пура, когато го видях за пръв път преди две години – сподели Елизабет пред Александра, когато се настаниха удобно в гостната. Погледна я и видя, че тя загрижено се смръщи, и тихо прибави: – Ти не го харесваш, нали?

Александра усети разочарование.

– Аз... не харесвам онова, което ти причини – призна.

Елизабет затвори очи и се запита какво да отговори, какво самата тя да мисли. Навремето Иън ѝ каза, че е почти влюбен в нея, а сега, когато вече бяха сгодени, не бе споменал и дума по този въпрос. Тя не знаеше какви са мотивите му или пък чувствата му; за своите също не бе съвсем наясно. Знаеше само, че сериозното му красиво лице с изваяни черти, безцеремонните му очи винаги я караха да се чувства енергична и жизнерадостна. Знаеше, че обича да я целува и че тя много обича той да я целува. Освен физическата му красота у него имаше още нещо, което неустойимо я привличаше. От първия миг на тяхното запознанство Елизабет почувства, че зад изисканите маниери той притежава душевна дълбочина, каквато у повечето хора липсва.

– Толкова ми е трудно – прошепна тя, – не зная нито какво чувствам, нито какво да мисля. И най-лошото е, че това няма никакво значение – едва ли не тъжно прибави тя, – защото аз се влюбвам в него, започвам да го обичам. – Отвори очи и погледна Алекс. – То се случва и аз не мога да го спра. То се случи още тогава, преди две години и аз не

устоях. Разбираш ли – каза тя с тъжна кротка усмивка, – ще ми бъде много по-добре, ако и ти го заобичаш поне малко.

Алекс взе ръцете ѝ в своите.

– Щом го обичаш, значи той е най-добрият от всички мъже. Оттук нататък ще се постарая да видя хубавите му качества. – И след кратко колебание се реши да попита: – Елизабет, а той обича ли те?

– Каза, че ме желае и че иска деца.

Александра се почувства неловко.

– Моля, какво каза той?

– Че ме желае и че иска деца.

На приятелката ѝ ѝ стана смешно.

– Не си ми го казала. Това много ме окуражава – закачи я тя, а лицето ѝ поруменя.

– Мен също – призна Елизабет и я погледна изпитателно.

– Елизабет, едва ли сега е най-подходящото време да поговорим за това... всъщност – продължи Алекс и лицето ѝ още повече пламна, – винаги е неудобно да се разисква този въпрос... Лусинда обяснявала ли ти е как се зачеват децата?

– Разбира се – без колебание изтърси девойката.

– Много добре, иначе аз трябваше да ти го обясня, защото няма да забравя моята реакция, когато го разбрах. Гледката не беше особено приятна – смееше се тя. – Но пък ти винаги си била по-умна от мен.

– Изобщо не мисля така – отвърна Елизабет, като се чудеше какво толкова има, та чак да се изчерви приятелката ѝ. – Децата, беше отговорила Лусинда на нейния въпрос, се зачевали, когато мъжът целувал жена си в леглото. Първият път боляло. Целувките на Иън понякога я изтощаваха, но никога не я заболяваше и на нея безумно ѝ харесваха.

Елизабет не искаше да споделя чувствата си докрай, защото това нямаше да остане незабелязано от Иън.

Той нищо не забеляза. Но когато взеха да играят на карти по предложение на Елизабет, Иън усети как поведението и на двете дами към него омекна.

– Ще разбъркате ли картите и ще раздадете ли? – попита Елизабет. Той кимна и тя му подаде тестето. Той взе да го разбърква и тя се загледа абсолютно очарована, тъй като картите като че ли оживяваха в ръцете на Иън – политаха, после се подреждаха в спретната купчинка и пак политаха между пръстите му.

– На какво бихте искали да играем? – попита той.

– Бих искала да видя как мамите – импулсивно каза Елизабет и му

се усмихна.

Ръцете му замръзнаха, очите му се впериха в лицето ѝ.

– Моля?

– Исках да кажа – объркано започна тя, а той разбъркваше картите и не сваляше поглед от нея, – онази вечер у Шарис някой спомена, че е възможно да се изтегли карта отдолу на тестето и аз все съм се чудила дали вие... дали това е възможно... – Тя потрепери, щом осъзна, че го е засегнала. – Моля да ме извините – промълви. – Беше ужасно от моя страна.

Иън прие извинението с леко кимване, а пък Алекс веднага подхвърли:

– Защо не наречем чиповете по шилинг?

Иън, без да промълви, веднага раздаде картите. Елизабет беше вероятно сконфузена, прехапа устни и не смееше да погледне към него. Взе първата си ръка – бяха четири попа.

Погледна към Иън, но той се бе задълбочил в своите карти.

Тя спечели три шилинга.

Той ѝ плъзна тестето, но Елизабет отказа да раздава.

– Мразя да раздавам. Винаги изпускам карти и Селтън казва, че това много дразнело. Бихте ли ги раздали вместо мен?

– С удоволствие – каза Иън равнодушно и Елизабет със свито сърце разбра, че той още ѝ е обиден.

– А кой е Селтън? – поинтересува се Джордан.

– Селтън е нашият коняр, с когото играя карти – обясни Елизабет и взе картите си.

Бяха четири аса.

Най-после разбра и в очите ѝ трепна радост, когато погледна годеника си. Той изглеждаше равнодушен, нищо у него не подсказваше, че случката е необичайна.

Лениво изтегнат на стола си, с безразличие попита:

– Искате ли да изчистите картите и да изтеглите друга, Елизабет?

– Да – отговори тя и също стана сериозна. – Трябва ми още едно асо.

– Асата са само четири – спокойно ѝ обясни той и толкова невъзмутимо, че тя се разсмя и пусна картите си.

– Вие сте абсолютен шарлатанин – задъхана успя да произнесе тя, но лицето ѝ грееше от възхита.

– Благодаря, скъпа – нежно отвърна той. – Щастлив съм, че най-сетне мнението ви за мен се потвърди.

Смехът ѝ секна и тя се изчерви. Един джентълмен не проявяваше своята нежност пред други хора, а още по-възпитано би било, ако изобщо не я прояви. „Аз съм шотландец – някога ѝ беше прошепнал дрезгаво той. – Ние проявяваме чувствата си.“ Таунсендови разговаряха и така бе по-добре, защото Елизабет не можеше да откъсне поглед от него, освен това бе като парализирана. И в този миг едва не се хвърли в ръцете му. Той го почувства и изразът му я накара да се разтопи.

– Струва ми се – подсмихна се Джордан и деликатно наруши очарованието им, – че си губим времето с почтени занимания.

Погледът на Иън неохотно се откъсна от лицето на Елизабет и той заинтригуван се усмихна на Джордан.

– Какво си наумил? – попита той и плъзна тестето към него, а Елизабет върна несправедливо спечелените чипове.

– С твоята дарба да раздаваш каквито си щеш карти можем да претнем половин Лондон. И ако някоя от нашите жертви има нахалството да протестира, Алекс ще го погне с шпагата, а Елизабет ще го застреля, преди да се е усетил.

– Идеята не е лоша. А каква ще бъде твоята роля?

– Да ни измъкне от затвора за длъжници – засмя се Елизабет.

– Точно така.

Иън тръгна за странноприемницата „Зелен лист“, където възнамеряваше да прекара нощта, преди да продължи към своя дом, а Елизабет се зае да изгаси свещите и да оправи гостната. В една от спалните за гости Джордан погледна жена си, която изглеждаше изморена и замислена.

– И сега какво ще кажеш за прочутия маркиз Кенсингтън?

Очите ѝ блеснаха, щом го погледна.

– Ще кажа – меко отвърна тя, – че макар и у него да има нещо вдъхващо страх, готова съм да повярвам, че наистина ти е братовчед.

– Благодаря ти, скъпа – с нежност каза той, имитирайки Иън. – Щастлив съм, че най-сетне мнението ти за мен се потвърди.

26.

Елизабет без съмнение гореше от желание да види Иън отново и също така беше любопитна да разбере в каква къща живее. Беше ѝ казал, че е купил Монтмейн с свои пари миналата година и тя, след като видя планинската му къща в Шотландия, си представяше, че по-скоро ще му отива груба господарска къща. Мислеше си, че ще бъде неразумен разход да не се възползват от Хейвънхърст, но пък от друга страна, разбираше, че гордостта на Иън ще пострада, ако не предложи дом на своята съпруга.

Остави Лусинда в странноприемницата, където прекараха нощта, и вече два часа пътуваха, когато най-накрая Арон зави и каретата спря пред масивни железни порти. Елизабет нервно погледна от прозореца, видя импозантния вход и си извади очевидното заключение, че Арон е объркал посоката и спира, за да попита. От голямата къща зад портите излезе пазачът.

– Графиня Хейвънхърст – осведоми Арон пазача. Потресена, Елизабет наблюдаваше през отворения прозорец на каретата как пазачът кимна и се запъти да отвори. Огромните железни порти се разтвориха безшумно и Арон подкара конете, а пазачът затвори след тях. Елизабет се взираше през прозореца, когато тръгнаха по безкрайна алея, която се виеше през безупречно поддържан парк. Живописната гледка надминаваше всичко, което бе виждала. Заоблени хълмове, покрити с дървета, заобикаляха имението от три страни, очарователен поток тихо бълбукаше под каменния мост, по който изтрополиха конете. И тогава пред очите ѝ се появи къщата и Елизабет ахна от невероятната ѝ изтънчена красота. Беше триетажна, с две издадени напред крила. Слънцето проблясваше в огромните прозорци, които опасваха фасадата. От алеята за карети към парадния вход водеха стъпала, от двете страни на които имаше каменни урни с подкастрени храсти. По огледалната повърхност на езерото, което се виждаше в края на ливадата, лениво плуваха лебеди. До езерото имаше павилион с гръцка колонада, който бе толкова голям, четвърт от нейната къща можеше да се побере в него. Огромното пространство, прецизното разположение и всеки живописен елемент превръщаше гледката в нещо поразително изящно.

Каретата спря пред стъпалата и четирима лакей, облечени с тъмно-червени ливреи със златни апликации, с втурнаха към тях. Помогнаха

на замаяната Елизабет слезе и я придружиха по стълбите, вървейки от двете страни като почетна стража.

Икономът отвори масивната врата и дълбоко ѝ поклони. Тя влезе във великолепно мраморно фоайе остъклен таван три етажа по-горе. Замайна, тя се оглеждаше, за да осъзнае какво се случва.

– Господарят е в кабинета си с гости, които пристигнаха ненадейно – съобщи икономът и я изтръгна съзерцанието на прекрасните стилни стълбища, които виеха от двете страни на огромното фоайе. – Помоли да ви заведе при него, веднага щом пристигнете.

Тя му се усмихна неуверено и го последва по коридора. Той се спря пред двойна полирана врата с богато украсени дръжки, почука и отвори, без да чака позволени Елизабет несъзнателно направи крачка-две и се закова на място хипнотизирана. Пред нея се простираше десетки квадратни метри дебел килим от прочутата френска тъкачница в Обюсон, а стените от пода до тавана бяха библиотечни рафтове с книги. В дъното зад изящно бюро седеше мъжът, който бе обитавал малка хижа в Шотландия и бе стрелял с нея по клонките на дърветата.

Тя не забеляза другите мъже, които учтиво веднага скочиха на крака. Той стана с онази естествена грация която изглежда бе в кръвта му. Като насън го видя да извинява на гостите си и да се запътва към нея. Изглеждаше все по-висок, докато се приближаваше, раменете му закриха погледа към стаята, кехлибарените му очи се взираха в нея, усмивката му бе изпълнена с радост и неувереност.

– Елизабет!

Смутена и смаяна, тя му позволи да целуне ръката ѝ и меко каза:

– Мога да ви убия.

Той се усмихна на контраста между думите и тона.

– Зная.

– Можехте да ми кажете.

– Надявах се да ви изненадам.

И още по-точно, надяваше се да не знае и сега имаше доказателството: Елизабет се бе съгласила да се омъжи за него без да има представа за богатството му. Изразът ѝ говореше, че не вярва на очите си, и бе съвсем искрена. Иън се нуждаеше от това уверение и затова бе наредил на икономата си да я доведе веднага щом пристигне. Вече имаше доказателството, че тя го обича, и нямаше значение дали щеше да го признае пред него или пред себе си.

Нека да държи колкото си иска на своята независимост. Иън щеше да го приеме невъзмутимо. Защото тя го обичаше.

Елизабет видя как се смени изразът на лицето му. Помисли си, че очаква от нея да каже още нещо за щателния му дом, и с жизнерадостна усмивка се пошегува:

– Ще бъде истинска саможертва, сигурна съм, но ще измисля начин да понеса огромното изпитание да живея в подобна къща. Колко стаи има?

– Сто осемдесет и две.

– Малка къщичка със скромни пропорции – отговори тя весело. – Предполагам, че ще трябва да се задоволим с нея.

Иън си помисли, че не само ще са доволни, но и щастливи да живеят тук.

Той приключи деловата си среща и тръгна да намери Елизабет.

– В градината е, милорд – осведоми го икономът. Иън излезе през големите остъклени врати на терасата и слезе по стълбите, за да отиде при нея. Беше застанала сред розите и късаше една повехнала пъпка.

– Само за секунда ще те заболи – говореше на розата, – но то е за твое добро. Ще видиш. – Погледна стеснително към него. – Говоря им по навик.

– Очевидно действа – нежно ѝ каза той, гледайки избуялите цветове около полата ѝ.

– Защо го казвате?

– Защото – тихо отвърна той, докато тя се изправяше, – преди да застанете сред цветята, това беше една обикновена градина.

Елизабет озадачено го погледна.

– А сега каква е?

– Рай.

Дъхът ѝ секна от дрезгавия му тембър и от желанието в очите му. Той протегна ръка към нея, и тя съвсем импулсивно му подаде своята и се хвърли в прегръдките му. Той се взираше с любов в лицето ѝ. Прегърна я още по-силно, наведе глава и чувствените му устни се впиха в нейните с бурна нежност и мъчително желание, а ръцете му се плъзнаха върху гърдите ѝ. Елизабет почувства, че съпротивата и волята ѝ рухват, и отвърна на целувката му с цялата си душа.

В тази целувка вложи всичката любов, насъбрана през годините на самотното ѝ детство, и Иън го усети от всеотдайно разтворените ѝ устни, от изящната ѝ ръка, с която милваше тила му. Щедро му отдаде себе си със своята целувка със страст, в която нямаше капчица егоизъм, и Иън я прие жадно, чувството ѝ проникна в него, потече във вените му и го изпълни с ликуване от сливането и от рухването на преградите. Тя

беше неговата мечта.

С огромно усилие се откъсна от нея, като продължаваше да гали копринената ѝ коса с едната си ръка, а с другата я притискаше към себе си. Елизабет стоеше замряла и като че ли нито се плашеше, нито се скандализираше от ерекцията му.

– Обичам те – промълви той. – И ти ме обичаш. Чувствам го, когато те прегръщам. – Усети как леко трепна и въздъхна, но не искаше или не можеше да ни и дума и Иън продължи да ѝ говори: – Зная го, Елизабет, но ако в най-скоро време не го признаеш, ще обезумея. Не мога да работя, не мога да мисля. Решавам нещо, после се отказвам. И – продължи той, като се сети да я пробуди от унеса ѝ с тема, която със сигурност ѝ въздействаше, – това е нищо в сравнение с парите, които прахосвам, когато съм подложен на жестоко напрежение. Роклите и къщата на Промънад Стрийт също ще се окажат нищожна покупка...

Продължи да ѝ говори в същия дух, триумфирайки нежната страст в очите ѝ, съзирайки как се надига мнение в зелените им дълбини.

– Ако скоро не го признаеш – дразнеш я той, – ще пропиляя всичко и няма да има къде да се подслоним.

Фините ѝ вежди се склучиха в недоумение, Иън се усмихна и незабелязано извади годежния пръстен, който ѝ бе купил.

– Когато съм в стрес, купувам каквото ми се изпречи пред погледа – все така говореше той, докато ѝ надяваше пръстена. – Едва се съдържам да не купя с всички видове скъпоценни камъни.

Тя откъсна очи от устните му, погледна пръстена с огромен smaragd на ръката си и изпадна в шок.

– О! – възкликна и той усети как се напрегна в ръцете му. Великолепен е, но не мога да ви разреша, Иън. Наистина не мога – извика разтревожена и го накара да потръпне, когато чу името си от нейните уста. – Не трябва да постъпвате така. Вече показахте изключителна щедрост. Докосна камъка почти със страхопочитание и отсече с практичен жест:

– Нямам нужда от бижута, повярвайте ми. Правите го заради глупавата ми забележка, че някой си щял да предложи рубин колкото дланта ми.

– Е, не е чак толкова голям – пошегува се той.

– Защо, с камък като този ще мога да направя напоителна система в Хейвънхърст, да обличам и изхранвам прислугата с години...

Тя посегна да свали пръстена.

– Не – сподави смеха си той и я прегърна. – Аз не мога – почуди се как да предотврати протестите ѝ, – вероятно няма да мога да върна

пръстена, защото е част от комплект.

– Да не би да твърдите, че има още?

– Страхувам се, че е така, макар да исках да ви изненадам довчера.

Има и колие, и обици, и гривна.

– Разбирам – каза тя, като се опитваше да не гледа пръстена. – Тогава предполагам, че пръстенът отделно не е толкова скъп... Не ми казвайте – строго го погледна, а раменете му се затресоха от сподавения смях, – че сте купили поотделно всяко бижу.

Иън се разсмя и притисна челото си към нейното, като потвърди.

– Имала съм голям късмет – каза тя, като покровителствено положи пръсти върху великолепния пръстен, – че се съгласих да се омъжа за вас.

– Ако не се бяхте съгласили – не преставаше да се смее Иън, – Бог знае какво щях да купя.

– И каква сума щяхте да прахосате – позасмя се тя и се сгуши в ръцете му... за пръв път по свое желание.

– Наистина ли го правите? – попита след миг.

– Какво да съм направил? – едва продума от смях.

– Да харчите безразборно пари, когато сте разстроен.

– Да – излъга той, задушен от смях.

– Трябва да престанете.

– Ще се опитам.

– Мога да ви помогна.

– Моля ви.

– Трябва изцяло да се оставите в ръцете ми.

– Копнея за това.

И за пръв път в живота си Иън целуна смееща се жена.

* * *

Следобедът мина като миг и той бе приковал очи към часовника, като че ли щеше да спре времето. Но най-накрая я изпрати до каретата.

– Ще се видим на бала в Лондон утре вечер. И не се безпокойте. Всичко ще бъде наред.

– Зная, че ще бъде – отговори му тя, изпълнена с доверие.

27.

Преди пет вечери, когато се появи на бала у семейство Уелингтън, беше ужасена и замаяна. Тази вечер, когато икономът извика името ѝ, Елизабет не изпита нито ужас, нито дори притеснение. Грациозно влезе и заслиза по стълбите след вдовстващата херцогиня. Джордан и Александра вървяха след тях и тя виждаше как гостите се обръщат и я гледат, само че тази вечер не мислеше за отношението на хората в балната зала. Облечена с невероятно разкошна рокля от смарагдово-зелена коприна със златна бродерия, с колието от смарагди и диаманти на Иън, с коронка, вплетена в сложната ѝ прическа, тя се чувстваше безгрижна и спокойна.

По средата на стълбището огледа залата. Интересуваше я само едно лице. Беше застанал на същото място, където стоеше преди две години на бала у Шарис – до самото стълбище, и разговаряше с някого.

И точно както очакваше, той я видя в същия миг. Възхитеният му поглед се плъзна по нея, после отново се спря на лицето ѝ и дискретно я поздрави с наздравица.

Беше толкова мило и трогателно интимно както преди две години, но тогава краят бе горчив. Елизабет очакваше тази вечер да завърши както трябва и не я интересуваше нищо друго. Онова, което вчера ѝ каза, начинът, по който я прегръщаше, всичко това изпълваше душата и с нежна музика. Беше и решителен, и безцеремонен, и страстен – винаги е бил такъв – и Елизабет много се измори да бъде и боязлива, и превзета, и разумна.

Иън също си мислеше за последния път, когато я видя да влиза в бална зала, но сега за пръв път осъзна промяната. Всеизвестната Елизабет Камерън, която слезе по стълбите и мина на няколко крачки от него, не беше красивото момиче, облечено със синьо отпреди две години.

Видение, от което секваше дъхът, прекалено ефирна и изящна, за да е от кръв и плът. Прекалено царствена и надменна, за да му разреши да я докосне. Пое дълбоко дъх с чувството, че е престанал да диша. Четиримата мъже до него също бяха бездиханни.

– Боже Господи! – промълви граф Дайлър. – Не е възможно да е истинска.

– Точно това си помислих, когато я видях за пръв път – потвърди Роди Кърстърс, който се бе приближил до тях.

– Не ме интересуват клюките – съвсем запленил продължи граф Дайлър, като забрави, че един от компанията е обект на същите клюки, – искам да бъда представен.

Подаде чашата си на Роди вместо на лакея до него и се запъти към Джордан Таунсенд, за да го помоли да бъде представен.

На Иън никак не му бе лесно да изглежда равнодушен, когато се обърна към Роди Кърстърс, който го поздрави. Всъщност не си спомни веднага кой е той.

– Как сте, Кърстърс? – все пак успя да се сети Иън.

– Очарован, както половината мъже тук, доколкото забелязвам – отговори Роди и кимна към Елизабет, но не откъсваше очи от безизразното лице на Иън и ядосаните му очи. – Всъщност бях толкова очарован, че за втори път в живота си направих жест за госпожица в беда. Вашата госпожица, ако не ме лъже интуицията, а тя никога не ме лъже.

Иън отпи от виното си, наблюдавайки как граф Дайлър се покланя на Елизабет.

– Бъдете по-конкретен – нетърпеливо каза.

– По-конкретно разпространявах моето величайше мнение, че никой, абсолютно никой не е омърсявал това изящно създание. В това число и вие.

Вълна от гняв заля Иън при този тон, с който се говореше за Елизабет като за обект на публично удоволствие.

Не успя да отговори на Кърстърс, тъй като пристигна друга група хора, които горяха от желание да му бъдат представени. Стоически понесе поклони, реверанси, прелъстителни усмивки, подмамващи погледи, прекалено сърдечни ръкостискания.

– Какво е чувството – поинтересува се Роди, когато едната група се оттегли, за да направи място на друга – да се превърнеш за една нощ в най-търсения ерген на Англия?

Иън му отговори рязко и си тръгна, като измами надеждите на друга приближаваща се към него група. Джентълменът зад Роди, който се възхищаваше от кройката на дрехите на Иън, се доближи до Роди и извика в ухото му:

– Та питам те, Роди, какво ти каза Кенсингтън за чувството, че е нашият най-търсен ерген?

Роди вдигна чашата си и на устните му се появи саркастична усмивка.

– Каза, че е трън в петата. – Той погледна изумения си събеседник и добави кисело: – След женитбата на Хотърн и на Кенсингтън, която

няма да закъснее, по мое мнение остава само един жених, който може да предложи херцогство – Клейтън Уестморланд. И след врявата около ухаждането на Хотърн и Кенсингтън остана човек да се забавлява само с предстоящата суетня около Уестморланд.

За двацет минути Иън не можа да преодолее десетте метра, които го деляха от дядо му, тъй като на всяка крачка го спираха с реверанси или любезности.

Следващия час танцува на същия дансинг, където танцуваше и Елизабет, и Иън забеляза, че сега тя е много по-търсена от него. Танцуваше, смееше се, слушаше комплиментите, които ѝ отправяха, и докато той рядко се забавляваше по балове, Елизабет очевидно се чувстваше като риба във вода. Осъзна, че тя принадлежи на този свят. Тук тя блестеше и царуваше като сияйна кралица. Това беше светът, който тя изглежда обичаше. Почти не го поглеждаше и когато времето да я покани на танц дойде, положението му спрямо нея не бе по-различно от това на останалите мъже в залата. Също като него те не откъсваха алчни и замислени погледи от нея.

Усърдно изпълнявайки своята роля, се приближи към Джордан. Той се обърна към него с толерантна насмешка и с жест на настойник измъкна Елизабет от тълпата почитатели.

– Лейди Камерън – каза той, вживявайки се в ролята си, – надявам се, че си спомняте нашия приятел лорд Торнтън и маркиз на Кенсингтън.

Ослепителната усмивка, с която Елизабет засия срещу Иън, в никакъв случай не изразяваше „учтиво и хладно“ отношение, което според вдовстващата херцогиня бе най-подходящо. Дори не напомняше на нито една усмивка, която му бе отправяла.

– Разбира се, че си спомням за вас, милорд – каза Елизабет и грациозно му подаде ръка.

– Вярвам, че този валс е мой – изрече той за сведение на заинтересуваните обожатели.

Когато се отдалечиха достатъчно от любопитните уши, той ѝ каза, като се опитваше думите му да прозвучат по-приятно:

– По всичко личи, че тази вечер се забавлявате.

– Да, забавлявам се – отговори тя неопределено, но когато го погледна и видя студенината в очите му, разбра чувствата му. Оркестърът засвири, а тя нежно се усмихна, докато той обгръщаше талията ѝ и пое-маше ръката ѝ за танца.

Залата бе ярко осветена от стотиците свещи в кристалните полилеи

над главите им, но съществото на Елизабет бе обгърнато от лунната светлина в градинския павилион, което сякаш бе преди цяла вечност. Тогава, както и сега той я поведе с лекота. Онзи вълшебен миг с техния танц бе завършил зле, ужасяващо зле. А сега трябваше да превърне този валс в нещо много по-различно, със съвсем различен край. В душата си го знаеше и това я изпълваше с гордост и трепет. Очакваше от него нежни думи, както тогава. Но вместо това Иън каза:

– Билхейвън ще ви изяде с поглед, цяла вечер не сваля очи от вас, както впрочем и всички мъже тук. На село това стадо със своите благоприлични маниери едва ли има възможност да се любува на хубави жени.

Елизабет се усмихна леко изненадана, тъй като не очакваше точно такива думи. Със своя тънък усет разбра, че тя трябва да направи първата стъпка. Погледна го в златистите загадъчни очи и попита:

– Иън, случвало ли ви се е да желаете нещо отчаяно, да е по силите ви да го имате, но въпреки това да се страхувате да си го вземете?

Изненадан от сериозния въпрос и от това, че го назова по име, той се опита да потисне ревността, която го разяждаше цяла вечер.

– Не, не ми се е случвало – отговори, като се стараше отговорът му да не прозвучи твърде рязко, и погледна съблазнителното й лице. – Защо питате? Да не би вие да желаете нещо?

Тя сведе глава и кимна.

– И какво желаете?

– Вас.

Дъхът му секна и той погледна към наведената й глава.

– Какво казахте?

Тя вдигна очи към него.

– Казах, че ви желая, но се страхувам, че аз...

Сърцето му лудо заби, а ръката му инстинктивно я притисна.

– Елизабет – сподавено каза той, като огледа любопитната публика и потисна желанието си да я отмъкне в галерията над балната зала, – защо, за бога, ми казвате подобно нещо на този проклет дансинг?

– Стори ми се най-подходящото място – отговори тя, а погледът й откри как очите му потъмняват от желание.

– Защото тук не е опасно ли? – попита Иън, като не му се вярваше тя да се страхува от страстта му.

– Не заради това, а защото така започна всичко преди две години. Бяхме в градинския павилион, около нас се носеше музиката на валса – припомни му тя съвсем ненужно. – Бяхте се приближили зад мен и прошепнахте: „Танцувай с мен, Елизабет!“ и аз... аз танцувах – завърши и

се разтрепери, тъй като той не отрони дума.

Очите му приковаха нейните, гласът му бе нежен и дрезгав:

– Обичай ме, Елизабет!

Настръхна, но спокойно каза:

– О, да.

Мелодията затихваше и с върховно усилие я пусна. Минаха заедно през тълпата, любезно усмихнати, без намек за онова, което току-що бяха споделили. Когато наближиха семейство Таунсенд, Иън я задържа.

– Искам нещо да ви кажа. – И за да изглежда невинно, взе две чаши шампанско от подноса на един минаващ лакей. – Казвал съм ви го, но досега не сте ме питали за мотивите ми, нито пък сте ми вярвали. – Елизабет грациозно кимна на една позната, взе чашата и внимателно се заслуша в тихия му глас. – Никога не съм казвал на брат ви, че не искам да се ожена за вас.

– Благодаря – меко изрече тя.

– Има и още нещо – добави ядосано той.

– Какво?

– Мразя този проклет бал. Ще дам половината си богатство само да бъда другаде с вас.

За негова изненада годеницата му кимна:

– Аз също.

– Половината ли? – смъмри я той, като се ухили. – Наистина ли?

– Ами... поне четвърт – поправи се тя, като му подаваше ръка за задължителната целувка след танц и подхвана полата си за реверанс.

– Да не сте посмели да ми правите реверанс – предупреди я той, целувайки края на пръстите ѝ.

Елизабет едва се съдържа да не се разсмее, докато непокорно правеше дълбок реверанс като на коронована особа – чудо на грацията и на суетното позьорство. Над главата си дочу сподавеното му покашляне.

Изведнъж Иън промени мнението си и реши, че на по-прелестен бал не е присъствал. Хладнокръвно продължи да танцува със застаряващи представителки на висшето общество, за да бъде признат след това като подходящ компаньон на Елизабет. През цялата безкрайна вечер безоблачното му спокойствие бе разтърсено само няколко пъти. Първия път един от бившите кандидати на Елизабет, който преди два месеца бе получил писмо от чичо ѝ, му разказа случката.

Иън преглътна отвращението си към чичо ѝ и със светска усмивка му довери:

– Нима не знаехте, толкова съжалявам, че трябва аз да ви го кажа

под секрет. Чичото на лейди Камерън има някакъв вид лудост. Случват се такива неща – допълни равнодушно – и в нашите най-добри семейства. – Събеседникът му се засмя шумно при този недвусмислен намек за крал Джордж.

– Истина е – съгласи се той, – самата печална истина. После побърза незабавно да разпространи, че на чичото на Елизабет му се е разхлупала дъската.

Иън си разчисти много бързо и ефективно сметките с Билхейвън, който, както старият херцог Станхоуп бил дочул, разправял наляво и надясно, че Елизабет била прекарала няколко дни с него.

Закръгленият Билхейвън подскочи от изненада и остави познатите си да съжаляват, че не могат да чуят разговора между него и Иън.

– Намирам присъствието ви тук за крайно нежелателно – каза му младият мъж с опасно спокоен глас. – Не харесвам дрехата ви, ризата ви и възела на вратовръзката ви. Всъщност не харесвам вас. Ще продължавате ли да обиждате сетивата ми или да продължа?

Билхейвън идиотски зяпна, лицето му посивя.

– Вие... вие на дуел ли ме предизвиквате?

– Обикновено човек не стреля по краставите жаби, но в случая ще направя изключение, защото тази тук не знае да си затваря устата.

– Дуел! С вас! – запелтечи старият донжуан. – Защо, няма да е състезание. Всеки знае какъв стрелец сте. Ще бъде убийство.

Иън се наведе заплашително близо до него и процеди през зъби:

– Ще бъде убийство, ако ти нещастен тъп смъркач на опиум не разгласиш незабавно, че си се пошегувал относно визитата на Елизабет Камерън.

При думата „опиум“ Билхейвън изпусна чашата си и тя се разпиля на парчета по пода.

– Да, да... та аз се шегувах, ето сега си спомних.

– Много добре – каза Иън, но така, че онзи още повече се сгърчи от страх. – А сега върви да го припомниш на всички в тази зала.

– След всичко това, Торнтън – заяви един приятен глас зад гърба на Иън, след като Билхейвън се завтече да стори каквото му бе заповядано, – се колебае да кажа, че той не лъже. – Все още ядосан, Иън се обърна и видя Джон Марчмън. – Тя беше и при мен – каза. – Честна дума, не ме гледайте като че ли съм Билхейвън, за бога! Леля й може да го потвърди, сигурно всеки момент ще се появи.

– Нейната леля ли? – изненада се Иън.

– Леля й Бърта. Дебеличка ниска жена, която не говори много-

много.

– Постарайте се да последвате примера й.

Джон Марчмън, който се бе радвал на привилегията да лови риба във великолепния планински поток на Иън в Шотландия, оскърбено погледна приятеля си.

– Смя да кажа, че нямате основание да ме предизвиквате. Реших да се ожена за Елизабет само за да я изтръгна от лапите на Билхейвън, а вие се каните да го застреляте. Струва ми се, че моята саможертва е била...

– Вашата какво? – попита Иън с чувството, че е влязъл в театъра по време на второто действие и не може да схване кой каква роля играе.

– Чичо й ми отказа. Бил получил по-изгодно предложение.

– Животът ви ще бъде по-спокоен, повярвайте ми – сухо прибави Иън и тръгна да издири лакей, който сервира напитки.

Схватката с последното лице от черния списък щеше да го забавлява най-много. С Елизабет току-що бяха танцували за втори и последен път според етикета. Виконт Мондевейл се бе приближил до тях, Валери висеше на ръката му, а свитата им ветрилообразно ги следваше, физиономията на младата жена, която бе причинила неимоверно страдание и на двамата, предизвика у Иън почти толкова буен гняв, колкото и нещастно влюбеният гъсок Мондевейл, който хвърляше погледи към Елизабет.

– Мондевейл – доста неучтиво каза Иън и почувства напрежението в пръстите на Елизабет, – възхищавам се на вкуса ви. Сигурен съм, че госпожица Джеймисън ще ви бъде отлична съпруга, ако изобщо й предложите. И ако все пак го направите, послушайте съвета ми, наемете й домашен учител, тъй като тя има грозен почерк, нито пък знае правописа. – После погледна изпепеляващо към останалата с отворена уста млада жена и добави с груб акцент: – „Зимна градина“ се пише без частица „и“ за множествено число на края, след като става въпрос за една определена зимна градина. Желаете ли да ви кажа как се пише и „злоба“?

– Иън – тихичко го смъмри Елизабет, като се отдалечиха, – вече няма смисъл.

Тя го погледна с усмивка, той й отвърна и изведнъж се почувства в хармония със света.

Вече стоически щеше да понесе оставащите три седмици с всичките задължителни приеми, ритуално ухажване и годишни церемонии. Но наум отбелязваше всеки ден, който го делеше от момента, когато щеше да бъде негова и когато щеше да слее жадуващото си тяло с нейното.

С любезна усмивка Иън се появяваше на следобедни приеми, а наум съчиняваше писма до своя секретар; ходи на опера, като по време на представлението бавно я разсъбличаше във въображението си; издържа единайсет закуски, където наум конструира нов вид мачта за своите кораби; придружи я на осемнайсет бала и учтиво се въздържа да не осака-ти контетата, които я заобикаляха, зяпаха омайните й форми и претенциозно дърдореха баналности.

Бяха най-дългите три седмици в неговия живот.

Бяха най-кратките три седмици в нейния.

28.

Възбудена и щастлива, Елизабет бе застанала пред голямото огледало в спалнята си на Промънад Стрийт. В стаята бяха още и четирите камериерки, които Иън бе пратил да ѝ помагат. На вратата се показва друга камериерка и каза:

– Извинете, милейди, Бентнър ме изпрати да ви предам, че е пристигнал господин Уъртсуърт и настоява да се срещне с вас веднага.

– Идвам. – Елизабет се огледа за дреха, подходяща за пред посетител – мъж.

– А кой е Уъртсуърт? – попита Алекс, леко озадачена от идеята, че има нещо по-важно от сватбените приготовления.

– Агентът, който наех да открие какво се е случило с Робърт.

Уъртсуърт угрижено се въртеше с шапка в ръка, когато Елизабет влезе.

– Съжалявам, че ви безпокоя в деня на вашата сватба – веднага започна той, – но в действителност точно поради тази причина бързам. Мисля, че трябва да затворите вратата.

Тя потрепери и я затвори.

– Лейди Камерън – каза той с тревожен глас, – имам основание да смятам, че бъдещият ви съпруг е замесен в изчезването на вашия брат.

Елизабет се отпусна на дивана.

– Това е... абсурдно – изрече. – Защо говорите такива неща?

Той се обърна и я погледна право в очите.

– Знаете ли, че Иън Торнтън се е дуелирал с брат ви седмица преди да изчезне?

– О, за това ли става дума? – отдъхна си тя. – Да, зная, но никоой не е пострадал сериозно.

– Точно обратното, Торнтън... простете, Кенсингтън е бил прострелян в ръката.

– Да, зная.

– Знаете ли, че брат ви е стрелял, преди да се обяви началото на дуела?

– Да.

– Оттук можете да си извадите заключение за настроението, което е завладяло Кенсингтън. Била му е причинена болка заради безчестната постъпка на брат ви и това е станало причина той да потърси възмездие.

– Господин Уъртсуърт – каза Елизабет е измъчена усмивка, – ако Иън... лорд Кенсингтън... е искал някакво жестоко възмездие, за каквото предполагам, че намекувате, той щеше да го получи още на дуела. Той е изключителен стрелец. Но независимо от това не се е възползвал от уменията си – продължи да го защитава, – защото не вярва, че разногласията могат да се разрешат с убийство при дуел.

– Така ли? – с неприкрит сарказъм попита агентът.

– Точно така – уверено потвърди Елизабет. – Лорд Торнтън сам ми разказа всичко това и имам причини да вярвам, че е истина – допълни, като си спомни случая с лорд Евърли.

– А аз имам причини да вярвам – също толкова уверено каза Уъртсуърт, – че на шотландеца, за когото ще се омъжвате – и той произнесе думата с презрението, с което много англичани се отнасяха към своите съседи, – околото му няма да трепне, ако трябва да отнеме човешки живот на дуел.

– Аз не...

– Убил е най-малко петима, за които със сигурност зная.

Елизабет преглътна.

– Сигурна съм, че... че е имал причини и че дуелът е бил честен.

– Ако това главно ви интересува... но както и да е, има и друго.

Дланите ѝ се изпотиха. Искаше ѝ се да стане и да излезе, но стоеше като парализирана.

– Какво имате предвид?

– Нека да повторим, ако обичате, какво знаем: Торнтън е бил ранен и справедливо разгневен от непочтеното поведение на брат ви по време на дуела.

– Зная... или поне го проумявам. Има смисъл.

– А знаете ли, милейди, че три дни след неуспешния опит на брат ви да убие Торнтън на дуел, се е опитал отново да го убие, този път на пътя за Мербълмеър?

Елизабет бавно се надигна.

– Грешите! Как можете да знаете такива неща? Защо Робърт изведнъж ще реши...

Гласът ѝ се разтрепери. Точно три дни след дуела виконт Мондевил оттегли предложението си и заедно с това угаснаха всички надежди за финансово осигуряване, а после и Робърт изчезна.

– Зная, защото чрез сведенията, които ми дадохте, проследих всяка стъпка на брат ви през седмицата, когато е изчезнал. Това е стандартна процедура, която ни води към разкриване на мистериата. Три дни след

дуела брат ви е прекарал целия следобед в клуба „Найтбридж“, където се е показал много объркан и започнал да разправя, че ще убие Торнтън. Взел е пура от един познат и казал, че отива да търси жертвата си. Узнал, че Торнтън е в Лондон и има намерение да пътува за Дърлшър, което означава, че трябва да хване пътя за Мелбърмеър. Тъй като се е налагало да сменя конете, проверихме по странноприемниците, където се сменят коне, дали някой ще си спомни по нашите описания за Торнтън или за брат ви. В „Черния глиган“ извадихме късмет: конярчето си спомни много добре Торнтън, защото той му дал половин крона. Онова, което също много точно си спомни, беше, че до прозореца на каретата имало дупка и че кочияшът още треперел, защото няколко километра преди това на пътя изскочил ездач, който се опитал да застреля Торнтън през прозореца на каретата, за когото Торнтън казал, че е Робърт Камерън.

Два дни по-късно вашият брат разправил историята на стар приятел в „Найтбридж“. Твърдял, че Торнтън е съсипал вас и него и че ще го убие, преди той да се усети. Според един от конярите на Торнтън същата вечер брат ви го причакал по пътя за Лондон и този път успял да го рани в рамото. Торнтън се опитал да се защити и брат ви избягал в гората. Тъй като Торнтън не можел да го преследва с карета през гората, брат ви се измъкнал. Но на следващия ден, след като излязъл от клуба, внезапно изчезнал. Казахте, че всичките му вещи си стоели в стаята му. Какво ви говори това, лейди Камерън? – попита той грубо.

Тя преглътна отново, като не искаше да се замисля за нищо друго освен за онова, което вече знаеше.

– Говореше се, че Робърт бил obsесен от идеята да отмъсти за мен и че методите му не били... не били особено... особено честни.

– Торнтън някога споменавал ли ви е нещо?

Елизабет поклати глава и добави:

– Темата за Робърт е болезнена за нас. Не я обсъждаме.

– Вие не ме слушате, милейди – избухна той. – Не желаете да си извадите очевидните заключения. Смятам, че Торнтън е отвлякъл брат ви или нещо още по-лошо, за да не го издебва повече.

– Ще го попитам – извика Елизабет и почувства, че главата ѝ започва да бучи.

– Няма да направите нищо подобно – заплаши я Уъртсуърт. – Имаме шанс да открием какво се е случило само ако Торнтън не знае, че го следим. Ако не успеем, тогава ще ви помоля да му кажете каквото знаете, а ние ще наблюдаваме реакциите му. Но ще постъпим така само ако

не успеем. – И най-накрая завърши със съчувствие: – Съжалявам, че ще бъда причина да понесете още клюки, но почувствах, че трябва да ви уведомя, преди да се омъжите за този ужасяващ шотландец.

Произнесе отново „шотландец“ подигравателно и както бе изтормозена до дъното на душата си, тази глупост я накара да настръхне.

– Престанете да произнасяте „шотландец“ по този обиден начин – изкрещя тя. – Иън – лорд Торнтън – е наполовина англичанин – добави почти обезумяла.

– Това означава само, че е половин варварин – отговори Уъртсуърт с унищожителна логика. После смекчи малко тона си, когато погледна преbledнялото красиво момиче, което дръзко се взираше в него. – Вие не знаете какви хора са те. Сестра ми се омъжи за един такъв и не мога да ви опиша в какъв ад превърна той живота ѝ.

– Иън Торнтън не е вашият зет!

– Не, не е – сопна се агентът. – Торнтън е човек, който е натрупал началното си богатство от хазарт и неведнъж е обвиняван, че е измамник! Преди дванайсет години – това за никого не е тайна – спечелил право на собственост с нотариален акт на малка златна мина при игра на карти с един бял заселник на някакво пристанище по време на първото си пътешествие. Мината била богата и миньорът, който половината си живот промивал злато там, се опитал да обвини Торнтън. Заклел се, че годеникът ви мами на карти и знаете ли какво се е случило?

Елизабет поклати глава.

– Вашият половин шотландец го убил най-хладнокръвно. Чухте ли ме? Убил го. Това е всеизвестно, казвам ви.

Тя започна неудържимо да трепери.

– Дуелирали са се и този варварин го е убил.

Думата „дуел“ се стовари върху Елизабет като обезболяващ и вцепняващ наркотик. При дуел не се говори за хладнокръвно убийство.

– А дали... дали е бил честен дуел?

Уъртсуърт вдигна рамене.

– Според слуховете такъв е бил, но това са само слухове.

Елизабет скочи на крака, но гневният упрек в очите ѝ не можа да прикрие опасенията ѝ.

– Вие премълчавате слуховете, които го оневиняват, и се осланяте изцяло само на злостните. Как искате да ви повярвам!

– Моля ви, милейди – отвърна той с искрена тревога, – само се опитвам да ви докажа колко безразсъдно е да се омъжите за този човек. Умолявам ви, откажете се. Трябва да изчакате.

– Това ще реша аз – гордо и гневно вдигна глава тя, за да прикрие уплахата си.

Гой видимо се разочарова и най-накрая каза:

– Ако сте толкова безразсъдна, за да се омъжите днес и този човек, моля ви, поне не му казвайте какво съм разкрил и както досега избягвайте да разговаряте за Робърт Камерън. Ако не ме послушате, рискувате живота на брат си, ако все още е жив.

Елизабет заби нокти в дланите си, за да не припадне.

– Какво говорите? – сподавено извика. – Това са безсмислици. Ще попитам Иън. Така ще му дам възможност да отрече тези клевети, да обясни, да...

Уъртсуърт изпадна в паника, сграбчи я за раменете и я раздруса.

– Чуйте ме – изрева той, – ако го направите, може да станете причина за убийството на брат ви. – Той сам се притесни от грубостта си, отдръпна ръцете си, но тонът му си остана все така заплашителен: – Вижте фактите, ако не приемате моите доказателства: годеникът ви току-що е признат за наследник на една от най-високите титли в Европа. Ще се жени за вас – красива жена с графска титла, която щеше да бъде недостижима за него само допреди няколко седмици. Нима мислите, че той ще рискува всичко това, като разреши брат ви да бъде открит и доведен тук, за да свидетелства срещу него? Ако брат ви не е убит, ако Торнтън го е пратил да работи в някоя от мините му или на някой от корабите му и ако вие започнете да го разпитвате, няма да му остане голям избор, освен да се отърве от доказателствата. Чувате ли ме, лейди Камерън? Разбрахте ли ме?

Елизабет кимна.

– Тогава ви пожелавам приятен ден и ще продължа разследването. – Той се спря до вратата и погледна към момичето с наведена глава и призрачно бледо лице. – За ваше добро, не се омъжвайте за този човек, поне докато не разберем със сигурност истината.

– И кога ще стане това? – попита тя отчаяна.

– Кой знае? Месец, може би година. А може би никога. Ако противно на всякакъв разум днес се венчае за него, поне заради сигурността на брат ви запазете мълчание. Вие също може да се окажете в опасност, ако е виновен и се изплаши да не го разкриете.

Когато той си замина, Елизабет се свлече на дивана и затвори очи, като едва преглъщаше риданията си. В главата ѝ кънтеше гласът на Уъртсуърт. В душата си виждаше Иън, който ѝ се усмихваше и с дрезгав глас, преливащ от копнеж, ѝ нашепваше: „Обичай ме, Елизабет!“

После видя сцената с чичо ѝ, стиснатата му челюст, яростта му. Спомни си и сцената в зимната градина, когато Робърт се нахвърля върху тях и каза, че Елизабет вече е сгодена; Иън я бе погледнал унищожително.

Но на дуела не бе наранил Робърт. Въпреки че е бил в правото си, е запазил желязно самообладание. Елизабет изтри сълзите си. Имаше чувството, че е разкъсана на парчета.

Пред очите ѝ се появи лицето му, сурово и мрачно, но щом се усмихнеше по неговия характерен ленив начин, имаше момчешко излъчване. Видя очите му – леденостудени в Шотландия; пламтящи, когато ги впи в чичо ѝ; усмихнати, когато дойде в Хейвънхърст.

Но това, което заглуши съмненията ѝ, бе гласът му – дрезгав, с богат, неустоим тембър: „Обичай ме, Елизабет.“

Тя бавно се изправи и макар да беше още смъртнобледа, бе взела решение. Ако Иън бе невинен и тя се откажеше от брака, той щеше да полудее; тя дори нямаше да може да изложи причините за постъпката си и той никога не би ѝ простил. Ако се омъжеше за него, следвайки интуицията си, навярно никога нямаше да научи какво се е случило с Робърт. А може би Иън щеше да бъде оправдан или пък един ден тя щеше да открие, че се е омъжила за чудовище, за убиец.

Александра погледна бледото лице на приятелката си и веднага се завтече да я прегърне.

– Какво има, Елизабет? Лоши новини ли? Каж ми, моля те, едва се държиш на краката си.

Елизабет искаше да ѝ каже, щеше да ѝ каже, но се страхуваше, че Александра ще настоява да отменят сватбата. Твърде трудно взе решението и нямаше да понесе повече разговори по този въпрос. Вярваше на Иън и много ѝ се искаше Алекс да го приеме, след като тъкмо бе започнала да го харесва.

– Няма нищо особено – неохотно отвърна. – Поне засега. Господин Уъртсуърт се интересува за още подробности относно Робърт и за мен е мъчително да говоря за него.

* * *

Булката стоеше в църквата, а шаферките и Александра раздипляха шлейфа ѝ. Елизабет очакваше церемонията на пръв поглед спокойно, но лошите предчувствия я разкъсваха, макар и да се убеждаваше, че това са само нерви преди венчавката.

Погледна през вратата към препълнената катедрала. Сред множеството нямаше нито един неин роднина, нито един мъж, който да я отведе

до олтара. Там съзря Джордан Таунсенд, който пристъпи и зае мястото си, а зад него бе Иън – висок, тъмен, надвишаващ всички по ръст. Не се бе родил онзи, който би могъл да го принуди да спази тяхното споразумение, ако той реши да го пренебрегне. Дори съдът ще бъде безсилен.

– Елизабет! – нежно я повика херцог Станхоуп и ѝ подаде ръката сп. – Не се страхувай, дете – каза той меко, като се усмихваше, взрян в огромните ѝ очи. – Ще свърши, преди да го осъзнаеш.

Началните звуци на органа мощно разтърсиха пространството, после затихнаха и ето че Елизабет тръгна по пътеката между редиците. Стотици очи се впериха в нея и тя се попита колко ли от тях все още си спомнят разгласяването на „връзката“ им с Иън и вече умуват след колко ли месеца ще се появи бебето.

Много от лицата бяха сърдечни и все пак, както забеляза, смутени. Едната сестра на херцога ѝ се усмихна, когато мина покрай нея; другата ѝ хвърли остър поглед. Родил Кърстеърс най-безочливо ѝ намигна и у нея се надигна истеричен смях, заглушен от паника и смут. Иън също я наблюдаваше с непроницаемо изражение. Само викарият, ведро спокоен, чакаше с отворен требник в ръце.

29.

Херцог Станхоуп настоя да има пищна сватбена гощавка и голям прием, на които да бъдат поканени всички знаменитости с неизбежния им антураж, за да се сложи край на клюките за миналото на Елизабет и Иън. В резултат тържеството се състоя в Монтмейн, а не в Хейвънхърст, тъй като там не можеха да се настанят хиляда души гости, а нямаше и покъщнина.

Елизабет бе застанала в единия край на балната зала, която армията от декоратори на Иън бе превърнала в градински кът с избуяли цветя и дори в другия край имаше миниатюрен градински павилион. Измъчено бягаше от образа на Уърдсуърт и от думите, които й наговори. И въпреки това се държа все едно всичко е нормално.

Щом усетеше сянката на страха, поглеждаше към Иън. През дългите часове след венчавката откри, че така изчезваха всички съмнения и обвиненията на Уърдсуърт й се струваха абсурдни, каквито и бяха. Ако Иън не беше до нея, се държеше както се очакваше от нея – с блестяща светска усмивка заблуждаваше себе си и всички останали, че е лъчезарно щастлива и безгрижна младоженка. И колкото повече се вживяваше в ролята, толкова повече се чувстваше точно такава.

И тъй като Иън отиде да й донесе шампанско и бе задържан от приятели, Елизабет изцяло се посвети на гостите, които в безкраен поток се нижеха да поднасят своите благопожелания или да превъзнасят прелестната декорация и изумителната вечеря. Студенината, която й се стори, че усеща тази сутрин в църквата, сега си помисли, че е била плод на въображението й, и осъзна, че е имала погрешно мнение за повечето от тях. Наистина преди две години те не бяха във възторг от поведението и. А сега дали биха го одобрили? Като че ли повечето от тях бяха склонни напълно да забравят миналото.

Фактът, че те изкусно се преструваха, че никога нищо не се случвало, караше Елизабет да се усмихва, когато за сетен път оглеждаше божествено красивата декорация. Никой освен нея не подозираше, че балната зала е превърната в поразително копие на градината във вилата на Шарис Дюмон и че павилионът с увивните растения е копие на мястото, където с Иън за пръв път танцуваха валс през онази далечна нощ.

Недалеч от нея на една маса бяха седнали викарият, Джейк Уайли, Лусинда и херцог Станхоуп, който вдигна чаша и я поздрави. Елизабет

му се усмихна. Джейк Уайли проследи безмълвния разговор и се усмихна.

– Не е ли изящна булката? – рече той не за пръв път. През последния час тримата мъже радостно се бяха поздравявали един друг за приноса им тази сватба да се състои и от изпитите наздравници взеха да стават по-общителни.

– Изключително изящна! – съгласи се Дънкан.

– Ще бъде превъзходна съпруга на Иън – каза херцогът. – Добре се справихме, господа – каза той и вдигна чашата си за още една наздравница. – За вас, Дънкан – поклони се той към него, – че успяхте да убедите Иън.

– За вас, Едуард – отвърна викарият, – за туй, че накарахте обществото да ги приеме. – После се обърна към Джейк: – За теб, стари приятелю, че отведе Атила и госпожица Трокмортън-Джоунс в селото.

Този тост със закъснение ги накара да си спомнят за гувернантката, която мълчеше и вдървено седеше до тях, а лицето ѝ беше безизразно.

– И за вас, госпожице Трокмортън-Джоунс – каза Дънкан с дълбок, галантен поклон, – за това, че взехте онзи лаунданум и ми разкрихте истината за поведението на Иън преди две години. Това сложи началото на всички по-сетнешни събития, да си кажа правичката. Но вие – той повика един лакей, който поднасяше шампанското – нямате чаша, добра госпожо, за да вдигнете с нас наздравница.

– Аз не пия алкохол – осведоми го Лусинда. – Освен това, добри човече – допълни тя с високомерно изражение, което при силно въображение можеше да мине за усмивка, – също така не взимам и лаунданум.

И след това смайващо съобщение подбра невероятните си сиви поли и се запъти да вгорчава питието на друга компания. Зад себе си остави трима мъже, които се спогледаха и после изведнъж бурно се разсмяха.

Елизабет вдигна поглед към Иън, който ѝ поднасяше шампанско.

– Благодаря – усмихна му се тя и вдигна чаша към Дънкан, Джейк и херцога, които се превиваха от смях.

– Изглежда, че отлично се забавляват – отбеляза тя.

Той разсеяно ги погледна и после отново се обърна към нея:

– Когато се усмихваш, си поразително красива.

Гласът му беше дрезгав, а очите му бяха сънливи и Елизабет се учуди за причината, когато той меко попита:

– Ще се оттегляме ли?

Въпросът му я накара да предположи, че се е преуморил. Самата тя

копнееше за своята спалня, но тъй като не беше присъствала друг път на сватбено тържество, смяташе, че протоколът е един същ за всеки прием. А това означаваше, че домакините трябва да останат, докато не си отиде и последният гост. Тази нощ всички спални за гости щяха да бъдат заети, а за сутринта бе предвидена празнична закуска и лов.

– На мен не ми се спи, само малко съм изморена от безкрайните усмивки – му каза тя и млъкна, за да отговори на още един гост, който й помахаше. И като погледна Иън, му предложи: – Денят бе дълъг. Ако желаете да се оттеглите, сигурна съм, че всеки ще разбере.

– Сигурен съм, че ще разберат – съгласи се той някак сухо и тя с учудване забеляза, че очите му изведнъж проблеснаха.

– Аз ще остана тук заради вас – предложи му. Очите му още по-силно заблестяха:

– Не мислите ли, че ако се оттегля сам, ще изглежда малко странно?

Елизабет знаеше, че ще изглежда нелюбезно, но чак пък странно! И тогава я озари идея и тя му каза насърчително:

– Оставете всичко на мен. Аз ще поднеса вашите извинения, ако някой попита.

Той леко се подсмихна.

– Питам само от любопитство: какво извинение ще измислите?

– Ще кажа, че не се чувствате добре. Или смятате, че ще ни хванат в лъжа, когато се появите съвсем бодър на закуска. – Тя помисли малко и прибави: – Ще кажа, че имате главоболие.

Очите му се разшириха.

– Много мило от ваша страна да се преструвате заради мен, милейди, но тази своеобразна лъжа ще ме принуди следващия месец непрекъснато да се дуелирам, за да защита своята... своята... мъжественост.

– Защо? Мъжете не страдат ли от главоболие?

– Не – отвърна той с дяволита усмивка. – През първата си брачна нощ нямат главоболие.

– Не разбирам защо.

– Не разбирате ли?

– Не. И – въздъхна тя с леко раздражение – не разбирам защо никой не си отива, вече стана много късно. Никога не съм била на сватбено тържество, но като че ли и гостите се измориха.

– Елизабет – каза Иън, като едва сдържаше смеха си, – на сватбени-те тържества не е прието гостите да си тръгват, преди булката и младоженецът да се оттеглят. Ако се огледате, ще видите, че моите пралели

вече клюмат на столовете си.

– Ах! – възкликна тя искрено разкаяна. – Не знаех. Защо не ми казахте по-рано?

– Защото – отвърна ѝ той, прегърна я през раменете и я поведе към вратата – исках да се насладите на всяка минута от нашия бал, дори ако трябваше да оставя гостите да заспят в храсталациите.

– Като стана въпрос за храсталаци – радостно го подкачи тя, като се спря на площадката, за да погледне за последен път „павилиона“ от дървета в големи саксии и гирлянди от цветя, които опасваха цялата зала, – всички бяха очаровани от идеята и казаха, че ще декорират с градини и павилиони балните си зали. Мисля, че сложихте начало на нова мода.

– Да можехте да видите лицето си – засмя се той и я поведе, – когато оценявате нещо направено от мен.

– Вероятно сме единствената двойка – отвърна му тя, като съчастнически и засмяно го загледа, – която е открила бал, като е започнала танца не от средата на залата, а в края.

Когато оркестърът бе засвирил валса, с който се откриваше балът, Иън я въведе в декорирания павилион и двамата дадоха оттам началото на бала.

– Имате ли нещо против да се оттегляме?

– Знаете, че нямам – отговори тя и тръгна след него по извитото стълбище.

Той спря пред спалнята ѝ, отвори вратата и я притегли към себе си, но забеляза, че по коридора се задават две камериерки, натоварени със спално бельо.

– Има време – прошепна. – Цялото време е наше.

30.

Елизабет седеше пред тоалетната масичка, без да забелязва изпитото лице на Бърта, която разресваше косите ѝ. Ношницата, с която бе облечена, бе специално изработена от мадам Ласал от кремава дантела. Мадам бе настояла за този модел, който щял да достави изключително удоволствие на маркиза в брачната му нощ.

Въпреки това в момента Елизабет никак не се притесняваше от дълбокото деколте или пък от съблазнителната цепка, от която почти целият ѝ ляв крак се виждаше. Завивките щяха да я скрият, но сега за пръв път през този ден остана сама и ѝ беше много трудно да не мисли за ужасните неща, които господин Уърдсуърт и наговори.

Положи отчаяни усилия да мисли за нещо друго, въртеше се неспокойно в стола и тогава се съсредоточи върху предстоящата ѝ брачна нощ. Загледа се в скръстените в скута си ръце и наведе главата си назад, за да улесни Бърта. Припомни си обясненията на Лусинда за зачеването на бебетата. И тъй като Иън недвусмислено подчерта, че иска деца, имаше голяма вероятност той да пожелае това още тази вечер. Според Лусинда сигурно щяха да споделят едно легло.

Тя наново обмисли обясненията на Лусинда. Според Елизабет не бяха особено смислени. Не беше невежа за начина, по който другите видове по земята създаваха своите малки; но пък от друга страна, осъзнаваше, че хората не могат да се държат така дивашки. Дали тогава това е съпружеската целувка в леглото? И щом е така, защо понякога до ушите ѝ стигаха скандални слухове за някоя омъжена дама от доброто общество, за чието бебе се шушукаше, че не е от съпруга ѝ. Сигурно имаше различни начини да се направи бебе или в другия случай сведенията на Лусинда бяха погрешни.

Тогава ѝ мина през ума как ли ще спят; в нейното легло или в неговото. Той дали щеше да се допира до нея? Като че ли в отговор на въпросите ѝ вратата, която съединяваше двете спални, се отвори и Иън влезе. Бърта уплашено подскочи, намръщено го погледна, тъй като и тя подобно на другите слуги на Елизабет продължаваше да го обвинява и да се страхува от него. После почти тичешком излезе и затвори вратата.

Елизабет почувства внезапна възхита от елегантната му походка, с широки самоуверени крачки и го погледна. Той беше само по риза и панталони и през разкопчаната яка се виждаше силната му шия. Според

нея и с риза с навити ръкави изглеждаше все така елегантен, както и с вечерно облекло. И тогава Уърдсуърт и неговите обвинения изплуваха в съзнанието ѝ, но в този миг престана да им вярва.

Тя стана, смутена от нощницата си, направи крачка, но искрите в кехлибарените му очи, които се плъзнаха по полуголото ѝ тяло, я спряха. Необяснимо предпазлива и тръпнеща, тя се обърна към огледалото. Иън се приближи и сложи ръце на раменете ѝ. Тя наблюдаваше в огледалото как наведе тъмнокосата си глава и я целуна по тила и горещата, чувствена вълна се разля по гърба ѝ.

– Трепериш – каза той с огромна нежност, каквато досега не бе долавяла.

– Зная – призна тя, – но не зная защо.

Той се усмихна:

– Наистина ли?

Елизабет копнееше да се обърне и да го попита какво се е случило с Робърт; страхуваше се от отговора; страхуваше се да не съсипе тази нощ със своите подозрения, които според нея бяха неоснователни. Страхуваше от онова, което я очакваше в леглото...

Като хипнотизирана гледеше отражението му в огледалото, видя как обърна талията ѝ, почувства как я притисна към себе си, почувства гърдите му, краката му до своите. Притисна я още повече, целуна бавно едното ѝ ухо, после другото. С жест на притежател пхна ръката си под панделките и я погали.

Бавно я обърна към себе си и я целуна пламенно, притискаше я, а Елизабет отвърна на целувката и се забрави в чувствената възбуда, която той винаги предизвикваше у нея. Прегърна го през врата, а той я вдигна и я понесе към вратата. Така пристъпиха в просторната спалня с огромно легло върху подиум.

Погънала в усещанията на бурната целувка, Елизабет едва обърна внимание как той я пусна на пода. Но когато посегна да развърже панделките, които придържаха нощницата ѝ, отскочи и инстинктивно задържа ръката му.

– Какво правиш? – задъхано прошепна.

Иън я погледна изпод натежалите си клепащи. Въпросът ѝ го озадачи, но в зелените ѝ очи съзря непресторен страх и се досети за причината.

– И какво мислиш, че правя? – предпазливо попита. Тя се двоумеше, не искаше да го обвинява в подобно отвратително деяние, но най-накрая колебливо изрече:

– Разсъбличаш ме.

– И това те изненадва!

– Дали ме изненадва? Разбира се, че ме изненадва. Защо да не ме изненадва? – попита Елизабет, обзета от мрачни подозрения относно обясненията на Лусинда.

Много спокойно той каза:

– Какво по-точно знаеш за онова, което се случва между съпруг и съпруга в леглото?

– Имаш предвид онова, което предполага създаването на деца ли? – попита тя с думите, които той употреби в деня на годежа им.

Той се усмихна нежно развеселен от начина ѝ на изразяване.

– Струва ми се, че сега можеш да кажеш какво е.

– Зная само онова, което Лусинда ми е казала. – Той чакаше да чуе самото обяснение и тя неохотно допълни: – Каза ми, че съпругът целува жена си в леглото и че първият път малко боляло. Това било всичко.

Иън не знаеше как да постъпи в момента, ядосан, че не е послушал интуицията си, когато тя се представи напълно осведомена и без девически свян относно любенето. С най-нежния си глас той каза:

– Ти си много интелигентна млада жена, скъпа, не си префърцунена стара мома като бившата ти гувернантка. Кажи ми честно, вярваш ли, че природните закони въобще не важат за хората?

Той плъзна пръсти под панделките на раменете ѝ и ги смъкна. Почувства, че тя трепери, и силно я прегърна.

– Обещавам ти – прошепна, като наум проклинаше Лусинда Трокмортън-Джоунс, – че няма да се отвориш от онова, което ще се случи в това легло.

Осъзнавайки, че неизвестността за нея е по-мъчителна, отколкото би трябвало да бъде, той загаси свещите зад леглото и напълно смъкна нощницата от раменете ѝ. Тя се отдръпна от допира на пръстите му по голата си кожа и той усети как се разбунтува чувствителността ѝ. Прегърна я през раменете, за да не ѝ разреши да избяга, и много кротко ѝ каза:

– Ако подозирах какво ще ни дойде до главата, щях всичко да ти обясня още преди седмици.

Странно, но за Елизабет имаше огромно значение това, че Лусинда и всеки друг бяха премълчали истинските факти пред нея, докато Иън не би постъпил така. Тя замръзна от напрежение, докато той разкопча нощницата и тя се плъзна по тялото ѝ. После бързо се пхна под чаршафите, като се стараяше да не се паникьосва.

Началото на тази нощ не беше според очакванията му и докато се разсъбличаше на мъждукащата светлина на единствената свещ, Иън твърдо реши поне да завърши както си я бе представял. Елизабет почувства как леглото се огъна под тежестта му и се сви. Той се подпря на лакът и погали страната ѝ.

Не проговори и Елизабет отвори очи, впери ги право пред себе си, развълнувана и смутена, лежейки съвсем гола до мъж, който без съмнение също бе гол. Чувствата и мислите ѝ бяха объркани: от една страна, Уърдсуърт със своите заплахи, от друга страна, заплахата, че нейното невежество относно брачния акт не ѝ даваше основание да развали спознанието и тя се чувстваше някак си измамена.

Иън погали ръката ѝ, заслушан в учестеното ѝ дишане. Тя преглътна и каза:

– Сега разбирам какво си очаквал при предбрачното наддаване и какви права ти дадох тази сутрин. Сигурно си мислиш, че съм най-невежата, най-неосведомената жена, която не знае...

– Недей така, скъпа – промълви той и Елизабет усети в гласа му искрена молба. Той се наведе и я целуна сурово и настойчиво, докато тя не му отвърна. Едва тогава отново проговори: – Това няма нищо общо с някакви права – нито с онези, които ми даде в предбрачния договор, нито тези, които ми даде тази сутрин в църквата. Ако се бяхме венчали в Шотландия, щяхме да дадем тържествен обет. Знаеш ли какви думи щяхме да произнесем и какви обещания щяхме да дадем тази сутрин, ако бяхме там, а не тук?

Той обгърна с длан страната ѝ, като че ли да смекчи въздействието на тона си, а Елизабет погледна строгото му обично лице и сванът и страхът ѝ се стопиха.

– Не – прошепна тя.

– Щях да ти кажа – каза ѝ спокойно и без срам: – „С моето тяло ще те обичам и почитам.“

Той произнесе думите, все едно полагаше обет, и когато Елизабет го проумя, болезнената им яснота я разплака. Тя целуна дланта му, покри ръката му със своята, сякаш и тя положи обет и той изстена, устните му се впиха в нейните ожесточено и нежно, разтвориха ги, за да намери езика ѝ. Тя го прегърна през раменете и тогава той я притегли към себе си и я зацелува, като с влудяващ ритъм измъкваше езика си и после веднага отново срещаше нейния, докато желанието не кипна у Елизабет и тя все по-силно се притискаше към него.

Той я обърна по гръб, ръцете му се плъзнаха галовно по гърдите ѝ,

обгърна ги с чувството на собственик, подразни връхчетата. Откъсна устните си от нейните, болка прониза Елизабет от това, че не са върху нейните, но бе изненадана от сладостно-мъчителното усещане на устните му, плъзгащи се по врата и към гърдите ѝ. Един безкраен миг леко и нежно ги целува, преди да обгърне с устни твърдите зърна. Тя изстена, докато той все по-силно ги притискаше. Ръцете ѝ се сплетоха в косата му, тялото ѝ се изви като дъга към неговото и напълно се предаде. През цялото време галовно, умело и с обожание я докосваше, а тя изпитваше болезнен и непонятен копнеж.

Той зацелува гладкия ѝ корем, леко хапейки го с устни, целуна пъпчето ѝ и се засмя, когато тя подскочи от изненада. После ръцете му се плъзнаха още по-надолу и обгърнаха ханша ѝ, а устните му преднамерено бавно се доближиха до къдравия тригълник между краката ѝ. Тя със закъснение усети намерението му и се ужаси, ръцете ѝ се сковаха. Той се поколеба за секунда, но после пренебрегна уплахата ѝ и я целуна там, но бързо и деликатно. После отново се прилепи върху нея, устните му най-после отново се впиха в нейните в безкрайна опияняваща целувка, а ръцете му не преставаха да гаят тялото ѝ. Тя си помисли, че ще я обладае, но целувката продължаваше, изпълнена с щедри обещания и ненаситен глад. Той се преобърна по гръб заедно с нея, притисна силно ханша ѝ към своя, към тръпнещия си от желание превъзбуден член. После леко се отдръпна и потри разтворените си устни към нейните. Елизабет дишаше на пресекулки, бе впила ръцете си в раменете му, сърцето ѝ бе полудяло. Бе изпълнена с очакване, бе изплашена, че точно сега ще я обладае. Иън усети растящото ѝ напрежение и въпреки че отчаяно се съдръжаше, само я целуна по челото.

– Не още – промълви.

Тя отвори очи и го погледна. От онова, което видя, сърцето ѝ още по-буйно се разтуптя. На приглушените отблясъци на свещта лицето му бе сериозно, потъмняло от страст, а в очите му имаше толкова много нежност, колкото и желание. Испита болезнен копнеж да го засипе със същите великолепни усещания, които той ѝ подари, но не знаеше как. Знаеше само едно нещо, което бе сигурна, че му харесва: погали страна-та му, погледна го с ясни очи и страстно прошепна:

– Обичам те.

Очите му станаха дълбоки, но вместо да отвърне, той положи ръката ѝ до гърдите си. За миг Елизабет се разочарова от мълчанието му, но веднага разбра смисъла на жеста: под дланта си усети как сърцето му бие до пръсване и разбра, че вълнението му е също неударимо като

нейното. Тя учудено се взря в него, усети силна необходимост истински да го види. Кожата му бе като излъскан бронз, раменете и ръцете му бяха мускулести и силни. Елизабет си помисли, че е невероятно красив. После премести пръстите си, без да знае редно ли е да го погали, и го погледна.

Той разбра неувереността ѝ.

– Да – дрезгаво прошепна.

Елизабет осъзна, че той умира от желание тя да го погали, почувства удоволствие и гордост, докато плъзгаше пръсти по твърдите му мускули. Той потръпна от тази въздушно лека ласка. Тя го целуна по гърдите, после плахо по зърното, погали го с език и почувства как Иън се задъха и инстинктивно вкопчи ръцете си в гърба ѝ, а ръката ѝ гальовно се спускаше надолу по тялото му. Усещането, че му доставя удоволствие я подлуди тя продължи да обсипва тялото му с целувки и изминаха няколко секунди, преди да почувства, че той вече не притиска ханша ѝ, а настоятелно се стреми да разтвори краката ѝ.

Тя инстинктивно ги стегна, стреснато го погледна с неописуем ужас.

– Недей, скъпа – прошепна той. – Не бъди неотстъпчива към мен.

Тя скри лицето си в гърдите му, разтреперано въздъхна и си наложи да му се подчини. След това изстена от удоволствие, а не унижение или болка. Той продължи да я гали все по-навътре, тя го прегръщаше обезумяла, докато милувката му я разтвори напълно.

– Обичам те – промълви тя, а желанието и копнежът ѝ го разтърсиха.

Обърна я по гръб и впи устни в нейните, като продължаваше да я гали. Когато тя инстинктивно притисна ханша си към ръката му, той се обърна между краката ѝ и превъзбуденият му член вече я галеше леко. Отчаяно се съдържаше да не проникне начаса в нея, страхуваше се заради болката, която щеше да ѝ причини.

– Ще ти причиня болка, любима, но няма друг начин. Няма как аз да я понеса вместо теб.

Тя не се отвърна, не направи опит да се отдръпне, а думите ѝ развълнуваха Иън до сълзи.

– Знаеш ли – прошепна тя с насълзени очи и усмивка – колко дълго чаках отново да ме наречеш „любима“?

– Колко дълго? – дрезгаво попита той.

Тя го обви с ръце, вкопчи се в него, готова да приеме болката. По напрежението на тръпнещото му тяло схвана, че мигът е настъпил, и

промълви, сякаш за да успокои себе си:

– Две години. Чаках и коп...

Тялото ѝ отскочи, стонът се изтръгна от нея, но болката неусетно затихна, а съпругът ѝ проникваше все по-дълбоко в нея, срещайки само съпротивата на стегнатата ѝ вагина, докато не я изпълни с горещина и сила. Тя здраво го прегръщаше, не усещаше нищо друго освен абсолютната красота на дълбокото проникване и на тласъците, които започна да прави. Водена от най-естествен инстинкт и от щедрата си любов, Елизабет с желание се притискаше към него, улесняваше движенията му и отговаряше с тялото си по същия начин. Така тя несъзнателно го предизвика към преждевременна кулминация и той се отдръпна леко, за да се успокои и за да бъде сигурен, че и тя ще изживее избухването на върховното усещане заедно с него. После учести тласъците, гальовно се докосваше до нея, а изкусителката в ръцете му поемаше всяко негово движение, всеотдайно му отговаряше, самата тя пулсираше дълбоко, сякаш притискаше тръпнещия му член.

Елизабет усети, че нещо диво и първично се надига у нея и разтърсва тялото ѝ. Завъртя главата си, очакваше го, Иън ѝ го даваше, докато с нежни тласъци отново и отново проникваше в нея... и тогава избухна, тя остана с отворена уста срещу неговата, после изкрещя.

Иън дълбоко и силно я прониза с едно диво движение, като разлюля и нея. В следващия миг той я притисна с все сила. Тялото му се разтърси конвулсивно отново и отново, притискаше я, сърцето му обезумяло се блъскаше заедно с нейното, животът му се преплете с нейния.

Когато дойде на себе си, се обърна по гръб, без да я пуска. Вече бе част от него. Косите ѝ като копринен водопад се разпиляха по гърдите му. С трепереща ръка отмести кичурите ѝ, чувствайки се смирен и ранен от страстта ѝ, напълно лишена от егоизъм.

След известно време тя се размърда в прегръдките му и той повдигна брадичката ѝ, за да я погледне в очите.

– Казвал ли съм ти, че си прекрасна?

Тъкмо щеше да отрече, когато си спомни и очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Казвал си ми го – отговори тя, милвайки го, тъй като не можеше да спре да го докосва. – Каза ми го, когато...

– Бяхме в хижата на горския пазач – довърши той вместо нея. В отговор го беше смъмрила, като че ли бе изразил същото и за Шарис Дюмон. Почувства огромно съжаление за времето, което бяха пропуснали оттогава... дни и нощи, през които щеше да я прегръща. – Знаеш ли как

прекарах онзи следобед, след като ти си отиде – меко попита той. Тя поклати глава и той продължи с тъжна усмивка: – Продължих да мечтая за тази нощ. Тогава, разбира се, не знаех, че ще се случи след години. – Замлъкна, за да придърпа завивката върху гърба ѝ, и продължи със същия мек тон: – Толкова безумно те желяех тогава, че докато те наблюдавах как си закопчаваш блузката, изпитах силна болка. И това необичайно състояние – с горчивина добави той, – предизвикано от необичайна причина, продължи четири седмици, така че почти привикнах да живея така. Чудя се, ако не го бях изпитал...

– Какво имаш предвид – попита Елизабет, като разбираше, че е напълно сериозен.

– Силното страдание от неосъщественото желание – обясни той, като я целуна по челото, – предизвика у мен и силното желание да те имам.

– Да ме имаш ли? – възкликна тя и толкова рязко се изправи, че почти го преобърна. Подпря се на лакът и с привичен жест придърпа чаршафа до гърдите си. – Онова, което току-що направихме, искам да кажа...

– Шотландците казват, че правят любов – нежно я прекъсна той. – За разлика от повечето англичани – допълни с равнодушно презрение, – за които актът е „изпълнение на съпружеско задължение“.

– Да – разсеяно каза Елизабет, тъй като си мислеше за признанието му, че я е искал до болка, – и това ли си искал да кажеш, когато през цялото време повтаряше, че ме искаш?

Той се подсмихна.

– Да.

Страните ѝ порозовяха ѝ въпреки желанието си да изглежда сериозна, очите ѝ се смееха.

– И когато се пазаряхме за предбрачния договор и ти ми каза, че имам нещо, което ти отчаяно искаш, което желяеш да направиш с мен... това ли беше?

– И това също – съгласи се той, като погали пламналите ѝ страни.

– Ако знаех – каза тя с унила усмивка, – щях да поискам допълнителни отстъпки.

Думите ѝ го стреснаха, през ума му мина мисълта, че ако знаеше каква власт държи в ръцете си, щеше да поиска при споразумението много повече.

– И какви отстъпки щеше да поискаш – безизразно попита той.

Тя легна върху рамото му и го прегърна.

– По-кратък годеж – прошепна тя, – по-кратко ухажване и по-кратка церемония.

Заля го вълна от нежност, почувства се горд от добротата, интелекта и от искреността ѝ. Прегърна я пламенно, покровителствено, радостно усмихнат. Още в първите минути на тяхното запознанство бе осъзнал, че е необикновена, а след няколко часа, че е всичко, за което е мечтал. Страстна и нежна, интелигентна, чувствителна и остроумна. Харесваше качествата ѝ, но едва по-късно откри онова, от което най-много се възхищаваше – нейната смелост. Беше много горд от смелостта, с която се изправяше срещу нещастията и срещу противниците си, дори когато противник бе самият той. Без тази смелост нямаше никога да бъдат заедно. Щеше да постъпи подобно на другите от своя пол и да хване първия срещнат мъж и да му стовари всички неприятности. Неговата Елизабет не постъпи така, положи усилия да се справи не само с него, но и с трудните финансови задължения. Това му напомни колко пестелива е тя и си помисли, че пестеливостта е най-забавното ѝ качество.

– За какво мислиш? – попита тя.

Настани се по-удобно, за да я вижда по-добре, и отмести кичур от лицето ѝ.

– Мислех си колко мъдър и прозорлив съм бил, когато веднага щом се запознахме, разбрах, че си прекрасна.

Тя се позасмя, тъй като си помисли, че той я ласкае.

– И кога моите качества станаха очевидни?

– Бих казал – замислено отговори той, – че го проумях, когато изрази съчувствие към съдбата на Галилей.

Тя очакваше той да каже нещо за външността ѝ, а не за темата на разговора им или за ума ѝ.

– Наистина ли? – попита искрено зарадвана.

Той кимна, но с любопитство наблюдаваше реакцията ѝ.

– Какво очакваше да кажа?

Тя леко се притесни.

– Помислих си, че си забелязал първо лицето ми. Хората имат изключително странни реакции, когато забележат лицето ми – въздъхна тя.

– Да се чудиш защо – усмихна се той, загледан в лицето, от чиято красота по негово мнение и по мнението на всеки дъхът секваше. Лежеше отпусната върху гърдите му, изглеждаше божествено невинна и сякаш излъчваше златисто сияние.

– Мисля, че е заради очите ми, имат необичаен цвят.

– Това виждам сега – подразни я той, но после продължи сериозно,

– тогава, когато се запознахме в градината, не си помислих колко е привлекателно лицето ти, защото не можех да го видя.

– Разбира се, че си го видял. Аз видях твоето съвсем ясно, въпреки че се бе смрачило.

– Да, но аз бях застанал до фенера, докато ти се криеше в сянката. Можех да кажа само, че имаш приятно лице, с правилни черти и че всички женствени белези са на мястото, но само това виждах. Но по-късно същата вечер те съзрях да слизаш по стълбите. Бях толкова изумен, че едва не си изпуснах чашата.

Щастливият ѝ смях се понесе из стаята като музика.

– Елизабет – сухо прибави той, – не съм чак такъв глупак, че само хубостта да ме подлуди или само заради това да ти поискам ръката и дори само заради това да обезумея от желание.

Тя разбра, че той е абсолютно сериозен, и също толкова сериозно отговори:

– Благодаря. Това е най-хубавият комплимент, с който бихте могли да ме възнаградите, милорд.

– Не ме наричай „милорд“ – каза ѝ той нежно и строго, – освен ако за теб има значение. Не обичам да се обръщаш към мен по този начин.

Елизабет потърка бузата си до яките му гърди и спокойно отговори:

– Както желаете, милорд.

Иън не можа да устои. Обърна я по гръб, жадно впи устни в нейните и я облада с чувството на притежател.

* * *

– Изтощих ли те, мила? – промълви Иън след няколко часа.

– Да – отвърна тя и безсилно се засмя, сгушена върху рамото му, сънено милвайки гърдите му. – Но съм много щастлива, за да заспя.

И Иън се чувстваше по същия начин, но все пак трябваше да я накара да поспи.

– Ще съжаляваш, когато ще трябва да се появим на закуска – каза и я прегърна.

За негова изненада тя смръщи вежди озадачено. Погледна го, накани се да каже нещо, но се отказа и се загледа встрани.

– Какво има? – попита той и обърна лицето ѝ към себе си.

– На сутринта – започна тя ужасно смутена, – когато слезем в трапезарията, ще знаят ли какво се е случило тази нощ?

Тя очакваше, че той ще се опита да избегне отговора.

– Да – отвърна ѝ.

Тя го погледна и прошепна:

– Благодаря ти, че не скри истината.

– Винаги ще ти казвам истината – обеща ѝ той и тя му повярва.

Елизабет си помисли, че след неговото обещание сега е моментът да го попита дали е замесен в изчезването на Робърт. Но веднага се откажа от идеята. Не искаше да осквернява брачното ложе с грозните подозрения на човек, който очевидно изпитва злоба към шотландците.

Тази сутрин тя бе взела съзнателно решение да вярва на Иън и да се омъжи за него; даде му обет да го почита и нямаше никакво намерение да престъпва своето решение и обета, който му даде в църквата.

– Елизабет?

– Ммммм?

– Докато си говорим за истината, искам да ти призная нещо.

Сърцето ѝ се разтуптя и тя замръзна.

– Какво? – с напрегнато очакване попита тя.

– Съседната стая е предназначена за будоар. Не одобрявам английския обичай съпругът и съпругата да спят в отделни легла. – Тази идея видимо ѝ достави такова удоволствие, че Иън се зарадва. – Щастлив съм да видя – подсмихна се той и я целуна по челото, – че по този въпрос и двамата сме съгласни.

31.

През следващите седмици Елизабет откри за своя най-голяма радост, че може да задава на Иън въпроси по всякакви теми, на които той най-изчерпателно ѝ отговаряше. Нито веднъж не се отнесе снизходително към нея, нито пък ѝ отказа да отговори под претекст, че е жена, или още по-лошо, че отговорът е извън възможностите на женския ум. За нея беше много ласкателно признанието му за интелигентността ѝ, особено след смайващите открития, които тя направи.

Първата изненада дойде три дни след сватбата им, когато решиха да си останат вкъщи и да четат.

След вечеря Иън взе от библиотеката дебел том с непонятно заглавие, а Елизабет взе „Гордост и предразсъдъци“, един роман, който искаше да прочете още когато чу да се говори неласкаво за него от страна на по-консервативните поддръжници на добрия тон. След като я целуна по челото, той седна на фотьойла с висока облегалка до нея, пресегна се, хвана ръката ѝ, разтвори книгата и се зачете. Елизабет се почувства много уютно, седнала до него, с преплетени ръце, с книга в скута и не обръщаше внимание на лекото неудобство да отгръща страниците с една ръка.

Беше се увлякла от своето четиво и едва след половин час забеляза, че той много бързо обръща страниците. Видя как погледът му бързо се плъзгаше от началния ред към последния на страницата, после той я обръщаше.

Тя го попита:

– Четете ли, милорд, или се преструвате за мое забавление?

Той я погледна остро със странен нерешителен израз. Като че ли обмисли отговора си, преди да обясни:

– Имам... необичайна способност... да чета много бързо.

– О – изненада се Елизабет, – не бях чувала за подобна дарба.

С чаровна усмивка той стисна ръката ѝ.

– Тази дарба не е чак толкова рядко срещана, колкото са твоите очи.

Елизабет си помисли, че това е нещо изключително, но не беше сигурна и си замълча. На следващия ден това откритие бе напълно засенчено от друго. По настояване на Иън тя беше разтворила счетоводната книга на Хейвънхърст на бюрото му, за да направи изчисленията, но

колоните с цифри се мерзелееха пред погледа ѝ, особено след като половината нощ съпругът ѝ я бе любил. За трети път събираше едни цифри и трите пъти резултатът бе различен. Беше толкова разстроена, че не бе забелязала Иън зад гърба си.

– Затруднява ли те нещо? – попита той и я целуна по косата.

– Да – каза тя и погледна часовника. Търговските партньори, които той очакваше, всеки момент щяха да дойдат. Докато му обясняваше проблема си, бързо разчистваше бюрото му. – Четирийсет и пет минути събирах тези колони с цифри, за да ги разделя на осемнайсет слуги, после получената сума да умножа по четирийсет, колкото са сега слугите. Така ще пресметна разходите за увеличената прислуга. Три пъти пресмятах и три пъти получавах различни суми. Утре ще започна отначало – ядосано заключи тя и тъкмо щеше да прибере счетоводната книга и своите сметки, когато Иън я спря.

– За кои колони говориш? – спокойно попита той и изненадано забеляза колко е ядосана.

– Тези дългите отляво. Няма значение, ще ги пресметна утре – каза тя. Отмести стола, за да стане, изпусна листа и се наведе да ги вземе. Бяха паднали далеч и докато се мъчеше да ги достигне, Иън каза:

– Триста шейсет и четири лири.

– Моля? – попита тя, когато се изправи, стиснала листовете.

Той записваше сумата на един лист.

– Триста шейсет и четири лири.

– Не си вади погрешни заключения за способностите ми да смятам – предупреди го тя. – Между другото продължи и го целуна за извинение, като с удоволствие вдъхна силния му одеколон. – Обичам тази работа. Просто днес не съм си доспала, защото – прошепна – съпругът ми ме държа будна почти цяла нощ.

– Елизабет – колебливо изрече той, – има нещо, което аз...

Отказа се от по-нататъшни обяснения, а и Шипли се появи на вратата, и съобщи, че са пристигнали хората, които очакваше. Елизабет така и не разбра нищо повече.

До другата сутрин.

Тя се настани в библиотеката, за да не му пречи в кабинета. Успя за един час да се справи със сметките. Беше сигурна, че резултатът триста шейсет и четири лири е точен и се помъчи да си спомни какво предположение бе изказал той вчера. Не можеше да си спомни и потърси листчето, където той го бе записал.

Със своя отговор в едната ръка погледна какво бе записал той.

Потрепери, когато погледна цифрата: 364 лири. Развълнува се, без да си даде сметка точно защо. Загледа се в резултата, който бе получил наум за секунди, а не за четвърт час.

След минута, когато Иън влезе да я покани да пояздят, тя не беше помръднала.

– Още ли пресмяташ, любима? – попита той със съчувствие, без да знае причината за напрежението ѝ.

– Не, пресметнах го – отговори тя с неволно обвинителен тон, като обърна двата листа към него. – Бих искала да зная – говореше, без да сваля очи от неговите – как получи за секунди същия отговор.

Усмивката му помръкна, той пъхна ръце в джобовете си, без да погледне цифрите в протегнатите ѝ ръце. Изразът му стана преднамерено невъзмутим, когато каза:

– Този отговор е малко по-труден от онзи, който написах заради теб...

– Не може да си го направил – да пресметнеш всичките тези цифри наум! За няколко секунди!

Той потвърди с жест и когато Елизабет продължи да се взира внимателно в него, като че ли е непознат, той стана мрачен.

– Ще ти бъда признателен, ако престанеш да ме гледаш, сякаш съм ненормален.

Тя зяпна от грубия му тон.

– Не мисля така.

– Мислиш го – убедено каза той. – Затова досега не съм ти казал.

Младата жена се смути от очевидното недоразумение. Беше изтъкувал погрешно реакцията ѝ. Възвърна хладнокръвие то си, заобиколи бюрото и се приближи до него.

– Ти разбра неправилно възхитата и благоговението, които сигурно е изразявало лицето ми.

– Най-малко от всичко държа ти да „благоговееш“ пред мен – отвърна той и Елизабет със закъснение разбра, че докато мнението на всеки друг не го засягаше, нейното бе ужасно важно за него. Веднага се сети, че навярно се е сблъскавал с реакцията на други хора, които са погледнали на неговата гениалност като на нещо ненормално. Прехапа устни, като се чудеше какво да каже. Така и нищо не ѝ хрумна и тогава остави любовта да я води. Облегна се назад до бюрото усмихна му се и каза:

– Предполагам, че смяташ толкова бързо, колкото и четеш.

Отговорът му бе хладен и кратък:

– Не чак толкова.

– Разбирам – изрече тя весело. – Предполагам, че в библиотеката има десет хиляди книги. Чел ли си всичките?

– Не.

Тя кимна замислено, но очите ѝ се смееха и грееха от възхита.

– Много добре, защото беше доста зает през последните няколко седмици главно да ме ухажваш и да отгатваш желанията ми. Без съмнение това ти е попречило да привършиш последните хиляда-две хиляди. – Изразът му омекна, когато тя попита весело: – Кога планираш да ги дочетеш?

Тя си отдъхна, когато на устните му заигра усмивка.

– Възнамерявам да свърша тази работа през седмицата, която идва – произнесе се той с добре изиграна важност и тежест.

– Старанието ти е похвално – поощри го тя. – Дано не започнеш без мен. Много бих желала да погледам.

Иън се засмя от сърце, грабна я и зарови лице в благоуханните ѝ коси, притисна я, сякаш искаше да попие сладостта ѝ.

– А дали имате и други изключителни умения, за които да не съм осведомена, милорд? – промълви тя, като го прегръщаше силно.

Той престана да се смее и сериозно, и нежно прошепна:

– Притежавам гениалното умение да те обичам.

През седмиците, които последваха, той ѝ го доказва по стотици начини. Освен всичко останало никога не възразяваше срещу посещенията ѝ в Хейвънхърст. Елизабет бе посветила целия си живот досега на Хейвънхърст и за своя изненада с досада оставаше там, за да наглежда подобренията, които бяха започнали.

За да остане по-малко време в имението, взимаше чертежите и всички документи и ги отнасяше вкъщи, за да се посъветва с Иън. Винаги отделяше време за нея, независимо колко е зает или с кого има среща. С часове седеше до нея, обясняваше ѝ всичко, навеждаше я и на други решения и съвсем скоро тя осъзна, че Иън проявява неизчерпаемо търпение към нея, тъй като умът му не бе устроен така. С поразителна бързина умът му стигаше от началото до края на някакъв проблем и намираще решението, без обичайните анализи и заключения.

С изключение на няколко редки случая, когато тя остана в Хейвънхърст, прекарваха нощите в неговото легло. Елизабет много бързо разбра, че брачната им нощ е била само една прелюдия към дивата красота и първичното великолепие на начина, по който той я любеше. Понякога с безкрайни ласки възбуждаше докрай сетивата ѝ, като удължаваше

идването на кулминацията, докато и двамата не се потопяваха в изживяването ѝ. През други нощи се нахвърляше жадно върху нея и я обладаваше с груба нежност, без всякаква игра. А Елизабет не знаеше кой от двата начина ѝ харесваше повече. Една нощ му го призна и той я облада бързо и после я държа часове будна, за да може след нежното му внимание да реши. Научи я да казва, без да се притеснява, какво ѝ доставя удоволствие и когато тя се засрами, той същата нощ ѝ даде пример как да постъпи. Урокът според Елизабет бе много деен, тъй като, слушайки дрезгавия му глас, изпълнен с желание, тя го докосваше и галеше както той я молеше и където той ѝ показваше. При всяка нейна милувка силните му мускули потрепваха под пръстите ѝ и той простенваше.

Към края на лятото заминаха за Лондон, въпреки че градът бе още безлюден и сезонът не бе започнал. Елизабет нямаше нищо против, тъй като за него щеше да бъде по-удобно да е близо до търговските си партньори, с които участваше в различни големи инвестиции. Алекс също щеше да бъде там. А Иън искаше Елизабет да се радва на положението в обществото, което ѝ осигуряваше титлата ѝ, и защото искаше да я представи в обстановка, където щеше да блести като скъпоценностите, с които я обсипваше. Той знаеше, че за нея е и любим, и благодетел, и мъдър учител. Но не само той я учеше, тя него също. Със своето поведение тя го научи да бъде търпелив към прислугата, научи го да си почива и още, че след любенето най-приятното забавление е смехът. По нейна молба дори се научи да бъде по-толерантен към глупостта и слабостите на повечето персони от висшето общество, които фанатично се придържаха към добрия тон.

Елизабет постигна такъв успех в това отношение, че за кратко време те се превърнаха в най-известната и предпочитана двойка. Поканите за най-различни светски събития валяха на Ъпър Брук Стрийт и те измисляха най-различни извинения, за да може Иън през деня да работи, а Елизабет да се занимава с нещо по-смислено от безкрайни визити.

За Иън така бе по-добре, тъй като той винаги бе зает. А Елизабет се справи, като се съгласи по настояване на някои от най-влиятелните стари матрони от висшето общество, измежду които и вдовстващата херцогиня, да участва в благотворителното начинание за крайно необходима болница в покрайнините на Лондон. За съжаление комисията, която управляваше болничния паричен фонд, към която се числеше и Елизабет, на своите заседания се занимаваше главно с дребнави и отегчителни неща и рядко взимаше някакво решение. Това бездействие не ѝ се понрави и един ден тя помоли Иън да се присъедини към тях и да им даде

компетентен съвет, когато заседанието се провеждаше в техния салон.

– И освен това те моля – предупреди го тя, като се смееше, – независимо колко дребнави и отегчителни са, да ми обещаеш, че няма да се издадеш, че можеш да построиш шест болници за по-кратко време с по-малко усилия.

– Мога ли да ги построя? – усмихнато попита той.

– С абсолютна сигурност! – Тя въздъхна. – Макар и вероятно да притежават половината пари на Европа, с часове обсъждат и най-дребния разход, като че ли вадят парите от дамските си чантички, за да платят някой дълг.

– Сигурно са изключителна компания, след като са засегнали дори твоето чувство за пестеливост – подхвърли Иън. Елизабет му се усмихна разсеяно, но когато наближиха гостната, където дамите пиеха чай с безценния севърски порцелан на Иън, тя му каза:

– И да не забравя, не изразявай мнението си за синята шапка на лейди Уилтшър.

– Защо?

– Защото замества косата ѝ.

– Не бих направил подобно нещо – протестира той.

– О, да, правиш го – прошепна тя, като се опита да се намръщи, но вместо това се засмя. – Херцогинята снощи ми каза, че си направил комплимент на лейди Шърли за кожения ѝ маншон.

– Мадам, следвам примерно всичките ви специални наставления да бъда учтив с ексцентричните стари вещици. И защо не трябваше да похваля маншона ѝ?

– Защото той е от някаква непозната, много рядка кожа и тя е много горда с него.

– Не съм виждал по-мизерна кожа под слънцето, Елизабет – възрази той. – Тя те е измамила – допълни Иън съвсем сериозно.

Елизабет едва не се разсмя и прибави умолително:

– Обещай ми, че ще бъдеш много учтив и много търпелив с дамите от комисията.

– Обещавам – с важен вид каза той и тъкмо когато тя щеше да отвори вратата, той прошепна в ухото ѝ: – А знаеш ли, че камилата е единственото животно, измислено от комитет, и затова има гърбица?

И ако комисията бе потресена от изненада да види строгият, официален и сприхав маркиз Кенсингтън да влиза с ангелската усмивка на момченце от църковен хор, направо щяха да припаднат от вида на съпругата му, която бе скрила лице в ръцете си и се смееше до сълзи.

Притеснението на Елизабет, че Иън ще ги обиди по някакъв неволен начин, бързо отстъпи пред възхищението и после пред забавлението от поведението му. През следващия половин час той ги покори с ленивата си усмивка или с галантни комплименти, докато те обсъждаха важния въпрос по колко да продадат дарения от компанията „Гънтър“ шоколад – по пет или по шест лири кутията. Въпреки безразличното отношение на Иън Елизабет напрегнато очакваше той да съобщи, че е купил от същия шоколад цял товар, по десет лири кутията.

Но тревогата ѝ се оказа напразна, тъй като той продължаваше да слуша с любезен интерес. Четири пъти дамите от комисията го помолиха за съвет; той четири пъти усмихнато им предложи отлични решения; четири пъти те пренебрегнаха съветите му; четири пъти той не възрази, нито пък направи някаква забележка.

Елизабет си напоспа да не забрави да му благодари за невероятно му търпение и после насочи вниманието си към гостите си. По едно време неволно погледна към него и дъхът ѝ секна. Беше седнал срещу нея, лениво изтегнат, и въпреки че си бе придал крайно заинтересуван вид към обсъжданата тема, изпод вежди бе впил недвусмислено поглед в гърдите ѝ. Само един поглед към него бе достатъчен на Елизабет, за да разбере, че той иска тя да знае мислите му.

Очевидно бе, че според него и двамата си губеха времето с комисията и той бе измислил тази игра, за да я забавлява или може би да я затруднява. Елизабет дълбоко въздъхна, за да привлече вниманието му и да го предупреди по някакъв начин, но ленивият му поглед се плъзна от гърдите ѝ през шията към устните, където най-безочливо се задържа и едва тогава се взря в присвитите ѝ очи.

Тя не успя да го обуздае с незабележимия си жест, само си спечели леко предизвикателно повдигане на веждите и чувствена усмивка, преди погледът му наново да започне да обхожда тялото ѝ.

Гласът на лейди Уилтшър се извиси и за втори път тя попита:

– Лейди Торнтън, какво е вашето мнение? Елизабет рязко откъсна очи от предизвикателния си съпруг и я погледна.

– Съгласна съм – отговори, без да има ни най-малка представа с какво се съгласи.

През следващите пет минути тя се противопостави на гальовния поглед на Иън, нито веднъж не се обърна към него, но когато дамите започнаха отново да разискват темата за шоколада, тя крадешком го погледна. В този миг той плени погледа ѝ, докато си придаваше вид на дълбоко потънал в анализи делови мъж, облакътен на страничните

облегалки на стола си, и с разсеян жест потъркваше устните си. Тялото на Елизабет отвърна на милувката му, сякаш наистина я бе целунал, и тя въздъхна, за да го вразуми, докато той преднамерено бавно отново впи очи в гърдите ѝ. Много добре знаеше погледът му какво прави с нея и Елизабет се ядоса, че не може да му устои.

След половин час дамите си заминаха, като се уговориха, че следващата им среща ще бъде у лейди Уилтшър. Преди вратата да се е затворила след тях, Елизабет се обърна към ухиления си нетърпелив съпруг.

– Ах, ти, подлец, такъв! – възкликна тя. – Как можа? – Но повече не успя да се възмушава, защото Иън я обърна към себе си и жадно я зацелува.

– Не съм ти простила – заплаши го тя след около час в леглото.

Той се засмя.

– Така ли?

– Точно така. Ще си го върна, каквото и да ми струва.

– Мисля, че вече ми отвърна – дрезгаво каза той, съзнателно изопачавайки думите ѝ.

Скоро след това се върнаха в Монтмейн, за да прекарат септември в провинцията, където бе по-прохладно. За Иън животът с Елизабет бе точно какъвто се бе надявал да бъде. Беше толкова хубаво, че го обземаше страх нещо да не случи. Убеждаваше се, че този страх е от суеверие, тъй като преди две години по съдбовни причини тя изчезна от живота му. Но в душата си знаеше, че не е само това. Агентите му още не бяха открили нищо за брат ѝ и той живееше във всекидневен страх, че нейният детектив ще успее за разлика от неговите. И живееше с потискащата мисъл, че ще трябва да ѝ съобщи как е постъпил с брат ѝ и с нея. Трябваше да моли за прошка и за това, че се ожени за нея, без да ѝ каже каквото знаеше, както и че е виновен за отвлечането на брат ѝ.

Знаеше, че по този начин спаси Робърт от далеч по-страшната участ да попадне в ръцете на правосъдието. Но след като не знаеше какво се е случило с него след бягството му от „Ариана“, не беше сигурен дали Елизабет щеше да приеме фактите. Самият той вече не ги виждаше по този начин, защото навремето не знаеше, че родителите ѝ отдавна са покойници и Робърт е бил единствената преграда между нея и чичо ѝ.

Страхът – чувството, което презираше най-много, растеше заедно с любовта му към Елизабет, докато не законпя най-сетне да изповяда пред

нея греховете си и тя или да му прости, или да го прогони от живота си. Но за това не можеше да разсъждава логично, беше съвсем безсилен. Беше открил нещо, за което милееше с цялото си същество; беше намерил Елизабет и любовта му към нея го правеше по-уязвим, отколкото беше след смъртта на семейството му. Заплахата да я загуби го преследваше всекидневно, докато не започна да се пита колко ще издържи да се измъчва от тази несигурност.

В щастливо неведение Елизабет го обичаше всеотдайно и безхитростно и колкото по-сигурна ставаше в неговата любов, толкова повече се изпълваше с доверие към Иън.

Когато той беше мрачен, тя се шегуваше или го целуваше и ако тази тактика се окажеше неуспешна, правеше му малки подаръци – цветове от градината на Хейвънхърст, роза на възглавницата до леглото му.

– Ако ви подаря бижу, дали ще се усмихнете, милорд? – пошегува се тя веднъж, около три месеца след сватбата им. – Разбирам защо любовникът става разсеян.

За изненада на Елизабет той бурно я прегърна.

– Не съм загубил интерес към теб, ако това намекваш.

Озадачена от странното му поведение, тя се отпусна в прегръдките му и продължи да се шегува:

– Сигурен ли сте?

– Напълно.

– Не бихте ме излъгали, нали? – попита с шеговита строгост.

– Никога не бих те излъгал – сериозно отговори Иън и тогава осъзна, че след като пазеше в тайна истината от нея, всъщност я лъжеше.

Елизабет знаеше, че нещо го измъчва и че колкото повече време минава, толкова повече се задълбочаваше безпокойството му. Но тя нямаше представа защо се умълчава и седи дълбоко замислен. Често се сещаше за Робърт, но след деня на сватбата си повече не си разреши да мисли за обвиненията на Уъртсуърт. На първо място бяха непоносими и на второ – не вярваше и на дума от тях.

– Утре трябва да отида в Хейвънхърст – без желание съобщи на Иън, когато той най-после я пусна. – Зидарите вече работят и в къщата, и на моста, напоителната система също се строи. Ако ми се наложи да остана през нощта, най-късно на другия ден ще се върна.

– Ще ми липсваш – спокойно каза той, без да покаже недоволство. Спазваше безусловно уговорката им от предбрачния договор.

– Не толкова, колкото ти на мен – промълви Елизабет, като го целуваше.

32.

Елизабет съсредоточено четеше списъка с покупки, като вървеше по пътеката между складовете, която водеше към къщата. Висок жив плет криеше стопанските постройки, за да не загрозяват изгледа от къщата, където работеха зидарите. Внезапно чу стъпки зад себе си и преди да се обърне, някой я грабна през талията, запуши устата ѝ с ръка и я повлече.

– Шт, тихо, Елизабет, аз съм – рече познат до болка глас. – Няма да крещиш, нали?

Елизабет закима, хватката се разхлаби и тя се завъртя, за да попадне в прегръдките на Робърт.

– Къде беше? – попита, като се смееше, плачеше и го прегръщаше. – Защо замина, без да ми кажеш къде отиваш? Мога да те убия, задето ме изплаши до смърт...

Той вкопчи ръце в раменете ѝ и я оттласна от себе си, а на изпитото му лице имаше нетърпящ възражения израз.

– Няма време за обяснения. Ще те чакам в беседката, когато се стъмни и, за бога, не казвай на никого, че си ме видяла.

– Дори на Бентнър...

– На никого! Трябва да се махна оттук, преди някой слуга да ме е видял. Ще бъда в беседката до любимата ти череша, когато се стъмни.

Той я остави и се промъкна крадешком, оглеждайки се, после изчезна зад живия плет.

Елизабет си помисли, че е сънувала. С чувството, че живее насън, прекоси дневната, загледана в залеза. Не можеше да престане да се чуди защо брат ѝ се страхува от верния им стар иконом. Както изглежда имаше някакви неприятности, може би с властите. Ако беше така, трябваше да помоли Иън за съвет и помощ. Робърт ѝ беше брат, независимо от грешките му; Иън щеше да го разбере. Заради нея двамата трябваше да се помирят като роднини. Когато се смрачи, се прокрадна през собствена си къща като крадец.

Робърт седеше до черешата, мрачно загледан в износените си ботуши. Скочи на крака, щом я видя.

– Сети ли се да донесеш нещо за ядене?

Беше донесла и разбра, че той е много гладен.

– Да, но само малко хляб и сирене – отговори му тя и измъкна

изпод полата си пакет. – Не бих могла да нося храна тук, без някой да се зачуди кого храня в беседката. Робърт – избухна тя, без повече да се интересува от прозаични въпроси като храната. – Къде беше, защо ме остави и защо...

– Аз не те напуснах – прекъсна я той разярен. – Твоят съпруг ме отвлече седмица след дуела и ме захвърли на един от неговите кораби, където се надяваше да умра...

– Не ми говори така – изкрещя тя. – Недей... той не може...

Брат ѝ стисна зъби, вдигна ризата си и се обърна.

– Този белег ми е спомен от него.

В гърлото на Елизабет замря писък, повдигна ѝ се.

– О, Господи! – тежко се задъха тя, когато видя ужасните белези по гърба му. – О, Господи!

– Не припадай – сграбчи ръката ѝ Робърт, за да я задържи. – Трябва да си силна или той ще довърши пъкленото си дело.

Елизабет се смъкна на земята, притисна глава към коленете си и се заклати напред-назад.

– О, Господи! – повтаряше тя. – О, Господи!

Най-после пое дълбоко дъх и си възвърна отчасти самообладанието. Всичките ѝ съмнения, страхове, подозрения кристализираха в ума ѝ, леден студ я прониза, вцепени се, дори не усещаше болка. Иън беше нейната любов, нейният любовник; беше лежала в прегръдките на мъж, който знаеше какво е причинил на родния ѝ брат.

Опря се на дървото и неуверено се изправи.

– Разкажи ми – пресипнало промълви тя.

– Искаш да ти кажа защо го направи ли? Или да ти разкажа за месеците, когато копах възглица в мина и как ги изнасях от нея? Или да ти разкажа как ме биха последния път, когато исках да избягам и да се върна при теб?

Елизабет разтри безчувствените си ръце.

– Кажи ми защо – попита тя.

– Как, по дяволите, да ти обясня мотивите на луд човек? – изсъска брат ѝ, но с усилие се овладя. – Две години размишлявах, за да проумея, и когато чух, че си се омъжила за него, изведнъж ми просветна. Той се опита да ме убие на пътя за Марлбърмеър една седмица след дуела, известно ли ти е това?

– Наех агенти да те открият – потвърди тя, че знае за случая. – Но те ми казаха, че ти си се опитал да го убиеш.

– Глупости!

– Беше предположение – призна тя, – но защо Иън ще иска да те убие.

– Защо ли? – подигравателно се подсмихна той и се нахвърли стръвно на хляба и сиренето, а Елизабет се сви от болка. – Преди всичко, защото го прострелях на дуела. Но истинската причина беше друга. Провалих плановете му, когато връхлетях в зимната градина. Той много добре знаеше, че се домогва там, където не му е мястото, но аз го наказах за това. А известно ли ти е – продължи той РИ грубо се разсмя, – че имаше хора, които след случая му обърнаха гръб. Доста хора, доколкото разбрах, преди да ме отвлекат с един от неговите кораби.

Елизабет въздъхна.

– И какво смяташ да правиш?

Робърт затвори очи. Видът му бе на много измъчен човек.

– Той ще ме убие, ако знае, че съм жив – каза без колебание. – Няма да понеса още един побой, Елизабет. Цяла седмица бях на ръба на смъртта.

Задушиха я ридания.

– Защо не го обвиниш? – попита тя, като едва произнасяше думите. – Нямах ли намерение да се обърнеш към властите?

– Мислех за това. Това е моето искрено желание, толкова много го обмислях, че загубих съня си, но никой няма да ми повярва. Твоят съпруг сега е богат и влиятелен човек.

Когато произнесе „твоят съпруг“, я гледаше така обвинително, че Елизабет отбягна погледа му.

– Аз... – Вдигна безсилно ръката си с извинителен жест, но всъщност не проумяваше за какво да се извини и сълзите я задавиха. – Моля те – безпомощно извика тя, – не зная нито какво да направя, нито какво да кажа. Поне сега. Не мога да мисля.

Той остави хляба и я прегърна през раменете.

– Моето нещастно красиво глупаче – каза той. – По цели ноци не затварях очи, за да мисля за теб, като се опитвах да не виждам мръсните му ръце върху теб. Той притежава мини, дълбоки безкрайни галерии под земята, където хората живеят като животни и ги налагат като волове. Оттам идват парите, с които е в състояние всичко да купи.

В това число бижутата и скъпите кожи, които ѝ подаряваше, си помисли Елизабет и отново ѝ се повдигна. Потръпна, сгушена до Робърт.

– След като нямаш намерение да му предявиш обвинение, какво смяташ да правиш?

– Какви намерения имам аз ли? – попита той. – Този въпрос не

засяга само мен, Елизабет. Ако той разбере, че ти знаеш как е постъпил, твоят красив гръб няма да понесе наказанието, което понесе моят. Няма да оживееш след онова, което неговите хора ще ти причинят.

Животът ѝ в този момент бе изгубил смисъл. Беше съсипана, душата ѝ бе мъртва.

– Трябва да избягаме. Ще си измислим други имена. Ще започнем нов живот.

За пръв път в своето съществуване Елизабет не помисли първо за Хейвънхърст, преди да вземе решение.

– Къде? – едва промълви.

– Остави това на мен. Колко пари можеш да осигуриш за няколко дни?

Сълзите ѝ се стичаха. Нямаше избор. Друга възможност нямаше. Нямаше го и Иън.

– Предполагам, че много – отвърна унило, – ако успея да продам бижутата си.

Той я прегърна по-силно и братски я целуна по слепоочието.

– Трябва много внимателно да следваш указанията ми. Обещай ми, че ще ме послушаш!

Тя кимна и мъчително преглътна.

– Никой не трябва да знае, че ще заминеш. Той ще ти попречи, ако знае намеренията ти.

Тя отново кимна, знаеше, че Иън няма ей така да я пусне да си тръгне, без нито един въпрос. След безумно красивите им любовни нощи той със сигурност нямаше да повярва, че тя не желае повече да живее с него.

– Продай всичко, което можеш, без да събуждаш подозрения. Иди в Лондон, голям град е и ако използваш друго име, и се постарай да изглеждаш различно, което умееш, никой няма да те познае. В петък наеми карета от Лондон до Търстън Кросинг по пътя за Бърнъм, където има пощенска станция. Ще те чакам там. Съпругът ти веднага ще започне да те издирва, щом забележи, че си изчезнала. Ще търсят руса жена и ако ме открият, по-добре да съм мъртъв. Същото ще се случи и с теб. Затова ще пътуваме като мъж и жена, като семейство. Струва ми се, че така ще бъде най-сигурно.

Елизабет чуваше, схващаше, но нито можеше да се движи, нито чувстваше нещо.

– Къде ще отидем? – сковано попита.

– Не съм решил още. В Брюксел може би, но Брюксел е много

близо. Може би в Америка. Ще тръгнем на север и ще отседнем в Хелмшид – малко селце на морския бряг, съвсем изолирано. Там рядко и нередовно доставят вестници, така че няма да знаят за твоето изчезване. Ще чакаме да се качим на някой кораб, който отплава за колониите.

Той я отблъсна.

– Трябва да тръгвам. Разбра ли какво трябва да направиш?

Тя кимна.

– Има още нещо. Искам да се скараш с него пред свидетел. Нищо сериозно, само колкото да си помисли, че си сърдита, и да не прати веднага агенти след тебе. Ако изчезнеш без никаква причина, ще започне веднага да те търси. Иначе ще спечелим време. Ще го направиш ли?

– Да – каза тя. – Струва ми се, че ще мога. Но искам да му изпратя кратко писмо, за да му кажа – сълзите я задавиха при мисълта, че трябва да му напише писмо; макар и да беше чудовище, сърцето ѝ отказваше да се прости със своята любов, докато разумът ѝ веднага разбра коварство-то му. – Да му кажа защо го напускам.

Сърцераздирателни риданията я разтърсиха. Робърт отново я прегърна. Въпреки жеста гласът му беше леденостуден и непреклонен.

– Никакво писмо! Разбра ли? Никакво писмо! После ще му пишеш – вече с копнинено мек глас ѝ обеща той. – Когато се измъкнем, ще му пишеш и ще му кажеш всичко. Томове ще можеш да изпишеш на този мръсник. Разбра ли защо трябва да се престориш, че напускаш след една обикновена кавга?

– Да – отговори тя.

– Ще се срещнем в петък – уточни той и я целуна по бузата. – Не ни предавай!

– Няма.

* * *

Елизабет не съзнаваше ясно действията си, инстинктивно вършеше всичко и по същия начин изпрати бележка на Иън, че ще остане и през тази нощ в Хейвънхърст, за да прегледа счетоводните книги. На следващия ден, сряда, тръгна за Лондон, стиснала под пелерината си кадифена торбичка с бижутата си. Всичките ѝ скъпоценности бяха там, както и годежният ѝ пръстен. Предпазливо заръча на Арон да я остави на Бонд Стрийт и там нае файтон, за да отиде до бижутерски магазин в предградията, където нямаше да я познаят.

Бижутерът бе поразен от стоката, която тя предложи, дори загуби дар слово.

– Това са изключително красиви камъни, госпожо...

– Госпожа Робъртс – помогна му тя. Вече нищо нямаше значение и ѝ беше лесно да лъже.

Сумата, която той предложи за смарагдите, предизвика първото ѝ усещане, но то бе само лека изненада.

– Сигурно струват двайсет пъти повече.

– По-точно трийсет, но моите клиенти не могат да платят подобна сума. Ще ги продам според джоба им.

Елизабет кимна сковано, душата ѝ бе безчувствена и нямаше никакво желание да се пазари и да му напомни, че така или иначе ще ги продаде на Бонд Стрийт за десеторно по-голяма сума.

– Тук нямам такава голяма сума. Трябва да отидете в моята банка.

Два часа по-късно Елизабет излезе от банката с цяло състояние в банкноти, натъпкани в голяма торба.

Преди да тръгне за Лондон бе изпратила писмо на съпруга си, че ще преспи на Промънад Стрийт, с извинението, че иска да пазарува и да нагледа прислугата. Извинението бе неубедително, но Елизабет бе загубила способността да разсъждава. Следваше несъзнателно нарежданията на Робърт: не импровизираше и не мислеше; не усещаше нищо. Чувстваше се като човек, който е умрял, но тялото му се носи като привидение.

Седнала в спалнята си в къщата на Промънад Стрийт, тя се взираше през прозореца в непрогледната тъмнина. Помисли си, че трябва да изпрати бележка на Алекс, за да се сбогува с нея. Това беше първата ѝ мисъл за бъдещето от два дни насам. Способността ѝ да мисли се върна, но би предпочела предишното си безпаметно състояние. Веднага се отказа да пише на Александра, защото бе много рисковано, и веднага си спомни, че ѝ предстои още едно мъчение: трябваше да се срещне с Иън. Нямаше как да се скрие два дни, без да събуди подозренията му. Зачуди се дали все пак не би могла да избегне срещата. Беше се съгласил тя да има собствен живот и откакто се ожениха, бе оставала понякога в Хейвънхърст. Но причината да не я ограничава, очевидно е била задължението, което бе поел според споразумението.

Небето просветля, когато заспа на стола.

Когато на другия ден каретата ѝ спря пред къщата в Хейвънхърст, очакваше да завари там и каретата на Иън. Но всичко изглеждаше както обикновено – мирно и тихо. С парите, които Иън отпускате, бяха наети много слуги – коняри, градинари. Лехите бяха подготвени за зимата, наторени и покрити със слама.

„Мирно и тихо“ – в пристъп на истерия си помисли, когато Бентнър отвори вратата.

– Къде бяхте, малка госпожице? – разтревожено попита той, вглеждайки се в преbledнялото ѝ лице. – Маркизът изпрати съобщение, че ви очаква да се върнете.

Трябваше да го очаква, но всъщност бе неподготвена.

– Не виждам защо да съм длъжна да се прибирам, Бентнър – изрече с измъчен глас, който трябваше да изрази досада. – Съпругът ми изглежда забрави нашето споразумение.

Бентнър, който все още не бе преглътнал възмущението си от поведението на Иън към господарката му едно време, нито пък грубостта му към персоната на икономата, когато нахлу в къщата на Промънад Стрийт, не намери причини да защити маркиза. Тръгна след господарката си, като поглеждаше тревожно лицето ѝ.

– Не изглеждате добре, госпожице Елизабет – каза той. – Да поръчам ли на Уилсън да ви приготви горещ чай и няколко от вкусните му кифлички?

Тя отказа и отиде в библиотеката, където се настани на писалището си, за да съчини някакво уклончиво съобщение до съпруга си, с което да го уведоми, че ще остане още една нощ в Хейвънхърст, за да довърши работата си по счетоводните книги. Един слуга веднага замина, за да предаде писмото, като му бе заръчано да се бави по пътя поне седем часа. При тези обстоятелства Елизабет предвиждаше Иън да тръгне от тяхната къща – вече само негова – по такова време, че да пристигне тук на сутринта или в най-лошия случай още същата вечер.

След като слугата замина, Елизабет излезе от вцепенението, но светът, който възприемаше, сякаш бе изкривен. Махалото на стария стенен часовник полудя, привиждаха ѝ се смътни силуети, пред очите ѝ оживяваха бедствени картини. „Сън – каза си тя. – Имам нужда от сън, затова въображението ми е превъзбудено.“

Утре ще трябва да застане срещу него, но само за няколко часа...

* * *

Елизабет се събуди ужасена от трясъка, с който Иън отвори вратата на спалнята ѝ.

– Ти ли ще започнеш първа или аз? – без предисловия каза той и застана до леглото ѝ.

– Какво имаш предвид? – попита тя с треперещ глас.

– Имам предвид – каза той, – дали първа ти ще ми обясниш защо

изведнъж моята компания ти стана неприятна, или аз пръв да ти кажа как се чувствам, след като не зная къде си и защо предпочиташ да останеш тук.

– Изпратих съобщение и за двете нощи.

– Получих и двете ти проклетни бележки през нощта, с които ми общаваш, че ще спиш другаде. Искам да зная защо!

„Бие хората като животни“ – припомни си тя.

– Престани да ми крещиш – разтреперана каза Елизабет и стана от леглото, като повлече и чаршафа, за да се прикрие.

Веждите му заплашително се склочиха.

– Елизабет? – въпросително изрече той и протегна ръка.

– Не ме докосвай! – изкрещя тя. Гласът на Бентнър долетя откъм вратата:

– Нещо не е наред ли, милейди? – попита той, като храбро измерваше Иън с поглед.

– Махай се веднага и затвори тази проклетата врата след себе си! – яростно изръмжа Иън.

– Остави я отворена – ядоса се Елизабет и той постъпи точно както тя му нареди.

Иън яростно отиде до вратата и с такава сила я затръшна, че за малко да я разтроши. Елизабет се разтресе ужасена. Когато се обърна и тръгна към нея, тя понечи да избяга, но се спъна в чаршафа и се закова на място.

Иън видя страха ѝ и се спря на сантиметри от нея. Той вдигна ръка и тя се сви, но той погали страната ѝ.

– Какво има, мила? – попита я.

Гласът му пробуди у нея желание да се разридае в нозете му. Искаше да го помоли да ѝ каже, че онова, което Робърт и Уърдсуърт бяха наговорили, е лъжа.

„Животът ми зависи от това, Елизабет. Твоят също. Не ни предавай“, беше я увещавал Робърт. И въпреки това в този момент тя всъщност реши да каже всичко на Иън и да го остави да я убие, ако това е желанието му; предпочиташе смъртта пред мъчението да живее със спомена за лъжата, която представляваше животът им, пред мъчението да живее без него.

– Да не си болна? – попита той, като се загледа в лицето ѝ.

Тя се вкопчи в извинението, което той сам ѝ подсказа, и припряно закима.

– Да. Не се чувствам добре.

– Затова ли ходи в Лондон? На лекар ли ходи?

Тя отново закима и за неин ужас той започна да се усмихва – тази ленива, нежна усмивка, която винаги възбуждаше чувствителността ѝ.

– Да не би да носиш бебе, скъпа? Затова ли се държиш толкова странно?

Елизабет не отговори веднага, защото се чудеше „да“ или „не“ да каже, но реши да отговори отрицателно. Щеше да я преследва и накрай света, ако повярваше, че е бременна.

– Не! Той... лекарят каза, че е само... че са ми разстроени нервите.

– Преумори се – каза Иън и цялото му излъчване бе на разтревожен и всеотдаен съпруг. – Трябва повече да си почиваш.

Тя повече не можеше да издържа – неговата нежност и картината на премазания гръб на Робърт.

– Искам да си легна – прошепна.

– Сама – допълни той, а лицето му побеля, сякаш го бе ударила.

През целия си съзнателен живот Иън бе разчитал колкото на разума си, толкова и на интуицията си и в рози миг не искаше да повярва на очевидното заключение, до което стигна. Съпругата му не искаше да спи с него; ужасяваше се, когато искаше да я докосне; две нощи не се прибра вкъщи; и най-тревожното от всичко вината и страхът, изписани на лицето ѝ.

– Знаеш ли какво си мисли един мъж – попита той със спокоен глас, който прикриваше мъката, която го разкисваше, – когато жена му нощем предпочита да не си е вкъщи и не го иска в леглото си, когато се завърне?

Елизабет поклати глава.

– Мисля си – равнодушно каза Иън, – че друг мъж е тел мястото ми в него.

По бледите ѝ страни плъзнаха ярки петна от гняв.

– Изчерви се, скъпа – каза той със застрашителен тон.

– Бясна съм – отвърна тя, като забрави в тази минута, че противоречи на луд човек.

Слисаният му поглед моментално я успокои.

– Извини ме, Елизабет.

– Би ли излязъл оттук, моля те – избухна тя. – Просто ме остави да спя. Казах ти, че съм изморена. Освен това не виждам какво толкова те разстройва. Преди да се оженим, се споразумяхме, че ще ми бъде позволено да имам свой живот и твоите въпроси са грубо нарушение на споразумението ни.

Гласът ѝ пресекна, той я погледна още веднъж с присвити очи и излезе.

Болезненото вцепенение отново я обзе, тя се свлече на леглото си и придърпа завивките до брадичката си, по те едва ли можеха да стоплят вледененото ѝ тяло. След няколко минути една сянка падна върху леглото ѝ и тя щеше да изкрещи от ужас, преди да разбере, че Иън тихо е влязъл в стаята.

Нямаше как да се престори на заспала. Изплашено го наблюдаваше как се приближи до леглото ѝ. Той седна мълчаливо до нея и тя видя, че държи чаша. Постави я на нощното шкафче, после се пресегна да повдигне възглавниците ѝ и на Елизабет друго не ѝ остана, освен да седне и да се облегне.

– Изпий това – спокойно ѝ нареди.

– Какво е? – подозрително попита тя.

– Коняк. Ще ти помогне да заспиш.

Тя отпи и едва тогава той проговори с нежност:

– След като изключихме намесата на друг мъж, за да се стигне до тук, значи нещо в Хейвънхърст не е наред. Така ли е?

За Елизабет това обяснение беше като манна небесна.

– Да – прошепна, като същевременно кимаше ожесточено.

Той се наведе, целуна я по челото и шеговито каза:

– Като че ли се досещам – да не би да си разбрала, че мелничарят си е надписвал сметките? – Тя си помисли, че може да умре от сладостна мъка, когато той продължи нежно да се присмива на нейната пестеливост. – Не е ли мелничарят? Тогава е хлебарят, който отказва да намали цената, ако купиш два хляба вместо един.

Предателски сълзи бликнаха от затворените ѝ очи и Иън ги видя.

– Толкова ли е лоша работата? – продължи да се шегува той, но внимателно наблюдаваше съмнителния блясък в очите ѝ.

– Тогава значи си изхарчила непредвидено предназначенията сума. – Когато тя не отговори на закачките му, Иън ѝ се усмихна, за да я успокои: – Каквото и да е, утре ще го обмислим.

Думите му прозвучаха, като че ли е решил да остане, което извади Елизабет от вцепенението ѝ.

– Не, не... става въпрос за зидарите. Поискаха ми много повече пари, отколкото очаквах. Дадох им и част от личната си издръжка, тъй като сумата, която ми отпусна за Хейвънхърст, не стигна.

– О, така значи, били са зидарите – усмихна се той. – Трябва да ги държиш под око, иначе ще те докарат до просешка тояга. Ще поговоря с

тях утре сутрин.

– Не – извика тя с престорено възмущение. – Точно това ме смушва. Не искам да се намесваш. Сама ще се оправя. Аз всъщност вече се справих, но съм капнала от умора. Затова отидох на лекар, заради прекомерната умора. Каза, че нищо ми няма. Ще се върна в Монтмейн вдругиден. Не си губи времето тук. Зная колко си зает точно сега. Моля те – отчаяно настоя тя, – остави ме сама да си свърша работата, умолявам те!

Той се изправи и в недоумение поклати глава.

– Бих дал живота си заради една твоя усмивка, Елизабет. Не е нужно да ме молиш за каквото и да е. Не искам да харчиш личните си пари за имението. Защото ако го правиш – засмя се той, – ще бъда принуден да те лиша от тях. – После вече сериозно каза: – Ако имаш нужда от още пари за Хейвънхърст, просто ми кажи, но твоята издръжка е само за личните ти нужди. Изпий коняка – нежно я подкани той, после я целуна още веднъж по челото. – Остани тук колкото искаш. Аз имам работа в Денвър, която отложих, за да дойда при теб. Заминавам и ще се върна във вторник в Лондон. Искаш ли там да се срещнем вместо в Монтмейн?

Елизабет кимна.

– Искам само още нещо да те помоля – каза той, загледан в бледото ѝ лице. – Ще ми дадеш ли думата си, че лекарят не ти е казал нещо обезпокоително?

– Давам ти думата си.

Той си тръгна и щом вратата на спалнята се затвори, Елизабет притисна лицето си към възглавниците и се разрида. Плака, докато сълзи не ѝ останаха, после още по-мъчително се разхлипа.

По едно време вратата към коридора се откряна, Бърта надникна и бързо пак затвори.

– Плаче, като че ли сърцето ѝ се къса, но него го няма.

– Заслужава да бъде застрелян – презрително заключи Бентнър.

Бърта плахо кимна и загърна още по-плътено халата си.

– В този човек има нещо опасно, сигурна съм, господин Бентнър.

33.

Когато Елизабет не се върна на Ъпър Брук Стрийт до вечерта във вторник, всичките лоши предчувствия, които Иън потискаше, го връхлетяха с нова сила. В единайсет часа през нощта изпрати двама слуги в Хейвънхърст и още двама в Монтмейн, за да проверят къде е тя.

В десет и половина на сутринта бе уведомен, че преди пет дни е заминала от Хейвънхърст, както предположили за Монтмейн, а от Монтмейн съобщили, че навярно е останала в своето имение. Елизабет бе изчезнала преди пет дни и никой не бе забелязал.

В един часа същия следобед Иън се среща с шефа на полицията на Бау Стрийт, а в четири бе организиран и наел сто агенти, които да я издирват. Почти нямаше какво да им каже, за да ги насочи. Със сигурност се знаеше само, че Елизабет е изчезнала от Хейвънхърст, където за последен път е видяна с него; че нищо не е взела със себе си освен дрехите на гърба си; и никой не знаеше с какво по-точно е била облечена.

Иън знаеше нещо, но не беше готов да го съобщи, преди сам да установи какво е и затова се стараше да запази в тайна изчезването на Елизабет колкото е възможно по-дълго: знаеше, че жена му беше изплашена до смърт от нещо или от някого през последната нощ, когато я видя. Някой изнудвач бе едничкото нещо, което му дойде наум, но изнудваните не отвличаха жертвите си и той по никакъв начин не можеше да си представи какво в краткия невинен живот на Елизабет може да привлече вниманието на подобни отрепки. Без изнудване нито един престъпник нямаше да обезумее дотам, че да отвлече една маркиза и да вдигне на крак цялата английска правосъдна система.

Освен тази друга възможност не му идваше наум. Нито за миг не си помисли, че може да е избягала с някой неизвестен любовник. Но часовете се нижеха, денят отмина и настъпи нощта и тогава повече не можеше да отбягва отблъскването и мъчително предположение. Разярено обикаляше къщата, постоя в стаята ѝ, за да усети любимата си, и после започна да пие. Пи, за да заглуши болката си и неизразимия ужас в душата си.

На шестия ден във вестниците се появиха съобщения за изчезването на лейди Елизабет Торнтън. Новината, научена от агентите, бе изписана с едри букви на челните страници на „Таймс“ и „Газет“, заедно със сензационни предположения за отвличане, изнудване и дори намеци, че

маркиза Кенсингтън е решила да замине „по лични причини“.

След това дори съвместните усилия на влиятелните фамилии Торнтън и Таунсенд не бяха в състояние да ограничат писанията по вестниците, които се възползваха от всяка изпусната дума и раздуха историята неимоверно. Изглежда, научаваха и веднага публикуваха всяка информация от Бау Стрийт, както и всяко разкритие на агентите, които бе наел Иън. Бяха разпитани слугите на Иън, в Хейвънхърст също и думите им бяха „цитирани“ дословно от алчната за сензации преса. Подробности от интимния живот на Иън и Елизабет се подхвърляха на публиката като фураж за животни.

В действителност именно от статия в „Таймс“ Иън за пръв път научи, че е заподозрян. Според „Таймс“ икономът в Хейвънхърст бил станал свидетел на свада между лорд и лейди Торнтън в нощта, когато тя за последен път била видяна. Причината за кавгата, казал икономът, била злобната атака на лорд Торнтън срещу характера на лейди Торнтън, но това били „някои неща, които по-добре би било да останат неизказани“.

Камериерката на лейди Торнтън, според вестника, не издържала, надникнала в спалнята на своята господарка и я чула „да риде, сякаш сърцето ѝ се къса“. Камериерката казала също, че било тъмно и не можела да види дали е имало следи от физическо насилие по господарката ѝ, „но тя не би потвърдила, нито би отрекла подобен факт“.

Само един от слугите в Хейвънхърст бе дал показание, което не уличаваше Иън, но то му причини много по-голямо страдание от всички други намеци. Четири дни преди да изчезне лейди Торнтън, един от новите градинари на име Уилям Стоки бил видял нейна милост да излиза през задния вход но тъмно и да отива към беседката. Стоки тръгнал след нея, за да я попита нещо относно работата. Но не ѝ се обадил, защото я видял да прегръща „мъж, който не бил нейният съпруг“.

Във вестниците незабавно бе лансирана идеята, че изневяратата може да възбуди у съпруга желание не само да я смърти, но и тя да изчезне... завинаги.

Доверието на властите в Иън вече бе разколебано, тъй като с това свидетелство излезе наяве мотив.

В края на втората седмица един свидетел, който се намираще в чужбина, научил от вестниците за тайнственото изчезване на лейди Торнтън. Показанията на господин Уърдсуърт, частния агент на милейди, срещу маркиз Кенсингтън бяха толкова ужасяващи, че бяха запазени в абсолютна тайна.

На следващия ден в „Таймс“ излезе най-шокиращото съобщение: Иън Торнтън, маркиз Кенсингтън бил отведен за официален разпит, за да се установи какво е неговото участие в изчезването на съпругата му.

Въпреки че Иън не бе официално обвинен за нейното изчезване, нито пък бе затворен, му бе забранено да напуска Лондон, докато трае разследването. През това време съдът заседава при затворени врати, за да реши дали има достатъчно доказателства, за да бъде обвинен само за изчезването на съпругата си или след новите показания на Уърдсуърт да му бъде предявено обвинение и за изчезването на брат ѝ преди две години.

– Не могат да го направят, Иън – говореше Джордан Таунсенд вечерта, след като освободиха Иън. Обикаляше из гостната и повтори: – Няма да го направят.

– Ще го направят – с безразличие изрече Иън. Беше безчувствен, дори очите му бяха съвсем безизразни. Беше прекратил издирването. Елизабет си беше отишла; нямаше никаква разумна причина, която да го накара да повярва, че не го е направила по собствена воля. И след като той отлично знаеше, че не я е убил или отвлякъл, единственото смислено заключение беше, че го е напуснала заради някой друг.

Упълномощените за случая представители на властта все още се колебаеха относно истинността на свидетелството на градинаря, тъй като бе установено, че зрението му е много слабо. Даже сам той призна, „че в мрачината не бил сигурен клоните на дърветата ли е видял около нея или мъжки ръце“. Дали Елизабет има любовник бе единственото нещо, което интересуваше Иън; дори го бе заподозрял в нощта, когато бе изчезнала. Беше го отпъдила от леглото си; каквото и друго да я бе сполетяло, щеше да потърси утеха в прегръдките му, но в случая тя не го искаше.

Не, всъщност тогава той не го подозираше, причиняваше му прекалено страдание. Но сега не само го подозираше, знаеше го и подобна болка никога не бе изпитвал.

– Уверявам те, не могат да ти предявят съдебно обвинение – повтори Джордан. – Наистина ли мислиш, че биха могли? – попита той, като погледна Дънкан и после херцог Станхоуп. И двамата мъже в отговор го погледнаха замаяно и безкрайно тъжно, поклатиха глави и отново се загледаха в ръцете си.

Според английските закони Иън трябваше да бъде съден пред равните нему; тъй като беше британски лорд, процесът щеше да се състои в Камарата на лордовете и Джордан се хвана за това като удавник за

сламка.

– Ти не си единственият сред нас, чиято жена се държи превзето и за известно време изчезва, за да накара мъжа си да я преследва – продължи да разсъждава Джордан с надеждата да представи случая като невинна неприятност, без да споменава, че репутацията на Иън ще бъде напълно унищожена и че животът му дори е в опасност. – Няма да свикват цялата проклетата Камара само за да обсъждат неприятностите, които една жена е причинила на съпруга си – ядосано каза той. – По дяволите, половината от лордовете в Парламента не могат да контролират жените си. Защо на теб да се гледа по-различно?

Александра го погледна много тъжно и недоверчиво. И тя като Иън знаеше, че Елизабет не се превзема и няма пристъпи на депресия. Но за разлика от него тя не вярваше, че приятелката ѝ си е намерила любовник и е избягала.

Икономът се показа на вратата и подаде на Джордан писмо с восьъчно клеймо.

– Какво ли е? – опита се да се шегува, докато го разпечатваше. – Може би е молба от Елизабет да се застъпя за нея пред теб, преди да се осмели да се появи пред теб.

Той престана да се усмихва.

– За какво се отнася? – извика Александра, като видя, че той се изплаши.

Джордан смачка съобщението и се обърна към Иън ядосан:

– Свикват Камарата на лордовете.

– Хубаво е – каза с безразличие Иън, като стана и се отправи към кабинета си, – че имам там един приятел и един роднина.

Когато той излезе, Джордан продължи да снове напред-назад.

– Това са само догадки, нищо сигурно и, разбира се, оскърбление. Ето какво представлява цялата история. Дуелът с брата на Елизабет – същото. Изчезването на брат ѝ има обяснение.

– Едно изчезване относително лесно се обяснява – каза херцог Станхоуп. – Но двама души от едно и също семейство да се изгубят без следа е друг случай. Аз се страхувам. Ще го унищожат, ако сам не направя нещо да се спаси.

– Всичко, което беше по силите ни, го направихме – увери го Джордан. – Наехме агенти, които пребродиха страната надлъж и нашир, за да открият следа от Елизабет. От Бау Стрийт решиха, че Иън е виновен, и изоставиха теорията, че Елизабет по свое собствено желание е заминала.

Александра се приготви да си тръгва и каза, изпълнена с доверие

във верността на Елизабет:

– Ако е така, сигурна съм, че Елизабет има изключително ясно обяснение, тъй като не се превзема и не лъже, както на вас мъжете ви се иска да повярвате.

Когато Таунсендови си тръгнаха, херцогът изтощено се облегна и се обърна към Дънкан:

– Какво ли „изключително ясно обяснение“ би могла да даде Елизабет?

– Обяснението вече няма значение – със суров глас каза Дънкан. – Не и за Иън. Дори да го накара да повярва, че насила е била отвлечена, за него тя вече е мъртва.

– Не говори така! – възмути се Едуард. – Иън я обича, ще я чуе.

– Познавам го по-добре от теб, Едуард – възрази Дънкан. – Той повече няма да й разреши да го измъчва. Ако безразсъдно го е посрамила, ако е излъгала доверието му, за него е мъртва. Забележи лицето му, той не реагира, когато се споменава името й. Вече е убил в сърцето си своята любов към нея.

– Не можеш с лека ръка да премахнеш някого от сърцето си. Повярвай ми, преживял съм го.

– Иън може – отново възрази Дънкан. – Повече никога няма да я допусне до себе си. – Когато херцогът го погледна недоверчиво, той продължи; – Ще ти разкажа историята, която разказах на Елизабет в Шотландия няколко отдавна по повод едни рисунки на Иън. Историята е за смъртта на родителите му и за неговия лабрадор...

Когато Дънкан завърши разказа си, двамата мъже унило се умълчаха, заслушани в ударите на часовника. Беше единайсет часът. И двамата се загледаха в часовника... в очакване на неизбежния звук от чукане по вратата... обзети от ужас. Не чакаха дълго. В дванайсет без петнайсет пристигнаха двама мъже и Иън Торнтън, маркиз Кенсингтън бе официално обвинен в убийството на съпругата си и на нейния доведен брат господин Робърт Камерън. Беше поставен под арест и му бе казано, че трябва да се подготви да бъде съден пред Камарата на лордовете след четири седмици. Като отстъпка пред сана му не беше хвърлен в затвор до процеса, но пред вратата му бе поставена стража. Беше му съобщено, че ще бъде под постоянно наблюдение. За гаранция му бе определена сумата от сто хиляди лири.

34.

Хелмшид беше тихо малко селце, разположено над син залив, където платноходите понякога си проправяха път към пристанището, маневрирайки между десетките рибарски лодки. От време на време заблудени моряци слизаха на брега, като се надяваха да си намерят забавления през нощта; после отплаваха със сутрешния отлив, като се заричаха повече да не слизат на този бряг. Тук нямаше нито бордеи, нито кръчми, нито проститутки.

Обитателите на селището бяха отрудени рибари. Мъжете бяха яки, с ръце като възета, които всеки ден хвърляха мрежите си в морето, а жените се събираха при селския извор да клюкарстват и да перат със зачервени от лугата ръце, облечени в избелели рокли. Децата тичаха насам-натам, играеха на гоненица, а кучетата лаеха до забрава. Лицата бяха силни, почернели от слънцето и вятъра. В Хелмшид нямаше елегантни дами с бижута, нито пък изискани кавалери, които предлагат сгъната в лакътя ръка на изящна длан с ръкавица; имаше само жени, които носеха тежки кошници с изпраното пране, и груби рибари, които ги застягаха и взимаха товара им на яките си рамене.

Елизабет бе застанала близо до тях, подпряна на едно дърво, и ги наблюдаваше. От четири седмици не усещаше друго освен болезнено страдание, което като буца бе заседнало в гърлото и гърдите ѝ. После обърна поглед към стръмните крайбрежни скали и към безкрайната далечина отвъд искрящия залив. Чепати дървета се бяха вкопчили в скалата, обезформени от вечната битка със стихииите, извити и с чудната красота на бухналите в червено и златно есенни корони.

Тя затвори очи, за да не вижда нищо. Красотата ѝ напомняше за Иън. Силата ѝ напомняше за Иън. Извитите и преплетени клони ѝ напомняха за Иън. Блясъкът ѝ напомняше за Иън...

Пое дълбоко дъх и отвори очи. Грубата кора на дървото нарани гърба ѝ, но тя не помръдна; болката ѝ напомни, че още е жива. Освен болка друго нямаше. Празнота. Празнота и печал. И дрезгавият глас на Иън, който звучеше в главата ѝ, нашепвайки ѝ гальовните думи, които шепнеше, когато правеха любов... когато се шегуваше.

Тембърът на гласът му... видът на смазания от бой гръб на Робърт.

* * *

– Къде е той? – попита Джордан иконома на Иън и след като му отговори, мина като хала покрай него и връхлетя в кабинета. – Нося новини, Иън!

Но преди да му обърне внимание, Иън довърши записката, която диктуваше на секретаря си, освободи го и едва тогава го погледна.

– Господи, престани! – избухна приятелят му.

– С какво да престана? – попита Иън и се облегна. Джордан се загледа в него с безсилен гняв, без да може да си обясни защо поведението му толкова го разстройваше. С навити ръкави, обръснат и като се изключи драматичното му отслабване, изглеждаше като всеки делови мъж, който живее разумно и спокойно.

– Бих искал да престанеш да се държиш, като че ли всичко е нормално!

– И какво би ме посъветвал да направя? – попита той, етана и отиде до подноса с напитките. Наля скоч в две чаши и подаде едната на Джордан. – Ако очакваш от мен да ридая или да се отдам на бурни веселби, губиш си времето.

– Не, в момента съм много доволен, че не се отдаваш на мъжката версия на истерията. Нося новини, както вече ти казах, въпреки че от интимна гледна точка няма да са приятни, но във връзка с обвинението, повдигнато срещу теб, са безценни. Иън – продължи той с неудобство, – нашите агенти... твоите искам да кажа, най-после са открили следи от Елизабет.

Гласът на маркиза беше леден, изразът му непроницаем.

– Къде е тя?

– Още не знаем, но знаем, че е била забелязана да пътува заедно с някакъв мъж по пътя за Бърнъм две нощи, преди да се разбере, че е изчезнала. Отседнали в странноприемница на около трийсет километра от Лъстър. Те – колебливо въздъхна той – са пътували като мъж и жена, Иън.

Освен че стисна леко чашата си, друг признак на емоция при тази смайваща новина съпругът не показва.

– Има още новини, при това добри... искам да кажа ценни за нас.

Иън изпи на един дъх уискито си и с хладна решителност отбеляза:

– Не виждам нито една добра новина. Само доказва, че не съм убил жена си и в същото време ми дава неоспорими основания за развод.

Джордан не изрази дълбокото си съчувствие, защото знаеше, че той ще го отблъсне, затова продължи решително:

– Обвинителят може да се опита да докаже, че отвличането е

поръчано от теб. Но следващата новина ще убеди всеки, че тя е планирала своето бягство.

Иън го гледаше мълчаливо.

– Продала е бижутата си на Флетчър Стрийт четири дни преди да избяга. Бижутерът казал, че не си е предложил услугите по-рано, защото лейди Кенсингтън, която той знаел като госпожа Робъртс, изглеждала много изплашена. Казал още, че с нежелание издавал тайната, тъй като тя изглежда е имала основателни причини да избяга от теб.

– С нежелание се е отказал заради изгодата от скъпоценните камъни, които всъщност не бяха и нейни, за да ги продава – заяви Иън саркастично. – Във вестниците не пишеше, че скъпоценностите са откраднати, затова е съобщил.

– Вероятно е така. Но важното в случая е, че не могат да ти отправят фалшиви обвинения, тъй като фактите сочат, че тя е „изчезнала“ по собствено желание. Само обвиненията за брат й, че си... – Той замлъкна, тъй като ме желаше да произнася думата.

Иън взе перото и някакъв документ.

– Агентите не са открили нищо за бижутата, защото прислугата в Хейвънхърст е предполагала, че са в твоята къща, а в Монтмейн са предполагали, че са в лондонската ви къща.

– Разбираемо е – изрече Иън без всякакъв интерес. – Но едва ли ще повлияе на обвинението. Ще настояват, че съм наел подставени лица, за да продадат бижутата и да пътуват с нея, и точно в това ще повярват в съда. А сега нека да обсъдим този договор, ако не се отказваш.

– Да се откажа ли? – попита Джордан, съвсем обезсърчен от безразличието на Иън.

– В момента доброто ми име е напълно унищожено, както и доверието в моята почтеност и честност. Ако приятелите ти желаят да се оттеглят от предприятието, аз ще ги разбера.

– Вече се оттеглих – смутено призна Джордан. – Аз оставам.

– Така си и мислех – отговори Иън, като взе договора и започна да зачерква имената на отказалите се партньори. – Накрая ние с теб доста ще спечелим.

– Иън – изрече приятелят му бавно и настойчиво, изкушаваш ме да те ударя, за да видя дали ще трепнеш. Бих направил всичко, за да те измъкна от безразличието. – Иън вдигна поглед от документите и тогава Джордан видя, че едно мускулче на лицето му потрепва, незабележим знак за гняв или терзание, и се смути. – Съжалявам за забележката си повече, отколкото мога да изразя. И ако това изобщо е някаква утеха,

зная от собствен опит как се чувства човек, ако вярва, че жена му го е предала.

– Нямам нужда от утеха – отвърна грубо другият мъж. Имам нужда от време.

– За да го преживееш – съгласи се Джордан.

– Време – провлече Иън, – за да прегледам тези документи.

Когато Джордан си тръгна, си помисли, че сигурно си е въобразил този макар и незначителен израз на вълнение у Иън.

* * *

Елизабет стоеше до същото дърво, където идваше всеки ден и гледаше морето. Всеки момент трябваше да пристигне корабът, с който щяха да отплават за Джамайка. Така каза Робърт. Той гореше от нетърпение да напусне Британия и не можеше да бъде винен за това, мислеше си тя и бавно се разхождаше в самия край на отвесния висок скалист бряг.

Брат ѝ бе наел стая в рибарската хижа на господин и госпожа Хоган и сега се хранеше добре, дори понапълня от вкусните гозби на госпожа Хоган. Както и другите жители на Хелмшид семейство Хоган бяха добри и отрудени хора, а четиригодишните им близнаци бяха весели деца. Елизабет хареса семейството и ако зависеше от нея, щеше да остане при тях, скрита от света завинаги. За разлика от Робърт тя не бързаше да напусне Британия, нито пък се страхуваше, че ще бъде открита. По странен начин намери спокойствие тук, престана да усеща и да чувства каквото и да е. Затвори в душата си спомена за Иън и той повече не можеше да я наранява.

– Доста е височко, ако речете да паднете, госпожо – каза господин Хоган, който се бе приближил зад нея и я хвана за ръката. – Дръпнете се от ръба, чуете ли?

– Не обърнах внимание, че съм стъпила толкова накрая – отвърна Елизабет и едва тогава забеляза, че под краката си няма сигурна опора.

– Елате по-насам. Съпругът ви ни каза колко много сте препатили и колко не трябва да се тревожите сега.

Откритието, че Робърт е споменал пред някого за нейното окаяно състояние и особено пред Хоган, който знаеше само че очакват кораб за Америка или Джамайка, я изненада и тя попита:

– Какво ти каза Роб... моят съпруг, че съм „препатилa“?

– Обясни ни, че не трябва с нищо да ви тревожим, нищо тревожно да не виждате или да чувате.

– Бих искала да прегледам някой вестник – каза Елизабет, като влязоха в хижата, която ухаеше на прясно изпечен хляб.

– Заръчано ни е най-вече вестници да не ви даваме.

– Тук едва ли има вероятност да се намерят вестници – с безразличие каза тя и разсеяно се усмихна на единия от близнаците, който се втурна и я прегърна през краката. – Въпреки че не мога да си представя вестниците да не достигат до всяко кътче в Англия.

– Ами че то няма и смисъл да ги чете човек – убийства, побоища, политика и танци, друго няма.

Когато живееше усамотено в Хейвънхърст, Елизабет рядко четеше вестници, защото я караха да се чувства още по-изолирана. Но сега ѝ се искаше да погледне дали някъде не се споменава нейното изчезване и евентуално как е представено. Предположи, че семейство Хоган не знаят да четат, което беше нещо обичайно, но все пак ѝ се стори доста странно, че господин Хоган не може да открие нито един вестник в цялото село.

– Аз наистина трябва да погледна някой вестник – доста категорично каза тя и в това време момченцето, което я бе прегърнало, я пусна. – Имаш ли нужда от моята помощ, госпожо Хоган? – попита Елизабет жената, която беше бременна в седмия месец и не преставаше да работи и да се смее.

– Нищо няма, госпожа Робъртс, само си почивайте, аз ще ви направя един хубав чай.

– Имам нужда от вестник – шепнешком каза Елизабет, – повече отколкото от чай.

– Тими – изсъска госпожа Хоган, – на минутата остави туй нещо, чуваш ли? Тими – заплаши го тя, но както обикновено палавото дете не я послуша. Вместо това то задърпа Елизабет за полата и точно в този момент баша му грабна нещо от ръката му.

– То е за госпожата! – развика се детето и се покатери в скута на Елизабет. – Донесох го за госпожата. Елизабет едва не изпусна детето от изумление.

– Но това е вестник! – извика, като поглеждаше осъдително ту госпожа Хоган, ту съпруга ѝ. Двамата се изчервиха. – Господин Хоган, моля те, дай да го видя.

– Ще са „нервите“, тъй рече вашият мъж, ако четете вестници.

– Наистина ще се нерввам – заяви Елизабет изключително търпеливо и любезно, – ако не ми го дадеш.

– Много е стар – зайнати се той. – Преди повече от три седмици е.

Странно, но точно каквато за някакъв глупав вестник пробуди за пръв път от седмици някакво вълнение у Елизабет. Откажът му да ѝ го даде я разгневи, а забележките му, че трябва да си почива и да не се нервирала, я разтревожиха.

– Не съм нервнирала – обърна се тя усмихната към госпожа Хоган, която всъщност командваше къщата. – Просто искам да се позабавлявам малко, като например каква е модата през този сезон.

– Носи се синьо – усмихна ѝ се госпожа Хоган и се заклани на мъжа си. – Ето, че знайте. Нали е хубаво – синьо, а?

– Значи можеш да четеш – каза Елизабет и посегна към вестника в ръката на господин Хоган. Нямахме намерение да го изтръгне, въпреки че ако доброволно не ѝ го дадеше, щеше да го направи.

– Мама чете – похвали се засмян единият от близнаците.

– Господин и госпожа Хоган – каза младата жена напълно спокойно, – изключително много ще се нервирала, ако не ми дадете този вестник, ще тръгна от врата на врата в селото и все ще намеря някой, който го има или го е чел.

Строгийт ѝ тон на майка, която гълчи децата си, които са ѝ се качили на главата, като че ли въздейства на госпожа Хоган.

– Ако ще се разкарвате из селото да търсите друг вестник, нищо няма да намерите – призна най-накрая тя. – Само тоз е в цялото село и ми е ред аз да го чета. Госпожа Уайлис го взела миналата седмица от един капитан.

– Тогава ще ми разрешиш ли, моля те, да го погледна? – настоя Елизабет с протегнатата ръка към вестника в юмука на господин Хоган, като едва не изпадна в истерия от нелепото положение – тя посяга за вестника, а той го вдига над главата ѝ.

– Сякаш туй нещо модата и тям подобни ще я нервират, ама мъжът ѝ нали тъй заръча...

– Моят мъж – многозначително каза Елизабет – не може за всичко да ми нарежда.

– Глей ти – захили се господин Хоган, – ще речеш, че тя е с панталони, също кат теб, Роуз.

– Дай ѝ вестника, Джон – ядоса се Роз, макар и да беше усмихната.

– Ще го чета в стаята си – каза Елизабет, когато най-накрая го стисна в ръката си. От начина, по който я гледаха, осъзна, че Робърт навярно ги е убедил да повярват например, че е избягала от лудница. Седна на тесничкото си легло и отвори вестника.

МАРКИЗ КЕНСИНГТЪН ОБВИНЕН ЗА УБИЙСТВОТО
НА СЪПРУГАТА СИ И НА ДОВЕДЕНИЯ БРАТ.
СВИКАНА Е КАМАРАТА НА ЛОРДОВЕТЕ, ЗА ДА
ИЗСЛУША ПОКАЗАНИЯТА. ОЧАКВА СЕ ПРИСЪДА ЗА
ДВОЙНО УБИЙСТВО.

Истеричен писък се надигна в гърлото ѝ и тя скочи на крака.

– Не! – промълви. – Не! Не!

Пред очите ѝ се занизаха думи, стотици думи, страховити думи, уродливи лъжи, порочни инсинуации – заподскачаха пред очите ѝ и разтърсиха сетивата ѝ. После прочете още веднъж написаното, защото не схвана смисъла. Трябваше три пъти да го прочете, преди да започне да мисли, и дори тогава едва си пое дъх. През следващите пет минути чувствата на Елизабет се блъскаха – от истеричен страх до потресаваща логика. С нервна бързина започна да обмисля възможностите и да се опитва да вземе решение. Нямаше значение какво беше сторил Иън на Робърт, той не го беше убил, нито пък беше убил нея. Според статията във вестника били представени доказателства, че Робърт два пъти е направил опити да убие Иън, но в този момент до съзнанието на Елизабет нищо не достигаше, освен че процесът е започнал на единайсети, това ще рече преди три дни, и че има голяма вероятност да обесят Иън. Другата ѝ мисъл бе, че най-бързо ще стигне до Лондон, ако наеме лодка за първата част от пътуването и после карета. Пусна вестника, излезе от стаята си и се втурна в малката всекидневна.

– Господин и госпожо Хоган – каза тя, като се стараше да не забравя, че на тях вече им е внушено, че тя е неуравновесена, – във вестника има новина, страшна новина, която ме засяга. Трябва веднага да се върна в Лондон по възможно най-бързия начин.

– Хайде, госпожа, успокойте се – каза господин Хоган учтиво, но непреклонно. – Видяхте ли сега, че не трябваше да го четете тоз вестник. Точно тъй рече мъжът ви, че ще се разнервите.

– Моят съпруг е обвинен в убийство – отчаяно му възрази Елизабет.

– Вашият съпруг е на пристанището, гледа за кораб, за да ви води да видите свят.

– Не, този е моят брат.

– Днеска ви беше съпруг – напомни ѝ господин Хоган.

– Никога не ми е бил съпруг, винаги ми е бил брат – настоя Елизабет. – Съпругът ми, истинският ми съпруг е обвинен, че ме е убил.

– Ама, госпожа – каза той учтиво, – вий не сте умряла.

– О, Господи! – ахна Елизабет, като се чудеше как да накара господин Хоган да я откара до пристанището. Обърна се към госпожа Хоган, която я наблюдаваше съсредоточено. Наведе се, взе ръцете ѝ, като я накара да я гледа в очите, и с много ясен и настойчив глас започна да моли:

– Госпожо Хоган, аз не съм луда, но съм в беда и искам да ти я обясня. Забеляза ли, че не бях щастлива тук?

– Да, забелязахме, мила.

– Чете ли във вестника за лейди Торнтън?

– Всяка дума, макар и да не чета много бързо, пък и някои думи не ги знам.

– Госпожо Хоган, аз съм лейди Торнтън. Не, не гледай съпруга си, мен гледай! Погледни лицето ми! Аз съм угрижена и изплашена, но според теб изглеждам ли побъркана?

– Аз... аз не знам.

– Докато бях тук, при вас нещо в поведението ми даде ли ви повод да мислите, че съм луда? Или би казала, че изглеждам само много нещастна и изплашена.

– Няма да река, че... – поколеба се тя, но в този миг помежду им се установи мълчаливо разбирателство, както често се случва при жени, които се нуждаят от помощ. – Няма да река, че сте луда.

– Благодаря – каза Елизабет с много топло чувство и стисна ръцете ѝ. После продължи да говори като на себе си: – След като постигнахме съгласие дотук, сега трябва да ви докажа коя съм, или по-точно кои сме ние – аз и Робърт. – Чудеше се как най-ясно и убедително да им докаже, че говори истината. – Във вестника – започна – пише, че маркиз Кенсингтън е обвинен в убийството на съпругата си, лейди Елизабет Торнтън и на нейния брат Робърт Камерън, спомняш ли си?

Госпожа Хоган кимна.

– Ама тез имена са чести – протестира тя.

– Не си прави още заключения – каза Елизабет. – Ще ти дам убедително доказателство. Почакай, сетих се. Ела с мен! – Почти повлече след себе си обърканата жена и я заведе в мъничката спалня с две почти детски легла, където спяха с Робърт. Господин Хоган също ги бе последвал и стоеше до вратата. Елизабет извади изпод своята възглавница дамска чантичка и я отвори.

– Погледни колко много пари нося със себе си! Това е огромна сума за обикновени хора, за каквито ни мислите с Робърт.

– Ами, не знам.

– Разбира се, че не знаеш – каза Елизабет със съзнанието, че губи доверието на госпожа Хоган. – Почакай, виж какво пише тук за дрехата, с която се предполага, че съм била облечена, когато съм заминала.

– Няма какво да го чета. Знаем го. Пише, че била зелена, поръбена с черно. Пише, че може да е била и кафява пола с кремав жакет...

– Или – завърши доволно Елизабет и отвори двата куфара с най-необходимите вещи и малко дрехи – сив пътнически костюм, нали така пише?

Госпожа Хоган кимна и тя извади всичките си дрехи. По израза на жената разбра, че ѝ е повярвала и ще убеди и съпруга си да ѝ повярва.

Обърна се към господин Хоган:

– Незабавно трябва да тръгна за Лондон и ще бъде много по-бързо с лодка.

– Другата седмица тръгва кораб оттук за...

– Господин Хоган, аз не мога да чакам. Процесът е започнал преди три дни. Съпругът ми е обвинен, че ме е убил, и по всяка вероятност ще го обесят.

– Ама – извика той раздражено – вий не сте умряла.

– Точно така. Ето защо трябва да отида и да го докажа в съда. Затова не мога да чакам за кораб. Ще ти дам каквото поискаш, за да ме закараш до Тилбъри с твоята лодка. Оттам пътищата вече са хубави и ще наема карета до Лондон.

– Не знам, госпожа. Да помогна, ама сега има най-много риба... – Видя тревогата в погледа ѝ и безпомощно погледна към жена си.

Госпожа Хоган даде съгласието си.

– Закарай я, Джон.

Елизабет силно прегърна жената и каза:

– Благодаря ви и на двамата. Господин Хоган колко печелите при най-успешен улов за една седмица?

Той ѝ каза и тя бръкна в чантичката си, взе оттам няколко банкноти, преброи ги, мушна ги в ръката му и я стисна.

– Това е пет пъти повече от сумата, която назовахте – каза му. За пръв път в живота си Елизабет Камерън Торнтън плащаше повече, отколкото бе абсолютно необходимата сума. – Ще тръгнем ли тази вечер?

– Аз... тъй мисля, може, ама мен ми се струва, че не е много умно да тръгваме нощем.

– Трябва да тръгнем тази вечер. Няма време, Елизабет си забрани да мисли, че може и да е прекалено късно.

– Какво става тук? – прогърмя изненаданият глас на Робърт, когато видя разхвърлените дрехи на Елизабет. После забеляза вестника и гневно присви очи. – Нали ти казах – побеснял се обърна той към рибаря.

– Робърт, трябва да поговорим – прекъсна го Елизабет. – Насаме.

– Джон – обади се госпожа Хоган, – имаме нужда от една хубава разходка.

В този миг Елизабет за пръв път осъзна, че брат ѝ е прочел какво пише във вестника и затова го е скрил от нея. Това я потресе толкова, колкото и новината, че Иън ги е убил.

– Защо? – попита тя яростно.

– Какво питаш? – сопна се той.

– Защо не ми каза какво пише във вестника?

– За да не те разстройвам.

– За да не ме какво? – изкрещя тя, но се сети, че няма време за обяснения. – Трябва да се връщаме.

– Да се връщаме ли? – присмя се той. – Аз няма да се върна. Ще го обесят, задето ме е убил. Надявам се да го обесят, копелето.

– Но за моето няма да го обесят – каза тя, прибирайки дрехите си в куфара.

– Страхувам се, че ще го обесят, Елизабет.

Внезапната мекота на гласа му и безразличието му смразиха сърцето ѝ. Ужасяващо подозрение се породило в нея.

– Ако му бях изпратила съобщение, както възнамерявах – започна тя, – всичко това щеше да бъде излишно. Иън щеше да покаже съобщението на... – замлъкна, защото подозрението ѝ се превърна в убеждение. Според показанията на свидетелите, публикувани във вестника, Робърт се бе опитал два пъти да убие Иън. Това бе абсолютно доказано. Ако я бе излъгал за това, тогава сигурно я бе излъгал и за останалото. Старата позната болка за това, че е измамена и предадена, започна да пулсира в главата ѝ, но този път беше брат ѝ, не Иън. Иън никога не я бе мамил или предавал.

– Всичко е било мръсна лъжа, нали? – каза тя със спокойствие, което прикри обзелите я чувства.

– Той съсипа живота ми – изсъска Робърт и разярено я погледна, като че ли тя беше предателката. – Освен това не всичко е лъжа. Завлече ме на един от неговите кораби, но аз избягах в Сан Долора.

– А белезите по гърба ти? Откъде са?

– Нямах пари, да те вземат дяволите, освен дрехите на гърба си, нямах нищо друго, когато избягах. Продадох се като роб, за да си платя

пътуването до Америка – нахвърли се той върху нея. – По този начин господарят ми наказваше робите си за кра... за неподчинение.

– Каза кражба! – на свой ред се нахвърли Елизабет. – Повече не ме лъжи! А мините, за които говореше, онези шахти под земята?

– Работих в една мина няколко месеца – скръдна със зъби той и заплашително тръгна към нея.

Тя стисна чантичката си и отстъпи, но той я сграбчи за раменете.

– Видях неописуеми неща, извърших неописуеми неща, и то само за да защита честта ти, а в това време ти като уличница си се забавлявала с този мръсник.

Елизабет се опита да се отскубне и когато не успя, започна да се плаши.

– Когато най-накрая се добрах дотук, купих си вестник и прочетох как малката ми сестричка се появява на всички светски приеми, призна-та от висшето общество за най-изисканата дама, докато аз гниех на полетата със захарна тръстика.

– Твоята малка сестричка – разтреперана се развика Елизабет – продаде всичко, което притежавахме, за да плаща твоите дългове, да те вземат дяволите! Щяха да те пхнат в затвора за длъжници, ако си беше показал носа където и да е, преди да оголя Хейвънхърст от почти всички вещи. – Гласът ѝ се прекърши и тя се паникьоса.

– Робърт, моля те – сподавено промълви, а пълните ѝ със сълзи очи се взираха в мрачното му лице. – Моля те! Ти си ми брат и част от онова, което ми каза, е истина – аз съм причината за повечето от прежеждията ти. Не Иън, аз. Той можеше да се отнесе с теб далеч по-зле, ако наистина беше зъл човек – убеждаваше го тя. – Можеше да те предаде на властите. Така щяха да постъпят повечето хора и ти щеше да прекараш живота си в тъмница.

Хватката му се стегна, лицето му стана още по-мрачно и грубо. Сълзите на Елизабет рукнаха, дори престана да го ненавижда за онова, което бе замислил да причини на Иън.

С мъка въздъхна и сложи ръка на измършавялата му буза.

– Робърт – с болка каза тя, – аз те обичам, мисля, че и ти ме обичаш. За да ми попречиш да замина за Лондон, ще трябва да ме убиеш.

Той я блъсна, като че ли кожата ѝ го опари, и тя падна върху леглото, без да изпуска чантичката си. Изпълнена с горест заради злощастната му съдба, тя го наблюдаваше как кръстосва стаята като хванато в клетка животно. Много внимателно извади всички пари от чантичката си и отдели колкото ѝ бяха необходими, за да наеме карета.

– Боби – със спокоен глас се обърна към него и видя как раменете му се сковаха, когато го назова с името му от детството им, – моля те ела тук.

Виждаше колко му е трудно и каква битка води със себе си, крачейки напред-назад, после рязко се обърна и се приближи. Елизабет се изправи.

– Тук има доста пари – продължи да говори тя със същия нежен и тъжен глас. – Твои са. Вземи ги и замини. – Докосна ръката му. – Боби – прошепна, взирайки се в лицето му, – свърши се. Няма да откъщаваш. Вземи парите и замини с първия кораб за където и да е.

Той се опита да каже нещо, но тя го спря.

– Не ми казвай къде, ако това искаше да кажеш. Ще ме разпитват и ако аз не зная нищо, ти ще бъдеш в безопасност. Нито аз ще те заплашвам, нито Иън, нито дори английските закони.

Видя го как преглътна, загледан отчаяно в парите на леглото.

– След шест месеца – продължи тя – ще депозирам пари в посочена от теб банка. Пусни обява в „Таймс“ за Елизабет... Дънкан и аз ще ги внеса на името от обявата.

Той изглеждаше вцепенен и тя още по-здраво стисна чантичката си.

– Боби, трябва веднага да решиш. Няма време.

Той като че ли с усилие осмисляше казаното от нея и след една безкрайна минута въздъхна дълбоко, а лицето му омекна.

– Ти имаш най-нежното сърце – каза примирено.

И без да каже друго, прибра в куфара си малкото вещи и дрехи, прибра и парите там. Елизабет преглътна сълзите си.

– Не забравяй – прошепна тя, – Елизабет Дънкан.

Той спря и погледна към нея.

– Тези пари са достатъчни.

Братът и сестрата дълго се гледаха, знаейки, че се виждат за последен път. После на устните му трепна тъжна усмивка.

– Сбогом – каза той и добави: – Бет.

Тя се загледа след него през прозореца и едва когато с бързи стъпки се изгуби по виещия се към морето път, се отпусна. Смъкна се на леглото, главата ѝ клюмна, сълзите ѝ се стичаха, но плачеше за своя брат, не за себе си.

Защото в чантичката ѝ беше нейният револвер. И ако той доброволно не я бе пуснал, щеше да го насочи към него.

35.

От Хелмшид до Лондон обикновено се стигаше за четири дни. Елизабет измина разстоянието за два дни и половина – подвиг, който постигна, като не се съобразяваше с опасностите, плащаше скъпо и прескъпо на кочияшите, за да пътуват и нощем. Спеше в каретата и спираха само за да сменят конете и да хапнат нещо. Навсякъде хората говореха само за Иън Торнтън, маркиз Кенсингтън.

Километрите се нижеха, денят преваляше и настъпваше нощта, после се сипваше бледа зора и още един ден повтаряше цикъла. Тропотът на конските копита отекваше заедно с глухите удари на сърцето ѝ.

В десет часа сутринта, шест дни след началото на процеса срещу Иън, прашната карета, с която Елизабет бе пътувала, спря пред лондонската къща на вдовстващата херцогиня Хотърн. Елизабет скочи от каретата, преди да спуснат стълбичката, едва не падна, спъвайки се в полата си, изкачи стълбите и похлопа на вратата.

– Какво, за бога... – изрече херцогинята, която тъкмо преминаваше по коридора, възмутена от ударите по входната врата.

Икономът отвори и Елизабет мина като хала покрай него.

– Ваша светлост – задъхваше се тя. – Аз...

– Ти! – възкликна херцогинята и замряла от изненада, гледеше разрошената, раздърпана и прашна жена, която бе изоставила съпруга си, бе причинила страдание, бе предизвикала грандиозен скандал и сега се появяваше във вид на красива прашна отрепка в приемното фоайе на херцогинята, когато бе вече твърде късно. – Някой трябва здраво да те нашиба – рязко прибави старата дама.

– Иън без съмнение има това право, но сега не му е времето. Сега аз трябва... – Елизабет замлъкна, за да прикрие страха си и за да изложи последователно плана си. – Трябва да проникна в Уестминстър. Нуждая се от помощта ви, понеже няма да допуснат жена в Камарата на лордовете.

– Процесът се гледа вече шести ден и нямам намерение да те успокоявам, че се развива добре.

– Ще ми разкажете по-късно! – каза Елизабет със заповеден тон, който внуши доверие дори на самата херцогиня. – Просто помислете за човек с влияние, когото познавате и в чиито правомощия е да ме въведе в залата. По-нататък сама ще се справя.

Херцогинята със закъснение схвана, че в този миг младата жена е надеждата за оправдание на Иън, и премина към действие.

– Фокнър – извика тя към някого, който се спотайваше на стълбището.

– Какво ще заповяда ваша милост? – попита личната камериерка на херцогинята, която се появи на стълбищната площадка.

– Заведи тази млада жена горе. Почисти дрехите ѝ и оправи косата ѝ. Рамзи! – извика тя иконома да я последва в синия салон, където седна на писалището си.

– Занасяш това писмо право в Уестминстър. Кажете, че е от мен и че незабавно трябва да бъде предадено на лорд Кайлтън. Ще го намериш на неговото място в Камарата на лордовете. – Тя бързо написа съобщението и го подаде на иконома. – Пиша му да прекрати процеса веднага. Пиша му също, че ще го чакаме след един час в каретата ми пред Уестминстър, за да ни въведе в парламента.

– Тръгвам веднага, ваша милост – каза Рамзи и вече излизаше от салона с поклон.

Тя тръгна след него, като му нареждаше:

– Ако случайно лорд Кайлтън не присъства на заседанието, изпрати един лакей в дома му, друг в Уайтхол и още един в къщата на онази актриса на Бларънд Стрийт, за която той си въобразява, че никой не знае. А ти – обърна се тя към Елизабет с леденостуден поглед – ела с мен. Имаш много за обяснение, мадам, и можеш да го направиш, докато Фокнър се погрижи за външния ти вид.

– Мен не ме интересува – изрече Елизабет нетърпеливо – външният ми вид точно сега.

Веждите на херцогинята подскочиха чак до косата.

– Имаш ли намерение да ги убедиш, че Иън е невинен?

– Да, разбира се. Аз...

– Тогава не го засрамвай повече и без друго си го посрамила достатъчно! Изглеждаш като избягала от лудница с боклукчийската каруца. Ще имаш късмет, ако не те обесят заради цялото това безобразие, което сътвори.

Тя тръгна по стълбището, а Елизабет вървеше подире и. С половин ухо слушаше обясненията на Елизабет.

– И сега, ако презреният ти брат ни направи честта да ни се представи, съпругът ти няма да прекара нощта в тъмницата, където според Джордан ще го тикнат, ако обвинението ще спечели.

Елизабет спря на третото стъпало.

– Бихте ли ме чули, моля... – ядосано започна тя.

– Ще те слушам през целия път до Уестминстър – саркастично я сряза херцогинята. – Бих казала, че цял Лондон ще гори от нетърпение да прочете в утрешните вестници какво имаш да кажеш.

– За бога! – изкрещя младата жена към гърба ѝ, като се чудеше към кого да се обърне за по-бързи действия. Един час се равняваше на цяла вечност. – Не съм дошла, за да покажа, че само аз съм жива. Дойдох, за да докажа, че Робърт също е жив и здрав и не е пострадал от Иън и...

Херцогинята рязко се обърна към нея и я погледна с отчаяна надежда.

– Фокнър! – кресна тя. – Вземи каквото ти е необходимо. Ще приведеш лейди Торнтън в приличен вид в каретата.

* * *

След петнайсет минути кочияшът на херцогинята спря конете пред Уестминстър. Лорд Кайлтън се втурна към каретата им, Рамзи тичаше по петите му.

– Какво, по дяволите! – изохка той.

– Помогнете ни да слезем – прекъсна го херцогинята. – Ще ви разказвам по пътя. Но първо ми кажете как се развиват нещата.

– Зле. Много зле за Кенсингтън. Главният обвинител е в превъзходна форма. Приведе аргументи, че няма убедителни доказателства лейди Торнтън да е жива, макар и да имало подобни слухове.

Той се обърна към Елизабет, с която не се познаваше, за да ѝ подаде ръка, като продължи да обяснява тактиката на обвинението:

– Като обяснение на факта, че била забелязана с непознат мъж в някаква странноприемница, обвинението наметва, че Кенсингтън е платил на млада двойка, за да се представят като лейди Торнтън, пътуваща с непознат любовник, което звучи доста убедително, тъй като мина много време, преди този факт да излезе наяве и преди да се разбере за бижутата. В заключение – завърши, докато влизаха през входа – обвинителите доказаха много убедително, че дори да е жива, очевидно се страхува за живота си, след като досега не се е представила. От което следва, че лейди Торнтън от личен опит знае какво чудовище е съпругът ѝ. И след като е такова безжалостно чудовище, напълно възможно е да е поръчал да убият брат ѝ. Изчезването на брат ѝ е достатъчно основание според тях, за да го пратят на бесилката.

– Тогава за първата част от обвинението няма какво повече да се

тревожим. Трябва да спрете процеса – каза херцогинята.

– Да спра процеса! – протестира той. – Скъпа моя херцогиньо, само Уелският принц или Господ могат да спрат процеса.

– Ще трябва да изслушат лейди Торнтън – закани се херцогинята.

Лорд Кайлтън се извърна и погледна Елизабет, а изразът му премина от шок и облекчение към подигравателно презрение. После бързо отвори масивната врата, от двете страни на която стояха часовои.

– Останете тук. Ще изпратя съобщение на защитника на Кенсингтън, че ще го чакаме тук. Не говорете с никого и не разкривайте самоличността на тази жена за нищо на света, преди да сме говорили с Питърсън Дилъм. Предполагам, че ще се възползва от тази изненадваща новина в подходящия момент.

Елизабет стоеше мълчалива, пронизителният му поглед я измъчваше, но тя знаеше, че за всеки запознат с историята от вестниците тя или е мъртва, или е прелюбодейка, изоставила съпруга си заради някакъв любовник. След като стоеше тук от плът и кръв, очевидно лорд Кайлтън вярваше в последното предположение. И Елизабет знаеше, че всички мъже в мрачната зала от другата страна на тази врата точно това вярват, но тя ще им докаже, че грешат.

Херцогинята мрачно и много внимателно слушаше разказа на Елизабет, докато пътуваха с каретата, но очевидно преди да ѝ повярва, искаше потвърждение на доказателствата в самата зала. Недоверието на херцогинята, която ѝ повярва, когато никой друг не ѝ вярваше, наскърби Елизабет много повече, отколкото осъдителният поглед на лорд Кайлтън.

След няколко минути лорд Кайлтън се върна.

– Съобщението ми е предадено на Дилъм. Сега ще чакаме.

– Казахте ли му, че лейди Торнтън е тук?

– Не, ваша милост – каза той. – При един съдебен процес изборът на подходящ момент може да се окаже от решаващо значение. Дилъм ще реши какво да прави и кога да го направи.

Това ново забавяне ужаси Елизабет. Едва не се разпищя. Иън беше от другата страна на тази врата и тя едва се сдържаше да не връхлети в залата, за да я види той. Мислеше си, че след броени минути ще я съзре и ще чуе обясненията ѝ. Ще обясни, че е пътувала с Робърт, а не с любовник. След като разбере това, ще ѝ прости, а може би с времето ще ѝ прости и за другите страдания, които му бе причинила. Елизабет не се интересуваше от мнението на лордовете, би могла да понеса презрение-то им, докато е жива, и щеше да живее, за да ѝ прости Иън.

След четирийсет и пет минути, които ѝ се сториха цяла вечност, вратата се отвори и Питърсън Дилъм, защитникът на Иън, се зададе по коридора.

– Какво, за бога, искате Кайлтън? Правя невъзможното, за да не се превърне този процес в отмъщение, а вие ме измъквате, преди да са свършили проклетите показания!

Лорд Кайлтън се огледа притеснено към мъжете в коридора, сложи ръка на ухото на Дилъм и заговори бързо. Дилъм погледна Елизабет, стисна я за рамото и забързано я поведе към една врата.

– Тук ще говорим – каза той.

В стаята, където замъкна Елизабет, имаше писалище и шест стола с високи облегалки. Дилъм отиде до бюрото и седна на стола зад него. Загледа се в Елизабет с очи като ледени кинжали, а когато заговори, гласът му напомняше снежна виелица:

– Лейди Торнтън, колко мило от ваша страна да намерите време за тази визита! Ще бъде ли прекалено нахално от моя страна, ако се поинтересувам за вашето местонахождение през последните шест седмици?

В този момент Елизабет мислеше само едно: ако защитникът на Иън се отнасяше към нея по този начин, колко по-страшно щеше да се отнесе Иън, когато застане пред него.

– Мога да си представя какво си мислите – смирено започна тя.

Той я прекъсна подигравателно:

– О, не си въобразявайте, че можете. Ако можехте, щяхте да припаднете от ужас.

– Мога всичко да обясня – възкликна Елизабет.

– Нима? – изрече той с унищожителен тон. – Колко жалко, че не се опитахте преди шест седмици!

– Тук съм, за да го направя сега – повиши тон Елизабет, като със сетни сили пазеше самообладание.

– Да започнем с вашето свободно време – отново изрече той саркастично. – В залата от другата страна на коридора има само триста души, които очакват да се явите в удобното за вас време.

От паниката и безсилието гласът на Елизабет трепереше, когато не издържа и избухна:

– Вижте, господине, не съм пътувала ден и нощ, за да стоя тук и да губя време, докато вие ме обиждате. Тръгнах в секундата, когато прочетох в един вестник, че съпругът ми е в беда. Дойдох, за да докажа, че съм жива, не съм малтретирана и че моят брат също е жив.

Вместо да изрази някакво задоволство, той стана още по-

саркастичен:

– Разкажете ни, мадам. Горя от нетърпение да чуя историята.

– Защо се държите така? – извика Елизабет. – За бога, та аз съм на ваша страна!

– Слава богу, че не всички са като вас.

Тя пренебрегна забележката му и разказа всичко от момента, когато Робърт се бе появил зад нея в Хейвънхърст. Когато завърши, стана и се приготви да разкаже всичко това в залата, но Дилъм продължаваше мълчаливо да я пронизва с поглед.

– И очаквате някой да повярва на тези небивалици! – грубо каза той. – Вашият брат е жив, но не е тук. Нима предполагате да бъде прието за достоверно свидетелството на омъжена жена, която най-нахално пътува с друг мъж като негова съпруга...

– Пътувах с брат си – язвително отговори Елизабет и удари с длани бюрото, като че ли близкото родство щеше да го принуди да разбере.

– Това вие го твърдите. Защо, лейди Торнтън? Защо е този внезапен интерес към благополучието на съпруга ви?

– Дилъм! – сряза го херцогинята. – Луд ли сте? За всекиго е ясно, че казва истината... дори за мен... аз не бях склонна да повярвам на нито една нейна дума, когато пристигна у дома! Нахвърляте се върху нея без причина...

Без да отмества поглед от Елизабет, господин Дилъм каза кратко и ясно:

– Ваша милост, моето поведение е нищо в сравнение с онова, в което обвинителите ще се опитат да превърнат нейната история. Ако тук не издържи, там няма да има никакъв шанс.

– Нищо не разбирам – извика Елизабет, обзета от паника и гняв. – Моето присъствие доказва, че съпругът ми не се е провинил спрямо мен. Нося писмо от госпожа Хоган, в което тя описва в подробности брат ми, заявява също, че сме били двамата. Ще дойде да свидетелства, ако това е необходимо, но тя носи дете и не можеше да пътува толкова бързо, колкото мен. Това е процес, в който трябва да се установи виновен ли е съпругът ми за тези престъпления или не. Аз зная истината и мога да я докажа.

– Заблуждавате се, лейди Торнтън – с горчивина изрече Дилъм. – Поради сензационното раздухване на случая в пресата той вече не засяга само истината и правосъдието в Камарата на лордовете. Сега там е театър, а на сцената са обвинителите, които играят главна роля пред хилядите читатели на вестници из цяла Англия. Готови са дадат блестящо

представление и ще го направят. Много добре – каза той след миг, – да видим как ще се справите с тях.

На Елизабет най-сетне ѝ олекна, когато го видя, че става, и не обър-на никакво внимание на последната му забележка.

– Казах ви всичко точно както се случи, имам и писмените показания на госпожа Хоган, за да се докаже, че Робърт също е жив и здрав. Ако се наложи, тя също ще дойде. Може да го опише съвсем точно, а също и да го разпознае по портретите, които притежавам...

– Може би да, може би не. Може би сте ѝ го описали точно и сте ѝ платили за услугата – отбеляза той, влизайки в ролята на обвинител. – А между другото обещаха ли сте ѝ пари, ако трябва да дойде тук?

– Да, но...

– Няма значение – гневно я прекъсна той.

– Няма значение ли? – повтори тя глупаво. – Но лорд Кайлтън каза, че за обвинението най-неясен и опасен за нас е случаят с брат ми.

– Както и аз ви го посочих току-що – каза той хладно. – И това не е най-голямото ми притеснение в момента. Ще ви отведе на място, откъдето ще можете да виждате и чувате всичко, без да ви забележат. Моят помощник после ще дойде да ви придружи до свидетелската банка.

– А ще... ще кажете ли на Иън, че съм тук?

– В никакъв случай. Искам да видя първата му реакция, както и на всички, когато се появите.

Заедно с херцогинята ги отведе до една друга врата и ги въведе в малка ниша, откъдето незабелязани можеха да наблюдават всичко. Пулсът ѝ се учести и тя с болезнена острота долавяше всички звуци и всяко движение. Дългата висока зала със сводест таван жужеше от тихите разговори на лордовете в кралството, които нетърпеливо очакваха процесът да продължи. Недалеч от тяхната ниша върху традиционната възглавница, напълнена с вълна, седеше председателят на Камарата на лордовете, облечен с червена тога.

Около него имаше други мъже със строги физиономии, също с червени тоги и напудрени перуки, в това число осем съдии, както и кралските обвинители. На друга маса бяха насядали мъже, за които Елизабет предположи, че са адвокатите на Иън и техните помощници, и още мъже със сурови лица, облечени с червени тоги и с напудрени перуки. Елизабет видя Питърсън Дилъм да се приближава и продължи да се оглежда къде е Иън... обезумелият ѝ поглед спря да блуждае и се закова върху любимото лице. Щеше да изкрещи името му, за да види, че е тук, но прехапа устни. И в същото време се усмихна през сълзи, тъй като

всичко у него, дори начинът, по който седеше, беше болезнено и прекрасно. Други обвиняеми сигурно щяха да седят сковани и с уважително внимание, но той бе различен, осъзна тя с гордост и тревога. В позата му сякаш имаше презрение към законността на обвиненията срещу него. Седеше на банката на обвиняемите лениво облегнат. Изглеждаше безпристрастен, хладен, владееше се напълно.

– Вярвам, че вече сте готов да започнем отново, господин Дилъм – раздразнено каза председателят на Камарата на лордовете и в същия миг се възцари пълна тишина. Всички лордове се обърнаха към председателя. Както Елизабет забеляза, само Иън не смени нито изражението си, нито позата си. Изглеждаше нетърпелив, като че ли заради този фарс губеше ценното си време.

– Още веднъж се извинявам за това ненадейно забавяне, почитаеми лордове – каза Дилъм, след като съобщи нещо на ухото на един от адвокатите на Иън. Младежът бързо стана и Елизабет разбра, че идва, за да я вземе. После отново се обърна към председателя на Камарата и каза с подчертано уважение: – Милорд, ако ми разрешите едно малко отклонение от процедурата, ще разрешим случая без повече обсъждания и разпити на свидетели.

– Обяснете – накратко заповяда той.

– Искам да призова един неочакван свидетел и да ми бъде разрешено да ѝ задам само един въпрос, след което почитаемият лорд-обвинител ще може да я разпитва колкото пожелае.

Председателят на Камарата на лордовете се посъветва с някакъв мъж, който според Елизабет беше главният кралски обвинител.

– Имате ли възражения лорд Съдърланд?

Лорд Съдърланд се изправи. Беше висок мъж, с хищна физиономия, тънки устни, с червена тога и напудрена перука.

– Нямам, милорд – отвърна той с тон, който бе доста злонамерен. – Господин Дилъм днес вече два пъти ни принуди да го чакаме. Още едно кратко отлагане няма да навреди на английското правосъдие.

– Господин Дилъм, доведете вашия свидетел. Повече няма да насърчавам отлагания в това дело. Разбрахте ли?

Елизабет подскочи като ужилена, когато младият помощник-адвокат я докосна по ръката. Без да откъсва очи от Иън, с разтуптяно сърце и безчувствени крака, Елизабет тръгна след младежа, и това беше преди Питърсън Дилъм да обяви с глас, който достигна и до най-отдалечените краища на залата:

– Почитаеми лордове, призовавам на свидетелската банка маркиза

Кенсингтън!

Вълна от изненада и напрежение мина през огромната зала. Всеки се надигна от мястото си, но Елизабет бе сляпа за всичко, което се случваше. Очите ѝ бяха обърнати към Иън; видя как тялото му се вцепени, погледът му се насочи към нея... после лицето му замръзна в гневна маска, в кехлибарените му очи нахлу арктически студ.

Елизабет имаше чувството, че ще политне назад от този поглед, когато пристъпи на свидетелската банка и положи клетвата. После Питърсън Дилъм пристъпи напред.

– Бихте ли ни съобщили името си, за да го чуят всички в залата?

Елизабет преглътна, откъсна поглед от Иън и произнесе високо името си:

– Елизабет-Мери Камерън.

Около нея като в свърталище на демони настъпи хаос и врява. Главите с перуките се поклашаха една към друга, а лордът-председател на Камарата ожесточено призоваваше към тишина.

– Съдът ще разреши ли да се уверим в това твърдение, като попитаме обвиняемия дали това е истина?

Председателят на Камарата на лордовете отмести погледа си от Елизабет към Иън.

– Разрешавам.

– Лорд Торнтън – спокойно попита Дилъм, като внимателно наблюдаваше реакцията на Иън, – тази жена пред нас, вашата съпруга ли е, за чието изчезване... и... убийство сте обвинен?

Иън стисна зъби и рязко кимна.

– За сведение на присъстващите, лорд Торнтън разпозна свидетелката като своя съпруга. Нямам повече въпроси.

Елизабет се вкопчи в банката и с разширени от изненада очи се втренчи в Питърсън Дилъм, безкрайно смутена, че той не я попита за Робърт.

– Аз имам няколко въпроса, почитаеми лордове – обърна се към събранието кралският обвинител лорд Съдърланд.

Разтреперана, Елизабет гледаше как той бавно се приближава и когато заговори, остана изненадана от доброжелателния му тон. Дори в своето отчайващо положение усещаше презрението и мъжкия гняв, които я връхлитаха от всички страни. С изключение на лорда-обвинител в залата нямаше мъж, който да изразява съчувствие към нея.

– Лейди Торнтън – започна лорд Съдърланд с притеснен вид, като даваше да се разбере колко е доволен, че е тук, за да се изяснят най-

сетне нещата, – моля ви, няма нужда да се страхувате, просто ще ви задам няколко въпроса. Бихте ли били така любезна да ни кажете какво ви доведе тук почти в края на процеса, очевидно много разтревожена, за да ни разкриете вашето присъствие?

– Аз... аз дойдох, защото разбрах, че съпругът ми е обвинен за мое то убийство и за убийството на брат ми – изрече Елизабет високо, за да се чуе и до най-отдалечените кътчета на ехтящата зала.

– Къде бяхте до сега?

– Бях в Хелмшид с брат ми Роб...

– Брат ли каза тя? – попита един от кралските адвокати. Лорд Съдърланд изрази същото потресавашо смайване, което развълнува отново лордовете в залата, а председателят на Камарата отново призова за ред. Но изненадата на обвинителя не продължи дълго. Той почти веднага се опомни и каза:

– Дошли сте тук да ни заявите, че не само вие сте жива и невредима – обобщи той замислено, – но и че сте били с брат си, който от две години е изчезнал, брат, от когото никой не успя да открие никаква следа – нито агентът, който вие сте наели, нито кралските агенти, нито дори онези, които съпругът ви е бил наел.

Елизабет изплашено погледна към Иън, но ледената омраза на лицето му я отблъсна.

– Да, точно така.

– И къде е този брат? – И за по-силен ефект от думите си с широк жест се огледа, сякаш търсеше Робърт. – Доведохте ли го с вас, за да се уверим и ние, че е жив и невредим?

– Не – каза Елизабет, – не съм, но...

– Моля, отговоряйте само на въпросите – предупреди я лорд Съдърланд. Толкова смаян изглеждаше, като че ли не можеше да проговори, преди да попита: – Лейди Торнтън, вярвам, че всички биха искали да знаят защо преди шест седмици сте се отказали от удобствата и сигурността на вашия дом, тайно от съпруга си сте избягали и сега се връщате в последния час, за да заявите, че всички ние сме допуснали някаква досадна грешка, като сме предположили, че вашият живот и животът на брат ви вероятно са в опасност? Започнете от началото, моля!

Елизабет се успокои, че ѝ се дава възможност да разкаже своята история дума по дума, точно както я бе репетирала в каретата безброй пъти, внимателно избягвайки да споменава действията на Робърт, които го представяха като лъжец или безумец, който съзнателно е планирал как да бъде обвинен Иън в убийство и да бъде обесен. Много стегнато, с

добре обмислени изрази обрисува Робърт какъвто в действителност бе за нея – млад мъж, гласнат от желанието си безсмислено да отмъщава на съпруга ѝ; млад мъж, който съпругът ѝ милосърдно спасил от бесилката или от доживотен затвор, като го е пратил в чужбина; млад мъж, който много бе изстрадал заради собствените си слабости, бе претърпял и мъчения, за които несправедливо бе обвинил Иън Торнтън.

Понеже бе отчаяна и изплашена и понеже много пъти бе репетирала речта си, Елизабет свидетелства с равен глас и за изненадващо кратко време изложи всички факти. Запъна се само веднъж, когато трябваше да признае, че е повярвала във вината на съпруга си относно побоищата над Робърт. В този момент разкайно погледна към Иън и се ужаси от израза му, защото изглеждаше отегчен до смърт, все едно бе принуден да гледа съзливва, досадна пиеса, в която много бездарно главната роля играеше тя.

Лорд Съдърланд наруши оглушителната тишина, която последва, като се изсмя състрадателно и изведнъж очите му пронизаха нейните, а гласът му се стовари като чук върху ѝ.

– Бедно, нещастно създание, имам само един въпрос към вас и той е същият, който вече зададох: защо?

По необясними причини леден страх скова Елизабет, като че ли със сърцето си предусети, че нещо ужасно се е случило, че не са ѝ повярвали и сега вече никога няма да може да ги убеди.

– Защо ли... не ви разбирам – запелтечи тя.

– Защо дойдохте тук да ни разказвате небивалици, с надеждата да спасите живота на този мъж, от когото както признахте, сте избягали?

Елизабет умолително погледна към Питърсън Дилъм, който сви рамене. И тогава си спомни какво ѝ каза и едва сега го разбра: „Моето отношение ще ви се стори мило, в сравнение е отношението на обвинителя към вашата история... Защото няма да става въпрос за доказване на истината или за правосъдие... В момента се разиграва театър, а обвинителят иска да даде блестящо представление...“

– Лейди Торнтън! – строго изрече обвинителят и ѝ зададе въпроси с такава бързина, че тя едва успя да ги схване. – Кажете ни истината, лейди Торнтън, този ли мъж – посочи той обвинително към Иън, – ви намери и ви заплаши, че ще ви отнеме живота, ако не се явите днес тук? Не е ли истина, че нямате представа къде е брат ви? Не е ли истина, че само преди няколко минути признахте, че сте избягали от този ужасен човек, изплашена за живота си? Не е ли истина, че се страхувате от

бъдещи посегателства...

– Не! – изкрещя Елизабет. Взя се в мъжките лица около себе си и нагоре в залата, и на нито едно не видя друго освен съмнение и презрение.

– Нямам повече въпроси!

– Почакайте! – За част от секундата Елизабет осъзна, че щом няма да успее да ги убеди в истината, навярно ще успее да ги убеди, че е прекалено глупава, за да измисли толкова засукана лъжа. – Да, милорд – звънливо проехтя гласът ѝ. – Не мога да го отрека – жестокостта му... имам предвид.

Съдърланд се извъртя като пумпал, очите му блеснаха и отново започна да подклажда силните усещания в залата.

– Принавате ли, че този тук е един жесток човек?

– Да, признавам – обяви Елизабет.

– Бедно, нещастно създание, можете ли да ни кажете – тук пред всички – някои примери за неговата жестокост?

– Да, и когато ги чуете, зная, че ще се убедите на какви жестокости е способен съпругът ми и защо избягах с Робърт, моя брат. – Съвсем обезумяла се чудеше каква полуистина да измисли, за да изглежда хем достоверна, хем да не се вземе за лъжесвидетелстване. Тогава си спомни последните думи на Иън, когато дойде да я търси в Хейвънхърст.

– Продължавайте. – Всички в залата, от галериите до първите редове, като под команда се наведоха напред и Елизабет се почувства все едно се стовариха върху нея.

– Кога за последен път бяхте обект на жестокостта на съпруга си?

– Ами точно преди да избягам той ме заплаши, че ще ме лиши от издръжката, бях я изхарчила и се страхувах да му призная.

– Страхувахте се да не ви удари ли?

– Не, страхувах се, че няма да ми отпусне средства до следващото тримесечие!

Някой от горните редове се изсмя. Съдърланд започна мрачно да се мръщи, но Елизабет се хвърли презглава да обяснява:

– Със съпруга ми обсъждахме точно това – моята издръжка – имам предвид две нощи преди да избягам с Боби.

– По време на това обсъждане той държа ли се оскърбително? Кога се случи това – през същата нощ, когато камериерката ви е видяла да ридаете ли?

– Да, смятам, че беше тогава.

– Защо ридяхте, лейди Торнтън?

Седящите в галерията се надвесиха още повече.

– Бях в ужасно състояние – каза Елизабет, което си беше факт. – Реших да избягам с Боби. За тази цел трябваше да продам моите прелестни смарагди, които лорд Торнтън ми подари. – Обхваната от вдъхновение, тя доверително се наклони едва забележимо към негова светлост – председателя. – Знаех, че той може да ми купи още повече, нали разбирате?

Неволен взрив от смях се понесе откъм галериите и точно от подобно насърчение имаше нужда Елизабет.

Лорд Съдърланд обаче не се смееше. Усещаше, че тя се опитва да го хързулне, но с типичната самонадеяност на своя, така наречен силен пол той я подцени.

– И от мен се очаква да повярвам, че сте продали смарагдите си заради прищявка или заради лекомисленото си желание да заминете с мъж, за когото твърдите, че бил брат ви ли?

– Боже мили, аз не зная какво се очаква от вас да повярвате. Зная какво аз съм направила.

– Мадам! – кресна той. – Били сте цялата в сълзи според бижутера, на когото сте ги продали! Ако бяхте във фриволно настроение, защо са били тези сълзи?

Елизабет го погледна глуповато.

– Обичах моите смарагди.

Силен смях разтърси залата. Елизабет почака да заглъхне, преди да се наведе напред и с горд, поверителен тон каза:

– Моят съпруг често казва, че смарагдите много отиват на очите ми. Не е ли мило?

Съдърланд вече скърцаше със зъби, забеляза тя. И понеже се страхуваше да погледне към Иън, погледна за секунда към Питърсън Дилъм. Забеляза, че я наблюдава с нещо като възхищение.

– Така! – прогърмя гласът на Съдърланд. – От нас сега се очаква да повярваме, че всъщност не сте се страхували от вашия съпруг!

– Как можахте да го изречете! Разбира се, че съм се страхувала! Не ви ли обясних току-що колко жесток може да бъде той? – попита тя с още една глуповата усмивка. – Съвсем естествено е, че когато Боби ми показа своя гръб, аз все си мислех, че мъж, който се заканва да лиши жена си от издръжка, е способен на всичко...

Смехът този път бе неукротим и дори когато лордовете се поуспокоиха, Елизабет забеляза, че вместо осъдителни и невярващи повечето физиономии са развеселени.

– И – отново гръмна гласът на Съдърланд – от нас се очаква да повярваме, че сте избягали с мъж, за когото твърдите, че бил вашият брат, с когото сте си направили една приятна разходка до някакво място в Англия...

Елизабет енергично закима и услужливо подсказа:

– Хелмшид... това е най-сладкото селце на брега на океана. Там прекарах очарователни и спокойни дни, докато не прочетох вестника и не разбрах, че съпругът ми е подсъдим. Боби не мислеше, че трябва да се връщам, защото още беше сърдит, защото е бил принуден да отплава с един от корабите на съпруга ми. Но аз реших, че съм длъжна.

– И каква твърдите, че е причината – скърцаше със зъби Съдърланд – да решите, че сте длъжна да се върнете?

– Не мислех, че на лорд Торнтън ще му хареса да бъде обесен... – Взрив от смях разтърси Парламента и Елизабет трябваше да почака доста, преди да продължи: – И така, дадох на Боби парите и той замина, за да се наслаждава на живота, както ви казах и преди.

– Лейди Торнтън – попита Съдърланд с копринено мек глас, – известен ли ви е смисълът на думата „лъжесвидетелстване“?

– Предполагам – отвърна Елизабет, – че означава, да не се изрича лъжа на място като това тук.

– А знаете ли как кралското правосъдие наказва лъжесвидетелите? Осъждат се на затвор и прекарват живота си в тъмна и влажна килия. Желаете ли това да ви се случи?

– Наистина не изглежда много привлекателно – отвърна тя. – А ще мога ли да взема бижутата и роклите си?

Смехът в залата разклати полилеите.

– Не, няма да можете.

– Тогава наистина съм щастлива, че не съм излъгала.

А Съдърланд наистина се чудеше дали не е бил подхлъзнат, но усещаше, че усилията му да накара Елизабет да се представи като хитра интригантка и прелюбодейка или поне като съпруга, страхуваша се за живота си, са отишли напразно. Ексцентричният ѝ разказ за бягството с брат ѝ сега бе възприет, тъй като прозвуча с абсурдна правдоподобност и той го осъзна със свито сърце и буреносен израз.

– Мадам, бихте ли лъжесвидетелствали, за да защитите този мъж? – Ръката му стремително се извъртя към Иън и Елизабет погледна безпомощно в същата посока. Сърцето ѝ замръзна от страх, когато видя, че видът му бе още по-отегчен, по-отчужден и по-надменен.

– Отново ви питам – извиси се гласът на Съдърланд, – бихте ли

лъжесвидетелствали, за да спасите този мъж от бесилката, която го чака следващия месец.

Би дала живота си, за да го спаси. Отмести погледа си от Иън и с безразличие се усмихна:

– Следващия месец ли? Колко неприятно! Следващия месец е балът на лейди Нортъм и Кенсингтън твърдо обеща, че ще отидем. – Смехът, който избухна, разлюля гредите. – И че ще имам нова пелерина от визон.

Елизабет бе затаила дъх, чувстваше, че е успяла, не защото е била особено убедителна, а защото повечето от лордовете имаха съпруги, чиито интереси се простираха до следващия бал, рокля или скъпа кожена пелерина, и затова поведението и думите и им прозвуча достоверно.

– Нямам повече въпроси! – троснато изрече Съдърланд и я погледна презрително.

Питърсън Дилъм бавно се изправи и въпреки че изглеждаше безучастен, Елизабет по-скоро почувства, отколкото видя, че беше доволен.

– Лейди Торнтън – каза той сдържано, – има ли нещо, което държи те да кажете пред този съд?

Тя разбра, че Дилъм иска от нея да направи някакво последно изявление, но не се досещаше какво би трябвало да е. Каза само онова, за което мислеше, и веднага разбра, че той остана доволен.

– Да, милорд. Бих искала да кажа колко много съжалявам за онова, което с Боби причинихме на всеки. Сгреших, когато му повярвах и избягах, без никому да кажа дума. И от негова страна беше много лошо да изпитва такава ненавист към моя съпруг въпреки милосърдния му жест. – Тя почувства, че е отишла твърде далеч, затова на един дъх добави: – Ако Кенсингтън бе хвърлил Боби в тъмница заради опита му да го застреля, осмелявам се да кажа, че за Боби това място щеше да бъде толкова неприятно, колкото и за мен. Той е – сподели тя – много придиричлива личност.

– Лейди Торнтън – каза негова светлост председателят на Камарата на лордовете, когато отново се чу смях, – можете да се оттеглите.

Унищожителният му тон я накара да го погледне и почти политна от яростното презрение, с което я следеше. Другите лордове може и да я смятаха за глупачка, но той би я удушил със собствените си ръце.

Разтреперана, Елизабет разреши на един от помощниците на Питърсън Дилъм да я изведе от залата, но когато стигнаха до вратата, тя умолително го погледна.

– Моля ви – прошепна, като вече надничаше над рамото му, за да

види какво става по-нататък, – оставете ме пак в нишата, не мога да чакам отвън – примоли се тя, като наблюдаваше как някакъв мъж влезе през официалната врата и се насочи към Питърсън Дилъм.

– Добре – съгласи се той неохотно, – но нито звук. Скоро всичко ще свърши.

– Как мислите – прошепна тя, – дали бях достатъчно убедителна, за да освободят съпруга ми?

– Не, милейди. Шт, тихо. И не се тревожете.

Но в момента Елизабет бе по-скоро озадачена, отколкото разтревожена, тъй като за пръв път, откакто го бе видяла, Иън като че ли прояви някакъв интерес. Хвърли поглед към мъжа, който говореше с Питърсън Дилъм, и на нея й се стори, че забеляза върху невъзмутимото лице на съпруга си искрица мрачно задоволство. Помощникът я заведе до нишата и тя застана до херцогинята, напълно безчувствена към сърдития одобрителен поглед, с който дамата я посрещна.

– Какво става? – попита тя, когато помощникът също не даде знак, че трябва да се върне на мястото си.

– Готви се да ги срази! – каза момъкът и се усмихна.

– Ваша светлост! – обърна се Питърсън Дилъм към председателя на Камарата. – С разрешението на съда бих искал да представя още един свидетел, който, вярваме ще приведи неопровержими доказателства, че на Робърт Камерън никаква вреда – пряка или косвена – не е нанесена, докато е бил на борда на „Ариана“. Ако тези доказателства се приемат от съда, уверен съм, че за съвсем кратко време случаят ще бъде разрешен.

– Аз не чувствам подобна увереност! – рязко изрази мнението си Съдърланд.

Дори от своето място Елизабет видя, че изразът на председателя стана много студен, когато погледна към обвинителя.

– Да се надяваме, че всичко ще мине добре – отговори председателстващият лорд на лорд Съдърланд. – Този процес надхвърли границите на приличието и на добрия вкус и немалка част от това дължим на вас, милорд. После подкани Питърсън Дилъм: – Започвайте!

– Благодаря, ваша светлост. Призовавам на свидетелската банка капитан Джордж Грантъм.

Елизабет се обърка, когато се досети какво ще се случи. Вратата на залата се отвори и по пътеката между редовете тръгна висок мускулист мъж. Зад него вървяха група почернели от слънцето яки мъже. Беше наблюдавала рибарите в Хелмшид и веднага се досети, че това са

моряците на „Ариана“. Капитан Грантъм зае мястото си на свидетелската банка и веднага започна да отговаря на въпросите на Питърсън Дилъм. Елизабет разбра, че случаят със „смъртта“ на Робърт е бил предрешен много преди тя пристъпи в залата. Капитан Грантъм свидетелства за отношението към Робърт на борда на „Ариана“ и че той се възползвал от едно непредвидено спиране за ремонт на кораба и избягал. Също така отбеляза, че е довел своя екипаж, за да потвърди думите му.

И Елизабет разбра, че напразно се е страхувала. В случая бе важно Пън да докаже, че Робърт не е пострадал по негова вина, тогава на случая с нейното изчезване нямаше да се гледа като на престъпление.

Тя се обърна ядосана и изумена към ухиления помощник, който внимателно слушаше показанията на капитана.

– Защо, за бога, във вестниците не пишеше какво се е случило с брат ми? Очевидно моят съпруг и господин Дилъм са знаели. Знаели са, че могат да доведат капитана, за да го докажат.

Помощникът неохотно откъсна поглед от свидетеля и спокойно отговори:

– Идеята да се изчака краят на процеса и тогава да обяви своята защита, беше на съпруга ви.

– Но защо?

– Защото нашият знаменит обвинител и неговите помощници бяха решили на всяка цена да осъдят съпруга ви. Ако бяхме обявили, че имаме доказателствата от „Ариана“, щяха да започнат да търсят други уличаващи факти. Освен това не знаехме дали „Ариана“ ще се върне навреме. Сега нашият разочарован лорд-обвинител няма как да се противопостави на очевидните факти. И ако вашият брат повече никога не се появи, съпругът ви няма да бъде подведен под отговорност, тъй като по закон не може да бъде съден два пъти за едно и също престъпление.

Сега на Елизабет ѝ стана ясно защо Иън изглеждаше отегчен и равнодушен, но все пак не разбра защо нито за миг той не омекна, когато тя доказа, че е избягала с брат си, а не с любовник.

– Съпругът ви направляваше всичките ни действия – допълни помощникът и погледна с възхищение към Иън. – Сам организира своята защита. Блестящ човек е вашият съпруг. О, да не забравя да ви кажа, господин Дилъм ми заръча да ви предам, че на свидетелската банка сте били великолепна.

От този момент нататък съдебната процедура продължи бързо. Лорд Съдърланд зададе няколко формални въпроса на капитан Грантъм и го освободи. След това се произнесоха само заключителните

пледоарии, след което председателят на Камарата призова към гласуване.

Елизабет напрегнато наблюдаваше и слушаше как длъжностното лице извикваше по име всеки лорд и пер на кралството. Един след друг те се изправяха, поставяха дясна ръка върху гърдите си и заявяваха: „Невинен, честна дума“ или „Виновен, честна дума.“ Резултатът от гласуването беше триста двамайсет и четири гласа „за“ и четиринайсет „против“. Помощник-адвокатът прошепушна на Елизабет, че онези, които гласуват „против“ или имат някакви лични причини, или се съмняват в свидетелските показания на капитан Грантъм, както и в нейните.

Елизабет не го слушаше. Цялото ѝ внимание бе насочено към председателя, който трябваше да произнесе присъдата.

– Лорд Торнтън – обърна се негова светлост към Иън и той се изправи, – този съд ви обявява за невинен по всички обвинения, повдигнати срещу вас. Свободен сте. – Той замълча, като че ли обмисляше нещо, и после изрази своето мнение, което се стори на Елизабет прекалено грубо присмех: – Бих искал неофициално да изразя предположението, че ако тази нощ се подложите на изпитанието да останете под един покрив със съпругата си, сериозно ще преразгледате това понятие. На ваше място щях да съм силно изкушен да извърша престъплението, в което бяхте обвинен. Освен това – добави той, докато откъм галериите се чуваше смях – съм сигурен, че тук ще получите оправдателна присъда по явни и справедливи причини.

Елизабет стисна очи от срам, който на свидетелската банка не бе почувствала. Каза си, че е по-добре да я мислят за глупава кокошка, отколкото за подла прелюбодейка, но когато видя Иън да крачи към изхода, ѝ стана съвсем безразлично за каква са я взели.

– Хайде, Елизабет – каза херцогинята и нежно сложи ръка на рамото ѝ. – Не се съмнявам, че вестникарите са вече отвън. Ако бързо се измъкнем, може и да ги избегнем.

Щом излязоха, тя видя, че това е самата истина. Тълпа от вестникари и зяпачи се бе събрала и препречваше пътя на Иън. Вместо да се опита да им се изплъзне, той ги разблъскваше, за да си проправи път. Елизабет бе съкрушена от епитетите и обвиненията, с които го засипваше тълпата.

– О, Господи – промълви, – погледнете какво му причиних.

Щом каретата на Иън потегли, тълпата се обърна, за да си потърси друга жертва.

– Ето я! – изкрещя някакъв мъж, който следеше светските събития

за „Газет“, насочи пръст към Елизабет и огромната тълпа се спусна към нея.

– Бързо, лейди Торнтън – някакъв непознат млад мъж я дръпна обратно вътре, – следвайте ме. Има и друг изход.

Тя несъзнателно тръгна след него, като държеше херцогинята за ръка.

– Коя е вашата карета? – попита той. Херцогинята му обясни и той кимна.

– Стойте тук. Отивам да кажа на кочияша ви да дойде да ви вземе.

След десет минути вече се бяха настанали в каретата.

– Благодаря ви – каза Елизабет, като чакаше той да каже името си.

– Томас Тайсън, лейди Торнтън, от „Таймс“. Не, не се плашете – успокой я той. – Нямам никакво намерение да ви се натрапвам, не е в стила ми. – И за да потвърди думите си, затвори вратата на каретата.

– Тогава – каза Елизабет през спуснатия прозорец, като му се усмихваше – страхувам се, че губите като журналист.

– А вие може би ще се съгласите да разговаряте някой ден с мен – лично.

– Може би – неопределено изрече тя, а в това време кочияшът подаря конете в бавен тръст.

Елизабет се облегна и затвори очи. Споменът за тълпата, която крещеше срещу Иън: „Убиец!“, „Убиец на жена си!“, я разстрои още повече. Тя измъчено въздъхна и попита херцогинята:

– Откога е принуден да понася всичко това? Да се нахвърлят върху него и да го проклинат!

– Повече от месец.

Елизабет сломена въздъхна и прибави:

– Имате ли представа колко е горд Иън? Толкова е горд, а заради мен бе обвинен в убийство. А утре ще бъде предмет и на обществен присмех.

Херцогинята се поколеба, после рязко каза:

– Той е силен мъж. Никога не се е интересувал от чуждото мнение – освен може би от твоето, на Джордан и на още двама-трима души. Във всеки случай бих казала, че утрешните вестници няма да пишат за глупостта на Кенсингтън.

– Ще ме оставите ли вкъщи?

– На Промънъд Стрийт ли?

Този въпрос още веднъж я накара да се свие от болка.

– Не, разбира се. Нашата къща е на Тъпър Брук Стрийт.

– Не мисля – непреклонно каза херцогинята, – че това е разумно. Чу какво каза негова светлост председателят на Камарата.

Елизабет не се съгласи.

– Предпочитам сега да се изправа пред Иън, отколкото цяла нощ да се страхувам от тази среща.

Но херцогинята бе твърдо решила да даде на Иън време да дойде на себе си. Изведнъж си спомни, че има неотложна среща с една приятелка, после с друга и когато стигнаха на Ъпър Брук Стрийт, вече се бе свечерило, Елизабет от притеснение бе на края на силите си. Застана трепереща пред собствения си иконом, който непочтително я гледаше. Иън очевидно се бе върнал, а до ушите на прислугата бе стигнал слухът за нейното поведение в Кралския съд.

– Къде е съпругът ми, Долтън? – попита тя.

– В кабинета си – съобщи той и отстъпи. Елизабет влезе и видя, че във фойето са приготвени куфари за пътуване, а слугите сваляха още по стълбите. Сърцето ѝ лудо биеше, когато влезе в кабинета на Иън. Направи няколко крачки и се спря, за да събере мислите си, преди той да я види. Беше застанал до камината и държеше чаша с уиски. Беше съблякъл връхната си дреха и Елизабет с още по-нетърпимо разкаяние забеляза, че е по-слаб, отколкото ѝ се видя в съда. Не знаеше как да започне и в отчаянието си промълви:

– Ти... ти заминаваш ли?

Видя как раменете му се напрегнаха и когато се обърна, почувства какво му струва да сдържа гнева си.

– Не, ти си заминаваш.

Елизабет сведе глава, смазана от съзнанието, че да се изправи пред Иън е далеч по-страшно, отколкото пред Съда на британските перове.

– Ако бях на твоето място, нямаше да си го позволя.

– Да... да... си позволя... какво?

– Да се доближаваш до мен.

Тя замръзна, забеляза в погледа му заплаха, но отказа да повярва.

– Иън – протегна тя ръце към него, но после безсилно ги отпусна, тъй като той не направи никакъв жест. Цялото му същество изразяваше дълбоко презрение. – Разбирам – отново се опита с треперещ глас да започне разговор, докато отчаяно се чудеше как да укроти гнева му, – че ме презираш за онова, което направих.

– Правилно си се досетила.

– Но – храбро продължи – съм готова на всичко, за да изкупя вината си. И както и да прозвучи сега, не съм преставала да те обичам...

– Млъкни!

– Не, трябва да ме чуеш – отвърна тя с лошото предчувствие, че каквото и да каже, няма да го омилостиви. – Никога не съм преставала да те обичам, дори когато...

– Предупредих те, Елизабет – каза той с убийствен тон, – млъкни и се махай отгук! Изчезвай, не те искам нито в дома си, нито в живота си!

– Заради Робърт ли? Не вярваш, че съм била с Робърт ли?

– Не ме интересува с кой негодник си била.

Елизабет вече трепереше неудържимо, защото разбра, че той не ѝ бе повярвал.

– Бях с Робърт, точно както ти казах – заекна тя. – Ще ти го докажа, ако ми разрешиш.

Той се изсмя, което прозвуча много по-опасно и категорично, отколкото гневът му.

– Елизабет, няма да го повярвам дори да те бях видял със собствените си очи. Ясен ли бях? Ти си изпечена лъжкия и великолепна актриса.

– Ако твърдиш това заради глупостите, които говорех на свидетелската банка, ти поне знаеш защо бях принудена да ги кажа.

Той я погледна презрително.

– Разбира се, че зная защо го направи! Подбудите ти винаги са едни и същи. Ще легнеш и с чудовище, ако имаш изгода.

– Защо говориш така? – разплака се тя.

– Защото в деня, когато агентът ти е казал, че по моя вина твоят брат е изчезнал, ти застана до мен в проклетата църква и се закле да ме обичаш до смъртта си! Пожела да се омъжиш за човек, когото си помислила, че може да е убил брат ти, пожела да спиш с убиец.

– Ти сам не го вярваш! Мога да ти докажа... зная, че мога, ако ми дадеш шанс.

– Не!

– Обичам те – съкрушено изрече тя.

– Не искам твоята любов и теб не искам. А сега... – Долгън почука на вратата и той замълча.

– Господин Ларимор е тук, милорд.

– Каж ми, че го очаквам – нареди Иън и Елизабет изумено го погледна.

– Назначил си делова среща... сега!

– Срещата не е точно по моите търговски работи, любима. Този път повиках Ларимор по съвсем други причини.

Тя усети неясна заплаха в тона му и я ползвава тръпки.

– Каква друга причина си имал, за да повикаш по това време адвокат?

– Започвам дело за развод, Елизабет.

– Започваш какво? – промълви, а стаята се завъртя пред очите ѝ. – С какво основание – моята глупост ли?

– Нарушаване на брачната клетва.

Елизабет не каза нищо, за да го трогне. Не можеше да повярва или по-скоро да разбере, че нежният, страстен мъж, който я бе обичал и любил, ще постъпи по този начин, без да изслуша причините, без да ѝ даде възможност да му обясни. Беше преизпълнена с любов, когато се опита да го подразни:

– Ще изглеждаш много глупаво в съда, скъпи, когато заявиш, че съм те изоставила. Аз ще бъда там и ще твърдя, че копнея да спазвам брачната си клетва.

Иън откъсна поглед от очите ѝ, пълни с любов.

– Ако до три минути не напуснеш къщата – хладно я заплаши той, – ще променя обвинението в прелюбодеяние.

– Не съм извършила прелюбодеяние.

– Възможно е, но ще имаш на разположение ужасно много време да го доказваш. Имам известен опит в тази област. А сега за последен път ти казвам: изчезвай от живота ми. Всичко свърши. – После седна на бюрото си и позвъни. – Доведи Ларимор – нареди на Долтън, който незабавно се появи на вратата.

Елизабет се вкамени, отчаяно търсеше начин да го трогне, защото с цялото същество чувстваше, че той я обича. И наистина, ако някой обича силно, толкова силно, че да бъде уязвен дълбоко... И тогава се досети какво прави и защо го прави, спомни си историята за лабрадора, който викарият ѝ разказа. Но тя не беше куче, което да изриташ от дома си, от живота си.

Обърна се и се приближи до бюрото. Подпря се с длани и почака, докато той не я погледна в очите.

С вид на съкрушен, но безразсъдно смел ангел, Елизабет се взря в лицето му, а гласът ѝ трепереше от любов:

– Чуй ме много внимателно, мили, защото няма да ти позволя да ни обречеш на това нещастие. Ти ми подари любовта си и аз няма да ти разреша да ми я отнемеш. Колкото по-твърдо се стремиш да ме лишиш от нея, толкова по-твърдо ще ти се противопоставям. Ще те преследвам в съня ти нощем, точно както ти ще преследваш мен всяка нощ, когато

съм далеч от теб. Ще лежиш всяка нощ буден и ще ме желаеш и ще знаеш, че и аз лежа будна и те желая. И когато почувстваш, че повече не издържаш, ще се върнеш при мен, а аз ще бъда там и ще те чакам. Ще ридая в прегръдките ти и ще ти кажа колко много съжалявам, а ти ще ми помогнеш да открия начин как да простя сама на себе си...

– Да те вземат дяволите! – прекъсна я той, а лицето му преbledня от ярост. – Какво трябва да направя, за да престанеш?

Елизабет се сгърчи от ненавистта в този глас, който обожаваше, и като се съдържаше да не се разплаче, довърши:

– Нараних те много, любов моя, и ще те наранявам още през следващите петдесет години. И ти ще ме нараняваш, Иън, но надявам се никога толкова тежко, колкото сега. Но ако така трябва да бъде, ще го понеса, защото другата възможност е да живея без теб, а това за мен ще означава, че животът ми е свършен. Разликата е, че аз го знам, а ти не го знаеш, поне не още.

– Свърши ли?

– Не – каза тя и се изправи, когато долови стъпките по коридора. – Аз не съм лабрадор. Не можеш да ме изпъдиш от живота си, защото аз искам да остана при теб.

Когато тя излезе, Иън се огледа в смълчаната стая, току-що изпълвана с присъствието ѝ и се зачуди какво искаше да каже с последната си забележка. В това време Ларимор влезе и той го покани да седне срещу него.

– Досетих се от съобщението ви, че желаете да заведете дело за развод.

Иън не отговори веднага, тъй като думите на Елизабет звучаха в главата му и той ги съпостави с лъжите, които ги съпровождаха от първата вечер на тяхното запознанство. Спомни си мъката, която изпита през първата седмица, след като тя го напусна. Сега чувстваше само хладно презрение. Погледна адвоката, който очакваше нареждания.

И кимна.

36.

На следващия ден Елизабет чакаше почти до вратата на Промънад Стрийт да доставят и двата вестника. На заглавната страница на „Таймс“ с едри букви се четеше:

**МАРКИЗЪТ, ОБВИНЕН В УБИЙСТВОТО НА ЖЕНА СИ,
БИЛ ВСЪЩНОСТ ИЗТОРМОЗЕН СЪПРУГ**

В „Газет“ подигравателно се отбелязваше, че:

Маркиз Кенсингтън заслужава не само оправдание, но и орден за самообладание пред образа на крайно невъздържание!

И в двата вестника се описваха, според Елизабет доста объркано, смехотворните ѝ обяснения.

Ден преди процеса към Иън се бяха отнасяли подозрително и студено, на следващия ден бе приет навсякъде със съчувствие. Обикновените хора вярваха, че където има дим, има и огън и щом е бил обвиняем, все нещо е направил, но за разлика от бедните богатите се изплъзваха от въжето. Тези хора щяха да продължат да смятат Иън за злодей, това за Елизабет бе ясно.

Положението на Елизабет също драматично се бе променило. Повече никой не мислеше, че е жертва на насилие или че е прелюбодейка; беше станала знаменитост за жените със скучен живот, пренебрегната от бездушните, строго и неодобрително съдена от съпрузите в обществото. Но те ѝ бяха простили, защото в Кралския съд тя се бе възплътила в ролята на съпругите, които те имаха. Ако Родри Кърстеърс не бе настоял, тя щеше да остане зад желязната порта на Промънад Стрийт, за да чака Иън.

И като излезе в обществото, разбра, че е постъпила правилно. По този начин напомни на Иън за своето съществуване, тъй като той очевидно я бе изхвърлил от ума си. От Джордан и Александра научи, че Иън живеел постарому, все едно нищо не се е случило. Работеше, играеше хазарт с приятели в „Блекмор“, ходеше на опера с други приятели и даваше вид на човек, който много работи и много се забавлява.

Елизабет знаеше, че този светски водовъртеж не е по вкуса на съпруга ѝ и само доказваше, че той се съпротивлява безуспешно срещу мисълта за нея. Пишеше му писма, но прислугата не ги приемаше.

Най-накрая реши да последва неговия пример и да си намери занимания, за да може да понася чакането. Но това се оказа още по-мъчително. Срещаха се случайно по балове или в операта, но Иън изглеждаше все по-отчужден. Чичо му й казваше, че повече няма смисъл да му иска прошка, а дядо му я потупваше нежно по ръцете и казваше: „Той ще се върне, миличка.“

Най-накрая Александра убеди Елизабет, че някакво съперничество ще го накара да се върне. Същата вечер на бала у лорд и лейди Франклин Елизабет видя Иън да разговаря с приятели. Събра цялата си смелост и започна открито да флиртува с виконт Шефилд. Докато танцуваше и се смееше с красивия виконт, с крайчеца на окото си наблюдаваше Иън – той гледаше право през нея като през празно пространство. Тази вечер той си тръгна с лейди Джейн Адисън под ръка. За пръв път, откакто се бяха разделили, той показа подчертано внимание към друга жена, както и пълно безразличие към фриволното поведение на Елизабет.

Поведението му обърка и разгневи Алекс.

– Той се бие с твоите оръжия! – възмущаваше се тя. – Не трябваше така да се развият нещата. Трябваше да го накараме да ревнува и да тръгне по петите ти. А може би той е ревнив и иска да те накара и ти да ревнуваш.

Елизабет тъжно се усмихна.

– Иън веднъж ми каза, че влиза в кожата на противника си. Показва ми, че знае точно какво си мисля да постигна с Шефилд, и ме предупреди повече да не го правя. Той наистина иска да ме прогони, разбираш ли? Не иска само да ме накаже или да ме накара да страдам, преди да ме приеме отново.

– Наистина ли мислиш, че иска завинаги да те прогони? – попита Александра и я прегърна.

– Зная, че иска.

– И какво ще правиш?

– И аз не зная. Но си мисля, че ако ме вижда, няма да може съвсем да ме забрави и ще имам възможност да спечеля.

Но тук Елизабет сгреша. Месец след оправданието на Иън Бентнър почука на вратата на гостната, където бяха Александра и Елизабет.

– Пристигна някакъв човек – Ларимор – съобщи той. – Каза, че носи документи, които трябва лично да ви връчи.

Елизабет пребледня.

– Каза ли за какво се отнасят документите?

– Не желаете да ми съобщите, но аз му казах, че няма да ви безпокоя,

ако не зная за какво се отнася.

– И какви са документите? – попита Елизабет, но вече се досещаше. Бентнър погледна мрачно встрани.

– Заявление за развод.

Младата жена залитна, когато се опита да се изправи.

– Наистина ненавиждам този мъж – извика Александра и подкрепи приятелката си. – Дори Джордан се разгневи от поведението му спрямо теб.

Елизабет не осъзнаваше какво става около нея, беше като парализирана от скръб. Погледна към Бентнър. Знаеше, че ако приеме документите, повече няма да има надежда. Тогава събра цялата си смелост, решена на една последна битка, и каза:

– Предай на господин Ларимор, че не си забелязал кога съм излязла. Кажу ми още, че си попитал моята камериерка къде съм и тя ти е казала, че съм отишла да играем карти у – и тя погледна към Александра за разрешение, която веднага се съгласи – херцогиня Хотърн. Измисли каквото искаш, Бентнър, но подробно ми обясни по какви причини ме няма вкъщи днес и защо ще отсъствам и утре.

Друг иконом едва ли щеше да се справи лесно с подобна поръка, но Бентнър, който се вживяваше в любимите си романи-мистерии, закима:

– Желаете да го накараме да ви търси, за да се пригответе и да заминете, преди някой да се усети.

– Точно така – каза Елизабет с благодарна усмивка.

– След това изпрати да повикат господин Томас Тайсън от „Таймс“. Предай, че ще му отдели пет минути за интервю тази вечер.

– Къде ще отидеш? – попита Алекс.

– Ако ти кажа, Алекс, трябва да ми се закълнеш, че няма да кажеш на Иън.

– Разбира се, че няма да му кажа.

– И на мъжа си няма да казваш. Той е приятел на Иън. Няма да е честно да го въвличаме в нашата история.

Алекс се съгласи.

– Джордан ще ме разбере, когато му кажа, че съм дала обещание.

– Ще отида – тихичко й довери Елизабет – там, където никога няма да ме потърси. Това е единственото място на земята, където сам той ще потърси мир и утеха, ако наистина почувства нужда от мен и не ме открие. Отивам в дома му в Шотландия.

– Не, не трябва да заминаваш! – възкликна Алекс възмутено. – Щом е толкова безсъречен, несправедлив...

– Не говори така, Алекс – мило ѝ възрази Елизабет. – Представи се, че Джордан лекомислено те е злепоставил пред целия свят като убийца и в най-критичния момент се е появил на съда в Камарата на лордовете, след като заради него си изтърпяла унижения, обиди, след като си разбила сърцето му и представиш случая като лекомислен каприз! – Алекс не отговори, но гневът ѝ се уталожил, а Елизабет продължи: – Представи си, че от деня на сватбата си ти наистина подозираш, че може да е убиец, и тогава как ще се почувстваш, като си спомниш всички ваши нощи? И ако наистина си представиш всичко това, припомни си, че откакто познавам Иън, винаги се е стремил по всякакъв начин да ми дари щастие.

– Аз... – запъна се Алекс и раменете ѝ се отпуснаха. – Когато разсъждаваш по този начин, всичко придобива друг смисъл. Аз не бих могла да бъда толкова справедлива и обективна.

– Иън – тъжно ѝ обясни Елизабет – ме е научил, че най-успешният начин да победиш противника, е да видиш нещата от неговата гледна точка. – После прибави: – Знаеш ли какво ме попита момчето, което носи пощата, когато ме позна?

Алекс поклати глава и Елизабет виновно призна:

– Попита ме, дали още се страхувам от съпруга си. Много хора никога няма да повярват, че той е напълно невинен. Нали виждаш, че кашата, която забърках, ще има трайни последици.

Приятелката ѝ прехапа устни, за да не се разплаче, и каза:

– Ако не дойде да те вземе до януари, когато ще родя нашето бебе, ще дойдеш ли при нас в Хотърн? Не мога да понеса мисълта, че ще прекараш сред планините зимата съвсем сама.

– Да.

* * *

Отпуснат в стола си, Иън слушаше разказа на ядосания Ларимор за безплодните му двудневни усилия да се срещне с лейди Торнтън, за която немалка роля бе изиграл и нейният иконом.

– И след всичко това – избухна дълбоко възмутен адвокатът – се върнах на Промънад Стрийт, за да попитам икономата, но той...

– Ти затръшна вратата под носа – безучастно предположи Иън.

– Не, милорд, покани ме да вляза – продължи Ларимор. – Покани ме да претърся къщата, за да се уверя, че я няма. Напуснала е Лондон – завърши той, като избягваше погледа на работодателя си.

– Заминала е за Хейвънхърст – замислено каза Иън и му даде

указания как да стигне до имението.

Когато Ларимор си тръгна, той се зае отново с документите, които трябваше да прегледа. Но преди да е прочел и два реда, в кабинета влезе без предизвестие Джордан. В подобно настроение Иън никога не го бе виждал.

– Чел ли си днешния вестник?

Иън не погледна вестника, който приятелят му разтвори пред него, озадачен от сърдития му тон.

– Не, защо?

– Ето чети! – каза му той. – Елизабет е позволила на репортер от „Таймс“ да вземе интервю от нея. – Прочети това! – И посочи кратката статия за Елизабет от някой си господин Томас Тайсън. – А ето отговора на твоята съпруга, когато Тайсън я пита как се е почувствала, когато те е видяла като подсъдим пред себеподобните ти перове.

Озадачен от тона му Иън прочете отговора на Елизабет.

Съпругът ми не беше съден от перовете равни нему. Беше съден само от лордовете на Британското кралство. Иън Торнтън няма равен на себе си.

Иън откъсна поглед от статията, без да реагира на тази невероятно ласкава доброта и интелигентност на нейния отговор, но Джордан нямаше намерение да го остави без коментар.

– Моите поздравления, Иън – изрече той побеснял. – Ти отмъсти на съпругата си със заявление за развод, а тя ти отвърна с публично извинение!

После си тръгна, като го остави да се вира в статията със стиснати зъби.

Така и не можах да открия Елизабет. Иън се опитваше да я прогони от мислите си, да я изтръгне от сърцето си, но все по-безуспешно. Знаеше, че губи битката, от мига, когато я видя да влиза в залата, където заседаваше Камарата на лордовете.

Два месеца след като тя изчезна, една вечер бе седнал пред камината и се вираше в пламъците, като се опитваше да мисли за деловата среща, която му предстоеше на другия ден. Но в мислите му бе само Елизабет... Елизабет, коленичила сред цветята; Елизабет, застанала до него, се цели с pistolет; Елизабет, която шеговито му се покланя с дълбок реверанс, дължим на кралска особа; Елизабет, която го гледа, сякаш танцува валс в прегръдките му. „Искали ли сте някога нещо много

силно, нещо, което е във възможностите ви да го имате и въпреки това се страхувате да го вземете.“

Онзи вечер той бе отговорил: „Не.“ Тази вечер щеше да каже: „Да.“ Освен всичко останало, искаше да знае къде е; преди месец се самозалъгваше, че е заради заявлението за развод. Но тази вечер се чувстваше напълно изтощен от душевната битка със себе си. Повече не можеше да се самозалъгва. Искаше да знае къде е, защото му бе необходимо. Дядо му се кълнеше, че не знае къде е; чичо му и Александра знаеха, но отказваха да му кажат.

Иън затвори очи, но да заспи бе почти изключено. И в три часа през нощта се взираше буден в мрака. Без преумората от напрегнатата работа и голямо количество уиски не заспиваше. А дори и тогава лежеше буден, желаше я и знаеше, че и тя е някъде, лежи будна и го желае, както сама му бе казала.

Тъжно се усмихна, като си я представи как стои на свидетелската банка – сърцераздирателно млада и красива, и как се опитва логично да обясни какво се е случило. И когато не успя, влезе в ролята на непоправима глупачка. Подсмихна се както обикновено, щом си спомнеше за нея през онзи ден. Само Елизабет би се осмелила да застане пред всички лордове в Парламента и след като не успя да ги убеди с разумна логика, смени тактиката и се възползва от собствените им слабости – глупост и високомерие – за да ги победи. Ако тогава не беше толкова бесен, щеше да скочи на крака и да ѝ изръкопляска, защото го заслужаваше. Постъпи както с Евърли. Когато не успя разумно да го убеди, че Иън е невинен и не е мамил в играта, се превърна в безпомощна госпожичка, която тропаше краче и настоява Евърли да изпълни обещанието си към нея.

Макар да я бе обвинил в егоизъм, много добре знаеше, че тя се бе явила, за да го спаси от смъртна присъда.

Когато разумът му се проясни след силната болка и гнева, той по нов начин погледна на случая с Уърдсуърт в сватбения им ден. Ако неговият агент се бе явил при него в същия ден и по същия повод, Иън пак щеше да се ожени, толкова много я обичаше и желаше.

Освен любовта си към него тя нямаше друг таен мотив, за да приеме предложението му. Може би е искала да спаси и Хейвънхърст, но за да повярва в подобен мотив, трябваше да повярва, че е загубил ума си от целувките ѝ. Но вече не вярваше на сърцето си, а на интелекта си.

С интелекта си съзнаваше, че от всички жени на света само Елизабет му подхождаше във всяко отношение.

Само тя би се осмелила да застане срещу него, точно когато го

освободиха, и след като я нарани и унизи дълбоко, да му заяви, че ще започнат битка за любовта им, която той няма да спечели: „И когато повече няма да можеш да издържаш – му беше обещала тя с онзи неин сладостен, изпълнен с горест глас, – ще се върнеш при мен и аз ще ридая в прегръдките ти, ще ти кажа, че съжалявам за всичко, което сторих. И тогава ти ще ми помогнеш да открия начин сама да си простя.“

Иън си помисли тъжно, че е много трудно да се признае за победен, тъй като победителят го няма, за да се предаде.

След около пет часа Иън се събуди в стола, където бе заспал. Стана, разкърши се и отиде да се изкъпе и преоблече. После здраво се хвана на работа. Постъпваше така всеки ден, откакто Елизабет я нямаше.

По някое време икономът му влезе и му подаде плик от Александра Таунсенд. Той го отвори и оттам изпадна чек. Не го погледна, тъй като прочете първо писмото: „Това е от Елизабет – пишеше Александра. – Продала е Хейвънхърст.“ Остро чувство на вина и силна тъга пронизаха Иън. По-нататък в писмото се казваше:

Натоварена съм да ви предам цялата дължима сума за смарагдите, плюс лихвите за дните от момента на продажбата. Тя с пълно право смята, че смарагдите не са били нейни, за да ги продава.

Той погледна чека и малкото листче със сметките на Елизабет за лихвите.

Очите му се напълниха със сълзи и той тихичко се разсмя – беше му платила половин процент по-ниска лихва от официалната.

След половин час Иън се представи на иконома на Джордан и помоли за среща с Александра. Тя влезе в гостната и с явна ненавист каза:

– Питам се това съобщение ли ви накара да дойдете? Имате ли представа какво означава, или по-скоро означаваше Хейвънхърст за нея?

– Ще ѝ го върна – обеща той с мрачна усмивка. – Знаете ли къде е тя?

Александра остана с отворена уста от нежността в очите му, в гласа му.

– Къде е тя? – попита отново той.

– Не мога да ви кажа – изрече със съжаление младата жена. – Знаете, че не мога. Обещала съм.

– Дали има някаква, макар и слаба вероятност, ако помоля Джордан

– продължи той, – да ви убеди да ми кажете?

– Страхувам се, че не – отвърна Александра. Очакваше отговорът ѝ да го разгневи, но той колебливо се усмихна и много мило ѝ каза:

– Много приличате на Елизабет. Напомняте ми за нея.

Все още недоверчива към чувствата му, тя превзето отговори:

– За мен това е голям комплимент, милорд.

За нейно най-голямо изумление Иън Торнтън се пресегна и я погали по брадичката.

– Казах каквото си помислих – усмихна ѝ се той. Тръгваше си, когато видя Джордан, подпрян до вратата, весело и многозначително усмихнат.

– Ако не бе изгубил от поглед своята съпруга, Иън, нямаше да търсиш прилика с моята.

Когато неочакваният им гост си замина, той попита Алекс:

– Ще съобщиш ли на Елизабет, че той идва да я вземе?

Тя първо кимна, но после неуверено каза:

– Не, мисля, че няма да го направя. Вече ѝ писах, че той пита за нея, всъщност той само това направи.

– Ще хукне при нея по-бързо, отколкото сам си е представял.

– Може би.

– Ти като че ли още не му вярваш? – усмихна се изненадан съпругът ѝ.

– След тази визита му вярвам... до известна степен... но като си помисля за сърцето на Елизабет, ставам недоверчива. Той ѝ причини толкова много болка и не искам да ѝ давам напразни надежди, защото по този начин ще му помогна да я наскърби отново.

Джордан я погали по брадичката, точно като братовчед си, после я прегърна.

– Тя също го нарани, нали знаеш?

– Може би – неохотно призна Алекс. Той се усмихна:

– Беше много по-милостива, когато потъпках чувствата ти, любов моя.

– Беше така, защото те обичах – отговори тя и се притисна към гърдите му.

– А дали ще заобичаш поне малко моя братовчед, ако той промени отношението си към Елизабет?

– Бих намерила място в сърцето си за него – призна тя, – ако ѝ върне Хейвнхърст.

– Ще му струва цяло състояние, ако се реши – подсмихна се

Джордан. – Знаеш ли кой го купи?

– Не, а ти?

– Да, зная – Филип Демаркъс.

Тя се разсмя:

– Не ли той онзи противен човек, който каза на принца, че ще трябва да плати, за да се разходи по Темза с новата му яхта.

– Точно той е.

– Как мислиш, дали е измамил Елизабет?

– Нашата Елизабет ли! – разсмя се Джордан. – В никакъв случай. Но не искам да съм на мястото на Иън, ако Демаркъс се досети, че имението има сантиментална стойност за него.

* * *

През следващите две седмици Иън успя да откупи смарагдите на Елизабет и Хейвънхърст, но не успя да открие следа от жена си. Къщата ѝ в Лондон не приличаше на къща, а на затвор и той усещаше, че Елизабет го подлага на това изпитание, за да му даде някакъв заслужен урок.

После се завърна в Монтмейн, където още няколко седмици обикаля стаите, с часове наблюдаваше огъня в камината, сякаш там можеше да открие отговора. Най-накрая не издържа. Не можеше да работи, непрекъснато правеше грешки. И още по-лошо, започнаха да го преследват кошмари. Чуваше стъпките ѝ из цялата къща или си представяше, че се е влюбила в друг, и мъчителните картини го преследваха от стая в стая.

В един ясен мразовит ден през декември той даде наставления на иконома си и на цялата прислуга, ако се получи някакво известие от Елизабет да му го препратят незабавно, и замина за дома си в Шотландия. Това беше единственото място под слънцето, където би могъл да намери покой от празнотата, която го владееше, и от непоносимата мисъл, че тя повече няма да го потърси. Прекалено много време измина. Ако красивото храбро момиче, за което се ожени, желаше да бъдат заедно, досега щеше да го заяви по някакъв начин. Не беше в природата на Елизабет да се оставя на течението. И така, Иън замина за родния си дом, за да се опита да намери покой, както винаги досега бе правил, но този път не бягаше от умората и напрежението. Прекоси ливадата пред горската хижа в тази необичайно студена декемврийска вечер, за да потърси спасение от празнотата, в която като в бездна бе потънал животът му.

Елизабет гледаше през прозореца заснежената ливада, както правеше всяка вечер, откакто викарият ѝ донесе преди три дни съобщението

на Иън до пазача. То беше кратко, съобщаваше да снабдят къщата с дърва и храна, тъй като щял да остане два месеца. Пътеката бе огряна от луната и тя си помисли колко е смешна, като се надява той да пристигне през нощта, и колко е смешна с тази сапфирено-синя вълнена рокля и с разпилени по раменете коси, както той я харесваше.

Висок, тъмен силует се зададе откъм далечния край на ливадата и тя отскочи от прозореца. Сърцето ѝ запрепуска с надежда и страх, като си спомни, че за последен път го видя, когато си тръгна от бала с Джейн Адисън под ръка.

Иън остави коня си в плевника, даде му храна и вода.

Когато тръгна към къщата, видя, че през прозорците се процежда светлина, и му замириса на дим. Навярно пазачът беше останал, за да го дочака. Изгупа снега от ботушите си и натисна дръжката на вратата.

Елизабет бе застанала наред стаята. Вратата се отвори и в стаята нахлу студ заедно с висок, широкоплещест мъж, който погледна към нея и през полумрака каза:

– Хенри, не беше нео...

Иън замлъкна, вратата все така зееше отворена, взря се в жена си, която взе за халюцинация, зрителна измама от танцуващите пламъци в огнището. Но изведнъж осъзна, че самата тя стои там и съвършено неподвижна го гледа. А в краката ѝ лежеше мъничко кученце – лабрадор.

За да спечели време, той много грижливо затвори вратата, като се питаше дали е щастлива, че го вижда. През дългите самотни нощи беше си мислил стотици пъти какво ще и каже. И ето че сега не се сещаше за нищо.

Тъй като все отнякъде трябваше да започне, Иън погледна лабрадора.

– Какво е това? – попита, приближи се и се наведе да вземе мъничкото, защото не знаеше какво да каже на жена си.

Елизабет преглътна разочарованието си, че той сякаш не я забелязва, и помилва черната главица на лабрадора.

– Аз... аз... нарекох я Шедоу.

Гласът ѝ беше толкова сладък, че Иън едва не я грабна. Но вместо това я погледна, като си помисли, че след като е кръстила кученцето на името на неговото куче, има някаква надежда.

– Хубаво име.

Тя прехапа устни, за да прикрие усмивката си.

– И автентично.

Тази усмивка отрезви Иън. Видя колко неподходящо е да се

занимава с кученцето. Изправи се и се подпря на масата.

Елизабет веднага забеляза промяната в настроението му, видя как кръстоса ръце пред гърдите си и се загледа в нея с непроницаем израз.

– Ти... ти... изглеждаш добре – промълви тя, като си мислеше, че е много красив.

– Да, чувствам се отлично – увери я той, като я гледаше право в очите. – Всъщност съм забележително добре за човек, който от три месеца не е виждал слънчевата светлина и не е заспивал, без да изпие бутилка коняк.

Тонът му беше толкова откровен и равен, че Елизабет не схвана веднага смисъла на думите му. Когато разбра, очите ѝ се напълниха със сълзи, а той продължи:

– Работех много. За съжаление рядко завършвах каквото и да е. Ако случайно успеех да докарам някоя работа докрай, тя се оказваше изцяло погрешна. Справях се с всичко, дори много добре за човек, който повече от три месеца е полумъртъв.

Иън видя да проблясват сълзи във великолепните ѝ очи, а в гласа му имаше толкова много болка, когато каза:

– Ако направиш една крачка, мила, ще ридаш в прегръдките ми. И докато плачеш, аз ще ти кажа колко много съжалявам за всичко, което сторих... – Повече не можеше да чака и я грабна в прегръдките си, притисна я силно към себе си. – И когато замлъкна – дрезгаво шепнеше той, докато тя силно го прегръщаше, – ти ще ми помогнеш да открия начин да си простя.

Измъчен от сълзите ѝ, той я притискаше и шепнеше:

– Съжалявам, прости ми! – Обгърна с длани лицето ѝ и се вгледа в очите ѝ. – Прости ми. – Бавно наведе глава и притисна устни към нейните. – Толкова много съжалявам, прости ми.

Тя го целуна, задавена от ридания. Измъчен от страданието ѝ, Иън галеше страните ѝ и треперещото ѝ тяло, за да я успокои.

– Скъпа моя, моля те, не плачи! – умоляваше я той с дрезгавия си глас. – Моля те, недей.

Тя силно се притискаше към него, а риданията ѝ късаха сърцето му.

– Недей – сподавено шепнеше Иън. – Причиняваш ми болка.

Само след миг усети как тя започна да се овладява, за да не го наранява. Иън притисна главата ѝ към гърдите см, заровил ръце в копринената ѝ коса. Представи си нощите, през които е ридала безутешно както сега по негова вина, и изпита огромно презрение към себе си.

Беше я принудил да се скрие тук от него, от заплахата за развод и

независимо от всичко го е чакала. Откакто тя застана срещу него в кабинета му и го предупреди, че няма да му разреши да я изхвърли от живота си, на Иън и през ум не бе му минало, че тя ще страда толкова много. Беше само на двайсет години и го обичаше. В замяна той ѝ сервира заявление за развод, презря я и най-накрая я принуди да се скрие тук, да скърби и да го чака. Испита презрение към себе си.

– Искаш ли да дойдеш с мен в спалнята? – смирено прошепна той.

Тя кимна. Той я грабна, притисна я нежно и я понесе по стълбите. Искаше тази нощ да ѝ достави толкова чувствено удоволствие, че да изличи поне малко от голямата скръб, която сам ѝ бе причинил.

Щом я положи на леглото и започна нежно да я разсъблича, Елизабет разбра, че нещо различно се случваше. Изтръпна от смущение, когато я взе в прегръдките си. Тялото му бе стегнато, милувките му опитни. Целуваше я и я галеше, но когато тя се опита да го целуне и да отвърне на нежността му, той я притисна върху възглавниците, плени ръцете ѝ и не ѝ разреши да отвърне на ласките, както я бе научил. Елизабет посегна към него, но той рязко се отдръпна.

– Недей! – промълви, а в гласа му имаше толкова страст, че тя се подчини.

Като възпираше всяка нейна ласка, която би го възпламенила още повече, я обгърна с ръцете си, впи устни в нейните в мига преди да я обладае, после притисна тялото си към нейното и с един безумен тласък проникна в нея. Елизабет се изви към него с желание, ноктите ѝ се забиха в гърба му, когато започна да я люби с ритмични движения, като бавно ускоряваше ритъма. Сладостта да го усеща в себе си заедно с бурната сила на тялото му, проникващо в нея отново и отново, ѝ достави удоволствие до самозабрава и тя инстинктивно се изви като дъга в трескава нужда да го сподели с него. Той повдигна ханша ѝ, движенията му станаха още по-бурни, докато не я връхлетя екстазът и тя не закрещя.

Елизабет бавно започна да идва на себе си от буреносното вълшебство на тяхното любене и някак през замаяните си сетива усети, че само тя е изживяла магическата кулминация. Отвори очи и на светлината на пламъците видя колко му е трудно да се съдържа. Беше повдигнал торса си, очите му бяха затворени. През месеците след сватбата бяха постигнали такава хармония, че Елизабет веднага се досети какво прави и почувства мъчителна нежност. Опитваше се да изкупи вината си по единствения възможен начин в момента – да продължи да я люби, без да задоволява своя егоизъм. И заради това съзнателно бе лишил себе си от она, което отчаяно желаше. Елизабет си помисли, че жестът му е жест на

истински любовник, но все пак безсмислен. Не само това желаше тя, а Иън я бе научил как да изразява желанията си. Беше й показал също каква сила има тялото ѝ върху неговото и я бе научил как да се възползва от нея. И тъй като винаги е била добра ученичка, незабавно приложи познанията си, при това много ефикасно.

Неговото тяло върху нейното му даваше възможност по всякакъв начин да я възбужда, затова тя направи същото с милувки и с гласа си. Галеше тялото му и шептеше: „Обичам те.“ Той отвори очи и Елизабет срещна замъгления му поглед, като продължаваше да мълви любовни думи:

– Мечтаех за нашата любовна нощ толкова дълго... мечтаех за начина, по който ме държиш в прегръдките си, след като сме се любили, да те усещам още в себе си и че можеш да ме дариш с дете. – Тя замилва лицето му с тръпнещи пръсти и го зацелува. – Но най-много от всичко – мълвеше тя – мечтаех за неземното удоволствие да усещам движенията ти в мен.

Това сладостно предизвикателство сломи съдържаността му, от гърдите му се изтръгна дълбок стон, целуна я, прегърна я силно и започна отново да я люби с толкова болезнена сила, сякаш търсеше опрощение, което намери, когато тя се изви в ръцете му сякаш бе част от неговото тяло, което се разтресе в конвулсии във върховния миг. Сърцето му биеше до пръсване, дълбоко поемаше дъх, като продължаваше със силни тласъци да я възбужда, за да ѝ достави още веднъж удоволствието, за което сам той жадуваше. Тя закрепва името му, изви ханша си като дъга, тялото ѝ тръпнеше до изнемога.

Иън се обърна по гръб, увличайки я със себе си, все така слети в едно и изля смето си дълбоко в нея. Той си помисли, че нищо по-силно не е преживявал в живота си. Отмести кичурите коса от лицето ѝ и с развълнуван глас ѝ каза същото, което тя му каза през онзи ужасен ден в неговия кабинет:

– Обичам те и никога не съм преставал да те обичам.

От отговора ѝ го заболя сърцето.

– Зная.

– А откъде знаеш, любима? – попита той с измъчена усмивка.

– Толкова силно желаше да е истина, а ти винаги си ми давал всичко, което съм пожелавала. Не можех да повярвам, че не ме обичаш и няма повече да ме любиш. Поне само още веднъж, само веднъж.

Тя леко се измести и Иън я задържа.

– Стой, любима, не се движи – прошепна неизказано нежно той и

когато видя недоумението ѝ каза, – защото зачеваме нашето дете.

Очите ѝ потърсиха неговите.

– Защо мислиш така?

– Защото – отвърна ѝ той, галейки косата ѝ – толкова силно го желая, а ти винаги си ми давала всичко, което съм пожелавал.

Тя се притисна към него, сгуши се в прегръдките му, а Иън се опияни от любов.

Елизабет искаше това да е истина, а той знаеше, че е истина.

* * *

Яркото сутрешно слънце блестеше в прозорците, когато Иън се събуди. Усещаше се здрав и бодър, което от три месеца не му се бе случвало. Беше го пробудило някакво непонятно чувство, а може би съмн и предпочете забравата на съня пред празнотата, която го очакваше.

Но все пак се събуди. Леглото беше тясно и малко и си помисли, че пак е спал на дивана вместо на леглото в своята спалня в Монтмейн, тъй като празнотата на огромното легло, което някога делеше с Елизабет, му бе непоносима. Почувства, че се започва отново – тъпата болка, съжалението, тревогата. Отвори очи и примигна срещу силната светлина, огледа се и изведнъж се опомни къде е и с кого бе прекарал великолепната любовна нощ. И го завладя радост, душата му ликуваше.

После усети уханието на пържен бекон и се усмихна при спомена за онази паметна закуска, която тя приготви за него. Тази сутрин би ял и трици, стига очите му да пируват, докато я гледа.

Елизабет бе застанала пред печката, препасана с престилка, и си наливаше чай. Не бе забелязала, че Иън вече е седнал на дивана и погледна към Шедоу, която ревностно следеше приготвянето на бекона.

– Какво мислиш за господаря си? – попита тя кученцето. – Нали ти казах, че е хубав. Въпреки че, признавам си, бях забравила колко е хубав.

– Благодаря – каза той нежно усмихнат.

Елизабет се обърна изненадана и косата ѝ се пръсна като златен водопад. Облечен в дебела селска риза и шоколадовокафяви бричове с ръце на тила, с небрежно протегнати крака, той бе възплъщение на абсолютното мъжко доволство.

– Изтегнал си се кралски – подсмихна се тя.

– Чувствам се като крал. – Усмивката му помръкна, когато тя му подаде чаша с кафе. – Може ли да закусим малко по-късно? – попита.

Елизабет кимна.

– Пригответх бекона, когато чух, че се размърда преди около час. Имах намерение само да го претопля, когато слезеш. Защо да закусваме по-късно? – попита, зачудена дали не се страхува от готварските ѝ способности.

– Защото има разни неща, за които трябва да си поговорим.

Елизабет ненадейно се почувства потисната. През нощта бе разказала на Иън всичко – от появяването на Робърт в Хейвънхърст до пристигането ѝ в Парламента. Когато завърши разказа си, бе толкова изтощена от вълнението и от любовното изживяване, че заспа веднага, преди да чуе неговите обяснения. И сега никак не ѝ се искаше да развалят очарованието на тяхното помирение.

– Причинихме си зло един на друг – спокойно каза той, когато видя нежеланието ѝ. – Ако се опитаме да го премълчим, да се престорим, че нищо не се е случило, то ще се прокрадва помежду ни. Ще ни преследва точно когато най-малко го очакваме, при най-малък повод ще се появява и ще застава между нас. Ще кажа или ще направя нещо неволно, което ще отвори старата ти рана, и аз няма да зная защо си сърдита или наскърбена, или защо си подозрителна. Същото се отнася и за теб. Снощи ти ми даде твоите обяснения и няма нужда да ги повтаряш. Мисля, че имаш право да чуеш моите.

– Толкова си мъдър! – каза тя с нежна усмивка.

– Ако бях мъдър – сухо каза той, – нямаше да бъдем разделени с месеци. Но аз изстрадах много и много мислих как ще продължим да живеем, като приех, че все някога ще ми разрешиш да те открия, и реших, че единственият начин е да си кажем открито всичко, което сме премълчавали.

Но Елизабет още се колебаеше, тъй като не бе забравила убийствения гняв, с който я посрещна след процеса. Страхуваше се да не го предизвика и сега.

Той хвана ръката ѝ и я притегли на дивана до себе си. Тя приглади всяка гънка на полата си, после неспокойно се загледа в снега през прозореца. Иън се натъжи, когато разбра, че се притеснява.

– Дай ми ръката си, любима. Можеш да ме питаш за всичко, без да се страхуваш, че ще се разгнея.

Спокойният му глас и нежността на ръката му разсеяха опасенията ѝ. Като го погледна право в очите, Елизабет попита:

– Защо не ми каза, че Робърт се е опитал да те убие и че ти си го пратил в чужбина с един от твоите кораби? Защо ме остави да си мисля, че просто е изчезнал?

Почувства огромното му съжаление, когато ѝ отговори:

– През пролетта, когато ти си тръгна оттук и Дънкан ме поздрави с цял списък с престъпления спрямо теб, предполагах, че брат ти ще се върне в Англия с „Ариана“. Нямах представа, че живееш съвсем сама в Хейвънхърст или че си била отхвърлена от обществото заради моето поведение. Не знаех че нямаш родители, че нямаш пари. Трябва да ми повярваш.

– Вярвам ти – искрено каза тя. – Лусинда наговорила всички тези неща на Дънкан и ти дойде при мен в Лондон. Казахме си тези неща, само за Робърт нито дума не си казахме. Защо и тогава премълча за Робърт?

– Кога? – попита той, отчаян от собственото си лекомислие. – Кога бих могъл да ти го кажа? Когато дойдох да поискам ръката ти, едва те склоних да се омъжиш за мен, понеже се съмняваше, че го правя от съжаление. Ако ти бях казал какво е моето участие в изчезването на Робърт, щеше да си уверена, че точно от съжаление искам да се ожена за теб. Между другото ти не ме харесваше особено и изобщо не ми вярваше – припомни ѝ той. – Щеше да захвърлиш в лицето ми нашите споразумения, ако ти бях казал, че съм отвлякъл брат ти, без да се съобразиш, че съм имал основателна причина. Има още една причина, която не съм ти казвал – прибави Иън. – Исках да се ожена за теб и бях готов на всичко, за да го постигна.

Тя му се усмихна с една от най-обезоръжаващите си усмивки.

– След това защо отново премълча?

– О, да, после – кисело каза той. – Когато най-накрая те накарах да ме заобичаш! Не исках да промениш мнението си. Бяхме така безумно щастливи, треперех магията да не се развали. Чаках удобния момент, а и моите агенти не бяха открили никаква следа от него и аз вече не знаех за какво точно трябва да се чувствам виновен. Да – потвърди той, когато забеляза изненадата ѝ, – наех агенти да го открият едновременно с теб. Предположих, че се крие от кредитори, както и ти си мислеше. Но пък имаше вероятност да е умрял и аз трябваше да ти призная прегрешение-то си.

– Ако повече никога не чуехме за него, щеше ли да ми кажеш как е напуснал Англия?

Той гледаше ръката ѝ и я милваше, но когато отговори, я погледна право в очите.

– Да. – След кратко мълчание добави: – Малко преди да изчезнеш, вече бях решил, че ако до шест месеца агентите не открият нищо, да ти

кажа каквото зная.

– Радвам се – меко каза тя. – Щеше да ми е тъжно, ако бе решил да ме заблуждаваш.

– Решението ми не беше съвсем почтено – призна Иън. – Беше про-диктувано от страх. Живеех всеки ден с мисълта, че Уърдсуърт ще се появи на вратата и ще ти връчи доказателства за моята вина. Страхувах се да не се е случило нещо лошо с брат ти и копнеех каквото и да е то, да се сложи край на тази несигурност.

Иън я погледна в очакване тя да се произнесе и когато тя не каза нищо, продължи:

– За мен ще бъде изключително важно, а и за нашето бъдеще, ако ми повярваш. Заклевам ти се, че казах истината.

Тя го погледна.

– Вярвам ти.

– Благодаря ти – смирено каза той.

– Няма за какво да ми благодариш – отвърна тя, като се опита да смекчи разговора. – Омъжих се за блестящ мъж, който ме научи винаги да се поставям на мястото на опонента си и да погледна на нещата от негова гледна точка. Отдавна направих това и разбрах твоите съображения да пазиш в тайна от мен какво се е случило с Робърт. – Усмивката ѝ посьрна, когато продължи: – Поставих се на твоето място, когато се появих ненадейно пред съда на лордовете и предположих каква ще бъде реакцията ти. Когато видях с какво изражение ме наблюдаваш, разбрах, че много трудно ще ми простиш болката и срама, които ти причиних. И въпреки това не си представях, че ще се отнесеш по този начин с мен.

Иън видя горестта в очите ѝ и едва се сдържа да не я грабне и да я утеши, но знаеше, че всичко ще трябва да бъде изказано.

– Разбираш ли – обясни тя, – приех, че би се отделил от мен, докато се уталожил гневът ти или че ще живеем заедно и ще ме накажеш по някакъв начин. Обикновено така постъпват мъжете. Но и през ум не ми мина, че ще пожелаеш да прекратиш брака ни. Да ме отблъснеш завинаги. А би трябвало да се досетя след всичко, което Дънкан ми разказа за теб, но аз разчитах твърде много на любовта ти. Каза ми, че ме обичаш...

– Обичах те и сега те обичам. И ако на друго не вярваш, за бога, поне в това повярвай.

Иън очакваше тя да започне да спори, но се излъга и осъзна, че макар и да беше много млада и неопитна, беше много умна.

– Зная, че ме обичаш – нежно каза тя. – Ако не ме обичаше толкова

дълбоко, никога нямаше да те нараня толкова много и никога нямаше да пожелаеш развод, за да не мога никога повече да те наранявам по този начин. Ако не го бях разбрала, никога нямаше да се боря за теб.

– Няма да оспорвам заключенията ти, но те заклевам: никога повече не ми причинявай отново подобно нещо.

– Не мисля, че бих го понесла отново.

– А би ли ме осведомила какво ти е казал Дънкан, за да стигнеш до тези заключения?

Тя му се усмихна топло и съчувствено.

– Разказа ми какво си направил, когато си се върнал вкъщи и си разбрал, че семейството ти е загинало.

– Какво съм направил?

– Разделил си се с единственото друго същество, което си обичал – черния лабрадор на име Шедоу. Направил си го, за да не страдаш повече никога, щом е по силите ти да го предотвратиш. Направи точно същото нещо, макар и много по-драстично, когато пожела да се разведеш с мен.

– На твоето място – каза Иън развълнувано и я погали по страната – щях да ненавиждам себе си.

Жена му целуна дланта му.

– А знаеш ли – попита тя със сълзи в очите – какво е чувството, когато знаеш, че толкова много съм обичана... – Млъкна, за да намери подходящи думи, за да обясни по-добре, и когато заговори, гласът ѝ бе пропит от любов: – Знаеш ли какво забелязах, когато излизаме по приеми или ходим на гости?

Иън повече не можеше да се сдържа и силно я притисна до сърцето си.

– Не – прошепна той. – Какво си забелязала?

– Аз съм единствената съпруга – прошепна тя – с изключение на Алекс, чийто съпруг я обожава и не го крие от целия свят. Освен това съм единствената съпруга, чийто съпруг винаги се опитва да я съблазни пред благонравните дами от Благотворителния комитет.

Иън я прегърна още по-силно и се опита, този път с път с пълен успех, да съблазни съпругата си на дивана.

* * *

Снегът се сипеше навън, а огънят в огнището прашеше и хвърляше искри. Задоволена и щастлива, Елизабет се гушеше под одеялото в прегръдките на Иън. Мина ѝ през ума мисълта за закуската, която не бяха

докоснали, и за разточителната закуска, която биха им сервирали в Монтмейн. С въздишка се измъкна изпод завивката и започна да се облича.

Когато застана до печката, за да претопли бекона, Иън застана зад нея, прегърна я през талията и надникна над рамото ѝ.

– Това като че ли става за ядене, при това изглежда много вкусно – пошегува се той. – Очаквах по-скоро нашата „традиционна закуска.“

Тя се усмихна и го остави да я обърне към себе си.

– Кога трябва да се връщаме? – попита тя, като си помисли колко е уютно тук с него.

– Какво ще кажеш за два месеца?

– Ще кажа, че е великолепно, но ти сигурен ли си, че можеш да изоставиш работите си толкова дълго?

– Ако пострадат прекалено от моето отсъствие, любов моя, спестил съм достатъчно джобни през последните три месеца. Очевидно съм много по-организиран, отколкото си мислех. А и Джордан ще ме уведоми, ако се появи нещо непредвидено.

– Дънкан обеща да ми донесе стотина книги – каза тя, като си мислеше как ще си запълват времето, – но ти сигурно си ги чел. А и да не си ги чел – прибави тя смеешком, – ще ги прочетеш до сряда. Страхувам се, че ще се отегчиш.

– Ще ми бъде трудно – с хладен глас се съгласи той. – Затрупани от снеговете, откъснати от света, без книги, без работа, чудя се какво ли ще правя – погледна я той похотливо.

Тя се изчерви, но каза съвсем сериозно, загледана в лицето му:

– Ако работите ти не потръгнат, ако средствата ти не достигат, няма ли да си щастлив да живееш тук с мен?

– С теб ли?

– Разбира се.

Усмихна ѝ се.

– И все пак – притегли я той по-близо до себе си – може би ще решиш да се върнеш в Монтмейн, като разбереш, че смарагдите ти са в касата.

Очите ѝ заблестяха от любов.

– Толкова съм доволна. Когато разбрах, че Робърт ме е излъгал, бях потресена, че ги продадох.

– Ще се потресеш още повече – шеговито ѝ каза той, – когато разбереш, че цената им е била леко занижена. Откупих за четирийсет и пет хиляди лири продадените, а от бижутера купих каквото беше останало

от комплекта за пет хиляди лири.

– Този... този безсъвестен крадец! – избухна тя. – Даде ми само пет хиляди за целия комплект. – Тя поклати глава, отчаяна от неспособността на Иън да се пазари.

– Направо те е измамил.

– Но аз никак не се притесних – продължи да я дразни Иън. – Защото знаех, че ще ги откупя с парите от твоята издръжка. С лихвите, разбира се. Според моите сметки – каза той и пресметна наум, нещо, което щеше да отнеме на Елизабет няколко минути, и то след като запише цифрите на лист – дължиш ми сто петдесет и една хиляди сто двамайсест и шест лири.

– Сто петдесет и... какво? – извика тя, като хем се смееше, хем се ядосваше.

– В сумата влиза и цената на Хейвънхърст. Прибавих я към общата сума.

Великолепните очи на Елизабет се напълниха със сълзи.

– Откупил си Хейвънхърст от онзи противен господин Демаркъс!

– Да. И той наистина е противен. Той и твоят чичо трябва да се сдружат. Двамата надуват изгодата като търговци на камили. Платих сто хиляди лири за имението.

Тя зяпна от възхищение.

– Сто хиляди лири! О, Иън...

– Обичам, когато произнасяш името ми.

Тя се усмихна, но си мислеше за прекрасната сделка, която бе направил Иън.

– Точно толкова ми плати той и след като подписахме документите, ми каза, че след година или две ще го продаде за сто и петдесет хиляди лири.

– Вероятно щеше да ги получи.

– Но не и от теб – произнесе се тя гордо.

– От мен никога – захили се той.

– А опита ли се?

– Опита за двеста хиляди, щом разбра колко е важно за мен да откупя имението.

– Трябва да си бил много изобретателен, за да го убедиш да свали толкова много.

Иън опря челото си до нейното и като се стараяше да говори сериозно, се съгласи.

– Наистина бях изобретателен.

– И все пак се чудя как го склониш?

Като сподави смеха си, Иън каза:

– Предполагам, че е защото държах нещо, от което имаше повече нужда, отколкото от печалба.

– Наистина ли? – каза тя очарована. – И какво беше това нещо?

– Бях го стиснал за гушата.

Епилог

От терасата на къщата Иън съзерцаваше великолепните градини на Монтмейн, където сред разцъфтялото мушкато се мяркаха златокосите глави на Елизабет и на тригодишната им дъщеря Каролайн. Бяха коленичили и много задълбочено наблюдаваха растенията. Елизабет каза нещо и Каролайн звънко се засмя.

Дядо му и Дънкан се бяха задълбочили в игра на шах. Същата вечер очакваха седемстотин души гости за бала, който Иън даваше по случай рождения ден на Елизабет. Мълчаливата игра на двамата шахматисти внезапно бе прекъсната от появата на шестгодишно момченце, което вече поразително приличаше на Иън. Заедно с детето беше неговият домашен учител с доста измъчен вид от постоянните му въпроси, които говореха за интелект също поразително напомним за интелекта на Иън.

– Моля за извинение – каза господин Туиндъл с дълбок поклон, – но младият господар Джонатан и аз спорим по въпрос, който току-що се досетих, че вие можете да разрешите, ваше преосвещенство, ако бъдете така любезен.

Дънкан престана да пресмята ходовете си до почти сигурната победа и се усмихна със съчувствие на измъчения учител.

– С какво мога да ви помогна? – попита той, като поглеждаше ту към него, ту към красивото дете, което сякаш бе забравило спора и наблюдаваше фигурите върху шахматната дъска.

– Въпросът засяга – започна да обяснява господин Туиндъл – представата ни за рая, ваше преосвещенство. И по-точно за описание на упоменатото място, което цяла сутрин се опитвах да убедя младия господар Джонатан, че не е нелогично.

В този момент младият господар Джонатан откъсна поглед от шахматната дъска, сложи ръце на гърба си и погледна двамата си дядовци с вид на човек, който се чуди как могат да се говорят такива абсурдни неща.

– Господин Туиндъл – обясни детето, като се стараяше да не обиди учителя си – смята, че в рая улиците са павирани със злато. Това е невъзможно.

– И защо да не е възможно – възкликна херцогът изумено.

– Защото паважът ще се нагорещява много през лятото и ще пари на копитата на конете – каза Джон, недоумяващ как може прапрадядо

му да е толкова недосетлив. После погледна другия си дядо с надежда за по-смислен отговор. – Сър, не намирате ли идеята за улици в рая, павирани с метал, твърде невероятна?

Дънкан си спомни разговорите с Иън, когато беше на същата възраст, облегна се удобно и с видимо задоволство каза:

– Попитай баща си. Ето го там.

Момченцето кимна сериозно, забави се само да прошепне нещо на ухото на прапрадядо си, като сви ръчичката си на фуния, и отиде при баща си.

– Защо не отговорихте на въпроса на Джон, Дънкан? – любопитства херцогът. – Описанието на рая е точно по вашата част.

Дънкан се засмя.

– Когато Иън беше на шест години, постоянно ме въвличаше в теологични и реторични спорове, точно както сина му. Бях свикнал да губя. Беше доста отчайващо положение. – Той погледна към момченцето, което очакваше баща му да го забележи, и прибави развеселено: – Очаквам този ден от десетилетия. Между другото какво ви прошепна Джон?

Херцогът поруменя.

– Той... ах... каза, че ще ми вземете царицата след четири хода, ако не играя с офицера.

Двамата старци се заляха от смях и Иън погледна през рамо. Тогава забеляза Джонатан. Усмихна се на сина си, който бе заченат през онази снежна нощ в Шотландия, и му отдаде цялото си внимание.

– Имаш вид – пошегува се той – на мъж с идеи. – Погледна измъчения учител, после сина си и добави съчувствено: – Предполагам, че с господин Туиндъл имате отново някакъв спор. Този път за какво е?

Джон най-после се успокои. Обикновено всички смущаваха от разсъжденията му и от въпросите му, но баща му не само че винаги го разбираше, но и винаги му отговаряше задоволително.

– Говорехме за рая – довери му той тихичко Господин Туиндъл иска да ме накара да повярвам, че там улиците са от злато. Представяш ли си – позасмя и той – как ще се размекнат и нагорещят през юли! Никой няма да иска да ходи по тях.

– Какво каза господин Туиндъл, когато изрази това мнение? – много сериозно полита Иън.

– Каза, че сигурно няма да имаме крака.

– Това е доста тревожна мисъл – съгласи се Иън. – Ти как си представяш рая?

– Не мога да си го представя. А ти?

– Аз си го представям, но това си е мое мнение – каза Иън на ококорения си син, прегърна го през раменцата и посочи към градините. Елизабет и Каролайн като че ли почувстваха, че ги наблюдават, погледнаха към терасата, усмихнаха се и помахаха – две зеленооки момичета със златни коси и очи, изпълнени с любов. – Според мен – тържествено довери Иън – ето това е раят.

– Няма ангели – отбеляза Джон.

– Виждам два – отговори тихичко баща му, после го погледна и се поправи: – Три са.

Момченцето кимна и се усмихна. Вдигна поглед към високия мъж до себе си и каза:

– Значи мислиш, че раят е там, където човек иска да бъде, нали?

– Предполагам, че е много вероятно.

– И аз така предполагам – съгласи се Джон, след като размисли. Обърна се, за да си тръгне, но видя учителя си и двамата си дядовци, които очевидно очакваха отговора, и безпомощно се обърна отново към баща си.

– Ще ме попитат какво си ми казал. Ако кажа на господин Туиндъл, че раят прилича на нашите градини, той ще бъде много разочарован. Той разчита, че ще ми отговориш като него разни работи за златни улици, ангели и крилати коне.

– Виждам, че ще се затрудниш – съгласи се Иън и нежно погали сина си. – Тогава му кажи, че според мен тук е почти като в рая.

КРАЙ

© 1990 Джудит Макнот
© 2007 Нина Рашкова, превод от английски

Judith McNaught
Almost Heaven, 1990

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: maskara, 2009
Редакция: Xesiona, 2009

Издание:
ИК „Плеяда“
Редактор: Лилия Анастасова
Художник: Димитър Стоянов – ДИМО

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10539>]